

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ YORK ZİAÇS BESTSELLİNG AUTHOR
OF THE WESCOTT SERIES

MARY BALOGH



REMEMBER ME

A RAVENSWOOD NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AYRICA MARY BALOGH TARAFINDAN

Ravenswood Serisi

AŞKI HATIRLA

Westcott Serisi

SEVECEK BİRİ SARILACAK

BİRİ EVLENECEK BİRİ

ILGİLENECEK BİRİ

GÜVENİLECEK BİRİ,

ONUR DUYULACAK BİRİ

HATIRLANACAK BİRİ AŞK

YAŞANACAK BİRİ DEĞER

VERİLECEK BİRİ

MÜKEMMEL BİRİ

Hayatta Kalanlar Kulübü Serisi

ÖNERİ

DÜZENLEME KAÇIŞ

SADECE

BÜYÜLEYİCİ

SADECE BİR SÖZ

SADECE BİR

ÖPÜCÜK

TEK SEVİLEN

Athılar Üçlemesi

PATAVATSIZ

AFFEDİLMEZ KARŞI

KONULMAZ

Huxtable Serisi

ÖNCE EVLİLİK, SONRA

BAŞTAN ÇIKARMA VE EN

SONUNDA AŞK GELİR

BİR MELEĞİ BAŞTAN

ÇIKARMAK GİZLİ BİR

İLİŞKİ

Simply Serisi

SADECE UNUTULMAZ

SADECE AŞK

SIMPLY MAGIC

SADECE MÜKEMMEL

Bedwyn Destanı

BIRAZ EVLİ BIRAZ KÖTÜ

BIRAZ SKANDAL BIRAZ

BAŞTAN ÇIKARILMIŞ

BIRAZ GÜNAHKAR

BIRAZ TEHLİKELİ

Bedwyn Prequels

AŞK İÇİN BİR GECE

HATIRLANACAK BİR YAZ

Metres Üçlemesi

BİR METRESTEN DAHA

FAZLASI, KIMSENİN

METRESİ DEĞİL.

GİZLİ METRES

Web Serisi

YALDIZLI AŞK AĞI

ŞEYTANIN AĞI

Klasikler

İDEAL EŞ

GİZLİ İNCİ DEĞERLİ

BİR MÜCEVHER

BİR NOEL SÖZÜ

KARA MELEK/LORD CAREW'İN

GELİNİ BİR SINIF MESELESİ

GEÇİCİ EŞ/BAHAR VAADI

ÜNLÜ EROİN / TÜYLÜ BAŞLIK BİR YILBAŞI

GELİNİ / YILBAŞI SEVGİLİSİ

SAHTE BİR NİŞAN/ÖKSEOTUNUN ALTINDAKİ KÖTÜ

ŞÖHRETLİ TIRMIK

GÜNDOĞUMU

ÖZLEMİNİN ÖTESİNDE

KALPSİZ

SESSİZ MELODİ

HATIRLAYI N ME

ARAVENSWOODNOV
EL



MA RY BAL O G H

Berkley
New York

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com



Telif Hakkı © 2023 yazar Mary Balogh

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Balogh, Mary, yazar. Başlık: Beni hatırla : bir Ravenswood romanı / Mary Balogh.

Açıklama: New York : Berkley, [2023] | Seri: Bir Ravenswood romanı ; 2

Tanımlayıcılar: LCCN 2022043390 (basılı) | LCCN 2022043391 (e-kitap) | ISBN 9780593438152

(ciltli) | ISBN 9780593438169 (e-kitap) Konular:

LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PR6052.A465 R463 2023 (baskı) | LCC PR6052.A465 (e-kitap) | DDC 823/.914-dc23/eng/20220909

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2022043390> adresinde mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2022043391> adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı Katie Anderson'a ait

Kapak fotoğrafı: Lee Avison / Trevillion Images Kitap tasarımı:

George Towne, e-kitap için uyarlayan: Kelly Brennan

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_143821068_c0_r0

C□□□□□□□



Kapak

Ayrıca Mary Balogh

tarafından Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

Ravenswood'dan Ware Ailesi

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Dördüncü Beşinci

Altıncı Onaltı

Yedinci Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci Bölüm

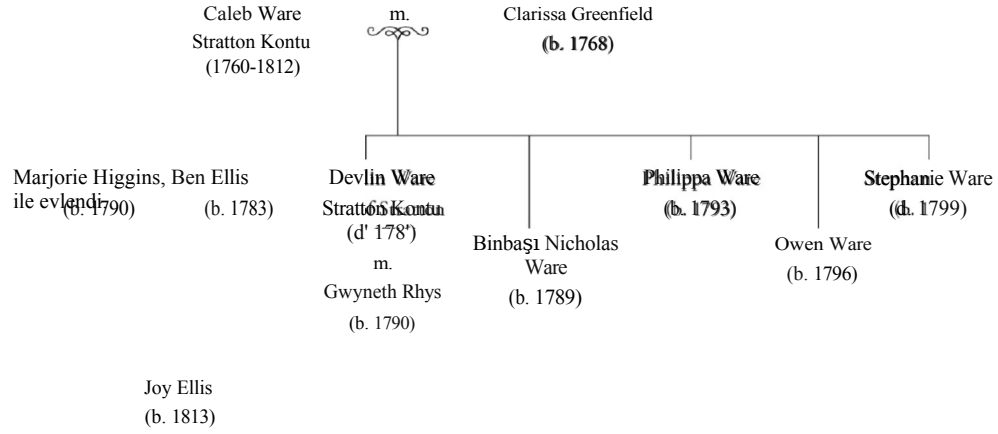
Onyedinci

Onsekizinci Bölüm

On Dokuzuncu Bölüm
Yirminci İkinci Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Beşinci Bölüm
Yirmi Birinci Yirmi
Yirmi Yirmi Üçüncü
Dördüncü Yirmi Sonsöz

Yazar Hakkında

THE WARE FAMILY OF
RAVENSWOOD



C O O O O O O O



Lucas Arden, Roath Markisi, kütüphanesindeki
Eski kahverengi deri koltuklardan birine
oturdu.

Worcestershire'daki Greystone Court, bir elinde yemek sonrası bir kadeh Porto şarabı, kitaplarla tıka basa dolu kitaplıklara sevgiyle bakıyordu. Büyükbabası Wilby Dükü'nün hepsini olmasa da çoğunu okuduğuna bahse girebilirdi. Kendisi de pek çoğunu okumuştı. Buradaki kütüphane her zaman en sevdiği oda olmuştu. Güney penceresinin önündeki ağır meşe masaya, eski mobilyalara ve İran halısına, ağır brokar perdelere ve şöminenin üzerinde asılı duran yaldızlı çerçeve içindeki av sahnesi resmine baktı. Hatırlayabildiği kadarıyla hiçbir şey değişmemiş ya da yenilenmemişti. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini umuyordu.

Ancak büyükbabası oldukça belirgin bir şekilde değişmişti,

son birkaç yıl içinde. Artık sadece yaşlı değildi. Yaşlıydı. Bu Lucas'ın kelimelerle açıklayamayacağı bir ayrımdı ama kalbinde bunun ne anlama geldiğini biliyordu ve bu onu üzüyordu. Grace şimdi ateşin önünde duruyordu, sırtı ateşe dönüktü, ayaklarını iki yana açmıştı, elleri avuç içlerini arkasına dayamış, alevlerin önünde ısınıyordu. Hem boyu hem de çevresi küçük bir adamdı -ve şimdi, kesinlikle, bir zamanlar olduğundan daha küçüktü- vücudu için her zaman çok büyük görünen yuvarlak bir kafası vardı. Onun

Bir zamanlar Lucas'ınki kadar koyu kırmızı olan kırlaşmış, gür saçları seyrelmiş, hatta şakaklarından ve başının tepesinden tamamen kaybolmuştu. Yine de kaşları her zamanki gibi kalın ve gürdü. Akşam için her zamanki gibi kuyruklu ceket, işlemeli yelek, eski moda diz pantolonu ve çoraplar giymişti ve akşam yemeğinde dışarıdan misafir olmamasına rağmen yüksek, kolalı gömlek uçlarına bağlanmış özenle katlanmış bir boyun örtüsü vardı - sadece düğ ve düşes ile torunları ve varisleri.

Lucas konuşmayı başlatmak için herhangi bir girişimde bulunmak yerine bekledi. Büyükbabası onu her zaman yaptıkları gibi yemek masasında oturmak yerine portosunu kütüphaneye getirmeye davet etmişti. Büyükannesi onları yalnız bırakmak için salona geçmişti bile. Belli ki Majesteleri'nin, uşağının ya da onlar yemek yerken onlara hizmet eden uşağın duyamayacağı bir şey söyleyecekti. Aslında muhtemelen torununun iki gün önce buraya gelişinden beri bu anı bekliyordu. Lucas Paskalya'da bir hafta kadar kalması için davet edilmişti. Gerçi bu bir davetten çok bir çağrı gibiydi. Jenny -Lady Jennifer Arden, yani Lucas'ın Leicestershire'daki Amberwell'de yaşayan küçük kız kardeşi- davet edilmemişti.

"Ben yaşlı bir adamım Luc," diye söze başladı büyükbabası.

Haliya dalgın dalgın bakan gözlerini torununa çevirerek dikkatle baktı. "İyi Kitap bize, eğer yol boyunca olası tüm tehlikeleri atlatacak kadar şanslıysak, otuz yıl ve on yıl ayırır. Ben bu süreyi dokuz yıl aştım, on yıla yaklaşıyorum. Daha fazlasını bekleyemem. Belki de, gerçekten, daha fazla değil."

"Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun büyükbaba?" Lucas endişe dolu bir sancı hissederek sordu her ne kadar bilse de

Elbette, kimse sonsuza dek yaşayamaz.

Dük ona, "Bir kere hâlâ sayabiliyorum," dedi. "Ve yetmiş dokuz çok ileri bir yaş. Etrafımda benim kuşağımdan tanıdıklar aradığımda, onlardan çok azının kaldığını görüyorum. Başka bir şey daha var, yılda iki kez Londra'dan büyük masraflarla buraya getirdiğim o yaşlı şarlatan doktor birkaç hafta önce bana kalbimin eskisi gibi olmadığını söyleme küstahlığını gösterdi. Yüzündeki burun kadar aşikâr olan bu gerçeği bana söylemesi için ona her zamanki fahiş ücretini ödedim."

Lucas, dükün uzun süredir doktoru olan Dr. Arnold'un dük ve düşesin genel sağlık durumunu kontrol etmek için altı ayda bir yaptığı ziyarette buraya geldiğini biliyordu. Lucas büyükanne ve büyükbabasına raporun ne olduğunu sormak için mektup yazmıştı çünkü doktoru bizzat sorgulamaya gelmemişti. Adam zaten hastalarının mahremiyetine saygı gösterme konusunda kendini meslek etiğine bağlı hissettiği için en belirsiz cevapları verecekti. Her zamanki yanıtı, Hazretlerinin beklenebileceği kadar iyi olduğu şeklindeydi. Bu da hiçbir şey söylememenin kibarca eşdeğeri idi. Dük'ün cevabi mektubunda ve düşesin sağlık durumlarının gayet iyi olduğu belirtilmişti ve bunu söylemek için Arnold'u Greystone'a kadar sürüklemek ve Londra'ya geri dönmeye karar vermeden önce onları evlerinde yiyip bitirmek küçük bir servetin boşa harcanması anlamına geliyordu.

"Ciddi bir durum mu?" Lucas şimdi sordu. Korkuyordu cevabı. Bilmek istemedi.

"Ciddi ya da değil," dedi büyükbabası, "gerçek şu ki, yaşlı bir bedende yaşlı bir kalbim var, Luc. Ve bir başka gerçek de tek oğlumun ölmüş olması ve onun da sadece bir oğlu olması. Bu iki gerçek. Kızıma ve onun soyundan gelen torunuma ve tüm torunlarıma çok düşkünüm ama

Ne kadar çok oğulları olursa olsun, hiçbirisi benim adımımı ya da konumumu devam ettiremez. Sadece sen devam ettirebilirsin. Cornishli kuzenime karşı bir sevgim var ama benden sadece üç yaş küçük ve bana gönderdiği her mektupta yaşlılığın dayanıklılar için olduğunu ama altmışlı yaşlarında dayanıklılığın terk edildiğinden yakınıyor. Ayrıca, iki karısından olan yedi çocuğundan hiçbirisi erkek değildi. Tek bir tane bile. Yedi kız, Tanrı onları sevsin. Hepsi evlendi ve kızları kadar oğulları da oldu, ama o oğullar bana çok iyi geliyor. Yükseklerden birileri, benim ve senin ailemizin birkaç nesli pahasına bir şakanın tadını çıkarıyor, Luc."

Lucas çocukken ve babası hâlâ hayattayken Cornish kuzenleriyle birkaç kez karşılaşmıştı. Ama hiçbirini iyi tanıdığını söyleyemezdi. Onun kuşağından olanlar üçüncü dereceden kuzenlerdi ve hiçbir zaman akraba gibi hissetmemişlerdi.

"Öte yandan Yorkshire'lı kuzenim, biz çocukken hep başımın belasıydı," dedi büyükbabası. "Eğer erkek evladın olmadan ölürsen, Luc, o zaman senin yerine geçecek olan şüphesiz torunudur. Senin de çocukluğunda onun hakkında neler hissettiğini hatırlıyorum. Kingsley Arden düklüğü, Greystone'u ve diğer her şeyi miras olarak alacak. Ben mezara gireceğim ve böylece onun bu yüce yükselişine tanıklık etmekten kurtulacağım. Sen de mezarında olacaksın ve kurtulacaksın. Ama ailemizden buna şahit olacak ve sonuçlarına katlanacak ama bunu engelleyecek gücü olmayan pek çok kişi hayatta olacak. Amberwell bile ona ait olacak."

Bu hoş bir ihtimal değildi.

Kingsley birkaç yıldır Lucas'la aynı okuldaydı ve ondan bir sınıf üstteydi. Sürekli olarak küçük akrabasına zorbalık yapmaya çalışmış ve hayatını zindan etmekte birden fazla kez başarılı olmuştu. Onun burada yaşaması düşüncesi

Greystone hoş bir yer değildi. Bir gün Amberwell'e sahip olma ihtimali daha da az hoştu. Amberwell, Lucas'ın on beş yaşına kadar büyüdüğü ve şimdi tekrar yaşadığı yerdı. Daha da önemlisi, Jenny'nin yaşadığı ve muhtemelen hep yaşayacağı yerdı -Kingsley Wilby Dükü olup onu kovmadığı sürece, ki neredeyse hiç şüphesiz öyle olacaktı. Jenny'yle hiç tanışmamış olmasına rağmen ondan hep nefret etmişti. Diğer çocuklar etraftayken Lucas'a sakat kız kardeşinin nasıl olduğunu ve hayatının geri kalanında ona yük olmak konusunda ne hissettiğini sormayı severdi.

"O zaman senin şu anki yaşına ve daha ötesine kadar yaşamam gerekecek büyükbaba," dedi Lucas şimdi. "Ve bu arada bir düzine ya da daha fazla oğlum olacak."

Majesteleri ateşten uzaklaştı ve kendini ateşin yanındaki sandalyeye sertçe bıraktı. Baston kullanması yönündeki önerilere hâlâ inatla direniyordu. Lucas ayağa kalkıp biraz kömür koyarak ateşi daha da canlandırırken o ateşe baktı.

"Baban kırk yaşında öldü," dedi dük, Lucas yerine oturup şarabından bir yudum aldıktan sonra. "Annen ölü doğan kardeşini doğurduktan kısa bir süre sonra öldükten bir yıl sonra. Lanet olası aptal oğlum her zaman mükemmel bir at binicisiydi ve bununla gurur , ancak altı fit yüksekliğindeki bir çitten atlamakta ısrar ettiğinde kimse kazadan muaf değildir. Özellikle de bunu karısını ve oğlunu kaybetmenin acısını yaşarken yapıyorsa.

-Görevini yerine getirdikten ve varisini doğurduktan on dört yıldan fazla bir süre sonra doğan, onun yedeği olacak olan oğlu. Yani sen. Hayat en iyi ihtimalle öngörülemez bir iş, Luc." Durakladı ve bakışlarını ateşten torununa çevirdi. "Majesteleri ve ben bir karar verdik."

Ve bu hiç hoşlanmayacağı bir şey olacaktı, Lucas bunu rahatlıkla tahmin edebiliyordu. Büyükbabası ne zaman söyleyeceği şeyin hoş karşılanmayacağını bilse Büyükanne'nin adını anardı. Tıpkı iki büyükanne ve büyükbabanın oğullarının ölümünden sonra Amberwell'e gelip Lucas'a okulu ve evi bırakıp onlarla birlikte Greystone'a döneceğini ve reşit olana kadar orada kalacağını söyledikleri gibi - zamanı geldiğinde Oxford'da geçireceği okul dönemleri hariç. Greystone'da Wilby Dükü olarak gelecekteki rolü ve görevleri hakkında bilmesi gereken her şeyi öğrenecekti.

Gerçi oraya sadece Lucas gidecekti. Babasının kız kardeşi olan dul Leydi Catherine Emmett, Jenny ile birlikte yaşamak ve Lucas'ın ablası Charlotte ile Vikont Mayberry Sylvester Bonham'ın düğünü için gerekli tüm hazırlıkları yapmak üzere Amberwell'e taşınacaktı. Evlilikleri önce annelerinin, sonra da babalarının ölümüyle iki kez ertelenmişti. Sonunda babalarının yasını tuttukları yıl sona erdikten iki hafta sonra evlenmişlerdi. Zavallı Charlotte. kurduğu düğün bu olamazdı. Ama bu evlilik şüphesiz mutlu bir evlilikti ve aradan geçen on yıl içinde üç çocukları oldu.

Lucas o düklük kararnamesi yüzünden kavga etmiş, tartışmış ve surat asmıştı ama itirazları boşunaydı. Babasının cenazesinden iki gün sonra büyükanne ve büyükbabasıyla birlikte Greystone'a gitmiş, arkasında gözü yaşlı Jenny ve Charlotte'u bırakmış ama dişlerini şiddetle gıcırdatarak ve yumruklarını avuçlarının içine öylesine sıkılmıştı ki arkasında sekiz tırnağının kanlı izlerini bırakmıştı.

Kendisine rağmen Greystone'u sevmeye başlamıştı. Ve her zaman düşkün olduğu büyükanne ve büyükbabasını da, onları sık sık görmediği için uzak bir şekilde.

Şimdi nasıl bir karar verdikleri elbette çok açıktı. Daha - Allah kahretsin!- yirmi altı yaşında olmasına rağmen. Kayıp bir nesil vardı. Babası ölmüştü. At sırtında bir anlık dikkatsizliğin, karısını ve ölü doğan oğlunu kaybetmenin verdiği kederin neden olduğu bir ölümden çok daha fazlasıydı bu. Lucas'tan başka hiçbir canlı gerçeği tam olarak bilmiyordu. Bu gizli bilginin ağırlığı on yıldan uzun bir süredir üzerindeydi ve muhtemelen hayatının geri kalanında da üzerinde olacaktı. Bir okul tatili sırasında yağmurlu bir öğleden sonra yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş ve bunun sonucunda hayatı büyük ölçüde ve sonsuza dek kararmıştı.

"Paskalya'yı geride bırakır ," dedi büyükbabası
"Londra'ya gideceğiz, Majesteleri ve ben. Görevimi yapmamın ve Lordlar Kamarası'nda bir kez daha yüzümü göstermemin zamanı geldi. Ne geçen yıl ne de ondan önceki yıl utancımından hiç gitmedim. Büyükannen ve benim, neredeyse tamamının bahar mevsimi için toplandığı bir yerde tonlarla olan tanışıklığımızı yenilememizin zamanı geldi. Düşüncesi bile kötü, ama bu kaçınılmaz. Kasabada kimlerin olduğunu öğrenmemiz gerekecek. Büyükannen bu konuda benden daha iyi elbette. Benim bir haftamı alabilecek şeyleri o bir iki gün içinde öğrenir. Orada, okuldan yeni çıkmış ve sosyeteye damgasını vurmaya, en gözde delikanlıları tavlama ve sezon bitmeden onlarla evlenmeye hevesli çok sayıda genç kız olacak. Senin sonunda burada olduğunu öğrendiklerinde, anneleri ve bazı babaları da dahil olmak üzere, hepsi arasında tam bir çılgınlık yaşanacak, Luc. Roath Markisi, Wilby Dükü'nün, Greystone Sarayı'nın ve diğer mülklerin ve ayrıca büyük bir servetin varisi. Çok yaşlı dükün yani."

Bir an durakladı ve gür kaşlarının altından torununa dikkatle baktı. Yine de herhangi bir itirazda bulunmaya ya da cevap vermeye kalkışmanın bir anlamı yoktu. Lucas yirmi bir yaşına girip Amberwell'e yerleşmeden önce burada yaşadığı altı yıl boyunca derslerini iyi öğrenmişti. Öncelikli görevinin ne olduğunu biliyordu.

Açıkça söylemek gerekirse, bir varis ve bir ya da iki yedek üretmek içindi.

Lucas hiçbir şey söylemeyince dük, "Güzeller, çekici olanlar ve diğerlerinden daha çok hoşuna gidecek olanlar olacak," diye devam etti. "Zengin olanlar da olacak, babalarının cepleri dolu olanlar da. Ancak hem doğuştan hem de soy olarak Wilby Düşesi olmaya ve unvanın bir sonraki varisinin annesi olmaya uygun çok az kişi olacak. Çok az. Kim olduklarını bulma işini büyükannene ve bana bırakacaksın."

"O halde bu konuda başka seçeneğim yok, öyle mi?" Lucas sordu.

"Ben zorba değilim Luc," dedi büyükbabası, hiç de doğru olmayan bir ifadeyle. "Birden fazla olacağını söyleyebilirim. Bu yıl iyi geçerse belki yarım düzine kadar bile olabilir. Aralarında genç adamın hoşuna gidecek bir ya da iki güzel mutlaka vardır. Görünüş her şey demek değildir. Annem beni ona sunduğunda büyükannen pek de güzel sayılmazdı. Ama onun benim için güzel olduğunu ve daha fazlasını aramaya gerek olmadığını keşfetmem uzun sürmedi. Zaten böyle bir şansım da olmayacaktı. Annem bir şeye karar verdiğinde, Cebelitarık Kayası'nı yerinden oynatmak onun fikrini değiştirmek kadar kolay olurdu. Büyükannenize iki hafta içinde aşık olduğumu söyleyebilirim ve henüz hiç aşık olmadım. Boyuna rağmen."

Düşes Dük'ten yarım baş daha uzundu ya da Dük'ün ısrarla anlattığı hikâye buydu. Majesteleri en ağır binici çizmelerini giydiğinde ve saçları en gür halini aldığında da bu doğruydı.

"Dük, gözlerini ateşe dikerek, "Onuncu evlilik yıldönümümüzde, anılarımızı tazelerken bana aşık olmasının bir yıl sürdüğünü itiraf etti," diye ekledi. Ama başardı, vallahi. Boyuma rağmen."

"Demek Paskalya'dan sonra gelin seçmek için Londra'ya gideceğim," dedi Lucas ve büyükbabasının dikkatini tekrar elindeki konuya çekti.

"Öylesiniz," dedi dük. "Ne de olsa seni biraz zorlamazsak bu gerçekleşmeyecek, öyle değil mi? Ne yazık ki biraz münzevi bir tarafın var Luc. Birazdan da fazla. Sanki yaban yulağı diye bir şey duymamışsın gibi. Ya da Londra'yı ve Amberwell'in sınırlarının ötesindeki geniş dünyayı. Ya da bahar mevsimini ve büyük evlilik pazarını. Ya da her yıl oraya akın akın gelen genç kızları."

Lucas münzevi biri değildi. Amberwell'de mutluydu ve orada birkaç yakın arkadaşının yanı sıra geniş bir tanıdık çevresi vardı. Aktif bir sosyal hayatı vardı. Taşrada yaşamayı ve çiftliklerini kâhyasıyla birlikte yönetmeyi seviyordu. Oxford'da da dostlar edinmiş ve bunların bir kısmıyla iletişim halinde kalmıştı. Bazıları hala onu Amberwell'de ziyaret ediyordu. O bazen birkaç haftalığına onları ziyaret etmeye devam ediyordu. On beş yaşından önceki okul yıllarından kalan birkaç arkadaşı bile vardı. Arkadaşlıklara her zaman değer vermiş ve onları beslemişti.

Londra'yı sevmiyordu. Orada pek fazla zaman geçirmediği doğruydı. Geçirdiği zamanlarda da orayı kalabalık, gürültülü ve pis bulmuştu.

temiz hava, açık alanlar ve daha geniş bir gökyüzü manzarası istiyordu. Ve sessizlik. Taşrada sessizlik hiç eksik olmazdı. Ama kuş seslerini, böceklerin cıvıltısını, sığırların melemesini, koyunların melemesini arzuluyordu. Rüzgârın sesini. Gece baykuşlarının ötüşünü.

Kim olduğunun her zaman rahatsız edici bir şekilde farkındaydı.

Ne zaman şehirde olsa, bir düklüğün ve muhteşem bir servetin varisi olurdu. Tanımadığı erkekler, çok az bir tanışıklıktan sonra onunla dostluk kurdular. Evlenme çağına gelmiş kızları olan kadınlar, en ufak bir teşvikle, hatta hiç teşvik etmeden ona yaltaklanıyorlardı. Kızların kendileri de şımardı. Elbette bunların hepsi abartıydı. Ama çok da abartılı değildi. Kasabadayken kendini her zaman bir insandan çok bir meta gibi hissetmişti. Sık sık sadece Lucas Arden olmayı dilemişti, sosyal açıdan pek de önemli olmayan bir taşra beyefendisinin oğlu ve torunu.

Ancak Londra'da olmakla ilgili hislerinin artık bir önemi yoktu. Ve bu günün geleceğini her zaman biliyordu. Çünkü Amberwell'de kaldığı sürece, büyükanne ve büyükbabasının müstakbel bir gelin için belirlediği standartlara uygun genç bir kadınla tanışması pek olası değildi. Evlenmeye hiç de karşı değildi. Ne de olsa, herkesin herkesi ve herkesin işini bildiği taşrada yaşarken bir kadınla herhangi bir kişisel arkadaşlık kurmak ya da -Allah yardımcısı olsun- bir ilişkiye girmek neredeyse imkânsızdı. Oxford'da okumak ona daha fazla cinsel özgürlük vereli beş yıl olmuştu ama orada bile pek çok öğrenci arkadaşı ve hatta birkaç arkadaşı gibi önüne gelenle birlikte olmamıştı.

Evlenme fikri hoşuna gitmişti, sadece evlenmek için değil. beklediği bariz cinsel tatmin için değil, aynı zamanda

Bir hayat arkadaşının sunabileceği yakın arkadaşlık. Çocuk sahibi olmanın da hoşuna gideceğini düşünüyordu - çünkü bir erkek çocuk gelecek nesil için çok ihtiyaç duyulan bir varis sağlayacaktı elbette. Ama sadece bu nedenle değil. Çoğul çocuk sahibi olmak istiyordu. Oğulları ve kızları. Charlotte'un çocukları olan yeğenlerini her zaman çok eğlenceli bulmuştu ama babaları Sylvester bugünlerde en sık yaptığı şeyin kırılmış saçlarını saymak olduğunu söylüyordu.

"Onlar için bir peni," dedi büyükbabası aniden ve Lucas ona bakıp sırttı.

"Yabani yulaf ekmemi istediğinden emin misin büyükbaba?" diye sordu.

Dük, "Onlar için artık çok geç," dedi. "Şansını kaybettin. Büyükannen ve ben yaz bitmeden evlenmeni istiyoruz Luc. Tercihen sezon bitmeden önce. Londra'daki Hanover Meydanı'nda bulunan Aziz George Kilisesi, bir dükün varisi ile eşit ya da neredeyse eşit rütbedeki birinin kızının düğünü için en iyi kilisedir. Gelecek yazdan önce kreşinizde bir erkek çocuk görmek istiyoruz. Onu vaftiz töreninde kucağıma alabilecek kadar uzun yaşamayı taahhüt ediyorum, o şarlatan doktorun canı cehenneme."

Yüce Tanrım! Dr. Arnold gerçekten de büyükbabasına bir yıldan az ömür biçmiş miydi?

"Kendimi evliliğe adayabileceğime inanıyorum," dedi Lucas. "Büyükannemin benim için seçtiği hanımlardan biri bana sahip olursa tabii. Bir oğlumun doğması için elimden geleni yapacağım."

Ama midesi yediği yemeğe biraz isyan . Bir kere, büyükbabası açıkça ölüyordu ve bu gerçeğin gerçekliği -en azından midesi söz konusu olduğunda- kendini hissettirmeye başlamıştı. Yine de kendisini duygusal olarak ileride olacaklara hazırlaması için ona zaman verilmeyecekti. İnsanın aklıyla bilebilirdi ki

Yaşlanan bir sevilen için kalan zaman sınırlıydı, ancak insanın kalbi inkâra sığınmaya daha meyilliydi. Henüz değil . . .

Henüz değil, yakında olacaktı. Ve henüz hazır değildi, lanet olsun.

Bir yıl içinde evlenmeye ya da çocuk sahibi olmaya karşı değildi. Ama sırf bir aristokratın kızı ve uygun yaşta olduğu için bir yabancıyla evlenme ihtimali ona biraz soğuk geliyordu. Kendisini romantik biri olarak görmüyordu. Aşık olmaya, başı yıldızların arasında dolaşmaya ya da bu tür şiirsel saçmalıklara pek inanmazdı. Ama arkadaşlığa, dostluğa, uyumluluğa ve hem cinsel hem de başka türlü bazı temel cazibe derecelerine oldukça sıkı bir şekilde inanıyordu. Ne de olsa, en azından kreşinde oğulları -çoğul olarak- olana kadar karısıyla çok düzenli olarak yakınlaşması gerekecekti. Ancak tüm bunları sağlamak için müstakbel eşini tanıması ve makul ölçüde mütevazı gereksinimlerinin karşılanıp karşılanmayacağını keşfetmesi için zamana ihtiyacı olacaktı. Kendi iyiliği için olduğu kadar onun iyiliği için de. Çünkü her kim olursa olsun, o bir insandı, sadece soylu bir ailede doğmuş bir dişi üreme varlığı değildi.

Ne var ki, kendi seçtiği bir geline sahip olabilmek için daha önce doğru kadını bulmaya çalışmış olmayı dilemek anlamsızdı. Zaten işe yaramayabilirdi, çünkü o zaman bile Wilby Dükü ve Düşesi, kadın kendilerine uymazsa seçimini veto etmekten çekinmezlerdi.

En azından büyükannesinin Paskalya'dan sonra Londra'da bir ya da iki uygun adaydan daha fazlasını bulacağını ummalıydı. En azından bir seçeneği olsun. Ve aklına bir düşünce geldi. Acaba şu anda bile aristokrat doğumlu genç hanımlar var mıydı?

Londra'ya gelip ailelerinin kendilerine bir ya da ikiden fazla uygun koca adayı bulması için hararetle dua etmek mi? Böylece onlardan biriyle bir dereceye kadar mutlu olmayı umut edebilirler mi?

Bu çile şüphesiz her iki taraf için de geçerliydi.

Zengin ve unvanlı olmak şarap, güller ve sonsuz özgürlükten ibaret değildi - ne erkekler ne de kadınlar için. Ayrıcalıklı azınlık için evlilik nadiren aşk, mutluluk, arkadaşlık ve cinsel çekicilikle ilgiliydi. Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, o zengin, unvanlı ve ayrıcalıklı olanlardan biriydi ve aksini dilemenin bir anlamı yoktu.

"Majesteleri'nin senin için seçtiği genç hanımlardan biri seni isterse?" diye sordu büyükbabası, kaşları bir an için neredeyse burun köprüsünde buluşacaktı. "Eğer mi, Lucas? Eğer mi? Babanın ölümünden bu yana geçen yıllar sana hiçbir şey öğretmedi mi? Bir şeyin öyle olacağına karar verdiğinde eğer diye bir kelime yoktur."

Bunlar cevaplanması gereken sorular değildi.

C T□□□□□ □□



E aster bir yıl daha sona ermişti ve ton üyeleri giderek artan sayılarda Londra'da toplanmaya başlamıştı, olarak onlar her zaman yaptı sırasında ve aylar baharın gelişi. Çok geçmeden Parlamento'nun her iki kanadı da, başta aristokrasi mensupları olmak üzere pek çok erkeği ülke işlerini yürütmekle meşgul etmek üzere yeniden oturumlara başlayacaktı. Erkekler ve kadınlar günün her saatini baş döndürücü sayıda ve çeşitlilikte sosyal eğlencelere ev sahipliği yaparak ya da katılarak doldururlardı - balolar, suareler, konserler, bahçe partileri, Venedik kahvaltıları bunlardan sadece birkaçıydı. Çünkü Londra'da bahar, mevsimin en güzel zamanıydı. Aynı zamanda, okuldan yeni çıkmış genç kızların, gelin arayışındaki beyefendiler tarafından görülmek ve kur yapılmak üzere umutlu ebeveynler tarafından getirildiği ve her iki cinsiyetten gençlerin görünüş, doğum ve evlilik açısından en çok arzulanan ödüller için yarıştığı büyük evlilik pazarının yapıldığı yerd.

servet.

Merhum Stratton Kontu'nun büyük kızı ve şimdiki kontun kız kardeşi olan Leydi Philippa Ware, okuldan yeni mezun olmamıştı. Yirmi iki yaşındaydı, bazılarının onu tozlanmak üzere rafa bırakılmaya tehlikeli bir şekilde yakın bulacağı bir yaş. Kendisi de bundan korkuyordu. Bununla birlikte, ilk kez Londra'ya ve dolayısıyla ilk Sezonuna gidiyordu. O bir

Annesi Stratton Kontesi Clarissa Ware ve kız kardeşi Leydi Stephanie Ware ile birlikte seyahat ediyordu. Stephanie on altı yaşındaydı ve kesinlikle hâlâ okuldaydı. Ancak onu Hampshire'daki Ravenswood Hall'da bırakmak, tüm erkek kardeşleri başka bir yerde olduğu için, onu orada mürebbiyesi Bayan Field'la ve elbette bir ev dolusu hizmetçiyle yalnız bırakmak anlamına gelecekti.

Stratton Kontu Devlin Ware, annesi ve kız kardeşlerinin peşinden şehre gelmeden önce karısının erkek kardeşinin düğününe katılmak üzere Galler'deydi. Binbaşı Nicholas Ware, Wellington Dükü'nün Elba adasındaki sürgünden kısa süre önce kaçan ve yeniden büyük bir kurduğu söylenen Napolyon Bonapart'ın yarattığı yeni tehditle başa çıkmak için ordularını yeniden topladığı kuzey Avrupa'da bir yerlerde alayıyla birlikteydi. Owen Ware Oxford'daki ilk yılının son dönemindeydi. Devlin'den üç yaş büyük olan üvey kardeşleri Ben Ellis ise iki yaşındaki kızıyla birlikte birkaç haftalığına, bir yıl önce Devlin'den satın aldığı Hampshire sahilindeki Penallen malikânesine gitmiş ve yıl içinde oraya kalıcı olarak taşınmadan önce tadilat yaptırıyordu.

Philippa'nın ruh hali neredeyse saat başı arasında dalgalanıyordu.

Sonunda Londra'ya gidip tonla insanla tanışıp kaynaşacak olmanın heyecanı ve orada korkunç bir başarısızlık yaşayacağına, hatta belki de açıkça küçümsenip reddedileceğine dair mide yakan bir endişe. Londra'yı ilk kez görecek, sarayda takdim edilecek ve kraliçeye reverans yapacak, annesinin uygun gördüğü kadar balo ve partiye katılacaktı - tabii davet edilirse. Belki yeni arkadaşlar edinecekti. Belki de tanışacaktı

Birine aşık olmak istiyordu ama bu kişinin nasıl biri olacağına dair hiçbir önyargısı yoktu. Yine de, nazik, cana yakın, onurlu olmalı ve içki içmek, aşırı kumar oynamak ya da ... zamparalık yapmak gibi büyük kötü alışkanlıkları olmamalıydı. Bu sonuncusu hepsinden önemliydi. Olağanüstü yakışıklı olması gerekmiyordu, sadece görünüşü makul derecede hoş olmalıydı.

Ayrıca reddedilebilir ve Londra'yı terk etmesi ve bir daha geri dönmeyi düşünmemesi emredilebilirdi. Hiçbir mantıklı muhakeme bu ihtimali aklından tamamen çıkaramazdı. Ya da hiçbir yere davet edilmeyeceği korkusunu. Soğuk davranılacaktı. Doğrudan kesilecekti.

Kendisi için artık çok geç olduğundan çok korkuyordu. Gelin arayan beyefendilerin ilk önce kendisinden daha genç olanlara bakacaklarından ve belki de kendisine hiç bakmayacaklarından korkuyordu. Bu endişesini dün, özel hizmetçileri ve Bayan Field, bavullarının çoğuyla birlikte önlerinde Londra'ya doğru yola çıkarken annesine dile getirmişti.

"Pippa!" diye haykırdı annesi, hafifçe gülerek ve kızını sıcak bir kucaklamanın içine çekerek. "Son zamanlarda bardağının içinde kendine iyice baktın mı? Görünüşü ve doğasıyla her yönden bu kadar güzel birini dünyaya getirmiş olmam beni sık sık şaşırtıyor. Ve bir kontun kızı ve kız kardeşi olduğunu hatırladın mı? Büyük bir çeyizin var. Yaşlı olmanıza gelince, genç güzelliğinize katkıda bulunacak bir duruş geliştirecek kadar çocukluğunuzu geride bıraktınız. Devlin Londra'da bize katıldıktan kısa bir süre sonra her gün sizi istemeye gelen genç beyefendiler tarafından kuşatılmazsa bu beni çok şaşırtır."

Philippa bu bariz abartıya gülmüştü ama yine de o an için rahatlamıştı. Belki de

tam bir duvar çiçeği olmayacaktı. Ne de olsa baldızı Gwyneth, geçen yıl Noel'den hemen önce Devlin'le evlendiğinde yirmi dört yaşındaydı. Yine de göz alıcı bir güzelliği vardı ve Devlin altı yıllık bir aradan sonra sonbaharın başlarında savaştan döndüğünde ünlü bir müzisyenle neredeyse nişanlanmıştı.

Philippa gözlerini şimdi kendi vagonunun karşısındaki koltuğa çevirdi, kız kardeşi orada oturmuş pencereden dışarı bakıyordu. Stephanie Londra'da olmayı dört gözle bekliyordu, her ne kadar en gayri resmi eğlenceler dışında herhangi birine katılmak için çok genç olsa da. Balolara ve partilere katılmak için hiçbir arzusu olmadığını iddia ediyordu -her zaman tek bir kelimeyi vurgulardı-. Ama görülebilecek her şeyi görmek istiyordu ve Bayan Field'i bir galeriyi, müzeyi ya da ünlü kiliselerden birini ziyaret etmenin, Fransızca fiillerin çekimi ya da dikişlerin arkasını önünden ayırt etmenin neredeyse imkansız olduğu bir şekilde nakış yapmayı öğrenmek kadar eğitiminin önemli bir parçası olduğuna ikna ettiğine inanıyordu. Annelerinin erkek kardeşi George Greenfield Amca, her zaman sezonun bir bölümünde Londra'daki bekâr odalarında kalırdı -gerçi kendisi bekâr değil duldu- bir gün onu Londra Kulesi'ne götürmeye ve orada kafa kesmek için kullanılan baltalar gibi en korkunç sergileri göstermeye söz vermişti. Bayan Field, genç öğrencisinin kâbus görmesine neden olmasın diye onu bu tür şeylerden kesinlikle uzak tutacaktı. Stephanie çok heyecanlanmıştı.

George Amca da şimdi onlarla birlikteydi ve atını arabanın yanında sürüyordu. Kız kardeşi ve yeğenlerinin bir erkek refakatçi olmadan seyahat etmeleri fikrinden hoşlanmadığı için Londra'ya yapmayı planladığı yolculuğu bir hafta kadar öne çekmişti. Hepsine güvence vermiş, elini uzatırken onlara göz kırpmıştı.

Bu sabah erkenden Ravenswood'un kapısının önündeki arabaya bindirdiler, öyle ki en azılı haydutlar bile ona bir kez baktıktan sonra kesinlikle kuyruğunu kıstırıp kaçırdı.

Stephanie başını pencereden çevirdi ve Philippa'ya gülümsedi. Annelerine şöyle bir baktıktan sonra konuşmadı. Onun yerine bir parmağını dudaklarına götürdü ve Philippa başını çevirdiğinde annesinin uyukladığını, başını arkasındaki ve bir yanındaki minderlerin köşesine dayadığını gördü. Philippa, pencerenin önünden geçen kırları incelemeye devam eden kız kardeşine göz kırptı.

Zavallı Steph'in kendisiyle ilgili çok düşük bir imajı vardı. Herkes tarafından, belki de akılsızca, yakında bebeklik yağlarından kurtulacağına inandırılmış tombul bir çocuktu. On yaşına geldiğinde bunun ne zaman olacağını sormaktan vazgeçmişti. Şimdi yuvarlak yüzlü, pürüzsüz, parlak yanaklı, iri yarı bir genç kızdı. Çok uzun altın sarısı saçları vardı, kestirmeyi ya da düzelttirmeyi reddediyor ve saçlarını kalın örgüler halinde başının tepesinde topluyordu. Philippa'ya göre kendine has bir güzelliği vardı; sağlıklı, parlak gözlü ve güler yüzlüydü. Ama onun gözünde Steph şişman ve çirkindi.

Ah, kendimizi yok etmek için neler yapıyoruz, diye düşündü Philippa.

Yine de çoğumuz bunu yapıyoruz.

Annesine tekrar bakmak için başını çevirdi. Kırklı yaşlarının sonunda olmasına rağmen hâlâ çok güzeldi. Koyu renk saçlarında hiç beyaz yoktu. Ağırbaşlı, çekici ve onu tanıyan herkes tarafından saygı duyulan, hatta sevilen biriydi. Yine de hayatının yıllarını çirkin ve yetersiz hissederek, yeterli olmadığına inanarak geçirmiş olmalı. Hepsi küçük birer çocukken, ilkbaharda babaları okula giderken anneleri onlarla birlikte evde kalırdı.

Lordlar Kamarası'nın bir üyesi olarak görevini yerine getirmek üzere tek başına Londra'ya gitti. Yılın geri kalanında, babam eve döndüğünde, onun sevdiği mahalle için tüm büyük eğlenceleri organize etmek ve ev sahipliği yapmak için yorulmadan çalışırken parlıyordu. Yine de geriye dönüp baktığında Philippa, babasının annesine tüm bu işlerde yardımcı olmak için çok az şey yaptığını ya da hiçbir şey yapmadığını fark etti. Ve sonra onu olabilecek en kötü şekilde onurlandırmıştı. Bir yaz Ravenswood'un kapısının hemen dışında, nehrin karşısındaki Boscombe köyüne genç bir metres getirmiş ve onu parktaki yaz şenliğine davet etmişti. Devlin onları akşam balosu sırasında evden kısa bir mesafe ötedeki tapınak köşkünde birlikte uygunsuz bir durumda yakaladığında ve ertesi gün babalarıyla tek başına yüzleşene kadar bu konuda sessiz kalmayı reddettiğinde korkunç bir skandal yaşanmıştı. Bütün komşularının önünde babasını ihbar etmişti.

Bu dışarı çıkmıştı-ama bu aslında asla değildi

Annem yıllar boyunca babamın sadakatsizliklerinin tamamen farkındaydı ama bunları hiç kimseye söylememişti. Belki babamın kendisine bile. Tüm bunlar kendine olan güvenini ne hale getirmiş olmalıydı? Güzelliğine, çekiciliğine, sevgiyi ve kalıcı bağlılığı çekme yeteneğine inancına?

Philippa içini çekti ama Stephanie yüzünü pencereden çevirip sorgularcasına kaşlarını kaldırıncı gülümseyerek başını salladı.

Annem bu skandalın ardından üç sezon boyunca babamla birlikte Londra'ya gitmişti. Babasının kalp krizi geçirerek aniden ölmesi, bundan sonrasını engellemişti. Yine de birkaç gün önce Philippa'ya yeterince insan tanıdığını söylemişti ve kızıyla tanıştıracak kadar iyi tanınıyordu.

ve en prestijli eğlencelere davet edilmesini sağladı.

"Ne de olsa ben Stratton'un Dul Kontesiyim," diye hatırlatmıştı Philippa'ya. "Ben önemli biriyim. Tıpkı senin olduğun gibi, sen de Leydi Philippa Ware'sin. Devlin de Stratton Kontu. Şimdi sakınleşecek misin, seni aptal kaz?"

Yine de Philippa on sekiz yaşındayken ve geçen yıl yirmi bir yaşındayken bir Sezonu reddetmişti çünkü ailenin altı yıldan uzun bir süre önce yaşadığı skandalın genel olarak tonlara yayılmasından ve babasının kızı olarak Londra'da yüzünü gösterirse dışlanacağından korkmuştu. Bu aptalca bir korku gibi görünebilirdi ama yersiz değildi.

Ravenswood'daki hayat skandaldan sonra değişmişti. O zamanlar on beş yaşındaydı, genç kızlığın zirvesindeydi, kafası heyecan verici bir geleceğin hayalleriyle dolup taşıyordu. O zamanlar yakın ve mutlu bir aile olmuşlardı ve mahallede seviliyorlardı. Ama skandalın patlak vermesinin ertesi günü Devlin evi terk etti, annesi tarafından sürgün edildi ve Ben de kendi nedenleriyle onunla birlikte gitti. Napolyon Bonapart'a karşı savaşın sürdüğü Yarımada'ya gittiler, Devlin bir piyade alayında subay, Ben de onun sözde sopacısı olarak. Nicholas bir ay kadar sonra farklı bir alayda olsa da onlara katıldı. O sırada on iki yaşında olan Owen okula gitti. Annem eğlenmeyi bıraktı ve içindeki ışık sönmüş gibiydi. Babam her zamanki gibi neşeli, güler yüzlü ve sokulgandı. Yine de neşesinde içi boş bir şeyler var gibiydi, sanki bir şekilde kendi karikatürünü oynuyordu. Ya da Philippa'ya öyle gelmişti, çünkü birdenbire onu yeni açılmış gözlerle görmeye başlamıştı.

O sırada dokuz yaşında olan Stephanie ve Philippa ellerinden geldiğince devam etmişlerdi. Ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. Artık altın aile değillerdi ve Ravenswood da beş mil yarıçapında yaşayan herkes için evrenin merkezi olmaktan çıkmıştı.

"Uykuya mı daldım?" Annem şimdi sordu, sesi hâlâ uykuluydu. "Öğle yemeğini çok fazla yemiş olmalıyım. Korkarım çok kötü bir arkadaşlığım var kızlar."

Philippa ona, "Steph ve ben sizi rahatsız etmemek için kendi düşüncelerimizle mutlu bir şekilde iletişim kuruyoruz," dedi.

"Geçip giden kırları seyretmekle meşgulüm," dedi Stephanie. "Evimden bu kadar uzaktayken çimenlerin ve ağaçların turuncu, mor, kareli ya da daha ilginç bir şey yerine hâlâ yeşil olduğunu görmek beni hayal kırıklığına uğrattı. Evler ve kiliseler de evdekilere çok benziyor."

"Saçma," diye mırıldandı anneleri ve tekrar uyumak için gözlerini kapattı.

Kız kardeşler birbirlerine gülümsediler ve Philippa yüzünün yan tarafını pencereye yaklaştırarak ileriye baktı. Şüphesiz Londra yakında görünecekti. Birkaç kez uzaktaki bir kilise kulesine aldanmış, ancak kilisenin bir köyde olduğunu fark etmişti. Ama bu sefer . . . Ah, ufuktaki o soluk duman halesi kesinlikle orasıydı, gerçi oraya varmaları bir iki saat daha sürecekti. Stephanie'nin dikkatini çekip işaret ederken midesinde kelebekler dans ediyormuş gibi hissetti. Kız kardeşi koltuğunda dönerek arkasına baktı ve sonra başını sallayarak mutlulukla gülümsedi. Ellerini sessizce çırpı ve ikisi de aynı şekilde sessizce güldüler.

Onlar böyle yaparken amcaları arabanın yanına geldi ve pencereden bakmak için eğildi. Baktı

annelerine baktı, başını salladı ve yeğenlerine önlerine bakmalarını işaret etti. Londra, diye seslendi onlara. Yeğenleri ona gülümseyerek başlarını salladılar ama pencereyi indirip annelerini uyandırma riskini göze almadılar. George Amca da başını salladı ve yoluna devam etti.

Ancak Philippa'nın on sekiz yaşındayken annesi ve babasıyla birlikte Londra'ya gitmesine engel olan Ravenswood'daki değişiklikler değildi. Tamamen başka bir şeydi. Gitmeyi planlıyordu. Gerçekten de birkaç ay boyunca hayatın yeniden parlak ve hareketli bir hale gelmesini sabırsız bir heyecanla beklemişti. Romantizmin, aşkın ve sonsuza dek mutlu olmanın hayalini kurmuştu.

Ama sonra bir şey oldu.

Noel'den hemen sonra yerel maypole dans grubuna katılmıştı. Her iki haftada bir akşam Sidney Johnson'ın arazisindeki büyük ve oldukça şık bir ahırda pratik yapıyorlardı. Philippa 1 Mayıs'ta mahallede değil de Londra'da olmasına rağmen onlara katılmıştı.

Bu özel günde, komşuları Baron Hardington'ın ortanca oğlu James Rutledge da gelmiş ve yanında Oxford'da okuduğu yıllardan Paskalya için kendisini ziyarete gelen bir arkadaşını getirmişti. Komşular yabancıları nadiren gördükleri için bu ziyaretçiye karşı büyük bir ilgi duyuyorlardı. Birisi bunun sadece bir nezaket unvanı olduğunu söylemiş olsa da, o bir marki unvanlı bir beyefendiydi. Yine de bunun anlamı, gerçek bir unvanın varisi olması gerektiği idi. Philippa da herkes kadar meraklı ve ilgiliydi. Ama onu gördüğünde, beklentilerinin ihtişamını tamamen unutmuştu. Çünkü o şimdiye kadar gözlerini diktiği en muhteşem adamdı; uzun boylu uzun boylu.

bacaklı, mükemmel biçimli ve yakışıklıydı. Ama en çarpıcı özelliği saçlarıydı. Aynı anda hem koyu hem de kıvılcık olan saçları kalın, parlak ve ustalıkla şekillendirilmişti.

Philippa, on sekiz yaşındaki bir çocuğun tüm kuşkulu olgunluğuyla ona sırılsıklam aşık olmuştu.

James onu Roath Markisi olarak tanıtmış ama herkese tek tek takdim etmemişti.

Hepsinin önünde biraz sertçe eğilmişti. Philippa onun belki de kibirli biri olduğunu düşünmüştü. Ya da belki de sadece utangaçtı ve bu kadar çok yabancıların ilk birkaç dakika şaşkın şaşkın kendisine bakmasından ürkmüştü.

Erkekler akşamın başlangıcında her zaman yaptıkları gibi ahırın bir ucunda toplanmış, kadınlar ise mayıs direğine yakın bir yerde toplanıp sohbet etmiş ve kıkırdamışlardı. Her zamankinden daha fazla gevezelik ve kıkırdama vardı elbette ama Philippa bunlara katılmamıştı. Erkeklerin konuştuklarına kulak misafiri olmak için kulaklarını zorluyordu. Bunu yapmasaydı kendisi için çok daha iyi olurdu, çünkü çok iyi başarmıştı. Dört yıl sonra bu anı hâlâ dün yaşanmış gibi tazeydi.

Adamlar markizi dans etmeye teşvik ediyorlardı, oysa marki mayıs direği dansı hakkında hiçbir şey bilmediğini ve denerse kendini rezil edeceğinden emin olduğunu söylüyordu. Ve evet, gerçekten de sadece erkeklerle konuştuğuna inanarak eşek kelimesini kullanmıştı. Bunu, kadınların alakasız bir konu üzerine attıkları kahkahalar erkeklerin sesini bastırmadan birkaç dakika önce söylemişti.

Philippa onları tekrar duyabildiğinde Sidney Johnson Marki'ye, "Bir dene," diye ısrar ediyordu. "ama.

Sizi kadınlardan biriyle tanıştıracayım ve o size adımlar ve kurdeleli desenler konusunda rehberlik edecek."

Marki, "Eğer sarışın bir güzel yapabilseydiniz..." dedi ve Philippa bakarken yakalanmamak için gözlerini sertçe kaçırdı. Kadınlar arasındaki tek gerçek sarışın oydu. Ama ... sarışın güzel mi? Gerçekten mi?

"Ah. Pippa'yı kastediyorsun," dediğini duymuştu James. "Leydi Philippa senin için, Roath. Stratton Kontu'nun kızı."

Ve sonra Roath Markisi, zihnine ve hafızasına kazınan ve hayatının akışını tamamen değiştiren sözleri söylemişti. Abartı değildi.

"Stratton?" demişti , sesi irkilmiş gibiydi. "O Stratton'ın kızı mı? Ben kirli mallarla dans etmem, Rutledge."

Bu sözler söyleneli henüz bir saniye olmuştu ki, kadınlardan gelen bir başka neşeli kahkaha patlaması, James'in söyleyebileceği ya da diğer adamların cevap olarak söyleyebilecekleri her şeyi bastırdı. Philippa onlara doğru bir bakış fırlattığında hem James hem de marki ortadan kaybolmuştu. Bir daha da dönmediler.

Ama olan olmuştu.

Philippa için babasının sadakatsizlikleri acı verici bir şekilde açıldı -o şenlik gecesinden beri bunların çoğul olduğundan hiç şüphesi olmamıştı- ve Devlin'in bunları kalabalık bir balonun ortasında herkesin önünde ifşa etmesi, onun tahmin ettiğinden çok daha geniş kapsamlı bir etki yaratmıştı. Bütün ton bunu duymuş, skandala uğramış ve iğrenmişti. Sadece babasından değil, tüm aileden iğrenmişti. Hepsi kirlenmişti.

Ertesi sabah annesine ve babasına Londra'ya gitmeyeceğini bildirmişti.

Paskalya. Tavrındaki bu tam değişim için onlara herhangi bir neden göstermeyi reddetmiş ama kararlılığını sürdürmüştü. Babası, Philippa'yı sıkıntılı halinden kurtarmaya çalışırken buna inatçılık demişti. Annesi, Philippa'yı Londra'ya gidip partilere katılmaya başlarsa yakında iyileşeceğine inandırmaya çalışırken buna sinirsel çöküntü demişti.

Sonunda onsuz gittiler.

Ertesi yıl artık ortaya çıkması söz konusu değildi. Babası aniden ölmüştü. Ondan sonraki yıl da, tam onun için tuttukları yası bitirmek üzereyken, annesi Büyükanne Ware ölmüştü. Geçen yıl annesi, Philippa'ya gönülsüzce Londra'ya gitmek isteyip istemediğini sorduğunda sadece hayır demişti.

Sonra, sonbaharın başlarında, Devlin sonunda eve gelmişti. Devlin, Ben ve Ben'in bir yaşındaki kızı Joy. Bir yıl önce evlendiği karısı, Toulouse Savaşı'ndan önce İngiliz taburları Pireneler'den Fransa'ya geçerken ölmüştü.

O zamanlar Philippa yirmi bir yaşındaydı, hâlâ bekârdı ve neredeyse hiç sosyal hayatı yoktu. Farkında olmasa da derin bir depresyona girmişti.

Ta ki Devlin bir öğleden sonra Ravenswood'un batı kanadının tepesindeki odasında saklanırken onunla oturana kadar. Ve her nasılsa Devlin, altı yıl sonra granit gibi bir kalple eve dönmüş olan Devlin'in ağzından bütün bu acıklı hikâyeyi zorla almıştı. Sürgün edildikten sonra hiçbirine mektup yazmadığı ve babamın ölümünden sonra eve dönmek için tam iki yıl, hatta biraz daha fazla beklediği için ona kızmıştı. Bundan önce hepsini sevmesine rağmen en sevdiği kardeşi oydu.

Onları hâlâ donmuş benliğinin derinliklerinde şiddetli bir tutkuyla sevdiğinin farkında bile olmadan eve dönmüştü. En azından Philippa'nın döndükten sonraki ilk haftalarda ve onunla yaptığı o konuşma sırasında, sonunda çözülüp ona her şeyi anlattığında anlamaya başladığı şey buydu.

Her şeyi.

Onu özellikle o gün aramasının nedeni, o akşam Sidney Johnson'ın ahırında bir toplantı yapılacak olmasıydı, ama her zamanki gibi mayıs direği dansı yapmak için değil. Bahar aylarında Londra'da zaman geçiren Sidney ve Edwina Rutledge, ilgilenen herkese valsini adımlarını öğreteceklerdi. Bu, Almanya'dan gelen ve İngiltere'de hızla popülerlik kazanan yeni bir danstı Devlin, Stephanie ve Gwyneth Rhys ile gitmeyi kabul etmişti ama Philippa birden fazla kez hayır demişti. O gitmeyecekti. Hatta ertesi akşam yapılacak olan köy toplantısına bile gideceğinden emin değildi, gerçi toplantı yıllar sonra ilk kez köy hanı yerine kendi balo salonlarında yapılacaktı. Ama Devlin hikâyesini anlattıktan sonra ona meydan okumuştı. Roath Markisi gibi alçak ve aşağılık karakterli bir adamın hayatının geri kalanını mahvetmesine izin verip vermeyeceğini sormuştu.

Ve tabii ki böyle bir şeye izin vermeyecekti.

Devlin ona bunca zamandır kendi hayatından saklandığını, evde sinip kaldığını, depresyonda ve uyuşuk olduğunu, çünkü hayata bir adım atarsa tekrar korkunç bir şekilde incineceğinden korktuğunu anlamasını sağlamıştı. Korkuları yüzünden incinen tek kişinin kendisi olduğunu fark etmesini sağlamıştı. Onun duygularını böylesine acımasızca hiçe sayarak konuşan adam değil.

Şöhretini... Tabii ki kadının onu duyduğunu fark etmemiştir.

O vals dersine gitmişti. Ve ertesi akşamki toplantıya gitmiş ve valsler de dahil olmak üzere her sette dans etmişti.

Şimdi Londra'ya gidiyordu. On sekiz yaşındayken yapması gereken her şeyi yapmak için. Elbette çok geç değildi. Daha yirmi iki yaşındaydı. Henüz tam olarak yaşlanmamıştı. Belki eski hayaller yeniden canlanabilirdi. Romantizm. Aşık olmak. Evlilik. Sonsuza kadar mutluluk.

Belki sonuncusu tam olarak öyle değildi, çünkü bu sadece çocukların ve çok genç insanların inanabileceği bir şeydi. Ama mutluluk kesinlikle mümkündü. Örneğin Devlin ve Gwyneth'i düşünün. O meşhur şenlikte birbirlerine aşık olmuşlardı. Philippa bundan emindi ama ikisi de bir şey söylememişti. Sonra altı yıl ayrı kalmışlardı ve Gwyneth neredeyse o Galli müzisyenle evleniyordu. Ama onun yerine Noel'den hemen önce her iki ailenin huzurunda Devlin'le evlenmişti. Philippa, Stephanie ve Joy nedime olmuşlardı. Ve o zamandan beri ikisinin arasında sessiz bir ışıltı vardı. Philippa'ya öyle geliyordu ki birbirlerinin en iyi arkadaşlarıydılar ve bundan çok daha fazlasıydılar.

Belki de Londra'da biriyle tanışacaktı. mutluluğu böyle bulabilirdi.

Belki de tonlarca insan şimdiye kadar eski skandalı unutmuştur. Ya da belki de hiçbir zaman büyük bir öfke yaşanmamıştı. Annem orada üç mevsim geçirmiş ve hiçbir zaman kötü dedikodularla eve dönmemiştir.

"Aman Tanrım," dedi annesi, doğrulup arabanın penceresinden kendi tarafına bakarak. "Neredeyse vardık. Bir saat ya da daha fazla uyumuş olmalıyım. Çok özür dilerim kızlar. Çok sessizsin. Herhalde

Kendi düşüncelerinizle iletişim kurmaktan çok yoruldunuz." Güldü ve her iki kızına da açık bir şefkatle baktı. "Bu her ikiniz için de heyecan verici bir zaman olacak."

"Biliyorum." Philippa annesinin elini uzatıp sıktı ama doğruyu söylediğinden pek emin değildi. Birdenbire yeniden endişelendiğini hissetti. "Beni getirdiğin için teşekkür ederim anne, her ne kadar evde kalmayı binlerce kez tercih edeceğinden emin olsam da."

"Biraz bile değil," diye itiraz etti annesi. "Dokuz yüz doksan dokuz kez bile değil. Bu, uzun zamandır dört gözle beklediğim anneliğin zevkli görevlerinden biri, Pippa-kızlarımı Londra ve tonla tanıştırmak ve onların zaferlerini ve kendi hesaplarına mutlu bir hayata başlamalarını izlemek. Sen bu yıl, Stephanie de gelecek yıl. Ama bu yıl da eğlenmen için elimden geleni yapacağım, Steph."

"Bu yıl, evet, ama gelecek yılı unut, anne," dedi Stephanie. "Oh, bak. Gerçekten buradayız."

Gerçekten de Londra'nın sınırlarına varmışlardı. Philippa iri gözlerini pencerelerin arkasından geçenlere çevirdi. Amcası tekrar görüş alanındaıydı. Başını çevirip arabanın içine baktı, kız kardeşinin uyandığını görünce başını salladı ve yeğenleri pencereden Londra'nın harikalarını seyrederken gülümsedi.

C T □□□□□ □□□



C Stratton Dowager Kontesi Larissa Ware, Londra'dan hiç hoşlanmamıştı.

Evliliğinin ilk iki yılında genç ve aşıktı ve ton dünyası onun için yeni ve harikaydı. Ancak hayal kırıklığına uğraması ve kocası Lordlar Kamarası'ndaki görevlerini yerine getirirken bahar aylarında çocuklarıyla birlikte Ravenswood'da kalmayı seçmesi uzun sürmemişti. Bununla birlikte, kocasıyla birlikte Londra'ya gitmiş ve yıllık yaz şenliklerinden birini mahveden ve Ravenswood Wares'ları ile komşuları arasındaki sıcak ilişkiyi zedeleyen korkunç skandalın ardından üç Mevsim boyunca orada kalmıştı. Hem kendi ailesi hem de kocasının ailesi, görünüşü korumak ve kocası üzerinde bir miktar kısıtlayıcı etki uygulamak için gitmesi konusunda onu teşvik etmişti - bu, bir metres tutmasını ya da genelevleri ziyaret etmesini ya da orada yalnızken her ne yapıyorsa onu yapmasını neredeyse imkânsız hale getirmek anlamına geliyordu.

O Londra Mevsimleri boyunca gülümsemiş, kocasıyla akşam yemeklerine ve suarelere ev sahipliği yapmış, onsuz öğleden sonra telefonlarını ödemiş ve kabul etmiş, bahçe partilerine, balolara, tiyatro partilerine ve akşam yemeklerine katılmış, bazen onunla birlikte, bazen değil, eve dönme zamanı gelene kadar neredeyse her andan nefret etmişti.

Bu yıl her şey farklıydı. Artık kendi hesabına buradaydı, büyük kızını sosyeteye tanıtmak, her yere davet edildiğinden emin olmak, uygun bayan arkadaşlar edinmesi ve uygun taliplerle tanışması için her fırsatı değerlendirmek istiyordu. Düzenlemesi gereken saraydaki sunumu, muhtemelen oğlu ve karısı Londra'ya geldikten sonra Stratton House'da düzenleyeceği büyük bir balo, Almack'ın toplantı salonları için temin etmesi gereken imrenilen bir kupon, sipariş edilmesi gereken her durum için yeni kıyafetlerden oluşan bir gardırop vardı - diğer şeylerin yanı sıra.

Pippa henüz yirmi iki yaşındaydı ve elbette çok yaşlı olmaktan endişe ediyordu. Yakında kendisinin de keşfedeceği gibi bu çok saçmaydı. Londra'ya gitme fikrini değiştirmesine neden olan bir şey -ne olduğunu hiç söylememişti- olduğunda, on sekiz yaşında olduğundan çok daha güzeldi şimdi. Artık daha dengeli ve olgun bir hali vardı. Dul kontes, kızının tonla iyi geçineceğinden hiç kuşku duymuyordu. Ama umutsuzca Pippa'nın kendisini hak eden onurlu bir adamla tanışmasını umuyordu, gösteriş ve cazibeden ibaret olup özü pek olmayan biriyle değil.

Clarissa şehre vardıklarının ertesi günü büyük bir istekle işe koyuldu ve tanıdıklarına mektuplar yazarak kızlarıyla birlikte Londra'da olduğunu bildirdi.

Elbette tamamen yalnız değildi. Çok sevdiği küçük kardeşi George da Londra'daydı ve ne zaman ihtiyaç duyulursa eskort olarak ya da her zaman bir arkadaş veya sırdaş olarak her zaman hazırды. Merhum Kont'un kardeşi Charles, karısı Marian ve Pippa'yla aynı olan ama arkasında dört yıllık Seasons dönemi ve Ninian Fortescue'yla yakın zamanda nişanlanmış olmanın avantajını taşıyan kızları Angeline'le birlikte yakında burada olacaktı. Ninian Fortescue'yla nişanlı olan

geçen yıl hatırı sayılır bir servet ve İskoçya sınırı yakınlarında makul büyüklükte bir ev miras kalmıştı. Merhum kontun kız kardeşi Eloise Atkins de kocası Vincent ve şu anda otuz dört yaşında olan oğulları Leonard'la birlikte şehirde olacaktı.

Pippa mutlu bir şekilde yerleşmişti. Stephanie'ninkinin yanında, ikinci katta, arka bahçeye ve onun ötesindeki, atların ahır olarak kullanıldığı ve arabaların alt katta tutulduğu, seyislerin ve ahır görevlilerinin ise üst kattaki odalarda yaşadığı mews'e bakan odasından çok memnundu.

Stephanie okul odasına yerleşmiş ve odayı kendi isteğine göre yeniden düzenlemişti. Bayan Field'a ziyaret etmek istediği yerlerin uzun bir listesini sunmuş ve bu gezilerin hepsinin bir şekilde eğitici olacağını iddia etmişti. Bayan Field, her ne söylememiş olsa da, öğrencisiyle tamamen aynı fikirde olduğunu gözleri parlayarak dul kadına itiraf etmişti. Stephanie bir şeylerden kurtulduğunu hissederse bu gezilerden çok daha fazla keyif alırdı.

İlk hafta büyük ölçüde alışverişle geçti. Bond Street ve Oxford Street'te saatler geçirerek bonelerden dans terliklerine, yelpazelerden retiküllere, ipek çoraplardan çocuk eldivenlerine, mendillerden mücevherlere kadar her şeyi satın aldılar. Stephanie, alışverişin şimdiye kadar icat edilmiş en yorucu ve sıkıcı faaliyet olduğunu ilan etmeden önce onlara sadece bir kez eşlik etti. Bir aylık harçlığının çoğunu Penallen'deki Joy'a göndermek üzere güzel giysilere ve oyuncaklara harcamıştı.

Pippa, dul kontesin şehre geldiğinde her zaman gittiği modacıya uzun saatler boyunca poz verdi, ölçüleri alındı, giysileri giydirildi ve brokarlı minderleri, yaldızlı kolları ve ayakları olan zarif bir sandalyeye oturup beğendiği desenleri seçmek için bir yığın moda tabağına baktı

balo elbiseleri, sabah ve öğleden sonra elbiseleri, yürüyüş, binicilik ve at arabası elbiseleri için. Hepsine ve daha fazlasına, hem de çok sayıda ihtiyacı olması onu şaşırtmıştı.

Bond Caddesi'ndeki Hookham Kütüphanesi'ne abone oldular ve şık çay salonlarında çay ve kek yiyerek dinlendiler ve hatta Gunter's'de buzlu dondurma tükettiler. Hyde Park'ta dolaştılar ve birkaç galeriyi ziyaret ettiler. Paul Katedrali'ne gittiler ve Pippa ve Stephanie, nefin üstündeki Fısıldayan Galeri'ye çıkmak için tüm basamakları tırmanmakta ısrar ederken, anneleri enerji deposunu doldurmak için aşağıdaki sıralardan birinde sessizce oturmayı tercih etti.

Birkaç gün sonra posta ve özel kuryelerle davetler gelmeye başladı. Bunlardan özellikle biri Clarissa'yı çok sevindirdi. Leydi Catherine Emmett'ten geliyordu; Caleb'le yeni evlendiği ilk sezonda edindiği bir arkadaşı. Kahvaltı masasında Stephanie Ben'den gelen bir mektubu, Pippa da Gwyneth'in Galler'den gönderdiği bir mektubu okurken sözlerini keserek kızlarına hem davetten hem de arkadaşından bahsetti.

"Kitty de o yıl yeni evlenmişti," diye açıkladı anneleri. "Aslında ilk karşılaşmamızda düğünlerimizi aynı gün ve aynı saatte kutladığımızı fark ettik. O bahar ve sonraki bahar boyunca sıkı dost olduk ve o zamandan beri birbirimize düzenli olarak yazıyoruz. Ancak çok sık görüşemedik. Benim gelmediğim yıllarda o kocasıyla birlikte buraya geldi. Ben buraya döndüğümde o çoktan dul kalmıştı ve ne yazık ki sakat ve sağlık durumu hassas olan yeğeninin bakımını üstlenmişti. Ama bu yıl ikimiz de buradayız. Yeğenini kasabaya getirdi."

Pippa, "Senin iyiliğin için onun burada olmasına sevindim, anne," dedi.

"Kitty çok hoş biri," dedi Clarissa onlara. "İkiniz de onu seveceksiniz. Kocas1 Sör Matthew Emmett ne yazık ki hiçbir zaman güçlü kuvvetli bir adam olmadı. Kocas1 on ya da daha fazla yıl önce öldü ve Kitty'ye bir oğul ve bir kız bıraktı. Kızı İrlandalı bir soyluyla evli. Oğlu yirmili yaşlarının ortalarında olmalı ve sanırım hala bekar. En azından bana evli olduğunu söylemedi, evli olsaydı mutlaka söylerdi. O bir baronet." Spekülatif bir tavırla Philippa'ya baktı. "Kitty kendi unvanını -Lady Catherine- dük olan babasından alıyor."

"Ve bizi çaya mı davet etti?" Philippa söyledi. "mi? Bu çok hoş olacak anne."

"Dük'ün şehirdeki evinde," diye açıkladı dul kadın. "Yeğeni istediğı kadar dışarı çıkamıyor sanırım. Çay muhtemelen onun iyiliğı için. Kitty, Stephanie'nin de gelebileceğini söyledi, ama benden orada on sekiz yaşından küçük kimsenin olmayacağı ve bu yüzden her şeyi biraz sıkıcı bulabileceğı konusunda onu uyarmamı istedi."

Stephanie güldü. "Çok nazik anne," dedi. "Tabii ki gitmeyeceğim. Ve Pippa'yla birlikte buraya geldiğiniz çeşitli eğlencelere gittiğinizde beni ihmal ettiğinizi düşünmemelisiniz. Hiçbirine katılmak bile istemiyorum. Bayan Field ve ben çay yerine Westminster Abbey'e gideceğiz. Poets' Corner'ı görmemi istiyor. Ben her şeyi görmek istiyorum."

Philippa, "Leydi Catherine ve yeğeniyle tanışmak için sabırsızlanıyorum, anne," dedi. Sonra da hafif bir kızarıklık ve gözlerinde bir parıltıyla, "Ve eğer oradaysa oğluyla da."

"Neyse ki yeni öğleden sonra elbiselerinizden birkaçı çoktan teslim edildi," dedi annesi. "Buna

dallı muslin, en sevdiğin olduğunu biliyorum. O zaman ikimiz için bir kabul mektubu göndereyim mi?"

"Evet, gerçekten anne," dedi Pippa. Ve sanki içinde bir heyecan kabarıyormuş gibi görünüyordu. O berbat şenlikten sonra içine düştüğü ve birkaç yıl boyunca içinde kaldığı derin depresyondan sonra bunu görmek çok güzeldi.

"Sizi yüzünüzde bir gülümsemeyle görmek çok güzel, Pippa," dedi Clarissa ona.

"Unutma," dedi Stephanie, "düğününde nedime olmakta ısrar ediyorum, Pippa."

-

Lady Catherine Emmett, Kitty, ailesi ve yakın tanıdıkları için mutlu bir evlilik geçirmişti.

Kocasının erken ölümüyle çok erken sona ermişti. Kızı Beatrice'i on sekiz yaşında dünyaya getirmiş ve daha ilk sezonu bitmeden, İrlanda'da oldukça uygunsuz bir şekilde yaşaması dışında tamamen onayladığı bir adamla evlendirmişti. Artık sağlıklı ve enerjik iki oğulları vardı.

Leydi Catherine'in oğlu Sir Gerald Emmett, rahmetli babasının arazisine memnuniyetle yerleşmişti. Arazi üzerinde bir dizi iyileştirme yapmış, bunların hepsi de arazinin refahını artırmıştı. Kitty onu mutlu bir evlilik ve çocuklarla görmek istiyordu ama o henüz yirmi sekiz yaşındaydı ve kendi işlerini kendi zamanında halledebileceğine güvenebilirdi.

Leydi Catherine meşgul olmayı ve kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetmeyi severdi. On bir yıl önce, Beatrice evlendikten kısa bir süre sonra, erkek kardeşi atını inanılmaz derecede yüksek bir çitin üzerinden atlatmaya çalışırken boynunu kırmış ve ölmüştü. Zavallı Franklin o sırada aklı başında değildi.

Elbette bir yıldan kısa bir süre önce karısını erken doğumda kaybetmişti. Lucas'ın ikinci oğlu ve çok önemli bir yedeği olacak olan çocuk hiç nefes alamamıştı. Tüm aile için korkunç birkaç yıl olmuştu çünkü Franklin babalarının tek oğlu ve varisiydi, babaları Wilby Dükü'ydü. Lucas henüz on beş yaşındayken dükün varisi olmuş ve gelecekteki rolü için eğitilmek üzere Greystone'a götürülmüştü.

Bu arada Frank'in kızları Leicestershire'daki evleri Amberwell'de kalmışlardı. Charlotte o sırada Vikont Mayberry Sylvester Bonham ile nişanlıydı. Jennifer o zaman on iki yaşındaydı. Eğer normal bir çocuk olsaydı, Charlotte'la birlikte Greystone'a ağabeylerinin yanına gideceklerine neredeyse hiç şüphe yoktu. Ancak o normal değildi. Beş yaşındayken zayıflatıcı bir hastalığa yakalanmış ve bir yıl ya da daha uzun bir süre yaşaması bile beklenmemişti. Önce bacaklarında uyuşma ve karıncalanma, ardından da ağrı ve felç ortaya çıkmıştı. Hastalık yukarı doğru yayılmıştı, öyle ki haftalarca nefes almak bile onun için zor olmuştu, zavalcılık. Yine de hayatta kalmış ve hatta büyük ölçüde iyileşmişti. Ancak hastalık onu zayıf, solgun ve koltuk değneklerinin yardımıyla çok kısa mesafeler dışında yürüyemez hale getirmişti. Sol bacağından daha ince olan sağ bacağının şekli bozulmuştu. Bazen hastalığı nüksediyor ve vücudunun her yerindeki kaslarda ağrı ve güçsüzlük geri dönüyordu.

Wilby Dükü, Jenny'nin her zaman yaşadığı Amberwell'in tanıdık çevresinde kalmasına karar vermişti. Kitty'nin ise, kızı evlendiği ve oğlunun artık ona ihtiyacı kalmadığı için yapacak fazla bir şeyi kalmadığından, onun yanına taşınmasına karar vermişti.

Jenny'ye bakmak ve Charlotte için bir düğün ayarlamak için yeğenleriyle birlikte.

Kitty böyle yüksek perdeden bir talebe uymayı reddedebilirdi. Ne de olsa artık babasının otoritesi altında değildi. Kendi ayakları üzerinde durabilen bir duldu. Ancak babası bir konuda haklıydı. Kendisini İrlanda'ya giden bir tekneye binmeye ikna edebildiği sıklıkta kızını ve torunlarını ziyaret ve teknenin altında asla kıpırdamadan durmayacak olan açık sularda onu taşımasına izin vermek dışında yapacak pek bir şeyi yoktu. Ayrıca Frank'in kızlarına, özellikle de çocukluğunun ve genç kızlığının zor yıllarına neşeli ve yılmaz bir cesaretle katlanan Jenny'ye karşı hep bir zaafı olmuştu.

Babasına açıkça itaat ederek, bu arada, Kitty, çok sevdiği yeğenlerini kederlerinde teselli etmek ve onları sevgi ve şefkatle boğmak için Amberwell'e inmişti. Kendi kederini kabul edecek kadar bilge olmasaydı ve onları toparlayıp annelerini, babalarını ve ağabeylerini kaybetmelerine rağmen hayatın onlar için bitmediğini açıklamadan önce ara sıra onlarla birlikte ağlamasaydı ona kızabilirlerdi. Ve yaşayan kardeşlerinin tam da ona en çok ihtiyaç duydukları anda Greystone'a götürülmüş olmasına rağmen.

Jenny bu konuşmalardan sonra genellikle neşeyle gülümserken, Charlotte iç çeker ve bazen düğün gününün hiç gelmeyeceğinden korktuğundan yakınırdı. Sonra da o gün geldiğinde babasının onu evlendirmek için yanında olamayacağını fark ederek ağlamaya başladılar. Ya da düğün kıyafetlerini giymesine yardım edecek annesinin.

O ilk günler hiçbiri için gerçekten kolay geçmemiştir.

Ancak Charlotte artık mutlu bir evlilik yapmış ve kendi çocukları olmuştu ve Jenny artık bir kız çocuğu değildi. Yirmi üç yaşındaydı. Yine de teyzesinin arkadaşlığına ihtiyacı vardı, çünkü bir dükün torunu olmasına rağmen evlenmeyi hiç beklemiyordu. Tabii bir servet avcısı onun parasını ele geçirmek için bu fedakârlığı yapmaya hazır değilse -ki bu tür adamlar tonun dış sınırlarında ve bazen de tam kalbinde her zaman bolca bulunurdu. Hem Kitty hem de Jenny bu tehlikeye karşı tetikteydiler.

Jenny evlenmeyeceğini kabul etmişti. Ama aslında inzivaya çekilmek gibi bir niyeti yoktu, bu da teyzesini memnun ediyordu, çünkü Kitty hâlâ toplumla kaynaşmayı seviyordu. Amberwell hoş bir mahallede güzel bir evdi ve sevimli ve kibar bir arkadaş ortamı sunuyordu ama bu her iki kadının da tüm sosyal ihtiyaçlarını karşılamaya yetmiyordu.

Jenny on sekiz yaşına girdikten sonra iki sezon boyunca Londra'da kalmışlardı. Her zaman Dük'ün Berkeley Meydanı'ndaki şehir evi Arden House'da kalmışlardı. Jenny ilk ziyaretleri sırasında kraliçeye takdim edilmişti. Teyzesiyle birlikte birkaç partiye katılmış ve birkaç kez tiyatro ve operaya gitmişti. Hyde Park ve Kew Gardens'ı teyzesiyle birlikte bindiği açık bir barouche'dan görmüştü. Ancak sosyal yaşamı çoğunlukla Arden House'un kendisiyle sınırlıydı; burada onu arabalara bindirip indirmek, ağır ve hantal tekerlekli sandalyesine oturtup kaldırmak gibi zahmetler yoktu. Suareler, ikindi çayları, kart partileri ve bir edebiyat akşamı vardı.

Arden Evi. Kitty partilere ev sahipliği yapmayı ve yeğeninin de bundan hoşlandığını biliyordu. Artık ikisi de yaşlı olan dük ve düşes Londra'ya nadiren geliyorlardı ve Lucas da hiç gelmemiştir.

Bu yıl teyze ve yeğen yine Londra'ya gelmişlerdi. Kitty, Jenny'ye gelişlerinin ertesi günü, sezona bir akşamüstü çayıyla başlayacaklarını ve bu çaya şehirde olduğunu tahmin edebildikleri kadar çok tanıdıklarını davet edeceklerini söylemişti -belki otuz kadar, hatta muhtemelen daha fazla.

"Çünkü şu ya da bu nedenle katılamayacak olanlar olacaktır," diye açıkladı. "Ve buradaki ilk eğlencemizin ne yazık ki sayıca az olduğunun söylenmesini istemiyoruz."

Jenny gülerek, "Toplumdan dışlanırsın Kitty Teyze," dedi. "Liste yapmana ve davetiyeleri yazmana yardım edeceğim."

Bu Kitty'nin hoşlandığı bir görevdi, özellikle de liste yapmak. Her zaman dikkatli bir denge kurmaya çalışırdı -kabaca eşit sayıda hanımefendi ve beyefendi, her yaştan, ilgi alanından ve karakter tipinden insan. Özellikle de Jenny'ye arkadaşlık edecek gençleri davet etmekten hoşlanırdı.

"Listenin en başında Stratton Kontesi ve kızı olacak," dedi Kitty. "Aslında Clarissa bir ömür önce, ikimiz de yeni evliken ve Sezon için Londra'dayken en yakın arkadaşımdaydım. Şimdi ikimiz de dul olmamıza ve birbirimizi çok nadiren görme fırsatı bulmamıza rağmen yakın arkadaşlığımızı sürdürdük. Ama bu yıl burada sizinle birlikteyim ve o da iki kızıyla birlikte burada -Lady Philippa Ware yaşça size yakın Jenny, ancak bu onun ilk Sezonu olacak. Belki arkadaş olursunuz. Bir de Leydi Stephanie Ware var, o da çocuk olmamasına rağmen hâlâ okulda."

Jenny, "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi. "Gerçekten de listenin başında yer alacaklar, Kitty Teyze. Leydi Stephanie de, ne dersin? Onun da davet edilmesi gerektiğine inanıyorum. Şimdi tek ihtiyacımız olan yirmi yedi isim daha. Ya da daha fazlası, böylece burada en az otuz kişi olacağımızdan emin olabiliriz."



PAraba onu ve annesini Grosvenor'dan kısa bir mesafeye taşırken Hilippa saçma bir şekilde heyecanlanmıştı.

Meydanı'ndan Berkeley Meydanı'na. Davet edildikleri sadece özel bir çaydı ama bu onun Londra'daki ilk sosyal etkinliğiydi ve bir dükün evindeydi. Annesinin haklı olarak en sevdiği elbise olarak adlandırdığı yeni dallı muslin elbisesini giymişti. Modaya uygun bir şekilde yüksek belli, hafif bombeli bir yakası ve bileklerine kadar uzanan uzun, dar kolların üzerinde kısa, kabarık kolları vardı. Hafif ve yazlık bir havası vardı. Saçları başının üzerinde düğümlenmişti ve her zamankinden çok daha fazla bukle ve ince lüleler boynuna ve kulaklarına doğru uzanıyordu.

Annesi lacivertler içinde her zamanki zarif ve dengeli haliyle görünüyordu. Ayrıca mutlu görünüyordu. Devlin Gwyneth'le gelene kadar iki kızıyla birlikte Londra'da olmaktan, sadece üçünün bir arada olmasından gerçekten memnun görünüyordu.

"Sence başka konuklar da olacak mı?" Philippa sordu. Heyecanlı olduğu kadar gergindi de. Kesinlikle yirmi iki yaşındaki dengeli bir genç kız gibi davranmıyordu.

"Kitty'nin davetli listesini bilmiyorum," dedi annesi ona gülümseyerek ve dizini okşayarak. "Ama planladığı tek şey yakın arkadaşlarından oluşan küçük bir toplantı olsaydı, bana yazdığı mektupla birlikte resmi bir davetiye göndereceğinden şüpheliyim. Ben yirmi ila kırk arasında bir konuk bekliyordum.

Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. O çok ... Oh, aradığım kelime neydi? İkimiz de genç gelinler ve kızlardan biraz daha fazlasıyken ne kadar eğlenceli bir arkadaştı. Wilby Dükü'nün kızı olmasına rağmen onda nişasta yoktu."

"Sence bugün o da orada olacak mı?" Philippa sordu. "Düşes var mı?"

"Kesinlikle bir düşes var," dedi annesi. "En azından ona bir şey olduğunu duymadım, gerçi hem o hem de dük çok yaşlanmış olmalı. Belki de Büyükanne ve Büyükbaba Greenfield'dan bile biraz daha yaşlılar. Bu yıl kasabada olup olmadıklarını bilmiyorum ama bundan şüpheliyim." O konuşurken araba sallanarak durdu. "İşte geldik Pippa ve yakında tüm soruların yanıt bulacak. Sonunda seni sosyetenin içine sokmak için sabırsızlanıyorum. Sadece keyfine bak. Tek istediğim bu. Çocuklarımdan istediğim tek şey bu.

-Mutlu olsunlar diye."

Annesi yirmi ila kırk kişi olacağını tahmin etmişti. Birkaç dakika sonra Wilby Dükü'nün uşağı tarafından anons edildikten sonra kabul edildikleri büyük salonda kırk kişi, muhtemelen daha fazla kişi olmalıydı. Philippa midesinde kıpırtılar hissetti, yavaş ve derin bir nefes aldı ve nefesini verirken gülümsedi. Genç, yaşlı ve bunların arasındaki her şey, diye düşündü ve kesinlikle eşit sayıda kadın ve erkek vardı. Kadınlardan biri, annesi yaşlarında, heybetli duruşu, davetkâr gülümsemesi ve parıldayan gözleriyle bir gruptan ayrılıp kollarını açarak onlara doğru koştu.

"Clarissa!" diye bağırdı. "İşte buradasın ve ilk tanıştığımızdan bir gün bile daha yaşlı görünüyorsun. Belki bir gün daha yaşlı."

"Kitty!" Philippa'nın annesi, birbirlerine uzun uzun sarıldıklarında, bunu yaparken güldüklerini söyledi. "Seni yeniden görmek ne büyük mutluluk."

"Ve bu da Philippa olmalı," dedi Leydi Catherine Emmett, kucaklaşmadan çekilirken, hâlâ gülümsüyordu. "Ne kadar güzelsin, Phil- Ah, sana Pippa diyebilir miyim, annenin dediği gibi?" Philippa'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve sıktı. "Sevgili babanın ve sonra da büyükannenin vefatı toplum içine çıkmanı geciktirdiği için çok üzgünüm. Yas tutarken bile senin için çok kışkırtıcı olmuş olmalı. Ancak artık tüm bunlar geride kaldı ve kristal küre kullanmama bile gerek kalmadan rahatlıkla tahmin edebilirim ki ortalığı kasıp kavurmak üzeresiniz. Zavallı annen birkaç gün içinde kapının önünden taliplerini süpürmeye başlayacak."

"Asla, Kitty," dedi Philippa'nın annesi. "Bunu benim için yapacak hizmetçilerim var."

İki yaşlı kadın bu aptalca şakaya kız gibi kahkahalar atarak diğer konukların bakışlarını ve gülümsemelerini üzerlerine çektiler. Philippa da onlarla birlikte kıkırdadı, şimdiden kendini daha rahatlamış hissediyordu. Annesinin arkadaşını neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyordu.

"Leydi Stephanie de gelseydi çok memnun olurum," dedi Leydi Catherine. "Ama daveti neden reddettiğini gayet iyi anlayabiliyorum. Kuşkusuz partiyi sıkıcı bulurdu. Ama gelin, ikiniz de." Philippa'nın elinden tuttu. "Sizi birkaç kişiyle tanıştırmama izin verin. Muhtemelen konuklarımın çoğunu zaten tanıyorsundur Clarissa, ama Pippa'nın kimseyi tanıdığını sanmıyorum. Gerçi yakında tanıyacak. İlk başta her şey çok şaşırtıcı olacak, canım, bir oda dolusu modaya uygun insanla karşılaşmak, ama kısa bir süre sonra nereye gidersen git aynı insanları gördüğünü fark edeceksin. Çok geçmeden, yüzler

tanıdık hale gelecek ve sonra da isimler. Elbette işin zor kısmı her yüze doğru ismi koymak olacak."

Kendi korkunç uyarısına keyifle güldü.

Philippa önümüzdeki on beş dakika boyunca çok sayıda insanla tanışırken bunun hiç de kolay olmayacağını kabul etti. Kendini babasını tanıyan, annesini tanıyan ya da buraya yeni gelmiş bir yabancıya dostça davranmayı tercih eden kadın ve erkeklerle sohbet ederken buldu. Karşılığında yapması gereken tek şey gülümsemek, sorulara cevap vermek ve kendi sorularını sormaktı. Ne de olsa yetiştirilme tarzı onu bunu sinmeden ya da dili tutulmadan yapmaya hazırlamıştı.

süre sonra gerçekten eğlenmeye başladı.

Küçük masalar odanın çevresine dizilmiş ve çay için beyaz keten örtüler ve en iyi porselen, kristal ve gümüşlerle donatılmıştı. Her masanın ortasında bir çiçek vazosu vardı. Ancak çok az insan oturmuş çaylarını bekliyordu. Çoğu gruplar halinde ayakta duruyor ya da odada dolaşüyor, arkadaşları ve tanıdıklarıyla sohbet ediyor, tanımadıkları birkaç kişiyi selamlıyordu.

Philippa bir süre sonra kendini Leydi Catherine'in oğlu Sör Gerald Emmett ile sohbet ederken buldu. Devlin'in yaşlarında olduğunu tahmin etti. Kibar tavırları vardı ve çok çekiciydi. Yakışıklıydı da. Philippa, annesi onları tanıştırdıktan sonra yanlarından ayrılıp baş başa bırakırken başını memnuniyetle salladığının farkındaydı.

"Bu sizin ilk sezonunuz mu Leydi Philippa?" diye sordu ona. "Öyle," dedi Leydi Philippa. "Yaşlı olmama rağmen."

Başını birkaç santim geriye çekti ve onu tepeden tırnağa eleştirel bir gözle inceledi - ama gözlerinde bir pırıltıyla.

"Ah," dedi. "O zaman sizden gençlik maskesini çıkarmanızı ve kendinizi tüm yaşlılığınızla ortaya koymanızı rica etmeliyim. Eğer böyle bir kelime varsa."

Güldü. "Antik belki de bir abartıydı," dedi.

"Ben buna düpedüz yalan diyebilirim," dedi ona. "Annem bana sizi birkaç yıl ya da daha uzun süre evde ve yas içinde tutan aile kayıplarından bahsetti. Bunlar için üzgünüm ama şimdi burada olmanıza çok sevindim. Kuzenim Jenny ile tanıştınız mı?"

"Tanışmadım," dedi, "ama pek çok başka insanla tanıştım."

"Şaşırtıcı, değil mi?" dedi. "Londra'ya ilk ziyaretimi hatırlıyorum. Bir keresinde bir bahçe partisinden ayrılmaya hazırlanırken atımı getirmesi için bir seyis göndermişim ve atımı getirdikten sonra onun sadece bir beyefendi değil, aynı zamanda bir vikont ve ev sahibim olduğunu fark etmişim. Bu gaf hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak, çünkü buna şahit olan ve unutmadığımı görecektir olan birkaç kişi var."

"Olamaz!" dedi Philippa ve tekrar güldü. "Ama sanırım siz de kendi fedainize bir şeyler anlatıyor olabilirsiniz, efendim."

"Zerre kadar değil," diye güvence verdi ona. "Hayatımda hiç yalan söylemedim. En azından bir düzineden fazla değil. Seni Jenny'ye götüreyim."

Philippa onu odanın içinde takip ederken çok çekici olduğunu düşündü. Cana yakın ve güler yüzlüydü. Bir dükün torunu ve kendi çapında bir baronetti. Odadaki genç erkeklere zaten spekülasyonla baktığını fark ettiğinde eğlenerek gülümsedi.

Oturmakta olan birkaç misafirden birinin önünde durdu ve Philippa yaşça kendisine yakın olması gereken genç bir kadın gördü. Zayıf ve soluk tenliydi.

Bu durum saçlarının koyu kıvılcık rengiyle bir şekilde vurgulanmıştı. Güzel değildi, ama yüksek elmacık kemikleri, çok düz burnu ve hafifçe yukarı doğru kıvrık üst dudaklarıyla dar yüzünde ayırt edici bir şey vardı. Gözleri koyu renk ve iriydi. Sohbet ettiği iki kişiye gülümsüyordu. Hepsi şöminenin yanındaki koltuklarda oturuyordu.

"Jenny," dedi Sir Gerald, onun üzerine eğilerek. "Leydi Philippa Ware'i seninle tanışması için getirdim. Kendisi dün buraya geldiğinde annemin bana bahsettiği hanımefendinin kızı."

"Gençliğindeki sevgili arkadaşı ve suç ortağı mı? Leydi Stratton?" Leydi Jennifer alçak, müzikal bir konuştu, ince bir elini Philippa'ya doğru uzattı ve ona gülümsedi.

"Leydi Jennifer Arden," dedi Sir Gerald, tanışma faslını tamamlarken. "Kuzenim ve Wilby Dükü Leydi Philippa'nın torunu. Şehirdeyken sadece isimleri değil, unvanları ve ilişkileri de öğrenmelisiniz. Ve sezon sonunda, gelecek yıl buraya dönmeye hak kazanıp kazanmadığınıza karar vermek için bir sınav yapılacaktır."

Philippa onun elini tutarken kuzeni, "Ona aldırma Leydi Philippa," dedi. "O iflah olmaz bir baş belası. Oturmaz mısınız? Ve bana Jenny deyin."

Kendisiyle konuşmakta olan iki kişi uzaklaşmış ve Philippa onlardan birinin boşalttığı sandalyeye oturmuştu.

"O zaman bana Pippa demelisin," dedi.

Jenny, "Ayağa kalkıp teyzemin konuklarıyla kaynaşmam gerekirken burada oturmuş mahkemeye katılıyormuşum gibi görünüyor olmalı," dedi. "Yapabilseydim bunu büyük bir zevkle yapardım ama ne yazık ki yapamıyorum. Sakatım."

"Özür dilerim," dedi Philippa.

"Üzölmene gerek yok," dedi Jenny ona. "Beş yaşımdan beri az ya da çok sakatım ve hayatımı buna göre ayarladım. Arkadaşlarımla ve tanıdıklarımla canını ayrıntılarla sıkımam ama beni tanımayanlara açıklama yapmayı severim, böylece beni tembel ve korkunç derecede kötü huylu sanmazlar. Bu şehre ilk ziyaretiniz mi? Ve ilk sezonunuz? Kitty teyzem öyle diyor. Londra hakkındaki ilk izleniminiz neydi?"

Philippa, "Beklediğim kadar görkemli değil," dedi. "Sokaklar altınla döşeli değil. Bu ne büyük bir hayal kırıklığıydı. Ancak ikinci izlenimim ilkiyle biraz çelişti, çünkü Stratton House'un bir ev değil, tıpkı burası gibi bir malikâne olduğu ortaya çıktı."

"Muhtemelen henüz Londra'nın büyük bir kısmını görmediniz," dedi Jenny. "Özellikle galerileri ve en görkemli kiliseleri ziyaret etmeyi seviyorum. Ama sosyal hayattan da hoşlanıyorum - tiyatroya gitmek ve başkalarıyla birlikte olabileceğim partiler. Ancak tüm bunların tadını her seferinde sadece birkaç hafta çıkarıyorum. Sonrasında ölkeme dönmekten her zaman memnun oluyorum. Orada komşularıyla, arkadaşlarıyla ve kitaplarıyla rahatım. Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Bana kendinizden bahsedin. Bana aileden bahset. Kardeşleriniz var mı? Aslında, burada sizinle birlikte küçük bir kız kardeşiniz olduğunu biliyorum."

"Stephanie," dedi Philippa. "On altı yaşında ve çocuklukla kadınlık arasındaki o sinir bozucu orta yerde sıkışıp kalmış durumda. Neyse ki beni kıskanmıyor, hatta kıskanmıyor bile. Londra'nın tadını çıkarıyor ama zamanını partilerde beklenmeyeceğinden çok memnun olduğunu söylüyor. Üç büyük ve bir küçük erkek kardeşim var. Ve bir yeğenim var. Bir de baldızım var."

Noel'den beri. Gwyneth. O ve kardeşim Devlin yakında Londra'ya gelecekler."

Sir Gerald uzaklaştıktan sonra elini sıkmak için yaklaşan biriyle aileleri ve evleri hakkında konuşmaya devam ettiler.

Jenny bir süre sonra, "Başka herkesle tanışmak istediğinden eminim, Pippa, burada benimle sonsuza kadar kalmak zorunda hissetmemelisin," dedi. "Eğer çekip gidersen yalnız kalmayacağımı biliyorsun. İnsanlar çok nazik ve çoğu onlara gidemeyeceğimi bildiği için bana geliyorlar. Yine de seninle tanıştığıma çok memnun oldum ve içtenlikle arkadaş olacağımızı umuyorum."

Philippa tüm dürüstlüğüyle, "Bunu çok isterim," dedi. İlk andan itibaren Jenny'nin yanında kendini rahat hissetmişti. Yine de muhtemelen ipucunu almalı ve başka bir gruba geçmeliydi. Partilerde olan buydu ve daha tanışması gereken pek çok insan vardı. Jenny teyzesinin daha fazla misafirini ağırlamak için bırakılmalıydı.

Ancak o daha ayağa kalkamadan Jenny tekrar konuştu. Gözleri kapıya sabitlenmişti ve yüzü şaşkınlık ve zevkle aydınlanmıştı.

"Oh," dedi. "Luc geldi."

Philippa yeni arkadaşının baktığı kişiyi görmek için başını çevirdi. Uzun boylu bir adam kapının girişinde durmuş, odaya bakıyordu. İlk izlenimi sadece kusursuz ve modaya uygun giyinmiş olduğu değil, aynı zamanda olağanüstü yakışıklı ve gerçekten de fiziksel olarak her yönden mükemmel olduğuydu. Ama hemen sonra, sanki kafasındaki tüm kan çekilmiş gibi, soğuktan donduğunu hissetti. Jenny'nin sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

"Kardeşim," diye açıklıyordu. "Onu henüz kasabada beklemiyorduk." Dikkatini çekmek için ince bir kolunu kaldırdı ve adam onlara doğru bakıp gülümsedi.

Saçları kız kardeşininkine benziyordu ama bir ton daha koyuydu; mükemmel fiziği ve yakışıklı yüzü olmasa bile hayranlık uyandıracak kalın, parlak kızıl saçları vardı.

Aynı zamanda Roath Markisi'ydi.

Onlara doğru yürüdü, gözleri kız kardeşi ve Philippa arasında gidip geliyordu. Ve hayranlıkla onun üzerinde durdu. Yüzünde en ufak bir tanıma belirtisi yoktu.

"Luc," diye haykırdı Jenny, adam ona doğru eğilip sıkıca sarılırken. "Sen buradasın."

"Ben kesinlikle orada değilim," diyerek kız kardeşinin kahkahalarla gülmesine neden oldu. "Bir saat önce geldiğimde bir partinin devam ettiğini fark ettim. Kitty Teyze'nin işi olduğuna şüphe yok. Nasılsın Jenny? Ama cevap vermeden önce, lütfen beni takdim et."

Adam doğruldu ve ona takdir dolu gözlerle bakarken Philippa, fırsatını bulmuşken acele etmeliydi, diye düşündü. nereye? Artık çok geçti. Ama onu nasıl tanımamış olabilirdi ki?

"Kardeşim Lucas, Roath Markisi, Pippa," dedi Jenny. "Leydi Philippa Ware, Luc."

Philippa bekledi. Ama hiçbirisi olmadı. Elini onunkine uzattı.

"Bu benim için büyük bir zevk Leydi Philippa," dedi.

-

Lucas, birkaç yıl önce kız kardeşi birkaç haftalığına Londra'ya gittiğinde öğrendiklerine şaşırmişti. Teyzesiyle geçirdiği sezonda, orada gerçekten çok eğlenmişti. Galerileri ve müzeleri çok sevdi.

Tiyatrolar ve yoğun parti ve resepsiyonlar, hareket etmekte yaşadığı zorluklara rağmen. Tekrar görmeyi dört gözle beklediği bir dizi tanıdık edinmişti. Amberwell'e döndükten sonra onlardan birkaçıyla düzenli olarak yazışmıştı. Ve o zamandan beri birkaç kez geri dönmüştü. Durumu onu çoğu zaman eve hapsetse de, münzevi olmamaya oldukça kararlıydı.

Ondan çok farklıydı. Lucas'a kalsa, hayatının geri kalanını Amberwell'de, arada sırada ablasıyla eniştesini, büyükannesiyile büyükbabasını ve yıllar içinde edindiği bazı arkadaşlarını ziyaret ederek geçirmekten memnun olurdu. Ne yazık ki bu ona bağlı değildi ve taşrada en sevdiği mevsim olan bu baharın tamamını Londra'da, büyükannesinin kendisi için seçeceği gelin adaylarından birine kur yaparak geçirmek zorunda kalacaktı. Tanrı'ya dua et de en azından bir seçim şansı olsun ve büyükannesinin seçtiği gelinlerden biri ona cazip gelsin. Ve bu yıl şehirde olmaya, üyesi olduğu tonların arasına karışmaya alıssa iyi olacaktı. Çok da uzak olmayan bir gelecekte, krallığın bir üyesi olarak her bahar oraya gitmek zorunda kalacaktı. Bir dük olarak ilkbahar oturumu için Lordlar Kamarası'ndaki yerini alması gerekecekti. O günün çok yakın olmamasını umuyordu ama büyükbabası yaşlı bir adamdı ve doktoru ona kötü haberler vermişti.

Lucas Paskalya'dan sonra Greystone'dan eve döndüğünde Jenny ve Kitty Teyze'nin çoktan Londra'ya doğru yola çıktıklarını gördü ve vakit kaybetmeden onları takip etmeye karar verdi. Büyükanne ve büyükbabasının da oraya vardığını duyana kadar ayak sürümenin bir anlamı yoktu. Bir kez saklanmaya çalışmanın da bir anlamı olmayacaktı.

Şehirdeydi. Gerçekten de hemen giderse, belki teyzesi ve kız kardeşiyle birkaç davete katılabilir ve yıllar önce tanışması gereken insanlarla tanışmaya başlayabilirdi. Eğer çok şanslıysa, belki de büyükanne ve büyükbabası gelmeden önce biriyle tanışabilirdi; hem uygun hem de ona uygun bir kadınla. Kendisinin de aynı derecede uygun olduğu biriyle.

Ve bir mükemmel dünyada-birisi kim onun Büyükanne ve büyükbabam onaylardı.

Hayal kurmanın bir zararı yoktu, değil mi?

Amberwell'e döndükten sadece iki gün sonra Londra'ya doğru yola çıktı, yolda iyi zaman geçirdi ve bir öğleden sonra Arden House'a vardı, tamamen teyzesi ve kız kardeşinin dışarıda olacağını ya da en azından evde sessizce oturacaklarını ve akşam yemeğinden önce dinlenmek için bir iki saati olacağını umuyordu.

Onun yerine tam gaz devam eden bir parti buldu. Onu her an bekliyormuşçasına sakın bir şekilde karşılayan kâhyaya göre kırk iki konuk vardı.

Kırk iki.

Lucas bir kat aşağıdaki salondan bile neşeli bir sohbetin uğultusunu ve misafir odasından gelen birkaç kahkaha sesini duyabiliyordu.

Olmaları gereken yerden uzaklaşmış olabilecek kırk iki kişiden (muhtemelen Jenny ve Kitty Teyze'yle birlikte kırk dört kişi) herhangi biri tarafından görülmemek için, tercihen yeşil çuha kapının ardındaki hizmetli merdivenlerinden odasına çıkabilirdi. Ev yeniden sessizleşene kadar odasında kalabilirdi. Bir ya da iki saat uzanıp biraz uyumaktan bile çekinmiyordu. İngiliz yollarında bir arabanın içinde seyahat etmek kadar yorucu bir şey yoktu,

En iyi hanlar ve içlerindeki en seçkin odalar bile misafirlerine rahat bir yatak sağlamaktan aciz görünüyordu.

Ana merdivenden odasına çıktı ve uşağının tıraş takımlarını çoktan yerleştirdiği ve öğleden sonra giymek için uygun kıyafetlerini açmakla meşgul olduğu giyinme odasına göz attı. Lucas soyunma odasının kapısını kapatabilir, botlarını yardım almadan çıkarabilir ve seyahat kıyafetlerinin tüm kırıksıklıkları ve tozuyla yatağa yığılabilirdi. Uşağı ipucunu alırdı. Cazibesi neredeyse karşı konulmazdı. Ne de olsa alt katta beklenmiyordu. Muhtemelen evdeki hizmetkârlar dışında kimse onun burada olduğunu bilmiyordu bile. Ama hevesine uyarsa, kararlarını uygulamaya koymak için mükemmel bir fırsatı kaçıracaktı.

İç geçirdi ve soyunma odasına adım attı, uşağının dikkatini çekti.

Yirmi beş dakika sonra Lucas, Majesteleri evde olmadığı sürece sadece eğlence için kullanıldığını anladığı misafir odasının kapısında duruyordu; salonun büyüklüğü ailenin günlük kullanımı için kullanışsız ve biraz da neşesizdi. Burayı gördüğü birkaç seferde de balo salonu denmesinin daha doğru olacağını düşünmüştü. Gerçekten de zaman zaman tam olarak bu amaçla kullanılıyordu, ancak genellikle müzik odasına açılan katlanır kapılar, boyutunu daha da genişletmek için geriye atılıyordu. Şu anda içinde kırk dört kişi olduğu için dolu görünüyordu ama rahatsız edici derecede tıka basa dolu değildi. Yine de teyzesinin misafirlerinin neredeyse tamamı ona yabancıydı. Londra'ya nadiren ayak bastığı için bu pek de şaşırtıcı değildi elbette.

O kutsanmış birkaç dakika içinde etrafına bakındı. fark edildi. Teyzesi her zaman mükemmel bir

başarılı bir ev sahibesi. Neredeyse eşit sayıda kadın ve erkek olduğunu tahmin ediyordu ve yaşlıların kendilerini fosil gibi hissetmemeleri ve çok gençlerin tahammül edilemeyecek kadar sıkılmamaları için tüm yaş gruplarına yayılmışlardı. Çay için masalar kurulmuş ve uşaklar masalara yerleştirmek üzere yiyecek ve içecek taşımaya başlamış olsalar da, konukların çoğu gruplar halinde ayakta duruyor ve birbirleriyle hararetli bir sohbeta dalmış gibi görünüyordular. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Ve hiç kimse, en azından şu anda, sözü elinde tutmuyor, sohbeti domine etmiyor ve tüm dikkatleri kendi üzerine çekmiyordu. Bu, teyzesinden daha az becerikli bir ev sahibesi için her zaman bir zorluk teşkil edebilirdi.

Kalabalığın içinde onu görmesi birkaç dakika sürdü. Ama işte oradaydı, kalabalık bir grubun ortasında, ona yarı dönük bir şekilde, Lucas'ın tanımadığı yakışıklı, esmer, mavi giysili bir kadının koluna girmişti. Ama ona doğru ilerleyemeden şöminenin yakınındaki bir hareketle dikkati dağıldı ve Jenny'nin orada oturduğunu, ıslıl ıslıl gülümsediğini ve dikkatini çekmek için bir kolunu salladığını gördü.

O bile bir duvar çiçeği değildi - kasabadayken asla öyle olmadığına dair ona güvence vermişti. Tekerlekli sandalyesi yerine bir koltukta oturuyordu, yanında başka bir genç bayan daha vardı, o da oturuyordu ve birkaç kişi de yanında durmuş, sanki arkadaş sıkıntısı çekmediğinden emin olmak istercesine ona sevgiyle bakıyorlardı. Daha önce görmediği şeftali rengi muslin elbisesi içinde bugün çok güzel görünüyordu. Saçları, yüzüne belli bir zarafet katan bir tarzda yüzünden geriye doğru çekilmişti. Ona karşı her zaman hissettiği o aşk acısını, yaşayabilmesi için onu bir bütün haline getirme arzusunu anında hissetti.

Hak ettiği hayatı, onu mükemmel sağlığına kavuşturmak için sihirli bir değnek sallayamamanın verdiği o çaresizlik hissini.

Ama daha odayı geçip ona doğru yürümeye başlamadan önce bile dikkatinin büyük bir kısmı kızın arkadaşına yönelmişti. Kız sarışın, ince, biçimli ve her yönüyle öylesine güzeldi ki, keskin bir nefes aldı ve daha yavaş bırakmadan önce nefesini tuttu. Kız ona bakıyordu ve hâlâ biraz uzakta olmasına rağmen gözlerinin masmavi olduğuna yemin edebilirdi. İlginç bir şekilde, kızın dikkati de adamınki kadar onun üzerindeymiş gibi görünüyordu.

Yanlışlıkla incitmemek için kız kardeşine sıcak ama nazikçe sarıldı, onunla biraz şakalaştı, nasıl olduğunu sordu ve aynı nefeste yanındaki bayanla tanıştırmak istedi. Yakından bakıldığında daha da nefes kesici bir güzelliğe sahipti. Gözleri gerçekten de maviydi ve salarından birkaç ton daha koyu kirpiklerle çevriliydi. Ona bakarken hayranlığını gizlemeye bile çalışmadı. Gerçi bu onun için alışılmadık bir durumdu. Tanımadığı kadınlara karşı genellikle çekingen davranırdı. Bu kısmen can sıkıcı bir utangaçlıktan kaynaklanıyordu - ya ondan hoşlanmazlarsa? Çoğunlukla da evlilik ödölü olarak uygunluğunun farkında olmasından kaynaklanıyordu. Öyleyse neden şimdi her zamanki dikkatini göstermiyordu? Bu ilk görüşte aşk denen aptallık olabilir miydi?

Jenny onları tanıştırırken bu düşünce onu eğlendirdi ve Leydi Philippa Ware'e gülümseyerek, normalde yapacağı gibi kibar bir selamla onu onaylamak yerine elini uzattı.

"Bu benim için büyük bir zevk Leydi Philippa," dedi.

Aslında birden fazla açıdan öyleydi. Eğer Leydi Philippa ise, bir soylunun kızı olmalıydı ve bu nedenle kesinlikle çok titiz uygunluk aralığı içinde olmalıydı.

büyükannesi ve büyükbabasının onun için belirlediği şartlar. Evli değildi; yüzüksüz olan sol eline şöyle bir bakmıştı. Eğer çok şanslıysa, nişanlı da değildi ya da herhangi bir romantik bağlılık içinde de değildi. Yine de bunu ummak biraz fazla olabilirdi. Göz kamaştırıcıydı.

Elini onun elinin içine koyarken gözlerini kocaman açıp gülümseyerek ona baktı, ancak biraz solgun görünüyordu ve gülümsemesi neredeyse zorlamaydı. Acaba o da kendisi gibi utangaç mıydı? Bu sevimli bir olasılıktı. Eli yumuşak ve pürüzsüz tenliydi. Açıkça kadınsıydı. Elini dudaklarına götürme fikrini reddederek isteksizce bıraktı. Bu çok fazla olurdu.

"Umarım eğleniyorsunuzdur?" dedi. "Yemeklerin getirildiğini ve konukların yerlerini almaya başladığını görüyorum. Görünüşe göre geliş zamanlamam mükemmel. Jenny, ben-?"

Ama Luc onu masalardan birine taşımayı ya da onun için daha rahat olacak tekerlekli sandalyesini getirmeyi teklif edemedi. Teyzesi yanında belirdi. "Luc!" diye bağırarak onu sıcak bir kucaklamanın içine çekti. "Ne oldu? kesinlikle muhteşem bir sürpriz. Sizi bir süre daha beklemiyorduk."

"Partinize beklenmedik bir anda geldiğim için özür dilerim Kitty Teyze," dedi ve ona sarıldı. "Umarım sayılarınızın dengesini bozmamışımdır. Eğer hemen gideceğim ve günün geri kalanında odamda somurtacağım. Tabii yanımda birkaç hamur işi kaçırabilirsem o başka."

"Saçma çocuk," dedi gülerek. "Herkes gidene kadar bir yere saklanmak zorunda hissetmediğine sevindim. Keşke çaya oturmadan önce biraz daha erken gelseydiniz. Seni biraz gezdirirdim."

seni tüm misafirlerime göstermek için. Birçoğunu tanıdığınızı sanmıyorum, değil mi? En azından sizi gafil gençliğimin en sevgili arkadaşıyla tanıştırayım." Daha önce onu gördüğünde kol kola olduğu mavili kadına döndü. "Yeğenim, Roath Markisi Lucas, Clarissa. Stratton Kontesi, Luc."

Çoktan onu selamlamaya başlamıştı ve bunu yaparken gülümsüyordu. Bir şekilde eylemi tamamladı, ancak içindeki bir şey dondu. O isim! Kafasının içinde hafif bir uğultu hissetti.

"Hanımefendi," dedi.

"Dowager kontes olsun lütfen," dedi ve karşılığında ona gülümsedi. "Gelinim Noel'den önce oğlumla evlendiğinden beri kontes. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Lord Roath."

Gülümsedi ve başını salladı ama zihni hâlâ şok içinde donup kalmıştı.

"Görüyorum ki Clarissa'nın kızı Luc ile tanışmışsın bile," dedi teyzesi. "Umarım eğleniyorsundur, Pippa."

Yüce Tanrım! Ware. Ware. Eğer bu kadın dul kontes ise, şimdi Stratton Kontu olması gereken adamın soyadının bu olduğunu biliyor muydu? Adamın öldüğünü duymamıştı. Çünkü onun hakkında hiçbir şey duymak istememişti. Yıllar boyunca tondan ve bahar aylarında Londra'dan uzak durmasının en büyük nedeni Stratton Kontu'yla ilgili olabilecek hiçbir şeyle karşılaşmak ya da bilmek istememesiydi.

"Çayımı içmek için burada kalmamın bir sakıncası var mı Kitty Teyze?" Jenny sordu. "Peki Luc bir sandalye çekip benimle oturursa? Ona büyükannem, büyükbabam ve Greystone'a yaptığı ziyaret hakkında soracağım bin bir soru var. Belki Pippa da bizimle kalmayı kabul eder.

Son on-on beş dakika boyunca benimle oturma nezaketini göstermişken bu çok da zorlama olmaz."

Jenny konuşurken kuzen Gerald yaklaşmıştı. "Nasılsın Luc?" dedi ona sırtarak ve elini sıkarak. "Yolunu şaşırmadan Londra'yı bulabildin, öyle mi? Buraya daha önce gelmiş miydin?"

"Arabacım onu buldu," dedi Lucas ona. "Neyse yanlış bir anda gözünü kırıp atları yanından geçirmedi. Seni gördüğüme sevindim, Gerald."

Yıllar sonra Londra'ya ilk gelişinde kendisini Stratton'ın dul eşi ve Stratton'ın kızıyla bir arada bulunduğu gerçeğini sindirirken, bunun çok saçma olduğunu düşünüyordu. Evden dışarı adım atmasına bile gerek kalmamıştı. Kendi kendine kararlılıkla onlarla bir sorunu olmadığını söyledi. Ve Stratton'ın kendisi de ölmüştü. Bu ne zaman olmuştu? Ve nasıl olmuştu? Gerçi bunun bir önemi yoktu. Ya da olmamalıydı. Bunu daha sonra düşünecek ve sonunda her şeyi unutup kendini özgür bırakmaya karar verecekti.

Ama Leydi Philippa Ware'in Londra'daki ilk gününde ona gönderilmiş ne büyük bir talihsizlikti. Hatta onunla çay içmek zorunda kalacaktı. Büyükbabasının misafir odasında.

"Ama tabii ki Jenny," diyordu teyzeleri. "Bu iyi bir fikir. Gerald, kuzenlerine ve Pippa'ya katılıp çayını burada içmek ister misin?"

Pippa. Kulağa çok genç bir kızın adı gibi geliyordu.

Çok genç değildi. Yirmili yaşlarda olduğunu tahmin ediyordu. Hâlâ gülümsüyordu.

Gülümsemesi hâlâ biraz zorlama görünüyordu.

C F□□□□□ □□□



N Devlin dışında kimse bilmiyordu ama o hâlâ Galler'de Gwyneth'le birlikteydi. annesi bile bilmiyordu.

Philippa geçen yıl ağabeyi onu ikna edene kadar bunu ne ona ne de bir başkasına söylemişti. Ondan önceki yıllarda da bu onun en derin, en karanlık sırrıydı. Gençliğini, mutluluğunu ve kendine olan güvenini yiyip bitirmişti. Hayallerini öldürmüştü.

Kirli eşyalarla dans etmem.

James Rutledge, Sidney Johnson ve o gece orada bulunan birkaç daha onun sözlerini duymuştu elbette. Ama hiçbirisi onun da duyduğunu fark etmemişti. Marki James'le birlikte gittikten ve antrenman başladıktan sonra o korkunç gecenin geri kalanında gülümsediğini ve dans ettiğini hatırlayabiliyordu. O adamlar, James hariç, dört yıl sonra her şeyi unutmuşlardı.

O da unutmuştu.

Roath Markisi ona takdir dolu gözlerle bakmış, elini tutmuş ve onunla tanışmaktan büyük mutluluk duyduğunu söylemişti. Jenny ona adını söylediğinde bile yüzünde en ufak bir tanıma belirtisi olmamıştı.

Philippa olduğu yerde kaldı ve ayağa fırlayıp kaçma içgüdüsünü bastırdı. İstedikçe yere koş. Sadece uzaklara.

onu. Bu dört kişilik samimi grubun bir parçası olarak burada kalmaya özellikle davet edilmişken, çay içmek için başka bir gruba katılmakta ısrar etmek bile Jenny'ye karşı kabalık olurdu. Ama Sör Gerald Emmett Jenny'nin karşısında otururken ve bir uşak ortada alçak bir masa kurmuşken nasıl rahatlayacaktı? Nasıl bir şey yiyecekti? Ya da Jenny'nin şu anda bile onun için doldurduğu çayı nasıl içecekti? Elinin, içindekileri dökmeden fincanı dudaklarına götürebilecek kadar sağlam olacağından hiç emin değildi. Tabağına bir salatalıklı sandviç ve bir dilim meyveli kek koydu. Ve gülümsedi.

Roath Markisi, kız kardeşi ve kuzenine, Wilby Dükü ve Düşesi'nin beklenildiği kadar iyi olduklarını ve önümüzdeki hafta içinde şehre gelmeyi planladıklarını söyledi. Sonra sohbet, üçünün de büyükanne ve büyükbabalarıyla ilgili anılarına, çoğunlukla da mizahi anekdotlara döndü. Ancak hepsi de Philippa'yı sohbele dahil edecek kadar kibardılar ve onun yararına bazı ayrıntıları genişlettiler. Örneğin, büyükbabalarının iki çocuğu balık tutmaya götürdüğü ve onlar teknede esnerken bütün bir öğleden sonrayı onlara güvenli ve doğru teknikleri öğreterek geçirdiği zaman vardı. Sonra bir balık yakalamış ve bunu doğru şekilde yapma konusunda gösterişli bir şekilde makaraya sarmıştı. Kancayı dikkatli bir hassasiyetle balığın ağzından çıkarmış, çocuklara başarılı bir balıkçı olmanın yolunun bu olduğunu söylemiş ve derhal geriye doğru suya düşmüştü.

Philippa da onlarla birlikte güldü.

"Hatırlıyorum," dedi Jenny. "Sen eve vardığında zavallı büyükbabam sıırılsıklamdı ve biri tekneyi salladığı için öfkeden kuduruyordu.

Nehrin yarısını yutarken balık yüzerek uzaklaşmıştı."

"Tekneyi sallayan Luc'tu."

"Tekneyi sallayan Gerald'dı."

İki adam aynı anda konuştular ve sanki hâlâ o yaramaz çocuklarmış gibi birbirlerine suçlayıcı bir parmak doğrulttular.

"Kendi ailenizle ilgili anlatacak hikâyeleriniz olmalı Leydi Philippa," dedi Sir Gerald. "Hala yaşayan büyükanne ve büyükbabanız var mı?"

"Var," dedi. "Büyükanne ve büyükbabam Greenfield, annemin anne ve babası. Dört ya da beş yaşındayken bir gün büyükanne dizine oturduğumu ve annemin iki kez kırmamamı söylemesine rağmen kolyesiyle oynadığımı hatırlıyorum. İp koptu ve boncuklar yere dökülüp her yere yuvarlandı. Ben gözyaşları içinde bir köşeye kaçarken, büyükbabamın dizlerinin üzerinde, mobilya ayaklarının arasında sürünerek hepsini topladığını hatırlıyorum. Annem beni azarladı ve büyükanne de aptal bir büyükbabam olduğunu, evde kendisinden çok daha genç dizleri olan bir ev dolusu hizmetçi olduğunu unutmuş gibi görüldüğünü söyledi."

Aptalca, önemsiz bir hikâyeydi ve herkes gülerken bile Philippa utandığını hissetti.

"Greenfield," dedi Sir Gerald. "George Greenfield onlarla akraba mı? Ve seninle?"

"O benim amcam," dedi ona.

"Son derece terbiyeli bir adam," dedi. "Yirmi bir yaşında Londra'da ilk kez sahneye çıktığımda beni gıdıklayıcı bir durumdan kurtardı. White's Club'ın yeni ve toy bir üyesiydim, yanlış bir şey yapıp tüm üyelerin öfkesini üzerime çekeceğim korkusuyla tir tir titriyordum. Ama bir sabah oraya tek başıma gittim.

Cesaretimi iki elime birden almaya karar verdim. Bütün binanın sahibiymişim gibi okuma odasına girdim ve gördüğüm herkesi içten bir neşeyle selamladım. İçeride altmış yaşın altında kimse yoktu sanırım. Bir yarısı bana ters ters baktı, diğer yarısı da beni susturdu. Her iki grup da canı görünüyordu. Birinin bana küstah genç bir köpek yavrusu dediğini duydum. Kulüpteki üyeliğim ve bir centilmen olarak kariyerim yok olmanın eşiğine gibiydi. Ama o sırada Adam'dan tanıyamayacağım George Greenfield, kapının dışından içeri girdi, bana çok nazık bir günaydın dedi, elimi sıktı, omzuma bir tokat attı ve beni kendisiyle öğle yemeği yemeye götürdü - hepsi yarım dakika içinde. Bana okuma odasında yüksek sesle konuşmanın kulüpte büyük bir günah olduğunu açıkladı. Tam olarak büyük bir suç değil ama tehlikeli derecede yakın."

Evet, diye düşündü Philippa, bu George Amca'nın sesine benziyordu.

Etraflarında sesler uğulduyor, diğer konuklar önlerine konan görkemli çayla ziyafet çekerken bardak ve porselenler şingirdiyordu. Kaşıklar meyveli trifle tabaklarının üzerine vuruyordu. Philippa tabağına baktı ve salatalıklı sandviçin kaybolduğunu görünce şaşırdı. Hatta sandviçin tadı bile ağzındaydı.

Ama bu kadar hevesle beklediği bu çay hiç bitmeyecek miydi? Boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Jenny peçetesini masaya bırakırken, "Konuklarımızın en az üçte biriyle henüz konuşmadığımı utanarak fark ettim," dedi. "Sen gelmeden önce Pippa ile yaptığım sohbete o kadar dalmışım ki, Luc, diğer herkesi ihmal etmişim. Londra'da çok az tanıdığın olduğunu ve buraya birkaç tanıdık edinmek için geldiğini bilmeme rağmen senin de aralarına karışmanı engelledim Pippa. Özür dilerim."

Sör Gerald ayağa kalkarak, "İlk endişeni daha fazla gecikmeden giderebiliriz, Jenny," dedi. "Köşede, şöminenin yanında tekerlekli sandalyeni görüyorum. Seni ona bindireyim ve birlikte masadan masaya dolaşarak daha önce konuşmadığımız insanlarla selamlaşalım."

O konuşurken sandalyeyi getiriyordu. Kuzeninin üzerine eğildi ve belli ki alıştırmış bir rahatlıkla onu sandalyeye oturttu.

"Çok nazıksın Gerald," dedi Jenny. "Ama şimdi Pippa'ya benimle kalması için yalvardıktan sonra onu terk ediyorum. Luc, herkes yeniden hareket etmeye başlayana kadar ona eşlik etme nezaketini gösterir misin?"

"Benim için bir zevk olacak," dedi Philippa gülümserken, kalbi rahatsız edici bir şekilde çarpıyor ve nefessiz kaldığını hissediyordu.

Roath Markisi ayağa kalkmış, tekerlekli sandalyenin arkasından geçebilmesi için sandalyesini yolundan çekmiş ve kız kardeşinin elbisesinin eteklerini tekerleğin altında kalmaması için ayak bileklerine sıkıştırmak üzere eğilmişti.

Tekrar oturduğunda sandalyesini eski yerine çekmedi. Şimdi Philippa'ya eskisinden daha yakındı. Philippa etraflarındaki seslerin yeniden farkına vardı, sanki onları birkaç dakika boyunca ikisinin de bozmadığı bir sessizlik kozası içine almışlardı. Gözleri buluştu. Adamın gözleri kahverengiydi ama çok koyu değildi. İçlerinde yeşilin ipuçları vardı. Adam konuşmak için ağzını açtı ama kadın onu engelledi. Devlin'in savaştan dönmesinden bu yana geçen yedi sekiz ay içinde bir şey öğrenmişti. Gerçeği bastırmak ve iyi olmayan şeyler hakkında sessiz kalırsa dünyasında her şeyin yoluna gireceği yanılsamasıyla yaşamak yerine gerçeği söylemenin önemini öğrenmişti.

"Beni hatırladın mı?" dedi.

oğu misafir yemeğini bitirdiğinde, aynı anda konuşan **T**birçok sesin sesi daha da yükselmişti. Birkaçı yerlerinden kalkmış ve konuşmak için etrafta dolaşıyorlardı.

diğer masalardaki diğer konuklar. Leydi Philippa Ware sessizce konuşmuştu. Lucas onu doğru duyduğundan pek emin değildi.

Ama çay boyunca dördü dostça sohbet edip aile anekdotlarını paylaşıırken ve bunlara gülerken -bir yanda onun, Jenny'nin ve Gerald'ın, diğer yanda Leydi Philippa'nın- zihninde, insanın mümkün olsa tamamen yok etmeyi çok isteyeceği gafları bir kenara attığı o yerden uzak bir anıyı sürükleyip getiriyordu. Bu, dört ya da beş yıl önce Oxford yıllarından arkadaşı James Rutledge ile Paskalya'yı geçirmek için gittiği bir anıydı. James ailesi ve kardeşleriyle birlikte ... köyüne yakın bir yerde yaşıyordu. Boscombe? Lucas adının bu olduğunu sanıyordu. Zaten Hampshire'daydı. Daveti kabul ettiğinde Stratton Kontu'nun Ravenswood Malikânesi'nde, köyden sadece bir taş atımı uzaklıkta yaşadığından haberi yoktu. Ancak geldikten bir ya da iki gün sonra bunu keşfetmişti. James onu -Lucas'ı eğlendireceğini düşündüğü için- komşularından oluşan bir kalabalığın, birinin büyük ahırında ya da ahır olduğu varsayılan bir mayıs direği dansı yapmasını izlemeye götürmüştü. Belli ki ahır yıllardan beri ne hayvan ne de saman görmüştü.

Görünüşe göre Leydi Philippa bir daha konuşmayacaktı, O yapana kadar. Ama gözleri -o iri, masmavi gözler-onunkilerden hiç ayrılmadı. Sessizce konuşmuş olsa da, oldukça açık bir şekilde konuşmuştu. Kelimeleri tekrar etmesine gerek yoktu.

Beni hatırladın mı?

"Daha önce tanıştık mı, Leydi Philippa?" diye sordu. Ama daha önce tanıştıklarına dair korkunç bir his vardı içinde.

Kelimenin tam anlamıyla tanışmamışlardı -eğer düşündüğü kişi oysa. Birbirleriyle kesinlikle tanıştırılmamışlardı. Aralarındaki yabancı olarak o tanıştırılmıştı ama James'in o ahırda toplanan herkese, kendisine tek tek takdim edilemeyecek kadar çok olduklarını, isimlerini asla hatırlayamayacağını söylediğini hatırlıyor gibiydi. Daha sonra birisi şaka olsun diye dansçılara katılmasını ve mayıs direğinden parlak ve korkutucu bir şekilde sarkan kurdelelerden birinde hünerini denemesini önermişti. O da şakanın ruhuna uygun olarak, sarışınla dans edebilirse bunu denemeye hazır olduğunu söylemişti. Erkeklerden biraz uzakta, mayıs direğine yakın bir kümede toplanan kızlar ve genç kadınlardan oluşan grupta sadece bir tane saf sarışın vardı. Aralarındaki en güzel kız olduğu izlenimini edinmiş olmasına rağmen, sarışın da dahil olmak üzere hiçbirini yakından görmemişti.

İnsanın derinlere gömdüğü ve olaylar yaşandığından beri bilincine çıkarmadığı bazı anıların bile bu kadar net olması bazen şaşırtıcı olabiliyordu.

Hiç beklemediği bir anda Stratton Kontu Stratton'ın yakınlarında yaşadığını öğrenmişti. Onun adı bir şaka olarak geçmişti; sarışının sıradan biri olmadığına dair bir uyarı. O, Stratton Kontu'nun kızı Leydi Biri ya da bir başkasıydı. Ne sarışınla ne de başka biriyle dans etmemiştir. Diğerlerinin dansını izlemek için de kalmamıştır. Ahırdan ayrıldığını hatırlayamıyordu ama çok net hatırlıyordu, şimdi bu anı zihninde ön plandaydı, normalde

Yumuşak huylu James Rutledge ona çok kızmıştı. Lucas'a, eğer Luc babasının evinde misafir olmasaydı, onu kanlı bir posa haline getirene kadar dövmenin başlangıcı olarak yüzüne bir yumruk yerleştireceğini söylemişti. Bunun yerine şiddetli bir sözlü saldırıyla yetinmiş, Lucas da ertesi sabah erkenden, aile daha uyanmadan çekip gitmişti. O zamandan beri Rutledge'ı ne görmüş ne de ondan haber almıştı ama James'in annesi Leydi Hardington'a nazik misafirperverliği için özenle yazılmış bir teşekkür mektubu gönderdiğini ve Paskalya gelmeden aniden ayrılışına dair hayali ve kesinlikle inandırıcı olmayan bir açıklama yaptığını hatırlıyordu.

Birbirleriyle hiç konuşmadıklarından oldukça emindi, O ve Leydi Philippa Ware. Birbirlerine hiç üç metre kadar yaklaşmamışlardı. Ta ki bugüne kadar. Onu nasıl hatırlaması gerekiyordu? Yine de bu iki kelimedede kibar bir sorgulamadan fazlası olduğuna dair huzursuz bir his vardı -Beni hatırlıyor musun?

"Sen miydin?" diye sordu, sanki onun düşünce silsilesini takip ettiğini tahmin ediyormuş gibi.

Çenesi çıkıktı ve dudakları incelmışti ama yine de alçak sesle konuşuyordu.

"Öyleydi," dedi.

Yüce Tanrım! Ama neden bu kadar kızgındı? Belli ki öyleydi.

"Hatırladığım kadarıyla şahsen tanıştırılmadık," dedi, "ancak genel olarak tüm topluluğa takdim edildiğime inanıyorum. Büyük bir ahırdı ve ışıklandırma loş ve titrekti. Dans başlamadan önce James Rutledge ile birlikte oradan ayrıldım. Katılmaya ikna edilmekten ve yabancıların önünde kendimi aptal durumuna düşürmekten korktum. Sizinle ya da arkadaşlarınızdan biriyle kalıp dans etmediğim için kırıldıysanız özür dilerim. Ben

Hakaret etmek istemediğimden emin olabilirsiniz. Ve bu uzun zaman önceydi. Tahminimce yirmi bir ya da iki yaşındaydım. Sen daha küçük bir kız olmalısın."

"On sekiz yaşındaydım," dedi. "Lord Roath, o akşam sadece dans etmeye ikna edilmek istemediğiniz için erkenden ayrıldığınıza gerçekten inanıyor musunuz? Eğer öyle olsaydı basit bir hayır yeterli olmaz mıydı?"

Birdenbire ona daha önce olduğundan daha yakın oturduğunu fark etti. Jenny arkasına geçtikten sonra sandalyesini geriye çekmemişti. Öne doğru eğilmiş, kollarını dizlerine dayamıştı. Aralarındaki alçak masaya rağmen yüzleri rahatsız edici derecede yakındı. Ama Jenny'nin söyleyeceklerinden duyduğu korkuya rağmen geri dürtüsüne direndi. O anının bazı ayrıntıları, şüphesiz en kötöleri, henüz zihninde su yüzüne çıkmamıştı. Sessiz ve farklı sesiyle konuşarak bu sürece yardımcı olmak üzereydi.

"Gittiniz Lord Roath," dedi, "çünkü kirli eşyalarla dans etmeyi seçti." Hatta sanki doğrudan ondan alıntı yapıyormuş gibi son kelimelere özellikle vurgu yaptı. Ve Tanrım, gerçekten de öyle olabileceğine inanıyordu.

Sanki kafasından kan çekiliyormuş gibi hissediyordu. "Bunu ben mi söyledim?" diye sordu ona. Ama söylemiş olsa bile -ki söylemiş olması gerektiğini biliyordu- kız nasıl duymuş olabilirdi ki? Kızlar ve kadınlar biraz uzakta gevezelik eden, kıkırdayan bir grup oluşturmuşlardı. Erkeklerden biri daha sonra ona söylemiş olabilir miydi? Ama bu pek olası görünmüyordu. Yüce Tanrım!

"Söyledin," dedi ona ve yarı gülümsüyordu, ancak eğlenceye benzer bir şey hissetmediği belliydi. "Babamın kim olduğu sana söylenir söylenmez bunu söyledin. Verdiğin tepki ve söylediğin sözler yüzünden

Onun rezilliğinin sadece yerel bir mesele olmadığını, tüm tonun skandala ve iğrendiğini biliyordum - aslında o kadar ki, ailesinin hiçbir üyesi bir daha kibar toplumda hoş karşılanmayacaktı. Beni bu gerçeğe karşı uyardığınız için size teşekkür etmeliyim. Beni korkunç bir kaderden kurtardınız. Ailemle birlikte Londra'ya açılma sezonum için gitmek üzereydim. Söylemeye gerek yok, gitmedim."

Onun utancı mı? Babasının mı? Neden bahsediyordu?

Ona doğru bir el uzattı ama aslında ona dokunmadı. Kadının kolunun gerildiğini ve sandalyesinde bir iki santim geri çekildiğini gördü.

"Dört yıl sonra," dedi, "tonun en kötüsünü yapmasına meydan okudum ve işte buradayım." Yine o gerçekte gülümseme olmayan gülümsemesini takındı.

En kötüsünü mü? Ne hakkında?

Dört yıl. Şimdi yirmi iki yaşında olmalıydı. Londra'da, onun gibi doğup büyüyen diğer genç hanımların okuldan çıkar çıkmaz yaptıkları gibi sosyete de yerini alabilecekken bunca zaman taşrada saklanmış mıydı? Şimdiye kadar bir kocası ve belki de bir ya da iki çocuğuyla mutlu mesut yaşarken kur yapabilir, evlenebilir miydi? Ve bunların hepsi onun söylediği sözler yüzünden miydi? O zamanlar öyle olsa bile şimdi ona hiçbir anlam ifade etmeyen sözler. Sırf Stratton'ın kızı olduğu için neden kirletilmiş bir mal olsun ki? Belli ki konuşurken doğru düşünememişti.

"Leydi Philippa," dedi. "Yanlış anladınız. Yine de yanlış anlama tamamen benim hatamdı. Bildiğim kadarıyla ortada bir rezalet ya da skandal yoktu. Haberlerinin Londra'ya ve dünyaya yayılmasından korktuğunuz korkunç bir şey mi oldu? Sizinle ilgili bir şey

Baba? Olanlar için sizin adınıza üzgünüm, ama sizi temin ederim ki hiçbir şey bilmiyordum. Londra'da çok fazla zaman geçirmedim. Aslında neredeyse hiç. Muhtemelen kibar sosyetenin sizden daha fazla üyesini tanımıyorum. Neredeyse hiç dedikodu da duymadım. Londra gazetelerini, hakkında bilgi sahibi olmam gerektiğini düşündüğüm olaylar için okurum. Sosyete sayfalarından kaçınırım. Onları tatsız ve aslında ilgi çekici bulmuyorum. Taşrada kendi mahallemdeki yerel meselelerle ilgilenmeyi tercih ediyorum."

Adam durakladı ama kızın ağzı açıktı ve evet, yanlış anlamış olmalı, diyecek hali yoktu. Devam etti.

"Ama Londra'da dedikodunun, hatta skandalın bile nadiren uzun sürdüğünü biliyorum," dedi. "Dedikoducular her zaman yeni olanı arzular ve birkaç günden daha eski olanlardan çabucak sıkılırlar. Ayrıca duyduğuma göre ton, katı adab-ı muaşeret kurallarından saptıklarında sağduyulu davranmaları koşuluyla üyelerine karşı oldukça hoşgörülüdür. Kulak misafiri olduğunuz şeyi yanlış anlamışsınız."

Konuşurken bile muhtemelen işleri daha da kötüleştirdiğini fark etti. Ya o zaman ne demek istediğini sorarsa?

"O zaman ne şekilde kirlenmiştim ya da kirlenmiş miyim Lord Roath?" diye sordu ona daha düşünürken.

Ne söyleyeceğini bilemeden ona baktı. Tanrım, Londra'ya geleli yıllar olmuştu ama yine de gelişini kâbusa çevirebilecek tek kişiyle bir aradaydı. Bu onun Londra'daki ilk sezonuydu. Ama tam da sezonun başında onunla, son dört yılını mahveden adamla karşılaşma talihsizliğine uğramıştı.

belki de hayatını mahvetti. Bu abartı bile olmayabilir. Ne diyebilirdi ki?

Yine de bir şey söylemek zorunda kalmaktan -en azından geçici olarak- kurtulmuştu. Teyzesi tekrar yanında belirdi ve elini omzuna koydu.

"Pippa'nın arkadaşlığını yeterince uzun süre tekeline aldığını düşünmüyor musun Luc?" diye sordu birinden diğerine gülümseyerek. "Senin davranışların ve benim ev sahibesi olarak becerilerim hakkında ne düşünecek?" Onun cevap vermesini beklemedi. Zaten bunlar retorik sorulardı. "Benimle gel Pippa. Henüz seninle tanışmamış ama tanışmayı çok isteyen birkaç misafirim var. Oğlum, yeğenlerim ve birlikte olmaktan keyif aldığını görmek beni çok mutlu etti ama seni sadece kendi aileme saklamaya çalışmam çok bencilce olur. Ve Luc, şaşırtıcı derecede çok sayıda misafirimden seninle daha önce hiç tanışmadıklarını duyuyorum. Kaç yaşındasın sen? Ayağa kalk ve ortama karışmaya başla sevgili oğlum, her ne kadar çekingen yapının sana acı verdiğini bilsem de."

Konuğurken kolunu Leydi Philippa'nın koluna dolamığ ve onun cevap vermesini beklemeden odanın diğer ucuna doğru ilerlemiğti.

Kendi odasına çekilmekten ve tüm konukların evden ayrıldığından emin olana kadar orada kalmaktan daha iyi bir şey istemezdi. Ancak bunu yapamazdı. Teyzesinin partisine katılmaya daha erken geldiğinde karar ; yıllar önce yapması gerektiği ve artık yapmaktan kaçınamayacağı gibi, tonların arasındaki akranlarıyla kaynaşmaya başlayacak ve kendini onların arasına yerleştirecekti. Şimdi acı sona kadar partide kalmalıydı. Daha sonra yaralarını sarmak için yeterince zamanı olacaktı.

Sandalyesinden kalkıp, gülümseyen küçük bir misafir grubunun başında kendisine kasıtlı olarak yaklaşan bir adama elini uzatmak için döndüğünde şakaklarında bir baş ağrısının başladığını hissedebiliyordu.

"Lucas Arden," dedi gülümsemelerine karşılık vererek. "Londra'ya tam zamanında varabildiğim için şanslıyım ki teyzemin burada eğlenmekte olduğunu öğrendim."

C S□□□□□ □□



Philippa giyinme odasında bonesini ve eldivenlerini çıkardıktan sonra aşağıdaki kütüphaneye gitti hizmetçisini çağırma zahmetine katlanmadan ellerini yıkadı ve saçında birkaç küçük tamirat yaptı. Öğleden sonra olanları düşünebilmek ve tekrar sosyalleşmek zorunda kalmadan önce kendini toparlayabilmek için kütüphanenin bir sürelğine kendisine kalacağını umuyordu. Ancak öyle olmadı. Annesi bir elinde açık bir mektupla yazı masasında oturuyordu. Sandalyesine yan oturmuş, kuzeni Angeline Ware ve nişanlısı Ninian Fortescue ile Hampton Court Sarayı'na yaptıkları geziden yeni döndüğü anlaşılan Stephanie'yi dinliyordu. Bayan Field ile Westminster Manastırı'na yapacakları eğitim gezisi başka bir güne ertelenmişti.

"İyi vakit geçirdin mi Steph?" Philippa ona sordu.

"Evet," diye güvence verdi kız kardeşi. "Thames Nehri'nde tekneyle gezdik ama Bay Fortescue dönüş için bir araba kiraladı çünkü Angeline'in suda midesi biraz bulandı. Keşke ziyaretçilerin sarayın içine girmesine izin verilseydi, ama sadece arazide yürümek ve etrafımızdaki tüm tarihi hissetmek harikaydı. Bana kendimi çok iyi hissettirdiler."

"Tabii ki davet ettiler," dedi Philippa. "Özellikle seni davet ettiler."

"Charles, Stephanie'yle birlikte eve bir not göndermiş," dedi anneleri Philippa'ya bir kâğıt uzatarak. "O ve Marian, yarın akşam tiyatrodaki localarında onlara katılmamız için seni ve beni davet ettiler, Pippa. Angeline ve Ninian da onlarla birlikte olacak, George ve Leonard'ı da davet ettiler."

George annemin kardeşiydi. Kuzen Leonard Atkins, Vincent Amca ve Eloise Teyze'nin oğlu, babamın kız kardeşiydi.

Philippa, Stephanie'nin yanına oturarak, "Bu dört gözle beklenecek heyecan verici bir şey olacak," dedi.

"Onlarla orada buluşacağımızı bildirmek için bir mektup yazacağım o zaman," dedi annesi, ayağa kalkıp masanın üzerine koyduğu şarap bardağını aldı. Büfeye gidip Philippa için de şarap ve Stephanie için limonata doldurdu ve kendi koltuğuna oturmadan önce onlara içeceklerini getirdi.

"Kasabada ne kadar eğlenirsem eğleneyim," dedi, "insan kalabalığının içinde olmak, kaynaşmak, sohbet etmek ve gülümsemek zorunda hissetmek çok yorucu olabiliyor. Burada sadece iki kızım ile sessizce oturmak ne kadar güzel."

"Eğlendirmek seni yordu mu anne?" Stephanie sordu. "Ravenswood'daki tüm o gösterişli etkinlikleri düzenleyip ev sahipliği yaptığınız günleri kastediyorum. Sevgililer Günü hazine avı ve yaz şenliği gibi."

"Aman Tanrım, evet, yaptım." Annesi güldü. "Her seferinde, son konuklarımıza el sallayarak yollarına devam etmelerini sağladığımda tamamen bitkin düşmüş olurdum. Ve bir daha asla böyle bir şey yapamayacağıma ikna olurdum."

"O zamanları çok severdim," diyor Stephanie. "O zamanlar küçük bir kız olsam ve eğlencelerin çoğuna katılamasam da. Tüm o yoğun hazırlıkları ve beklentiyi seviyordum. Beni istese de istemese de Dev'e bağlanır ve yardım etmek için ısrar ederdim. O her zaman benim için yapacak bir şeyler bulurdu, her ne kadar şimdi fark etsem de o işi kendi başına çok daha hızlı yapabilirdi. Ben de benim için yapacak bir şeyler bulurdu. Çok mutlu günlerdi."

Evet, öyleydiler, diye düşündü Philippa. En azından onlar için, çocuklar için. Görünüşe göre annesi için o kadar da değil. O günlere böylesine farklı açılardan bakabilmeleri ne tuhaftı.

Annesinin tüm bunları neden yaptığını merak etti. Anlaşılan Büyükanne Ware kontesken bu kadar özenli eğlenmemiştir. Babası istediği için yapmış olmalıydı. Olağanüstü cana yakınlığı ve çekiciliği olan bir adamdı. Komşularını ve arkadaşlarını ağırlamayı, cömert, konuksever ev sahibi ve malikânenin efendisi rolünü oynamayı çok severdi. Ama bu tür etkinliklerin hazırlanmasının gerektirdiği büyük işlerin neredeyse hiçbirini yapmamıştır. Annesi her şeyi çocuklarının ve hizmetçilerin yardımıyla yapmıştır. Yine de Philippa her zaman babasının akla gelebilecek her yönden mükemmel olduğunu düşünmüştü

-Ta ki yapmayana kadar.

"Seni her zaman yorulmaz ve yanılmaz biri olarak gördüm anne," dedi. "Ve sarsılmaz. Cebelitarık Kayası gibi."

Annesi yine güldü. "Sanırım çocuklar anneleri hakkında hep böyle düşünürler," dedi. "Kimsenin mükemmel olmadığı ve hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceği gerçeğiyle başa çıkacak yaşa gelene kadar böyle düşünmeleri gerekir."

"Oh," dedi Stephanie, şaşırmış görünüyordu. "Yani her şeye rağmen mükemmel olmadığını mı söylüyorsun anne?" Sonra arsızca sırıttı. "Pippa, annem de bana öğleden sonra Leydi Catherine Emmett'in çayında çok güzel vakit geçirdiğinizi söylüyordu. Çok sayıda insanla tanışmışsınız, bunların arasında size vurulmuş gibi görünen genç ve yakışıklı beyler de varmış."

"Ben vurulmak kelimesini kullanmadım, Steph," diye itiraz etti anneleri. "Ama Pippa çok beğeniliyordu, hem de son derece terbiyeli bir şekilde. Kitty bir hanımefendiye göz koyacak kadar görgüsüz bir beyefendiyi asla ağırlamaz."

"Herhangi birine vuruldun mu, Pippa?" diye sordu kız kardeşi. "Ya da daha doğrusu, herhangi birine hayranlık duydu mu? Söyle bakalım."

Philippa ona, "Tanıştırıldığım herkesle tanıştığımı memnun oldum," dedi. "Özellikle de Leydi Catherine'in yeğeni Leydi Jennifer Arden ile arkadaş olduğuma inanıyorum. Hayran olunacak biri. Yürüyemiyor ama bağımlılığının onu yardıma muhtaç hale getirmesine izin vermiyor. Eğlenmeyi seviyor ve sık sık dışarı çıkıyor. Neşeli ve ilginç biri. Leydi Catherine'in oğlu Sör Gerald Emmett'i de çok sevdim. Kuzenine karşı nazik bir saygısı olduğu kadar, rahat tavırları ve iyi bir mizah anlayışı da var."

"Roath Markisi'ni de unutmamalısın, Pippa," diye ekledi annesi. "Leydi Jenny'nin erkek kardeşi Steph, parti devam ederken Londra'dan geldi ve kıyafetlerini değiştirip salona geldi, gerçi yolculuktan yorgun düşmüştü. Pippa'dan oldukça etkilenmiş görünüyordu."

Philippa, "Çünkü o odaya girdiğinde ben Jenny ile oturuyordum," dedi. "Çay içmek için bize katıldı. Sör Gerald da öyle."

Stephanie boş bardağını yere bırakırken içini çekti. "Demek geçen ayki tüm korkuların yersizmiş Pippa," dedi. "Tıpkı tahmin ettiğim gibi. Sezon bitmeden o kadar çok evlilik teklifi alacaksın ki, saymak için parmaklarım tükenecek ve parmak uçlarımdan başlamak zorunda kalacağım."

"Saçma." Philippa güldü.

"Hiç sanmıyorum," dedi annesi. "Bu öğleden sonra sezonun ilk etkinliğinde seninle gurur duydum, Pippa. Tam da olman gerektiği gibi davrandın. Ve tabii ki bir melek gibi görünüyordun. Önyargılı olduğumdan değil. Şimdi yukarı çıkıyorum. Belki akşam yemeği için giyinmeden önce biraz uzanmak için yeterli zamanım olur."

Philippa yarısı boşalmış şarap bardağını bıraktı ve annesi odadan çıkarken koynuna sokmak için bir minder aldı.

"Sence annem mutlu mudur?" Stephanie kapı kapandıktan sonra sordu.

"Öyle olmadığını mı düşünüyorsun?" Philippa kaşlarını kaldırarak merakla kız kardeşine baktı.

"Babamla evlendiğinde on yedi yaşında olduğu gerçeğini düşünüp duruyorum," dedi Stephanie. "Benden sadece bir yaş büyüktü. Senin şu anda olduğundan yıllar daha genç. Neredeyse komşuydular ve çocukluktan beri birbirlerini tanıyorlardı. Londra'da ne bir mevsimi vardı, ne de başka biriyle tanışma şansı. Onun için muhteşem bir eşleşme gibi görünmüş olmalı elbette. Büyükanne ve Büyükbaba Greenfield'in bunu teşvik ettiğini söyleyebilirim. Kızlarının Stratton Kontesi olma ihtimali baş döndürücü bir şey . Ve babam o günlerde çok yakışıklı olmalıydı, yıllar sonra hatırladığımdan bile daha yakışıklı. Ve her zaman çok çekici ve dışa dönüktü. Sanırım ona aşık olmuştur."

"Sanırım öyle," diye onayladı Philippa.

"Annesi öldükten sonra Ben'in varlığını öğrendiğinde bunun onun için korkunç bir darbe olduğunu düşünüyor musunuz?" Stephanie sordu. "Babamın onunla evlenmeden önce bir metresi olduğunu ve ondan bir oğlu olduğunu öğrendiğinde?"

Philippa, "Annem Ben'i her zaman içtenlikle sevmiştir," dedi.

" bu , değil mi?" Stephanie söyledi. "Sizce o zamana kadar adamın başka metresleri olduğundan da şüphelenmiş midir? Ya da olduğunu kesin olarak biliyor muydu? Ben'in Ravenswood'a getirilmesinden sonraki ilkbaharda onunla birlikte Londra'ya hiç gelmemesinin nedeninin bu olduğunu mu düşünüyorsunuz? Herkesin bildiğini bilmenin utancıyla her gün yüz yüze gelmek istemediği için mi? Evliliklerinin başlarında babamı sevmeyi bıraktığını mı düşünüyorsunuz?"

"Ah, Steph," dedi Philippa iç çekerek. "Nasıl olur da şüphelenmez ve hatta bilmez? Ve Devlin ona bunu yaptıktan sonra onu sevmeye nasıl devam edebildi? Yine de Devlin şenlikte Bayan Shaw'la yaşadığı o korkunç olay yüzünden her şeyi açığa çıkarmaya zorlamadan önce yıllarca içinde tuttu. Yine de annem her zaman sıcak, çekici ve görünüşe göre mutlu bir evliydi. Bunun gerçekliğini düşünmek katlanılması zor bir şey, değil mi? Çünkü hepimizin mükemmel bir aile olduğumuz yanılısamıyla mutlu bir şekilde büyümemizi sağladı. Sanırım on yedi yaşından sonra babam ölene kadar hayatının büyük bir bölümünde umutsuzca mutsuz olmuş olmalı. Peki ya o zamandan beri? Babam ölünce birdenbire yeniden mutlu mu oldu? Mutluluğun tam olarak bu şekilde işlediğini sanmıyorum. Bazen hayatımın geri kalanını onunla kalmaya ve onu mutlu etmeye adamaktan mutluluk duyacağımı düşünüyorum ama elbette bu imkansız. Kendi mutluluğunu bulmalı ya da . Sanırım biz

İkisi de ona bir şekilde yardımcı olur, eğer onun yaptığı hatayı yapmayacağımızı gösterebilirsek. Gerçi nereden bilebilirdi ki? Babamdan daha çekici ve sevecen kimse yoktu."

Philippa annesinin neden her şeyi içine attığını biliyordu. Bu bazı insanların doğuştan gelen dürtüsüydü. -özellikle de kadınlar- yaygara koparmamak, acılarını ve aşagılanmışlıklarını tüm dünyaya, hatta kendilerine en yakın ve en sevdiklerine bile göstermemek gerektiğini hissederler. Belki de özellikle bu insanlara. Tıpkı Roath Markisi'nin James Rutledge'la birlikte mayıs direği dansı provasına geldiği zaman olanlar hakkında hiçbir şey söylemediği gibi. Gururu uğruna, hayatını mahveden bu aşagılanma konusunda sessiz kalmıştı. Konuşursa acınacak duruma düşme korkusu vardı.

Çenesini elindeki minderin üstüne dayadı ve pencereden mavi gökyüzünün fonunda uçuşan birkaç küçük buluta baktı.

Ama sonunda, Devlin eve döndükten sonra ona anlatmıştı. Omuzlarından bir yük kalkmış, depresyonunu bir kenara bırakma ve bir daha asla kimsenin öz değerini yok etmesine izin vermeme kararlılığı doğmuştu. Yine de sırlarını korumaya devam ediyordu. En derin sırrını sadece Devlin biliyordu ve böyle kalmasını umuyordu.

Yaşamaya kararlı olduğu hayata başlamıştı. Burada, Londra'daydı. İlk sezonunun ilk sosyal etkinliğine katılmıştı ve mütevazı da olsa bunu kesin bir başarı sayabilirdi. Kimse ona parmağıyla işaret etmemiş ve onu kirli mal olmakla suçlamamıştı. Kimse kimliğini öğrenir öğrenmez ondan yüz çevirmemişti. Aslında tam tersi. Genç hanımlarla tanışmıştı, sanki kendileriyle tanışmak istiyormuş gibi selamlıyorlardı onu.

Arkadaşları ve genç beyler ona hayranlıkla, hatta bazı durumlarda spekülatif bir ilgiyle bakmışlardı. Annesini tanıyan ve onunla tanışmaktan memnun olan yaşlı insanlarla tanışmıştı. Sohbet etmek ve kendini buraya ait hissetmek hiç de zor olmamıştı.

Jenny Arden'ın kendisiyle kesinlikle bir dostluk kuracağına ve Leydi Catherine Emmett'ın da bunu memnuniyetle destekleyeceğine inanıyordu. Önümüzdeki haftalarda başka, daha büyük eğlencelere katıldığında, üzerine inşa edebileceğı bir tanıdık tabanına zaten sahip olduğunu göreceğini de biliyordu. Leydi Catherine onun ortalığı kasıp kavuracağını tahmin etmişti. Bu kesinlikle bir abartıydı ama en azından tam bir duvar çiçeğı olmayacağından emindi. Ve kesinlikle dışlanmayacağından. Bildiğı kadarıyla Londra'da hiçbir zaman bir skandal yaşanmadığını, yaşansa bile bunun çok kısa bir süre içinde unutulup gideceğini söylemişti.

O zamanlar Londra'da ya da tonlar arasında gerçek bir tatsızlık yaşanmamıştı. Yine de o rezil akşam babasının adını duyan Roath Markisi dehşet içinde geri çekilmiş, Stratton Kontu'nun kızı olan ona tiksintiyle bakmış ve ona kirli mallar demişti. Onunla dans etmeyi reddetmiş, daha prova başlamadan aniden ahırını terk etmiş ve ertesi gün de mahalleyi terk etmişti.

Onun sözleri ve davranışları hayatının akışını değıştirmişti. Bu çok abartılı bir iddia değildi. On beş yaşındayken olanlardan sonra kendine güveni zaten büyük bir darbe almıştı. Dört gözle beklediğı gelecek artık eskisi kadar parlak ve kesin görünmüyordu. Ravenswood'da artık parıltılı sosyal etkinlikler yapılmıyordu - tam da

onlara katılmaya başlayacak yaşa geldiğinde. Çok sevdiği üç ağabeyi de uzaklara gitmişti. Yine de hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etmeye çalışıyordu - gittiği her yerde sevildiğinden ve kabul edildiğinden daha az emin olması dışında. Örneğin, şenlikten kısa bir süre sonra, sözde bir arkadaşının doğum günü partisine davet edilmediği ve bunu tamamen tesadüfen öğrendiği zaman üzücü bir olay olmuştu. Ancak tüm bu aksiliklere rağmen, on sekiz yaşına girdiğinde ve Londra'ya götürüldüğünde her şeyin yeniden yoluna gireceğine ve sonsuza dek mutlu yaşayacağına inanmıştı.

Sonra o -Roath Markisi- bütün kızları öldürdü. umutlarını, kırılan hayallerini ve özdeğer duygusunu tek bir kısa cümleyle ifade ediyor.

Ama neden?

Eğer tonlar arasında gerçek bir skandal yoksa ve ziyaretinden üç yıl önce meydana gelen yerel skandaldan haberi yoksa, neden böyle bir şey söylemişti? Bunu söylemeden birkaç dakika öncesine kadar babamın yakınlarda yaşadığını bile bilmiyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden birisi ona o eski üzüntüden bahsetmiş olamazdı.

"Rüyalarından birine girdin Pippa," dedi Stephanie. "Umarım mutlu bir rüyadır. Annemin yaptığı hatayı yapmayacaksın. Sen ondan daha yaşlı ve akıllısın ve seni avantajlı görünen bir eşleşmeye zorlayan ebeveynlerin yok. Annemin hiç tanışmadığı kadar çok insanla tanışma fırsatın olacak. Daha fazla erkekle. Ve kiminle evleneceğinize akıllıca karar vermek için yeterince sağduyunuz ve yeterince düşünmeden seçim yapmanın tehlikeleri konusunda yeterince deneyiminiz var."

Philippa ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bana çok güveniyorsun," dedi. "Seni hayal kırıklığına uğratmamaya çalışacağım, Steph."

Öğleden sonra ona gülümsemek ve elini onun elinin içine koymak zorunda kalmak, sonra da çay sırasında onun yanında oturmak ve diğerleriyle birlikte sohbet katılıp gülmek için elinden geleni yapmak zorunda kalmak işkenceden başka bir şey değildi. Sör Gerald Emmett Jenny'yi tekerlekli sandalyesinde ittikten sonra onunla baş başa konuşmak kâbuslara konu olmuştu. Rahatsız edici bir şekilde yakın oturuyor ve onunla ciddiyetle konuşurken doğrudan gözlerinin içine bakıyor, dört yıl önceki davranışını hiç açıklamadan açıklamaya çalışıyordu. Aslında, cevapladığından daha fazla soru ortaya çıkarmıştı. Hiçbirine cevap vermemişti. Ve kadın tüm bu süre boyunca öfkesini kontrol etmek, alçak sesle konuşmak, hatta ara sıra gülümsemek zorunda kalmıştı, çünkü etraflarında onları gözlemliyor olabilecek başka insanlar vardı.

Şimdi onu yanlış anladığına ne kadar içtenlikle ikna etmeye çalışırsa çalışsın, onu asla ama asla affedemezdi. "Kirli eşyalarla dans etmem "de yanlış anlaşılacak ne vardı ki?

Sen miydin? diye sormuştu ona. Yıllarca onun hayatını mahvetmişti ama bu öğleden sonra onu tanımamıştı bile. Adını bile.

Sezonun geri kalanında onu bir daha görmeyeceğini ummak elbette çok fazlaydı. Aslında Londra'ya gelmeden önce bile onun da burada olabileceği ihtimalini kabul etmişti. Ama şimdi sadece tanışmakla kalmamışlardı. Birbirleriyle tanıştırılmışlardı. Annesinin en eski ve en yakın arkadaşlarından biri olan Leydi Catherine onun teyzesiydi. Philippa'nın çoktan arkadaşlık kurmaya başladığı Jenny Arden ise onun kız kardeşiydi. Markiz'in de aralarında bulunduğu çok küçük bir grupla çay içmek için oturmuştu. Onlar da

İki arkadaşları uzaklaştıktan sonra on dakika kadar baş başa konuşmuş olmalılar. Odadaki herkes bunu fark etmiş olmalıydı. Ne de olsa ikisi de gençti, Londra'da yeniydiler ve ikisi de çok seçkindi.

Tekrar karşılaştıklarında onu görmezden gelmek artık neredeyse imkânsız olacaktı. Tek umudu, bunu çok belli etmeden birbirlerinden mümkün olduğunca uzak durabilmeleriydi.

"Ne yaparsan yap beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın, Pippa," dedi Stephanie. "Sen benim kız kardeşimsin."

Bazen gözyaşı dökmemek çok zor oluyordu.

-

TErtesi sabah Lucas, Jenny'yi ablası Charlotte'u ziyarete götürmeyi teklif etti.

kocası ve çocuklarıyla birlikte. Ancak Gerald onu ve annesini Hookham'ın kütüphanesine götürmek için ayarlamaları çoktan yapmıştı. O yüzden yalnız gitti.

Charlotte ve Vikont Mayberry Sylvester çocuklarıyla birlikte kreşteydi. Sylvester, dokuz yaşındaki Timothy ve beş yaşındaki Susan'ın yardımıyla özenle hazırlanmış bir uçurtma yapıyordu. Charlotte, yedi yaşındaki Raymond'la birlikte bir sandalyeye oturmuş, Raymond ona bir gün önce yazdığı bir öyküyü okurken, anne ve babası da Charlotte'un deyimiyle öğleden sonra edebiyatçı ve politikacıların bir araya geldiği havasız bir toplantıya katılmışlardı.

"Ama gitmek zorunda hissettik," dedi kardeşine, yanağından öpebilmesi için yüzünü çevirirken. "Sylvester büyürken yakın komşuları ev sahipliği yapıyordu. Kitty Teyze'nin çayında çok daha neşeli vakit geçirdiğini söyleyebilirim. Orada olmayı çok isterdim. Ama bu ne hoş bir sürpriz Luc. Seni tanıyorduk.

Büyükannem bana bunu söylemek için yazdı. Ama Sylvester ve ben, buraya gelmeden önce ne kadar ayak sürüyeceğın üzerine bahse girmiştik. İkimiz de yaklaşamadık bile. Yazık oldu. Beş ginem için planlarım vardı."

Raymond sanki yan odadaki biriyle konuşuyormuş gibi, "Luc Amca," diye bağırdı, "hikayemi dinlemek ister misin?"

"Kan, kargaşa, kırmızı gözlü ve üç sıra sivri dişli canavarlarla mı dolu?" Lucas kaşlarını çatarak sordu.

"Luc Amca!" Susan çığlık attı. "Gel ve uçurtmamı gör."

"Uçurtman mı?" Timothy kekeledi. "Baba, söyle ona-"

"Nasılsın, Lucas?" dedi Sylvester sırtarak. "Her zamanki sakın ve mutlu evimize hoş geldiniz."

Lucas kendisine kâbus gördürmeyeceğı konusunda teminat verilen hikâyeyi dinledi ve uçurtmaya hayranlıkla baktı. Susan'ın uçurtmanın incelikleriyle ilgili uzun ve teknik açıklamalarını ve Timothy'nin onu düzeltmek için sık sık araya girmesini dikkatle dinledi. Daha sonra uçurtmanın boyanmasına yardım etmek için geri dönmeyi, çizmelerine boya sıçrayabileceğı ve uşağının onu azarlayacağı ve hatta hizmetini bırakabileceğı gerekçesiyle reddetti. Ancak uçurtmayı havada tutmaya yetecek kadar rüzgarın olduğu ilk gün Hyde Park'taki ilk uçuşuna katılması için yapılan daveti kabul etti.

"Ne zaman olacağını bildirmek için sana bir mektup göndereceğim Luc Amca."

Raymond söz verdi.

"Neden yapasın ki?" Susan öğrenmek istedi. "Uçurtmayı sen yapmadın."

"O zaman sen yazabilirsin," dedi ağabeyi, dişlerinin çoğunu göstermek için sahte bir şekilde gülümseyerek. "Herkes yarısını senin aldığını biliyor."

Mektuplarınızı ters yazarsınız ve hayatınız buna bağlı olsa bile düz bir çizgi halinde yazamazsınız."

Lucas yeğenine, "Belki de," diye önerdi, "sayfanın başına Sevgili Luc Amca, altına da Sevgiler, Susan yazarsın ve Raymond da sayfanın geri kalanını, kardeşlerinin uçurtmasının ilk uçuşunu izlemeye gelmesi için resmi bir davetle doldurur."

"Peki ya ben?" Sylvester mırıldandı ve Susan'ı kucağına alıp, Timothy onları uçurtmaya dikkat etmeleri konusunda uyarırken, kollarını, bacaklarını çırparak ve kıkırdayarak bir yığın halinde yere yatırdı.

"Bizim barbar bir aile olduğumuzu düşüneceksin, Luc," dedi Charlotte dilini şapırdatarak. "Bir zamanlar tamamen akli başında biriydim."

Aslında Lucas onları her zaman oldukça keyifli bulmuştu, gerçi yeğenlerinin küçük dozlarına katlanmak zorunda kaldığını kabul etmek gerekirdi.

Sylvester'la birlikte White's Club'a gitti ve burada dün teyzesinin çay partisinde tanıştığı birkaç adam ve birkaç yıldır görmediğı bir üniversite arkadaşı tarafından karşılandı. Sylvester onu diğer birkaç üyeyle tanıştırdı ve ikisi öğle yemeğı için bir gruba katıldılar. Lucas yirmi bir yaşına bastığından beri kulübün bir üyesiydi ama oraya nadiren giderdi.

Kayınbiraderi onu daha sonra Jackson'ın boks salonuna götürüp üyelik alacaktı ama Lucas'ın öğleden sonrası için başka planları vardı ve istemeyerek de olsa reddetti. Bugün gerçekten yapması gereken şeyden uzaklaşmamalıydı. Bunu hiç de iple çekmiyordu ve tabii ki hanımların evde olmama ihtimali de vardı. Ama en azından denemeliydi. Hiç değilse uşağı kartını bırakabilirdi.

Giysilerini değiştirmek için eve gitti ve arabasının kapıya getirilmesi için haber gönderdi; arabasıyla birlikte onu da taşradan getirmişti. Grosvenor Meydanı'na giderken bir sokak satıcısından bir demet iek almak için durdu ve Stratton Dowager Kontesi'nin dört yıl önce mayıs direği dansındaki o olayı bilip bilmediğini merak ederken buldu kendini. şüphesiz bilseydi, dn öğleden sonra onu sıcaklık ve çekicilikle karşılamak yerine doğrudan keserdi.

Leydi Philippa Ware ailesinden birine söylemiş miydi? Söylemiş miydi?

James Rutledge ya da diğer adamlardan herhangi biri başka birine söylemiş miydi? James'in söylemediğine bahse girerdi. Mahalleye davet ettiği bu misafirden çok utanmış olmalıydı. O zaman dn onu tekrar görene kadar her şeyi içinde mi tutmuştu? Düşünmeye bile değmezdi.

Arabasını Grosvenor Meydanı'na çevirip Stratton House'un önünde durduktan sonra neredeyse cesaretini kaybediyordu ama artık çok geçti. Görülmüştü. Kapılar açılmıştı ve bir uşak kurdeleleri almak ve o tneğinden inerken atlarının başını tutmak için aceleyle merdivenlerden iniyordu.

Onu kapıda katı bir resmiyetle karşılayan uşak bunu kabul etmese de hanımlar oradaydı. Hanımefendinin evde olup olmadığını kontrol ederken Lucas'ı biraz salonda beklemeye davet etti. Beş dakika geçmeden Lucas misafir odası yerine götürüldü. Rahat bir odaydı. Kütüphaneleri her zaman sevmişti. Bunun kitap ve deri kokusuyla bir ilgisi olduğunu düşünüyordu ama şu anda bu konu üzerinde durmuyordu. Dul kontes zarif bir yazı makinesinin önündeki sandalyeden kalkıyordu. Kızı şöminenin yanında oturmuş, bir parmağıyla oktan kapatmış olduğu kitabın yerini tutuyordu. Çok geç bir başka hanım da

onun yanında. Elindeki mektuba benzeyen Şeye bakıyordu.

Eğildi. "Hanımefendi?" dedi dul kadına hitaben. "Umarım buraya habersiz gelerek sizi rahatsız etmiyorumdur."

"Hiç de değil Lord Roath," dedi, dün olduğu gibi bugün de ona sıcak bir Şekilde gülümseyerek. Bir sandalye gösterdi. "Gelin ve oturun. Stephanie ile tanışın, küçük kızım. Size bir kadeh Şarap ikram edebilir miyim?"

"Teşekkür ederim," dedi ve kendisine açık bir merakla bakan tombul, ay yüzlü, hoş görünümlü Leydi Stephanie Ware'e başıyla selam verdi.

"Leydi Stephanie," dedi.

"Roath Markisi," dedi. "Annem ve Pippa dün Leydi Catherine Emmett'in çayında sizinle tanıştı."

"O benim teyzem," dedi bakışlarını kız kardeşine çevirmeden önce. Bugün soluk bir mavi giymişti, belki biraz soluk bir mavi. Başının tepesinde düz duran sarı saçları ensesinde basit bir düğümle toplanmıştı. Dünkü cazibesi yoktu, ama eğer mümkünse, bugün onun gözünde daha da büyüleyici görünüyordu. Onunki süslenmeye ihtiyaç duymayan bir güzellikti.

"Leydi Philippa?" dedi ve tam oturacaktı ki elinde tuttuğu bahar çiçeklerini fark etti. Gülümsedi ve nedenini bilmesine de kendini biraz aptal gibi hissederek çiçekleri ona doğru uzattı.

Onlara baktı, parmağını kitabından çekti ve cildi yanındaki masaya bıraktı, Şöminenin yanındaki zil ipini çekmek için ayağa kalktı ve sonunda çiçeği ondan aldı.

"Teşekkür ederim," dedi, sonunda onun gözlerinin içine bakarak, kendi gözlerinde bir gülümseme iması bile olmadan.

Kâhya onu içeri aldıktan sonra kapının dışında kalmış olmalıydı. Hemen geldi ve kadın ona çiçekleri uzattı.

"Lütfen bunları suya koyar mısınız Bay Richards?" diye sordu ve Bay Richards odanın öbür ucuna geçerek bunları ondan aldı.

Leydi Stratton yanındaki küçük masaya bir kadeh şarap koyarken Lucas da yerine oturdu. Uzakta, başka bir yerde olmayı diledi. Neredeyse her yer olabilirdi.

"Teyzem dünkü çay partisinin başarısından çok memnun kaldı," dedi. "Umarım hoşunuza gitmiştir, Leydi Stratton? Leydi Philippa?" Saçma sapan sözler. Eğlendiklerinden başka bir şeyi nasıl söyleyebilirlerdi ki?

"Kitty'yi tekrar görmek çok güzeldi," dedi dul kadın ona. "Oldukça uzun zaman olmuştu. Gençliğimizde çok yakın arkadaşlık ve o beri düzenli olarak yazışıyoruz. Çocukluğundan beri görmediğim oğlu Sör Gerald'la tanışmak ve yeğeni, kız kardeşinle tanıştırmak da büyük bir zevkti."

"Jenny de sizinle tanıştığına memnun oldu, hanımefendi," dedi. "Leydi Philippa ile arkadaş olduğunu umuyor."

"Ondan hoşlanıyorum," dedi genç bayan ama ayrıntı vermedi.

"Amberwell'de Kitty ve seninle birlikte mi yaşıyor?" diye sordu annesi.

Elinde çiçek demetinin bulunduğu yuvarlak kristal kâseyle odaya yeniden giren kâhya, kâseyi pencereye yakın bir çekmecenin ortasına yerleştirip bir an geri çekilip kâseyi kendi zevkine göre ayarladıktan sonra geri çekilirken bekledi.

"Öyle," dedi Lucas. "Gerçi babamın vefatından sonra birkaç yıl Greystone Sarayı'nda büyükannem ve büyükbabamla yaşamak zorunda kaldım. Soydan geriye kalan tek varis bendim ve büyükbabam için bir gün üstleneceğim düklük rolü için eğitilmem önemliydi -ama bunun çok yakında olmayacağını umuyorum. Her iki büyükbabamı da çok severim."

"Dükün varisi misiniz?" Leydi Stephanie sordu.

"Wilby Dükü benim büyükbabamdır," dedi ona. "Babam, onun tek oğlu, öldü."

"Kitty dün beni bilgilendirdi," dedi Leydi Stratton, "Dük ve Düşes'in önümüzdeki hafta içinde Arden House'a gelmeleri bekleniyor."

"Büyükbabam geçen yıl ya da ondan önceki yıl Lordlar Kamarası'na gitmediği için bu yıl gerçekten de gitmesi gerektiğini düşünüyor," dedi. "Büyükannem de uzun görmediği insanlarla yeniden tanışmak için can atıyor. Paskalya'da onları gördüğümde her ikisine de, bu yaşta yetişkinlik hayatları boyunca büyük bir gayretle yerine getirdikleri yükümlülüklerinden dolayı dinlenmeyi hak söyleyebilirdim ama boşa nefes tüketmiş olacağımı biliyordum. Büyükbabamın tanıdığım en inatçı insan olduğunu söylemekte tereddüt ediyorum, çünkü büyükannem de olabilir. Onlar müthiş bir çift." Güldü. "Sanırım onlarla uzun zaman önce tanıştım," dedi. "Gerçi uzun yıllar boyunca her bahar Londra'da bir ya da iki haftadan fazla kalmadım. Çocuklarım büyüyordu ve ben de onlarla birlikte ülkede kalmayı tercih ettim."

"O zaman onlar şanslı çocuklardı, hanımefendi," dedi.

"Öyleydik," diye kabul etti Leydi Stephanie, ona gülümseyerek. "I en genciyim."

Çocuklarını birer aylığına şehre getiren kız kardeşi ve eniştesini düşündü

ve onları kısmen eğlenmeleri, daha çok da eğitilmeleri için çok çeşitli yerlere götürdü. Dünyada Londra kadar tarih, sanat ve kültürle dolu çok fazla yer olamazdı. Ve hatta bilimle.

Sessiz Leydi Philippa Ware'in çok farkındaydı. Onun özellikle utangaç olduğuna inanmıyordu. Sadece sohbetten yoksun olduğuna da inanmıyordu. Jenny ona dün gelmeden önce uzun süre hiç durmadan konuştuklarını ve Jenny'ye katılmadan önce Leydi Philippa'nın Gerald'la rahat rahat sohbet ettiğini söylemişti. Üstelik o bir hanımefendiydi. Bütün hayatlarını taşrada geçirmiş olsalar bile hanımlara kibarca sohbet etmeleri öğretilirdi.

"Leydi Philippa," dedi dikkatini ona yönelterek. "Kapınızın önünde arabam var. Acaba benimle Hyde Park'ta bir gezintiye çıkmak ister misiniz?"

Kızın ona bakışından bunun kesinlikle hoşlanmayacağı bir şey olduğunu anladı. Bunu söylemek için ağzını açtı - bundan emindi.

"Yoğun bir sabahın ardından ve yoğun geçmesini beklediğimiz bir akşam öncesinde sakın bir öğleden sonrasının tadını çıkarıyoruz," dedi annesi. "Kayınbiraderim ve baldızım Pippa'yı ve beni bu akşam tiyatrodaki localarında kendilerine ve diğer birkaç aile üyesine katılmaya davet ettiler. Ama parkta kısa bir gezinti ve biraz temiz hava Pippa için kesinlikle iyi olacaktır. Onu davet etmek için gelmeniz büyük incelik Lord Roath."

"Benim için bir zevk, hanımefendi," diyerek onu temin etti. "Ama Leydi Philippa dinlenmek için evde kalmayı tercih ederse, ben-"

"Hayır," dedi ayağa kalkarak. "Teşekkür ederim Lord Roath. Bu çok hoş olur. Eğer bana on dolar verirsiniz

Birkaç dakika sonra gidip üzerime daha uygun bir şeyler giyeceğim."

Annesi ve kız kardeşiyle yalnız kalan Lucas gülümsedi. "Dün söylediğinizi duyduğumu sanıyorum," dedi dul kadına hitaben, "büyük oğlunuz Kont'un yakında buraya gelmesini beklediğinizi?"

"Karısıyla birlikte Galler'de," dedi ona. "Paskalya'dan sonra kardeşinin düğünü için gittiler. Idris bizim komşumuz. Ailesi, Sör Ifor ve Leydi Rhys, Ravenswood'un bitişindeki arazinin sahipleri. Gwyneth de orada yaşıyordu tabii, Noel'den hemen önce Devlin'le evlenene kadar. Evet, her an burada olabilirler."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Stephanie. "Dev her zaman en sevdiğim kardeşim olmuştur, gerçi bunu diğerlerinin yanında asla söylemem, çünkü insanın favorileri olmaması gerekir. Ve hepsini çok seviyorum. Nicholas için çok endişeleniyorum, çünkü Kuzey Avrupa'da bir yerde alayıyla birlikte ve Napolyon Bonapart Elba'dan kaçtığına göre yeniden savaş çıkacağı kesin. Geçen yıl savaşlar gerçekten bitmiş ve Devlin ile Ben eve dönmüş gibi görüldüğünde çok şükretmiştim. Şimdi ise birileri dikkatsiz davranıp Bonaparte'ın kaçmasına izin verdiği için kızgınım. Hem de bir adadan."

Lucas beklerken onunla konuştu. Bir yandan da bunu neden yaptığını merak ediyordu. Elbette yapabileceği en iyi şey kendisini Leydi Philippa Ware'in hayatından tamamen ve kalıcı olarak çıkarmaktı. Ancak bunun mümkün olacağından emin değildi. Nihayet sosyeteye ilk adımını atmak için Londra'ya gelmişti. O gelmişti çünkü büyükbabası ona gelmesini söylemişti ve görevi de ona itaat etmesini emrediyordu. Önümüzdeki birkaç ay boyunca neredeyse her gün aynı çevrelerde dolaşacaklar ve aynı sosyal etkinliklerin çoğuna katılacaklardı. O

onurlu bir davranış gibi görünen şeyi yapıp Amberwell'deki evine dönemezdi, çünkü burada geçirdiği sezonun tadını çıkarıyor ve uygun bir koca buluyordu.

Onuruna göre burada kalmalı ve bir gelin bulmalıydı. Sadece bulmasını değil, evlenmesini de.

Bazen hayat sadece karmaşıktı.

C S□□□□□ □□□□



B Philippa parkta gezintiye çıkmak için şık bir şekilde giyinmiş olarak kütüphaneye geri döndüğünde o kadar öfkeliydi ki

annesinin hatırı için yüzünde bir gülümseme tutmakta zorlanıyordu. Annesinin hiçbir fikri yoktu ve aradan geçen dört yıldan sonra bunu ona söylemek için artık çok geçti. Stephanie elbette çok sevinmişti. Muhtemelen yeniden nedime olmanın hayalini kuruyordu.

Hem annesi hem de Roath Markisi ayağa kalkarken Philippa gereksiz yere, "Ben hazırım," dedi. Onu buna zorlamak için buraya gelmeye nasıl cüret etmişti? Ve nasıl bu kadar uzun boylu, yakışıklı ve mükemmel bir fiziksel örnek olmaya cüret ederdi?

nasıl cüret eder!

Annesi ön kapının önündeki basamakların başında durdu, onlar aşağı inip kaldırımı geçerek arabasına doğru yürüdüler. Philippa'nın yüksek koltuğa çıkmak için eldivenli elini onunkine koymaktan başka çaresi yoktu. Çok geniş bir koltuk olmadığını fark etmişti, adam onun yanında yerini alıp elindeki kurdeleleri topladığında bu izlenim doğrulanmış oldu.

Annem onlara sıcak bir şekilde gülümsüyordu. Memnun olmuştu. Neden olmasın ki? Londra'ya geleli çok kısa bir süre olmuştu, sadece tek bir mütevazı eğlenceye katılmışlardı ama kızı çoktan buradaydı

Muhtemelen kasabanın, hatta tüm İngiltere'nin en gözde bekarı, bir düklüğün varisi, yakışıklı, seçkin, cana yakın bir genç adam tarafından ilgi odağı haline getirilmek. Görünüşte cana yakındı, ancak genç kızların umutlarını ve hayallerini ağır hakaretlerle yıktığı zamanlar hariç. Bugün davet edilmeden gelmişti, hiç şüphesiz kollarını açmış, hevesle karşılanacağından emindi. Elinde çiçeklerle, üç hanımın da hoşuna gitmek için gelmişti. Ve ikisiyle çok kolay bir şekilde başarılı olmuştu. Hâlâ resmen çocuk olduğu için pek çok erkeğin önemsemeyeceği Steph'e bile büyüleyici davranmıştı. Ziyaretinin asıl konusuna gelmeden önce annesi ve küçük kız kardeşine kur yapmış ve Philippa'yı kendisiyle Hyde Park'ta araba sürmeye davet etmişti.

En azından biri tarafından birlikte görülecekleri neredeyse kesindi. Muhtemelen bir sürü kişi tarafından. Oldukça çekilmezdi.

Ve biraz da anlaşılmaz.

Yine de her şey, morali çok yüksek olan anneme çok umut verici görünüyor olmalı. Şimdiden Hanover Meydanı'ndaki St. George's'da tonlarca insanın katılacağı görkemli bir düğün hayal ediyor olabilirdi. Ne de olsa annem onu buraya kendi sınıfından insanlarla bir sezon geçirmesi ve bir koca bulması için getirmişti.

Annesinin bütün bunları nasıl karşıladığını düşünmek bile Philippa'nın öfkesinin daha da kabarmasına neden oluyordu. Herhangi bir şey daha sıcak kaynayabilir miydi? Ya da daha sıcak? Ve neden zihin en uygunsuz anlarda böyle sorularla boğuşuyordu?

Bütün bunlar sessiz kalmanın bir sonucu olarak gerçekleşiyordu! Philippa mayıs direği dansı çalışmasından sonra eve gitmiş, babam sorduğunda evet, gerçekten de çok eğlendiğini söylemişti.

Ona ya da annesine ne olduğunu anlatmak gecesinin keyfini kaçıracaktı. Çektiği acıları ve aşağılanmayı özenle gizlemişti. Elbette o sırada eğlencenin yıllar boyunca hayatından çıktığını tam olarak fark etmemişti.

Grosvenor Meydanı ile Hyde Park arasındaki yol kalabalıktı ve marki tüm dikkatini, yavaş hareket eden birkaç at arabası ve diğer yönden gelen ve herkesin önünden dağılmasını bekleyen sabırsız bir züppe tarafından gerçekçi olmayan bir hızla sürülen gülünç derecede dayanıksız bir fayton da dahil olmak üzere diğer ulaşım araçlarının yanından geçerken manevra yapmaya vermek zorundaydı. Çabaları -ve görünüşü- iğneleyici bir espri ve çoğu çok renkli olan hatırı sayılır bir sözlü tacizle karşılanıyor ve dağılmayı kesin bir dille reddediyordu. Ciddi bir konuşmaya başlamanın zamanı değildi. Philippa sesini çıkarmadı ve kolunun onunkine sürtünmesini engellemeye çalıştı ama başarılı olamadı. Boğucu bir şeydi. Dayanılmazdı.

Ancak parka doğru dönüp kapılardan geçtiklerinde her şey değişti. Park geniş, kırsal ve dışarıdaki sokakların gürültülü karmaşasının aksine neredeyse sessiz görünüyordu.

"Lord Roath," dedi, konuşurken bile onun kendisine bir şey söylemek üzere başını çevirdiğinin farkındaydı. "Bu dayanılmaz bir şey."

"Evet, öyle," diye kabul etti. "Dört yıl önce bir vesileyle, bana yabancı olan bir grup adamın huzurunda bir arkadaşım ile düşüncesizce ve tedbirsizce konuştum. Söylediklerim affedilir gibi değildi ve daha sonra bir süre vicdanımı sızlattı. Tek tesellim ne sizin ne de orada bulunan diğer hanımların söylediklerimi duymamış olması ve size olan saygımdan dolayı ne James'in ne de beni duyan komşularının

muhtemelen sözlerimi tekrarlayacaktınız. Ancak dün, aslında kulak misafiri olduğunuzu ve üzerinizdeki etkisinin o andan bugüne kadar hayatınızın tüm akışını değiştirecek şekilde olduğunu keşfettim. Aslında tamamen mahvolmuş. O dikkatsiz ve acımasız sözlerin üzerinizdeki gücünü öğrendiğimden beri ne kadar dehşete düştüğümü anlatamam."

"Öyleyse seni anlamama izin ver," dedi. "Seni dehşete düşüren şey beni kirli bir mal olarak görmen değil, seni uzaktan duyduğum ve şimdi senden hesap sordüğüm kadar yüksek sesle söylemen miydi?"

Kısa bir süre ona baktıktan sonra arabayı aniden, bulundukları geniş caddeden daha dar olan bir patıkaya çevirdi.

"Görünüşe göre kelimelerle aram hiç de iyi değil, Leydi Philippa," dedi. "O deyim -kirli mallar- nereden çıktı bilmiyorum. Hiçbir zaman haklı bir gerekçesi olmadı. James Rutledge'in biz o ahırdan çıktıktan sonraki öfkesini hatırlamasam, yanlış duyduğunuza inanmak isterdim."

"Bu öğleden sonra Stratton House'a neden geldin?" diye sordu ona. "Beni neden buraya davet ettiniz? Benden özür dilemeye mi niyetlendin? Sizi zahmetten kurtarayım. Reddedildi. Beni şimdi eve götürmeniz gerektiğine inanıyorum. Beni ilgilendirecek başka bir şey söyleyemezsiniz ve benim de söylemek istediğim başka bir şey yok."

"Seni eve götürüp annene ve kız kardeşine neden bu kadar erken döndüğünü açıklamam için mi bırakayım?" diye sordu. "O akşam olanları annene anlatmadın, değil mi? Hâlâ bilmiyor. Bir zamanlar kızına nasıl hakaret ettiğimi ve onu nasıl incittiğimi bilseydi beni bu öğleden sonra kabul ettiği gibi kabul etmezdi."

Kız hemen cevap vermeyince başını çevirip tamamen ona baktı ve aman Tanrım, çok yaklaşımtı. Ağırıklı olarak kahverengi olan gözlerindeki yeşili görebiliyordu. Dudaklarının ve çenesinin sertliğini görebiliyordu. Kötü adamlar gerçekten de yakışıklı olmamalıydı. Ya da tıraş kremi veya kolonya yüzünden bu kadar güzel kokmamalıydılar. Bu hiç adil değildi.

"Bir insan eve gidip annesine ve babasına, arkadaşlarının ve komşularının evinde misafir olduğunu bildikleri bir adam tarafından korkunç bir şekilde hakarete uğradığını ve tüm bunların Stratton Kontu'nun yakınlarında yaşadığını duyduğu için olduğunu söylemez," dedi. "Babam kızının kirli mal olarak adlandırılmasını hoş karşılamazdı. Tam da eski skandalın anıları solmaya başlamışken yeni bir skandal patlak verir, ortalık karıştırdı. Ayrıca biz hiçbir zaman bize dokunan rahatsız edici herhangi bir konuyu açık ve samimi bir şekilde tartışan bir aile olmadık. Eve gidip anlatmak beni rahatlatmazdı, Lord Roath. Aslında tam tersi. Hiçbir şey söylemedim."

Keskin bir virajda yavaşlarken konuşmadılar. ve diğer taraftan bir şey gelmesin diye temkinli bir şekilde döndü. Ancak hiçbir şey yoktu. Philippa onun profiline baktı. Eğer bu olay dört yıl önce yaşanmamış olsaydı, şu anda ona çok daha farklı bir gözle bakıyor ve bundan büyük keyif alıyor olacağının farkındaydı. Ama o olay olmasaydı, bu öğleden sonra onu çağırmazdı, değil mi? Ya da onu arabayla gelmeye davet etmezdi. Eğer böyle bir şey olmasaydı, bu onun ilk sezonu bile olmazdı. Mesele şu ki, eğer biri tarihin küçük bir ayrıntısını değiştirecekse, daha sonra olmuş ya da olmamış bir dizi başka ayrıntıyı da değiştirmesi gerekirdi.

oturanın Sör Gerald Emmett ya da diğer genç adamlardan biri olmasını diledi.

Dün onunla tanıştığıma memnun oldum. Hiç geçmişi olmayan biriyle.

Onları her iki taraftaki ağaçların arasından geçirirken sesli bir şekilde iç çekti ve dünyanın en işlek ve en yoğun nüfuslu yerlerinden birinin ortasında olduklarını unutmak kolaydı. "Gördüğüm kadarıyla durum bu, Leydi Philippa," dedi. "İkimiz de Sezon için buradayız. Büyük olasılıkla önümüzdeki aylarda Ton'u meşgul edecek sayısız sosyal etkinlikte birbirimizle sık sık karşılaşacağız. Dün ve bugün birkaç kişi tarafından birlikte görüldükten sonra birbirimizle tanışıklığımızı kesmemiz dikkat çekecektir. Kimse ton'a ya da sabah gazetelerinin sosyete sütunlarına dedikodu malzemesi vermek istemez ve bunun için de fazla bir şey gerekmez. Teyzem ve anneniz yıllardır yakın arkadaşlar. Küçük kız kardeşim de sizinle dostluk kurmak istiyor. Dün akşam ve bu sabah kahvaltıda sizden bahsetti. Sizi ve kız kardeşinizi çay içmeye davet etmeyi planlıyor. O halde birbirimizi görmezden gelemeyiz. En azından birlikte olduğumuzda birbirimize karşı medeni davranmayı kabul edebilir miyiz?"

"Görgü kurallarının ne olduğunu bildiğime inanıyorum Lord Roath," dedi sertçe. "Diğer insanlarla ilişkilerimde bunları uygulamak için her zaman elimden geleni yaptım. Çoğu yabancı olan diğer insanların yanında asılsız bir hakarete bulunan ben değilim. Ve hakarete uğrayan kişinin kulağında."

"Hayır," diye kabul etti. "İkimiz de bu eserin kötü adamının ben olduğumu asla unutmayacağız."

Bu sefer daha geniş bir patıkaya döndü, bir tarafında ağaçlar vardı ve geniş bir

Diğer yanda inişli çıkışlı otlaklar. Philippa biraz ilerideki Serpentine'i görebiliyordu.

Olanlardan dolayı gerçekten üzgün görünüyordu, diye düşündü. Yine de bir şekilde bu fark ediş onu daha da sinirlendirdi. Bir canı, kara kalbine kadar canı olmalıydı. Onu affetmeyecekti ama bunu daha kolay bir karar haline getirecek bir şey söylemesini diliyordu.

İkisi de bir iki dakika konuşmadıktan sonra, "Lord Roath," dedi. "O gece babamın adını duymak sizi neden bu kadar sarstı?"

Başını sertçe ona doğru çevirdi. "Sanırım onun hakkında onaylamadığım bir şey duydum," dedi. "Özür dilerim. I-"

"Her bahar parlamento oturumu için şehre geldiğinde, annemi ve bizi taşrada bırakıp zamparalık yaptığını duymuş muydunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi.

"Ve bir yıl Ravenswood'daki evine skandal getirdiğini ve ailesini ve tüm mahalleyi büyük ölçüde utandırdığını duymuştunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi yine.

Çok inandırıcı
olmayan bir şekilde.

"O zaman dün yalan söyledin?" diye sordu ona.

"Ben- Ben mi?" Kesinlikle rahatsız görünüyordu. "Dün ne dediğimi unuttum."

Yalancılar gerçekten de hafızalarını keskinleştirmek için biraz zaman harcamalıdır.

"Bana," diye hatırlattı ona, "bize felaket gibi görünen yerel skandalı duymadığını bile söylemiştin. Bildiğin kadarıyla Londra'da büyük bir skandal yaşanmadığını söylemiştin."

Babamın davranışları, her zaman sağduyulu olduğu sürece burada belirgin bir şekilde hoş karşılanmazdı. Bana burada hiç fazla zaman geçirmediğini söylemiştin. Ya da gazetelerin dedikodu sütunlarını okumaktan hoşlanmadığınızı. Dün yalan mı söylüyordunuz? Yoksa şimdi mi yalan söylüyorsun?"

Arabayı yürüme hızına yavaşlattı ve gözlerini önündeki patikadan ayırmadı.

"Babamı tanıyor muydun?" diye sordu.

"Hayır." Yine sesli bir şekilde içini çekti. "Merhum Stratton Kontu'yla hiç tanışmadım."

"O zaman neden onun adı seni bu kadar şaşırttı ve Ravenswood'daki bazı komşularının önünde kızına kirli mallar demene neden oldu?" diye sordu.

Atları durdurduktan sonra yüzünü ona döndü. Ağzının biraz beyazlamış olduğunu gördü. Gözleri sıkıntılıydı. Onun için zerre kadar acıma hissetmiyordu. "... kötü bir karakter olduğunu duymuştum," dedi. "Oxford'dayken belki de? Hatırlaması zor. I oldu çok Genç, çok Doğru, O günlerde çok yargılayıcıydım.

Paskalya için bir arkadaşımı ziyaret , adını duyduğum kötü şöhretli kontun yaşadığını öğrenmek beni rahatsız etti. Tüm bu olanlar için özür dilerim.

Beni affedemeyeceğinizi bilsem de üzgünüm."

Hâlâ yalan söylüyordu. Bundan oldukça emindi. Açıklamaları bir çay süzgeci kadar deliklerle doluydu. Ama ona gerçeği söylemeyeceği de açıktı. Konuyu daha fazla zorlamanın bir anlamı yoktu.

"Eve gitmek istiyorum," dedi.

"Evet," dedi adam. "Seni götüreceğim."

Tekrar patika boyunca ilerlediler ve kısa süre sonra birkaç dakika önce terk ettikleri daha geniş caddeye geldiler.

Artık yayalar, atlılar ve başka arabalar da görölüyordu; bunların arasında, içinde bir erkek ve bir kadının atlara dönük oturduğu, karşılarında da iki erkek ve aralarında bir kız çocuğu bulunan üç çocuğun oturduğu açık bir at arabası da vardı.

"Luc Amca!" diye bağırdı büyük oğlan, Roath Markisi'ni görünce kolunu sallayarak. "Teknemi Serpentine'de yüzdürmeye gidiyorum."

Her iki araç da durdu.

"Ben de ördeğimi yüzdüreceğim," dedi küçük kız.

"Sen ördek yüzdüremezsın, aptal," dedi küçük çocuk. "Ben bankta oturup kitabımı okuyacağım Luc Amca. On iki sayfam kaldı."

"Kulaklarım beni yanılttı mı?" diye sordu adam. "Az önce kız kardeşine aptal mı dedin, Raymond? Bir özrün yerinde olacağına inanıyorum."

Kadın Marki'ye sakın bir şekilde gülümsedikten sonra bakışlarını Philippa'ya çevirdi, o sırada çocuk kız kardeşinden isteksiz bir özür mırıldanıyordu. "Sanırım tüm terbiyemiz bozuldu," dedi. "Lütfen bizi takdim et Luc."

"Stratton Kontu'nun kız kardeşi Leydi Philippa Ware'i takdim etmekten onur duyuyorum," dedi. "Kız kardeşim Charlotte, Leydi Philippa ve kocası Sylvester, Vikont Mayberry. Çocukları Timothy, Raymond ve Susan, yaş sırasına göre."

Hepsi selamlaştı. Leydi Mayberry Philippa'ya gülümsedi. Susan da öyle.

Lord Roath, "Dün Kitty Teyze'nin çay partisinde Leydi Philippa'yla tanıştım," diye açıkladı.

Vikontes, Philippa'ya hitaben, "Bunu kaçırdığım için üzgünüm," dedi. "Ne yazık ki, başka bir törene katılmak zorundaydık. Hmm. Buna parti demekte tereddüt ediyorum. Oradaki insanların çoğu politik tiplerdi ve neredeyse bütün öğleden sonrayı

Napoleon Bonaparte ve Elba'dan kaçışı hakkında durmadan konuşuyordu. Çok büyük bir esnemeydi Leydi Philippa, sizi temin ederim. O kaçışın nasıl ve neden gerçekleştiğine dair o kadar çok saçma teori duydum ki medeni kalmakta zorlandım. Sanırım bu yine savaş anlamına gelecek, çünkü Fransızlar hâlâ eski imparatorlarına aşık ve onun bayrağına akın ediyorlar. Umarım Kitty Teyze'nin çayını beğenmiştir. Onun eğlenceleri genellikle neşeli olur."

"," dedi Philippa. "Kız kardeşinle konuşmak özellikle hoşuma gitti."

Vikontes, "Jenny taşrada sürünmeyi reddediyor," dedi, "oysa bunu yapmak için her türlü mazereti var. Fırsat buldukça şehre gelmeyi seviyor. Onun ruhuna büyük hayranlık duyuyorum."

"Anne-a-a," dedi küçük kız dikkatle.

Babası Philippa'ya gülümseyerek, "Burada suya girmeye ve yelken açmaya can atan bir ördeğimiz var," dedi.

"Bizimle gelir misin Luc Amca?" diye sordu kız kibarca. "Leydi Philippa'yı da yanınızda getirebilirsiniz."

"Nazik davetini ikimiz adına da geri çevirmek zorundayım, Susan," dedi. "Leydi Philippa'nın eve gitmesi gerekiyor. Bu akşam bir oyun izleyecek ve geç kalmamalı. Tiyatrodaki herkes onu yuhalar tıslar, hatta belki oyuncular da. Ancak bu sabah söz verdiğim gibi uçurtmanızın fırlatılışına kesinlikle katılacağım. Bunu dünyalar için kaçırmam."

Büyük kardeş Timothy çocuksu bir hevesle, "Leydi Philippa da buna gelebilir," dedi. "Bu süper bir uçurtma. Babamın ve biraz da Susan'ın yardımıyla kendim yaptım. O da boyayacak. İlk rüzgarlı günde onu burada uçuracağız. Luc Amca'yla birlikte geleceğini söyle. Çok eğlenceli olacak."

"Jenny Teyze ile Kitty Teyze'yi de davet edeceğiz," dedi Susan oturduğu yerde zıplayarak. "Gelmek isteyeceklerinden eminim."

"Bunu resmileştirmek için size yazılı bir davetiye göndereceğiz," diye teklif etti Raymond. "Yine de bir gün seçerken rüzgâr konusunda biraz tahmin yürütmemiz gerekecek. Geleceğinizi söyleyin, Leydi Philippa."

Vikont Mayberry neşeyle, "Tüm misafirlerimizi ağırlamak için bir tribün inşa ettirmem gerekebilir," dedi. "Ailemin kendi tarafı da davet edilecek. Uygun bir şekilde heyecanlanacaklar. Ama bu uçurtma fırlatışının görülmeye değer bir manzara olacağı kesin, Leydi Philippa. Bir gün torunlarınıza anlatabileceğiniz bir şey. Tek umudumuz bu aletin gökyüzünde görülmesi ve çimlerin üzerinde çürümemesi."

"Lütfen, lütfen geleceğini söyle," dedi Susan. "Ben turuncuya boyayacağım. Ve yeşil ve mavi."

Philippa kaçamak bir ifadeyle, "O gün boş olup olmadığımı bakmam gerekecek," dedi. "Ama gökyüzünde bir görmenin heyecanını bilirim. Bir keresinde kardeşim Nicholas'ı arazimizin kenarındaki tepelerin zirvesinde koşarken bir tane uçururken izlediğimi hatırlıyorum. Onunki de ev yapıymıydı. En büyük kardeşimiz Ben'in yardımıyla yapmıştı. O zamanlar senin yaşlarındaydım Susan ve o güne kadar gördüğüm en hayranlık uyandırıcı manzara olduğunu düşünmüştüm."

Şimdi ne yapmıştı? Philippa, arabanın Serpentine'e doğru gidip oyuncak bir kayık ve ördekle yelken açtığını, markinin de arabayı kapılara doğru çevirdiğini düşündü. Çocukların, yeni uçurtmalarını fırlatışlarını görmek için amcalarıyla birlikte gelmesini beklemediklerini umuyordu. Böyle bir şey olmayacaktı. Ama çocuklar kendileri için çok önemli olan bir şey için heyecanlandıklarında onları hayal kırıklığına uğratmak çok zordu. Belki eğer onlar gerçekten ona gönderdi mi bir yazılı

buraya yürüyerek geleceğini söyledi. Stephanie muhtemelen ona eşlik etmekten mutluluk duyacaktır. Aile seyircilerinden uzak durabilirlerdi ama çocukların orada olduklarını bildiklerinden de emin olabilirlerdi.

Vikontes Mayberry, diye düşündü iç geçirerek, tanıştırıldıkları sırada ona neredeyse annesinin daha önce ona baktığı gibi bakmıştı. Memnun bir tahminle, yani. Ve gözlerinde umutlu bir soruyla: Rüzgarda bir romantizm mi vardı?

Yoktu. Aman Tanrım, kesinlikle değildi. Yine de, şimdiye kadar tanıştığı ailesinin her birinden hoşlanmış olması korkunç bir ironiydi. Ve hepsi de ondan hoşlanıyor gibiydi.

"Eğer kardeşiniz Devlin Ware artık Stratton Kontu olduysa," dedi marki, park kapılarının ötesindeki sokağa dönerlerken, "nasıl oluyor da Leydi Philippa, en büyük kardeşiniz Ben oluyor?"

"Babam annemle evlenmeden önce doğmuş," diye açıkladı. "Kendi annesi o üç yaşındayken öldü ve bizimle birlikte büyüdü. Muhtemelen annesinin ailesi yoktu ya da ona bir ev vermek istemediler. Babam onu ben doğmadan önce Ravenswood'a getirmiş. Adı Ben Ellis. O benim üvey kardeşim ama onu her zaman diğer kardeşlerim ve kız kardeşim kadar çok sevdim. Evlilik dışı doğduğu için unvanı miras alamazdı elbette. Ama o bunu hep biliyordu. Devlin de öyle. Bunun aralarında herhangi bir kırgınlığa yol açtığını sanmıyorum. Onlar en yakın arkadaşlardı."

Başka bir şey söylemedi. Görünüşe göre ikisinin de konuşacak bir şeyi kalmamıştı. Sessizlik içinde eve döndüler.

İki sabah sonra Stratton House'a Philippa ve Stephanie'yi o
Töğleden sonra Arden House'da Leydi Jennifer ile çay
içmeye davet eden yazılı bir not geldi. O gün
Philippa'ya yazdığı mektup devam ediyor:

Senin arkadaşlığını çok uzun süre kendime sakladıktan
sonra

Kitty Teyze'nin partisinde uzun kaldığınıza göre,
umarım bu daveti daha fazla zamanınızı alacak
korkunç bir dayatma olarak görmezsiniz. Belki başka
bir işiniz vardır.

Belki de hava güzel olacağına söz verdiği için güzel ve
kırsal bir yere yürümeyi veya arabayla gitmeyi
planlıyorsunuz

mevsim dışında sıcak olacak. Ama eğer ikna edebilirsiniz
"ferah" kısmı olmadan da yapabilirsiniz, o zaman ben de
arkadaki bahçe şeklinde güzelliği sağlayabilirim.
buradaki ev. Dışarıda oturup boş zamanlarımızda çay
içebilir ve konuşabiliriz.

Yirmi üç ama on altı yaşında olmanın ve ne çocuk
ne de yetişkin olmanın, sadece iki arada bir derede
yaşayan ve kaşlarına kadar hayallerle dolu biri
olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Lütfen
Leydi Stephanie'ye sadece
bu davete ekledim çünkü kendimi
Onu da dahil et. Onunla tanışmaktan ve belki de bazı
hayallerini paylaşması için onu ikna etmekten büyük
mutluluk duyacağım. İstersen .

Saygılarımla, Jenny

Eğer istersen. Yine de Philippa'ya, Londra'ya
geldiğinden beri tanıştığı kişiler arasında en çok yakınlık
hissettiği hanımefendinin aynı zamanda

kız kardeşi olmak için. Arden House'a gitmesi, onunla tekrar yüz yüze gelme tehlikesiyle karşı karşıya kalmasına neden olacaktı. Gerçi Hyde Park'ta kendisinin de belirttiği gibi, Sezon boyunca bunun tekrar tekrar yaşanması kaçınılmazdı. Onun olabileceği tüm yerlerden uzak durmaya çalışmamalıydı. Yaz gelip Ravenswood'a dönme zamanı gelene kadar Stratton House'da kapalı kalmak ne mantıklı ne de bir seçenektir.

Üstelik Stephanie bu davetten çok memnundu ve evde tek başına sakin bir öğleden sonraya hazır olduğunu söyleyen anneleri de öyle.

Arden House'un arkasındaki bahçe gerçekten de çok güzeldi. Karşılıklı iki ucunda ev ve mews vardı ve yanlarda sarmaşık ve güller de dahil olmak üzere diğeri tırmanıcı bitkilerle kaplı yüksek rustik çitlerle sınırlıydı, ancak elbette henüz çiçek açmamışlardı. Ama diğeri çiçekler açmıştı. Çiçek tarhları bahar çiçekleriyle ısıtıldı ve sevgiyle bakılan çimler gür ve yemyeşildi. Güneş yağıyordu ve koruyucu duvarlar ve çitler sıcaklığı hapsederek ilkbahardan çok yaz gibi görünmesini sağlıyordu.

Tekerlekli sandalyesine çoktan oturmuş olan Jenny, Philippa'ya mutlulukla gülümsedi ve kız kardeşine iki elini birden uzattı. "Sen Stephanie olmalısın," dedi. "Pippa'yla birlikte gelmene çok sevindim. Şu saçlarınıza bir bakın. İkiniz de sarışınısınız ama sen altın sarısıyken o gümüş rengi. Başınızdaki örgüler çok kalın. Saçlarınız tarandığında belinizin altına kadar uzanıyor olmalı. Ne kadar uzun?"

Stephanie kızarak, "Şey, benimkini örtüyor- Çok uzun," dedi. "Bayan Field, mürebbiyem ve annemin hizmetçisi sürekli kestirmem için beni ikna etmeye çalışıyorlar ama ben istemiyorum."

Jenny ciddi olmadığını göstermek için , "Onları derhal kovun," dedi. "Bu ne cüret? Saçınız sizin kendi . Bu sizin kişiliğinizin bir parçasıdır. Sen

onunla ne istersen yapabilmelisin. Ve sizin durumunuzda bu neredeyse tam anlamıyla sizin taçlandırıcı zaferiniz. Ama madem sizi isyana teşvik ettim -kız kardeşiniz de şahit-o halde sizi oturmaya davet edeyim."

Stephanie'nin yüzü gülüyordu. Kalbi açıkça kazanılmıştı. Kısa süre sonra üçü çok çeşitli konularda büyük bir canlılıkla sohbet ediyorlardı ve Philippa, Jenny'nin uzun bir süre, hatta ikisi de ülkeye döndükten sonra bile arkadaşı olarak kalacağına her zamankinden daha fazla ikna olmuş bir şekilde eğleniyordu. Tıpkı bir nesil önce annesi ve Leydi Catherine Emmett gibi.

"Luc bu sabah beni kız kardeşimizi ziyarete götürdü," dedi Jenny hepsine ikinci bardak çayı doldururken. "Benden neredeyse yedi yaş büyük Stephanie. O ve Sylvester'ın üç çocuğu var, hem Luc hem de ben onlara bayılıyoruz, ancak Sylvester kırk yaşına gelmeden önce saçlarını beyazlatacaklarını söylüyor, tabii önce onu kel bırakmazlarsa. Susan, zavallı hizmetçim ben buradan ayrılmadan önce neredeyse yarım saatini saçlarımı taramakla geçirmiş olmasına rağmen saçlarımı taramakta ısrar etti. Yeğenim, annesinin aile saç rengini miras almadığı, sadece annem gibi koyu renk saçlı olduğu gerçeğinden yakındı. Kendisinin de tıpkı babası gibi daha açık renkli saçları olduğu için üzülüyordu."

"Susan çok güzel bir çocuk," dedi Philippa. "Onunla tanışmıştım."

"Tabii ki öyle," dedi Jenny. "İkiniz de Uçurtma'yı duydunuz mu?" Gözlerini büyüttü ve kelimeleri sanki büyük harflerle yazılması gerekiyormuş gibi söyledi. "Kayınbiraderim tarafından inşa edildi, ancak Susan ve Timothy onun kendilerine sadece ara sıra yardım eli uzattığına yemin etmeye hazırlar. Yakında Hyde Park'ta test edilecek ve hepimiz davet edildik."

Kitty Teyze, Luc ve sanırım Sylvester'ın akrabaları da buna tanıklık edecek."

"Evet," dedi Philippa. "Önceki gün Hyde Park'ta onlarla buluştuğumda bana sözlü bir davetiye verildi ve zamanı geldiğinde daha resmi bir yazılı davetiye sözü verildi. Ancak muhtemelen unutmuşlardır. Ne de olsa ben onlar için bir yabancından fazlası değilim."

"Unuttun mu?" dedi Jenny , gülerek. "Bir olasılığı

Dehalarına tanıklık etmek mi? Asla. Yeğenlerimi daha iyi tanısaydınız böyle bir şeyi aklınıza bile getirmezdiniz. Kitty Teyze ve benimle barouche'a gelmelisiniz. İkiniz de. Eğlenceli olacağını söyleyebilirim ama uçurtmanın gerçekten gökyüzüne yükselmesi için tüm parmaklarımı çapraz yapacağım. Uçurtmalar huysuz olabiliyor."

"Görmeyi çok isterim," dedi Stephanie. "Kuşların nasıl uçtuğunu incelediğim ve eğitici olduğu gerekçesiyle Bayan Field'ı gitmeme izin vermesi için ikna edeceğim."

Hepsi güldü. Evin kapısı açıldı ve Roath Markisi oturdukları terasa çıktı.

"Açık havada çay içmek için ne güzel bir gün," dedi ve tekerlekli sandalyenin üzerine eğilerek kız kardeşini yanağından öptü. "Leydi Philippa? Leydi Stephanie?"

Philippa'nın kendisine uyduğunu umduğu bir rahatlıkla onlara gülümsedi. Burada olduklarını biliyor olmalıydı. Onlardan kolayca kaçabilirdi.

"Bir sandalye çekin," dedi Jenny. "Senin için başka bir fincan, fincan tabağı ve tabak getireceğim." Elini tabağının yanındaki küçük gümüş çana uzattı ama ağabeyi bir el hareketiyle onu durdurdu.

"Ben sadece saygılarımı sunmaya geldim," dedi. "Bir hanımlar topluluğuna karışmak bana düşmez."

Önceki gün Philippa parktan döndüğünde Lord Roath'un ona ne söylediğini, nasıl baktığını, onun hakkında neler hissettiğini öğrenmek isteyen Stephanie ona sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Pippa ve ben, Leydi Jenny Leydi Catherine Emmett ile birlikte yeğenlerinizin Hyde Park'ta uçurtma uçurmalarını izlemeye davet edildik," dedi. "Siz de orada olacak mısınız Lord Roath?"

"Sanırım," dedi, "yeğenlerim ve yeğenim, anneleri ve babalarıyla birlikte, eğer ortaya çıkmazsam beni aileden kovar ve dış karanlığa atarlar." Gözleri ona doğru parladı.

Stephanie ellerini göğsünde kavuğturarak, "Bunu dört gözle bekleyeceğim," dedi. "Pippa da öyle."

Ve artık tam olarak parıldamayan gözlerini ona çevirdi ve rahatsız edici bir an boyunca bakışlarını onun üzerinde tuttu.

"Siz hanımları sohbetinizle baş başa bırakayım," dedi ve eve dönüp kapıyı arkasından kapattı.

Stephanie, "Sanırım senden hoşlanıyor, Pippa," dedi.

Philippa kenetlediği ellerini ağzına götürdü ve utancından ölebileceğini düşündü.

"Sen ve ben çok iyi anlaşacağız, Stephanie," dedi Jenny. "Sana kesinlikle katılıyorum. Ama kız kardeşini daha fazla utandırmamalıyız. Bu sabah kütüphaneden ödünç aldığını söylediğin kitapların adlarını söyle bana. Görünüşe bakılırsa doymak bilmez bir okuyucusun."

"Seni utandırdım Pippa," dedi Stephanie. pişmanlık dolu bir sesle. "Çok özür dilerim. Annem bana üzüntüyle bakar ve Bayan Field beni azarlar ve bir hanımefendinin sözlerini söylemeden önce dinleyicileri üzerinde yaratabileceği etkiyi daima göz önünde bulundurması gerektiğini hatırlatırdı."

"Kitapların isimleri mi?" Jenny gülümseyerek sordu.

Keşke bilselerdi, diye düşündü Philippa.

C E             



T ocuk odasındaki oyuncak dolabının en üst rafında yaşıyan, toz toplayan ve asla Sylvester, Viscount Mayberry,    gün sonra White'ın evinde kayınbiraderine, "Londra'dan ayrılırken, son birkaç gündür yaşıadığımız çiseleyen yağmur ve esintinin ardından yarın için güneş ışığı ve ılımlı rüzgarlar öngörüyor. Hyde Park'ta yapılacak bir uçurtma lansmanını izlemek üzere resmi davet mektupları gönderildi. Berkeley Meydanı'na döndüğünüzde sizinkiler sizi bekliyor olmalı. Geleceğinize güvenebiliriz, umarım?"

Lucas sırtarak, "Bunu dünyalar için ka ırmazdım," dedi. Ve bu tamamen doğruydı. Ka ırmazdı. O çocukları çok seviyordu. Ve en azından Leydi Philippa Ware'e eşlik etmeyi teklif edip etmeme ikilemiyle karşı karşıya kalmayacaktı. Kız kardeşi ona Kitty Teyze ve Jenny ile birlikte gideceklerini söylemişti.

Son birkaç gündür Leydi Philippa'dan uzak durmak için elinden geleni ardına koymamıştı. Hatta bir öğleden sonra saygılarını sunmak için terasa bile çıkmıştı, çünkü çıkmazsa Jenny ve teyzesinin bunu fark edeceğinden korkuyordu. Bunun dışında birbirleriyle yakın bir şekilde karşılaşmaktan kaçınmayı başarmışlardı.

Dün akşam yemekte teyzesinden Leydi Philippa'nın saraya geldiğini ve kraliçeye takdim edildiğini öğrenmişti. Dolayısıyla resmi olarak dışarıda sayılabilirdi. Bu da artık sezonun daha büyük, daha ışıltılı eğlencelerine, özellikle de baloların bazılarına katılacağı anlamına geliyordu. Ama bu onun beklediği bir haberdirdi. Hiçbir şeyi değiştirmiyordu, en azından onun için.

Yine de büyük balolara daha fazla gitmeye başlamasının zamanı gelmişti. Şimdiye kadar katıldığı tek balo, tonun büyük hanımlarından biri olan Leydi Rochester'la tanıştırılması dışında pek de unutulmaz olmamıştı; Leydi Rochester uzun saplı lorgnette'inden ona bir solucanmış gibi bakmış ama yine de onu büyük yeğeni Leydi Morgan Bedwyn'e takdim etmeye tenezzül etmişti. Leydi Morgan, İngiliz aristokratları arasında en çetin ceviz olarak tanınan Bewcastle Dükü'nün küçük kız kardeşiydi. Leydi Morgan yakışıklı, siyah saçlı genç bir hanımefendiydi -aslında çok gençti- ama onun varlığını kabul edercesine başını salladıktan sonra, sanki onun çok sıkıcı biri olacağını zaten biliyormuş gibi ona bakmıştı. Gerçi ona selam veren diğer tüm erkeklere de aynı şekilde bakmıştı, Lucas daha sonra biraz eğlenerek gözlemlemişti. Şimdi, henüz bir koca seçmeye hiç niyeti olmayan genç bir kadın olduğu kesindi. Onunla dans etme şerefini istememişti -ya da utanç verici bir şekilde başka biriyle. Bir saat geçtikten ve ev sahibesi arkasını döndükten sonra elinden geldiğince çabuk kaçmıştı.

Gelecekte daha iyisini yapmak zorunda kalacaktı.

Uçurtma fırlatma davetiyesi gerçekten de Arden House'da onu bekliyordu. Görünüşe göre teyzesi ve kız kardeşi birer tane almıştı. Kendisinin de gibi, selamlama ve kapanış beş yaşındaki bir çocuğun iri el yazısıyla yazılmıştı; harflerden birkaçını ters çevirmiş ve büyük harflerle küçük harfleri gelişigüzel karıştırmıştı. Gövde ise küçük yeğeni tarafından özenli bir titizlikle yazılmıştı.

Teyze Kitty " şirketimizin keyfi " dedi, Kendi mektubundan bazı alıntılar yaparken kıkırdadı. "Bu çocuk sekiz yaşında, otuz sekizine girmek üzere."

"Birkaç gün önce bana öykülerinden birini okudu," dedi Jenny. "Onun yaşındaki bir çocuk için oldukça iyiydi. Bir başı, ortası ve sonu vardı ve mümkün olan son ana kadar gerilimi elden bırakmıyordu. Kötü adam kahramanı yenecek diye çok korkmuştum ama tabii ki yenmedi. Ne yazık ki kadın kahraman yoktu. Susan buna dikkat çekti ama Raymond sadece gözlerini devirdi ve bu bir macera hikayesiyken neden bir kadın kahraman olsun ki diye sordu. Ne yazık ki macera yaşamalarına ya da başkalarının maceralarına katılmalarına izin verilmeyen kadınların yavan kaderine."

"Pippa ve Stephanie Ware bizimle gelecekler," dedi Kitty Teyze. "Eğer fikrini değiştirmeye ikna edebilirsem Clarissa da gelecek. Çocukların onu hoş karşılayacağından eminim. Jenny onlara önerdikten sonra Pippa'nın kız kardeşini de davete dahil etmeleri çok hoş bir davranış."

Lucas, "Prens Naip bir gösteri yaparsa çok memnun olurlar," dedi. "Ona bir davetiye gönderdiklerini duymak beni şaşırtmaz."

"Kitty Teyze gülerek, "Umarım çocukların iyiliği için yarın, insanın kaputundaki tüyleri bile dalgalandırmayan o durgun günlerden biri olmaz," dedi. Ne kadar hayal kırıklığına . Umarım ben de

Bütün tüylerin kaputtan tamamen uçup dünyanın öbür ucuna gitmesine neden olacak kadar rüzgarlı değil. Yağmur da bir felaket olur."

"Sylvester beni temin etti," dedi Lucas onlara, "oyuncak dolabındaki kristal küre güneş ışığı ve doğru miktarda rüzgâr öngörüyor."

Kitty Teyze, "O zaman bu konu kapanmıştır," dedi. "Kimse kristal bir küreyle tartışamaz."

Lucas, yarın Leydi Philippa Ware ile birlikte aynı küçük toplantının parçası olacaklarını düşündü. Ama en azından Hyde Park'ta geniş bir açık alanda olacaklardı ve aralarındaki mesafeyi korumaları mümkün olacaktı. Aslında şimdiye kadar bütün bu utancı geride bırakmış ve ona diğer sıradan tanıdıklarına davrandığı gibi davranmış olmalıydı.

Belki de bu kadar kolay ya da daha kolay olurdu. şaşırtıcı derecede güzeldi. Ama bu onun için sığ bir düşünceydi. Kadının görünüşü onun için hiç de önemli olmamalıydı. Dört yıl önce ona acımasız ve kalıcı bir yanlış yapmıştı ve kadın ne affetmek ne de unutmak istiyordu.

Onu suçlayamazdı. Ama ondan asla doğru dürüst af dileyemezdi çünkü o gece neden öyle tepki verdiğini ona asla açıklayamazdı. Hiç kimseye açıklayamazdı. Bazen karanlık ve gizli bir bilginin yükü neredeyse taşınamayacak kadar ağır oluyordu.

-

TErtesi sabah güneşli ve esintiliydi ve birkaç soğuk ve nemli günün ardından yeniden oldukça sıcaktı.

Uçurtma uçurmak için mükemmel bir hava. Philippa, Stephanie'yle birlikte evden çıkarken çok neşeliydi. Leydi Catherine ve Jenny onları açık bir bekliyordu. Sir Gerald Emmett attan attan iniyordu ve

Onları teslim etmek için arabaya doğru geliyordu. Her zaman güler yüzlü ve çok yakışıklı bir adamdı ve Philippa, Londra'ya geldiğinden beri tanıştığı birçok genç adamda olduğu gibi, ona karşı da bir ilgi duyduğunu hissetti. Onu Stephanie ile tanıştırdı, Jenny'nin karşısındaki koltuğa oturdu ve kız kardeşi için yer açtı.

Anneleri en üst basamaktan günaydın diye seslendi ve onlara el sallamak için bekledi.

Leydi Catherine sesini yükselterek, "Eğer bir bone için koşmak istersen sana hâlâ yer açabiliriz, Clarissa," dedi.

Ama annem, her ne kadar bu gezi fikrini oldukça çekici bulsa ve kızlarının da bu geziye katılmasından memnun olsa da, yine de modacısıyla olan randevusuna gitmeyi tercih etti.

"Yarın Leydi Abingdon'ın balosunda görüşürüz, Kitty," diye seslendi. "Keyfinize bakın."

Sir Gerald bir iki dakika sonra Hyde Park'a doğru ilerleyen arabanın yanında atını sürerken, "İnsan her gün bir uçurtmanın ilk yolculuğuna tanıklık etme fırsatı bulamıyor," dedi. "Resmi olarak davet edilmedim Leydi Philippa ama annem bu yüzden parktan atılmayacağımı garanti ediyor."

"Charlotte'un çocuklarının seninle gurur duyacağına inanıyorum. gelmek istedim, Gerald," diye onları temin etti Jenny.

"Bunun çok eğlenceli olmasını bekliyorum," dedi Stephanie. "Pippa kardeşimiz Nicholas'ın uçurtması olduğunu hatırlıyor ama ben hatırlamıyorum. Çok küçük olmalıyım."

Uçurtma uçurmak için Serpentine'den uzak olmayan uzun bir çim alan seçilmişti. Saat sabahın dokuz buçuğuydu; bu saatlerde tonun pek çok üyesi dün geceki eğlencenin etkisinden kurtulmak için hala yataklarında olurdu. Ancak burada bir grup insan, uçurtmanın üzerine gerildiği içi boş bir ovalin etrafında toplanmıştı bile. İçlerinde

Vikont ve Vikontes Mayberry, Philippa'nın daha önce görmediği başka bir genç çift, ona da yabancı olan yaşlı bir çift ve Roath Markisi. Hepsi de bastırılmış bir enerjiyle zıplayan beş çocuk ve ne çocuk ne de erkek olan büyük bir oğlan vardı.

Hepsi dönüp barut arabasının boş vagon sırasının arkasındaki yerini almasını izledi. Birkaç kişi selamlamak için el kaldırdı. Susan, kendi yaşlarında küçük bir çocukla el ele, çimenlerin üzerinden koşarak onlara doğru geldi.

"Büyük Kitty Teyze! Jenny Teyze!" diye bağırdı yaklaşırken. "Gelmeyeceğinizden çok korkuyordum, ama annem daha geç bile kalmadığınızı söyleyip duruyordu. Ve Leydi Philippa'yı getirmişsiniz! Eminim bu Leydi Stephanie'dir. Jenny Teyze bize sizden bahsetti ve uçurtma uçurmamızı görmekten hoşlanabileceğinizi söyledi, biz de davetiyeye adınızı ekledik. Annem imla konusunda Raymond'a yardım etmek zorunda kaldı. Geldiğiniz için teşekkürler. Ve sen de geldin, Kuzen Gerald, davetiye göndermemiş olmamıza rağmen. Annem başka işlerle meşgul olacağını ve seni iyi bir mazeret bulmak zorunda bırakmamamız gerektiğini söyledi. Ama yanılmıştı ve sen yine de geldin. Bu kuzenim Matthew, Leydi Philippa ve Leydi Stephanie. Herkes hep aynı yaşta olduğumuzu söyler ama aslında ben üç hafta dört gün büyüğüm."

"Aman Tanrım!" Sör Gerald atından inip onu indirmek için arabanın kapısını açtığında Leydi Catherine, "Aman Tanrım," dedi. "Bütün bunları bir nefeste söylediğine inanıyorum, Susan. Nasılsın Matthew? Oh, beni diğerlerine götürmek için elimi tutmak istiyorsun, değil mi? Ne kadar centilmensin."

"Bugün yapacak önemli bir işim olmadığı gibi, Susan," dedi Sir Gerald ona, "bu sabah buraya geldiğim için o kadar heyecanlıydım ki dün gece neredeyse hiç uyuyamadım."

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi Susan, Leydi Catherine'in diğer elini tutup onu uçurtmaya doğru çekerek. "Her zaman ciddi olduğundan daha çok şaka yaparsın, Kuzen Gerald. Bahse girerim bütün gece horlamışsındır."

"Beklediğimden daha fazla yaklaşmayı başardık," dedi Sör Gerald, dikkatini tekrar barouche'daki kuzenine çevirerek. "Buradan mükemmel bir manzaraya sahip olacaksın Jenny. Hanımlara diğerlerine katılmaları için eşlik edeceğim ve sonra gelip sana eşlik edeceğim."

"Gerçekten gerek yok-" diye başladı Jenny.

Ama Philippa, Jenny'nin yanında Leydi Catherine'in yerini almak üzere harekete geçmişti bile. "Burada kalmaya niyetliyim," dedi. "Ama sadece Jenny'ye eşlik etmek için değil. Evdeki en iyi ve en rahat koltuklara sahip olacağımızı da görebiliyorum." Ayrıca Roath Markisi'nden biraz uzakta kalabilecekti.

Sör Gerald gülümsemesini Stephanie'ye çevirdi ve inmesine yardım etmesi için elini uzattı.

"Oh," dedi. "Belki de yapmalıyım..." Ve kararsız bakışlarını Philippa'ya çevirdi.

"Git ve eğlenceye katıl Stephanie," dedi Jenny. "Çocuklar senin yanlarında olmana bayılacaklar."

Sör Gerald onun inmesine yardım etti ve sonra kolunu uzattı.

Philippa'ya öyle geldi ki, birkaç dakika içinde adam kız kardeşiyle konuşuyor, Stephanie de ona karşılık veriyor ve mutlulukla gülümsüyordu.

"Çok tatlı biri," dedi Jenny. "Ondan fazlasıyla hoşlanıyorum." "Buraya geldiği için gerçekten heyecanlıydı.

Sabah," dedi Philippa. "Özellikle de biz gelirken

seninle."

Jenny, "Tekerlekli sandalyemi getirmek için fazladan bir gösteriye ihtiyacımız olacaktı," diye açıkladı. "Luc kendisi getirmeye çok istekli olmasına rağmen bunu duymak istemedim. Yine de kendini mecbur hissetmene gerek yok, Pippa..."

"Sus!" Philippa onun elini sıkıca okşadı. "Burada sizinle oturmak bir fedakârlık değil. Park bugün ne kadar güzel görünüyor ve yağmurdan sonra ne kadar güzel bir sabah. Rüzgâra bile katlanılabilir çünkü uçurtmayı uçurmak gerekecek."

Jenny, gruptan ayrılmış olan ve arabaya doğru ilerleyen genç Raymond'a başıyla işaret ederek, "Belli ki henüz fırlatılmaya hazır değil," dedi.

"Davetiyelerimi okudun mu?" diye seslendi daha onlara varmadan. "Okudun mu Jenny Teyze? Siz okudunuz mu, Leydi Philippa? Mesajı önce eski bir kâğıda yazdım ve babama sormak yerine sözlükten birkaç kelimenin yazılışını kontrol ettim. Kendim öğrenebilecekken, bu adil olmazdı, değil mi? Noktaları ve virgülleri doğru yerlere koyduğumdan emin olmak için anneme sordum, ama koymuştum. Ayrıca anneme Stephanie'nin bir f ile mi yoksa iki f ile mi yazıldığını sordum ve ikisinin de olmadığı, onun yerine bir ph olduğu ortaya çıktı."

Philippa ona, "Son derece iyi yazılmış bir mektuptu," diye güvence verdi. "Geçen hafta sizden aldığım sözlü davete ek olarak resmi bir davet almaktan onur duydum. Kız kardeşim onu da davet etmeyi düşündüğünüz için çok heyecanlandığını size zaten söylemiş olabilir."

Roath Markisi yeğeninin arkasında yürüyordu. "Beklenmedik bir gecikme olmazsa gösteri başlamak üzere, Raymond," dedi. "Bunu kaçırmak isteyeceğinizi sanmıyorum." Şapkasının kenarına dokundu

bayanlara şapka. "Günaydın, Leydi Philippa. Gelmeniz çok iyi oldu. Yeterince , değil mi Jenny? Rüzgar biraz sert esiyor."

Philippa ellerini çocuğun omuzlarına koyduğunu ve boynuna yakın bir yerde hafifçe yoğurduğunu fark etti. Muhtemelen bilinçsizce yapılmış bir sevgi gösterisiydi bu. Aynı zamanda kendi boynu boyunca hafif bir ürperti yarattı ve ne yaptığını fark edene kadar omuzlarını kamburlaştırmasına neden oldu.

"Burada çok rahatız, teşekkür ederim," dedi Jenny ona. "Luc Amca'yla birlikte hemen geri dön Raymond. Herkes seni bekliyor."

Ve tabii ki birkaç kişi başlarını çevirip arabaya doğru baktı. Leydi Mayberry işaret ediyordu. Philippa'nın tanımadığı yaşlı bir kadın Jenny'ye selam verdi. Raymond onlara katılmak için geri döndü, amcası ise daha sakın yürüyordu. Philippa onun ardından bakarken, Londra'da edindiği ilk arkadaşının aynı zamanda Roath Markisi'nin kız kardeşi olmasının ne tuhaf bir tesadüf olduğunu düşündü. Annesi ve kız kardeşiyle birlikte hızla onun ailesine karışıyorlardı.

"Yaşlı çift Sylvester'ın annesi ve üvey babası," diye açıkladı Jenny. "Lord ve Leydi Patterson. Genç çift ise Sylvester'ın erkek kardeşi Jeremy Bonham ve karısı Laura. Çocukları Patty - Patricia'nın kısaltması - ve Matthew, asla Matt olarak bilinmiyor ve denerseniz size öyle söyleyecektir. Büyük oğlan Roger Quick, Lord Patterson'ın ilk evliliğinden olan torunu. Zavallı Pippa. Hatırlanması gereken daha çok isim var."

Philippa bunun gerçekten de bir aile meselesi olduğunu düşündü. Aslında tek yabancılar o ve Stephanie'ydi. Yine de herkes Steph'e karşı nazik davranıyor gibi görünüyordu. Sör Gerald koruyucu bir eliyle Steph'in sırtını okşarken

Raymond abartılı kol hareketleriyle ona rüzgârla ilgili bir şeyler anlatıyor gibiydi ve Roger Quick ona ihtiyatlı bir ilgiyle bakıyordu. Steph hareketli ve dikkatliydi.

"Sonunda," dedi Jenny, Philippa'nın elini okşamak için koltuğun diğer tarafına uzanarak. "İşte başlıyoruz."

Herkes uçurtmadan ve dizlerinin üzerine çökmüş son dakika ayarlamaları yapan Vikont Mayberry'den uzaklaşmıştı. Timothy onun arkasında, Susan da yanında duruyordu.

Uçurtmayı ilk Timothy uçurdu, babası onun yanında koşturdu ve Susan eteklerini havaya kaldırarak ikisinin peşinden fırladı. Diğer çocuklar yüksek sesle tezahürat yaptılar ve Jenny de dahil olmak üzere birkaç yetişkin ellerini çırpı. Ve lütfen, lütfen, diye düşündü Philippa, bırak ucsun. Çocukların duyguları çok hassas şeylerdir. Bu sabahki maceranın ya coşku ya da umutsuzlukla sonuçlanması kaçınılmazdı, bu iki uç arasında hiçbir olasılık yoktu. Ama çocukluk hayal kırıklığından çok daha fazla zafer ve mutlulukla dolu olmalıdır. Çocukların, sadece çok çalışırlarsa tüm hayallerinin uçup gideceğine inanmalarına izin verilmeliydi.

Uçurtma uçtu.

Timothy'nin arkasında yerden havalandı, baş döndürücü bir şekilde salındı, daldı ve yere çarpmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştı, sonra aniden yükseldi ve rüzgârı yakaladı. Çocuk döndü ve ipin sarılı olduğu makarayı manevra ettirdi, babası da yanındaydı. Uçurtmasını izlerken ve onu havada tutarken çocuğun yüzü neşeli bir konsantrasyonla parlıyordu. Susan diğer yanında zıplıyor ve çığlık atıyordu. Diğer çocukların tezahüratları da çığlıklara dönüşmüştü ve yetişkinler cesaretlendirmek için bağılıyor ve daha yüksek sesle alkışlıyorlardı. Stephanie

İki elinin parmaklarını ağzına bastırmış, gözleri parmaklarının üzerinde parlıyordu. Lord Patterson iki parmağını dudaklarının arasına alarak ıslık çaldı. Görüş alanındaki birkaç yabancı izlemek için durmuş, bazıları uçurtmayı henüz fark etmemiş olanların yararlanması için gökyüzünü işaret etmişti.

Belki de, diye düşündü Philippa, uçmak hem gençler hem de yaşlılar için en büyük hayaldi. Ve bu anın ne kadar harika olduğunu düşündü, gözleri yaşlarla doldu, çünkü ortada hiçbir neden yokken, neşenin, coşkunun ve umudun geçmişte kaldığı, sonsuza dek yok korkunç depresyon yıllarını hatırladı.

Jenny onun yanından, "Dikkat et Susan," diye mırıldandı.

Timothy makarayı çok dikkatli bir şekilde kız kardeşine uzatmıştı ve uçurtma anında yere çakılma tehlikesi geçirmişti. Ama babaları oradaydı, elleri kız kardeşinin üzerindeydi, ipin bir kısmını sardı ve rüzgâr uçurtmayı tekrar yakalayıp gökyüzüne yükseltene kadar onu geriye doğru koşturdu. Ellerini nazikçe onunkilerden çekti ama tekrar ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı yakınlarda durdu. Philippa biraz uzaktan bile küçük kızın yüzündeki mutluluk ışıltısını görebiliyordu.

Philippa'nın aklına, on beş yaşına kadar adeta taparcasına sevdiği babasının hiçbirine böyle bir şey yapmadığı geldi. Çoğu zaman şahit olmadığı başarılarını her zaman övmüş ve onlara nazikçe gülümsemişti. Onları kesinlikle sevmişti. Ama Ben ve Devlin, ve yeterince büyüdüğünde Nicholas da, küçük kardeşin ihtiyacını gördüklerinde pratik yardımda bulunmuş ve hiç tereddüt etmeden cesaretlendirmişlerdi.

Ancak bunlar tam da şu anda düşünülmesi gereken aptalca düşüncelerdi.

"Bu çok eğlenceli," dedi. "Sadece çocuklar için değil, herkes için. Londra'dan beklediğim hiçbir şeye benzemiyor."

Jenny ona gülümsemek için başını çevirdi. "Ne bekliyordun ki?" diye sordu.

Philippa bunun hakkında düşündü. "Heyecan," dedi. "Bir sürü yoğun faaliyet. Balolar ve partiler. Alışveriş. Ünlü binaları görmek ve galerileri ziyaret etmek. Yeni arkadaşlar edinmek. Belki de aşık olmak. Ama Hyde Park'ta uçurtma uçurulmasını izlemeyi beklemiyordum. Ya da çocukları bu kadar coşkulu ve yetişkinlerin ilgisinin bu kadar odağında görmeyi. Aile sıcaklığını görmeyi. Sanırım bunun sadece taşrada yaşanabileceğini düşünmüştüm. Belki de biz - erkek kardeşlerim, kız kardeşim ve ben - ilkbaharda Londra'ya hiç getirilmediğimiz içindir. Babam Lordlar Kamarası'ndaki görevlerini yerine getirmek için tek başına gelirken annem hep bizimle evde kalırdı."

"Mutlu bir çocukluk geçirdiniz mi?" Jenny sordu.

"Evet," dedi Philippa tereddüt etmeden. "Ama sanırım buraya hiç gelmemekle bir şeyi de kaçırdık. Peki ya siz?"

"Hastalığım beni evde tuttu," dedi Jenny ona. "Ama ben de senin gibi çocukluğumda çok mutlu oldum. Hem annem hem de babam hastalığım boyunca yorulmadan bana baktılar. Birçok gece uyandığımda başucumda hemşirem yerine babamı bulurdum. Onu orada görmek beni çok güvende hissettirdi. Yaşayacağımdan hiç şüphe etmedim. Charlotte bana kitap okurdu. Luc'un da bana karşı sonsuz bir sabrı vardı. Okuldan eve döndüğünde her gün birkaç saatini beni eğlendirerek ya da sadece konuşmalarımı dinleyerek geçirirdi. İyi günlerde beni kucağında dışarı çıkarır, kucağına aldıktan sonra da ya kucağında ya da tekerlekli sandalyemle parkın her yerine götürürdü. Eskiden gibi, çocuk olmanın tüm zahmetleri varken, kreşte eriyip gitmeme izin vermeyi reddetti."

Orada kalmak için yalvardım. Annem ve babam bir yıl içinde öldükten sonra onu çok özledim. Büyükbabam onu bir gün dük olması için eğitmek üzere Greystone'a götürdü. Ben de annemle babamı, hatta kardeşimi özlediğimden daha özledim. Hayat çok ani ve geri dönülmez bir şekilde değişti. Ama şikayet etmek istemiyorum. Charlotte, Sylvester'la evlenene ve Kitty Teyze bizimle yaşamaya başlayana kadar yanımdaydı. Çok geçmeden ona tapmaya başladım ve asla annemin yerini alamayacak olsa da onun gerçekten çok değerli olduğunu anladım."

Hayat çok ani ve geri dönülmez bir şekilde değişti.

Bazen, diye düşündü Philippa, insan çok bencil olabiliyor ve başka hiç kimsenin kendisi kadar acı çekmediğini hayal edebiliyordu. Jenny'nin çektiği acılar kuşkusuz kendisinininkilerden daha kötüydü, çünkü Jenny'nin daha çocukken onu yere seren bu hastalıkla işi asla bitmeyecekti. Asla özgür olamayacaktı.

"Bir sandalyeye mahkûm olmaktan hiç rahatsız oldun mu?" diye sordu, belki de yüksek sesle söylememesi gereken bir şey olduğu aklına gelmeden önce. Ama Jenny ona gülümsemek için başını kısa bir süre için tekrar çevirdi.

"O uçurtmayı gördüğümde," dedi, "orada bulutlara yakın uçmak için büyük bir özlem duyuyorum. Ama bacaklarımı tam olarak kullanabilseydim bile bunu yapamazdım. Kimse uçamaz. Sanırım insanın doğasında, ulaşamayacağı şeyleri arzulamak var. Kuşları kıskanmak. Bir sandalyeye mahkum olmaya gelince, bu benim için o kadar uzun zamandır bir gerçek ki Pippa, farklı bir şey hatırlamıyorum bile. Ve benim için özel olarak yapılmış koltuk değnekleriyle istediğim zaman büyük bir beceriksizlikle sallanarak yürüyebiliyorum. Dünyayı çevremdeki insanlarla aynı seviyede görmek bazen büyük bir zevk oluyor."

Konuşurlarken bir yandan da uçurtmanın uçuşunu izlediler. Aralarında Raymond ve Roger'ın da bulunduğu diğer çocuklar sırayla uçurtmayı uçurdular ve farklı derecelerde başarılı oldular. Ama uçurtma hatırı sayılır bir ustalıkla yapılmışa benziyordu. Patty Bonham'ın rehberliğinde iki kez üst üste çok yüksekte yere çakıldıktan sonra bile zarar görmemiş olduğu görüldü. Philippa, Lord Mayberry'nin erkek kardeşinin, hıçkıra hıçkıra ağlayan Patty ve küçük kardeşinin uçurmasına daha başarılı bir şekilde yardım ettiğini fark etti. Vikont Mayberry'nin kendi çocuklarına gösterdiği sabrı o da çocuklarına gösteriyor gibiydi.

Ancak bir saatten kısa bir süre sonra çocukların hepsi tatmin oldu ve Vikont uçurtmayı alıp arabasına taşıdı. Diğer herkes onun peşinden sürüklendi ama iki hanımefendinin iyi bir manzaraya sahip olduklarından emin olmak için arabanın yanına gelmek üzere yön değiştirdi. Jenny kayınbiraderinin akrabalarını Philippa'ya tanıttı.

"Çok çabuk geçti," dedi Susan iç çekerek. "Henüz eve dönmeye hazır değilim, anne."

Roath Markisi, "O zaman aşçımızın özel küçük keklerinden çok sayıda pişirmesi ve gökkuşağının tüm renklerine sahip kremalı krema ile boylarının iki katına kadar doldurması iyi bir şey," dedi. "Bunlar her yerde anne ve babaların dehşetle baktığı türden şeyler çünkü krema ellere, ağızlara, kıyafetlere ve hatta burunların uçlarına kadar bulaşıyor. Aşçı ayrıca pastaları yıkamak için büyük bir sürahi limonata yapıyor. Belki hepiniz Arden House'a gelip pastaları yememize yardım etmek ve uçurtmanın başarıyla fırlatılmasını kutlamak istersiniz."

Küçük çocukların hepsi alkışladı. Ebeveynleri biraz sitemkar görünüyordu. Birisi öğle yemeği iştahının mahvolduğunu mırıldandı.

Leydi Catherine ona gülümseyerek, "Bunu ayarlamak için ne kadar ileri görüşlü davrandın, Luc," dedi. "Bunu kendim için düşünmeliydim. Biraz önce Susan gibi hepimiz kendimizi biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyorduk. Ama bir anda topluca bir çayevine gidip kutlama yapmaya karar verseydik, ev sahipleri sayımızı gördüklerinde ve konuşmalarımızın sesini duyduklarında kesinlikle felç geçirirlerdi."

Philippa'ya sorgulayıcı bir bakış attıktan sonra Lord ve Leydi Patterson, genç Roger Quick ve Patty Bonham ile birlikte bir arabaya binerek gözden kaybolan Stephanie dışında herkes çeşitli arabalarına dağıldı. Sör Gerald Emmett annesini at arabasına bindirdi ve atına bindi.

Philippa eski yerine dönmek istediğinde, "Hayır, hayır," dedi. "Olduğun yerde kal, Pippa. Sırtımı atlara vererek oturmak hiç de zor değil. Buraya çocukların iyiliği için geldiğimi itiraf etmeliyim. Ama gökyüzünde çırpınan bir uçurtma gördüğümüzde hepimizin içinde çocuksu bir şeyler vardır, öyle değil mi?"

Philippa belki de tüm parti içinde kendini biraz garip hisseden tek kişiydi. Kendisi bu ailenin bir üyesi değildi, söz konusu aile Roath Markisi olmasaydı bu durum belki de rahatsız edici olmayacaktı. Ancak şimdi Arden House yerine Grosvenor Meydanı'na geri götürülmeyi öneremezdi. Çünkü Stephanie başka biriyle gitmişti.

Roath Markisi'nin, kremalı pasta ve limonata ziyafetinden kaçmak için bir bahane bulamamış olmasına kızmayacağını umuyordu. Davetiyesini verirken ona bir bakış bile atmıştı ama bakışının ne anlama geldiğini -eğer bir anlamı varsa- yorumlamak imkânsızdı.

Neden bu yıl Londra'dan uzak kalmayı tercih etmemiş olabilirdi? Ya da burada olması gerekiyorsa, neden hiç tanımadığı bir ailenin üyesi olmasındı?

C N           



Lucas Londra'da bulunmaktan beklediğinden çok daha fazla keyif alıyordu. Birkaç yeni tanıdık edinmişti. ve bazı eski kişilerle yeniden tanıştı. Boks ve eskrim gibi taşrada yapamadığı aktivitelere katılmış ve bir balo da dahil olmak üzere bir dizi sosyal etkinliğe katılmıştı. Ama en çok keyif aldığı şey ailesiydi; kız kardeşleri, yeğenleri, teyzesi, kuzeni ve eniştesinin ailesi. Hepsinin İngiltere'nin dört bir yanına dağılmak yerine tek bir yerde bir arada olması nadir görülen bir durumdu.

Bir yere ait olmak her zaman çok iyi hissettirmiştir.

Bugün Hyde Park'ta çocukların uçurtma u urmalarını izlerken onlarla birlikte olmaktan büyük keyif almıştı. Şimdi hepsi kahvaltı salonundaki yuvarlak masanın etrafına oturmuşlardı; buzlu pastayla ilgili en az bir aksilik yaşanması kaçınılmaz olduğu için salon tercih edilmişti. En küçük çocukların büyük keten peçeteleri çenelerinin altına sıkıştırılmış ve kucaklarının üzerine yayılmıştı. Tabii ki en büyükleri Timothy, pastasının üst yarısını korumasız kucağına devirdi, alttaki daha az ilginç olan yarısını ise yemeye çalıştı. Bu arada pe etesi, tabağının yanındaki masanın üzerinde kıvrımlarına dokunulmadan duruyordu.

"Ha!" Lord Patterson içten ve gür sesiyle konuştu. "Ben de aynı şeyi deneyecektim delikanlı, ama şimdi yapmasam daha iyi olacak. Büyükkannen azarlayabilir. Gerçi kreması çok daha davetkâr görünürken bir insanın pastayı yemesinin neden beklendiğini hiç anlayamadım."

Sylvester ve Charlotte bu arada Timothy'yi ellerinden geldiğince birkaç yedek peçeteyle temizlediler ve sohbet eskisi gibi neşeli ve gürültülü bir şekilde devam etti, birkaç ses aynı anda konuşuyor ve çocukların neşeli sesleri hepsinin üzerinde yükseliyordu.

Lucas'a göre tek bir uyumsuz nota vardı, gerçi uyumsuz sözcüğünü kullanmak kendi zihninde bile haksızlık olurdu. Leydi Philippa Ware'de uyumsuz hiçbir şey yoktu. Jenny, küçümsemeyen ya da sürekli üzerine titremeyen yeni bir arkadaşına sahip olmanın mutluluğuyla parlıyordu. Gerald açıkça ondan etkilenmişti.

-Onun yanına oturmuştu. Diğer herkes hem onu hem de kız kardeşini sohbetin içine çekmeye özen gösteriyordu ve o da gülümseyerek ve olması gerektiği gibi karşılık vererek bunu onlar için kolaylaştırıyordu. Neredeyse hiç ona bakmıyordu ama onu görmezden de gelmiyordu. O da kıza karşı aynı şekilde davrandı.

Keşke onu çocukların, Kitty Teyze'nin ya da Jenny'nin misafiri olarak düşünebilseydi, o zaman belki ...

Ama hayır. Hiçbir şey fark etmezdi.

O zaman Paskalya için James Rutledge'la birlikte taşraya gitmemiş olmayı diledi. Eğer öyle yapmasaydı şimdi Leydi Philippa Ware'e ne kadar farklı gözle bakıyor olurdu. Yine de anlamsız bir düşünceydi bu. Eğer o gitmemiş olsaydı, Leydi Philippa ilk sezonunu dört yıl önce yaşamış olacaktı ve hiç kuşkusuz şimdiye kadar evlenmiş ve birkaç çocuk sahibi olmuş olacaktı.

Gözleri masanın karşısında kısa bir süreliğine onunkilerle buluştu ve artık tanıdık gelen o suçluluk duygusunu hissetti. Çünkü gözleri yüzünün en etkileyici kısmıydı ve o kısa an için gözlerinde yumuşak bir hüznün, bir hüznün izi vardı. Ya da belki de sadece hayal ediyordu, çünkü bir an sonra Sylvester'ın söylediği bir şeye gülüyordu, gözleri neşeyle parlıyordu. Onunki narin bir güzellikti. Lucas onun yüzünün kalp şeklinde olduğuna karar verdi. Ten rengi ona şeftali ve kremayı hatırlatıyordu. Gözleri yaz başındaki gökyüzü kadar mavi, saçları saf sarıydı. Dişleri beyaz ve düzgündü.

O, bir erkeğin içgüdüsel olarak onurlandırmak, değer vermek ve korumak isteyeceği türden bir kadındı. Ama yaptığı şey ona kirli mal demekti.

"Ve bir sonraki planımız," diye açıkladı Susan tüm masaya, "bir sıcak hava balonu yapmak. Bunu Timothy yapacak ve ben de ona yardım edeceğim. Ve tabii ki babam da."

Sylvester uysalca, "Elbette," dedi.

Lucas, Charlotte'un gözüne takıldı ve Charlotte başını sallayıp bakışlarını tavana çevirdi.

"Ve ben de onun altındaki büyük bir sepete bineceğim," diye bağırdı Matthew. "Amerika'ya ya da Richmond Park'a uçacağım."

"Tanrı bizi sevsin," diye mırıldandı annesi.

O anda kahvaltı salonunun kapısı aniden açıldı ve yolculuk için giydiği pardösüsü hala ayak bileklerinde sallanan ufak tefek, yaşlı bir adam kapı aralığında durdu ve kaşları çatık bir şekilde toplantıdakilere baktı.

Odaya bir anlık sessizlik çöktü, ta ki aynı anda konuşan üç ses tarafından bozulana kadar

"Büyükbaba!" Charlotte ağladı.

"Baba!" Kitty Teyze ayağa kalkarak haykırdı.

"Büyük Büyükbaba!" Susan  ı lık attı.

Lucas da ayağa kalktı ve bunu yaparken sandalyesini geriye doğru itti. Bir ses patlaması oldu ama birkaç dakika içinde kesildi. Wilby Dükü kalabalığa karışacak, selamlarla boğulacak ya da daha sözünü söylemeden soru yağmuruna tutulacak türden bir adam değildi. Ayrıca kendi evinde kendisini anons etmesi için bir uşak kullanacak türden bir adam da değildi.

"Görüyorum ki bana kremalı pasta bırakmışsınız," dedi kaşlarını çatarak masaya bakarken. "Umarım Majesteleri için de bir tane bırakmışsınızdır."

Kocaman tüylü bir başlık takmış olan düşes onun arkasında durmuş, üstün boyuyla ona bakıyordu.

Jenny gülerek, "B fedede bir tabak dolusu daha var, büyükbaba," dedi. "Sonuncuyu b y kannemle paylaşmak zorunda kalmayacaksın. Odaya gel ki o da içeri girebilsin."

Diğerleri de ondan sonra sıraya girdi ve selamlaşmalar, kucaklaşmalar ve masada iki sandalye için daha yer a ılmasının ardından büyük bir gürültü ve koşuşturmaca başladı; Lucas, büyükanne ve büyükbabasının kutlamadan çok yataklarına gitmeye hazır göründüklerini düşündü. Kâhya bir yerlerden çıkageldi, düzenli ve görkemli bir şekilde  nden gitmek yerine işverenlerini kovalamak zorunda kalmasına rağmen sinirli görünmüyordu. Dükün paltosunu, d şesini de şapkasını ve eldivenlerini çıkardı. Gerald b y kanneyi oturttuktan sonra Grace oturdu, Raymond'un kendisi için tabağa koyduğu pastaya bir göz attı, nankör bir homurtuyla itti ve biraz ekmek ve tereyağıyla birlikte soğuk et istedi. Kitty Teyze de

Ekselansları konuşurken sadece birkaç adım ötede durmasına rağmen uşağa mesaj gönderdi.

Birisi yolculuklarını sordu.

Dük, "Her şey bitti," dedi. "Bildirilmesi gereken tek şey bu."

Düşes, Sylvester'ın baldızına gülümseyerek, "Gerçekten çok rahattı, teşekkürler Laura," diye ekledi.

Ebeveynleri araya girene kadar hep bir ağızdan konuşan çocuklar uçurtma fırlatma hikâyesini anlattılar. İçlerinden biri, Luc Amca'nın burada kek ve limonata servisi yapılmasını nasıl ayarladığını, çünkü habersiz geldikleri takdirde hepsinin çay ocağından atılacağından ve belki de bir zindana kapatılacaklarından korktuğunu anlattı.

Jenny, sorulduğunda büyükannesine kendini iyi hissettiğini ve şehirde olmaktan çok keyif aldığını söyledi. Gerald sorulduğunda büyükbabasına hayır, burada, Arden House'da değil, St James's Street'teki her zamanki bekâr odalarında kaldığını söyledi. Lord ve Leydi Patterson, uçurtma uçuran çocukları izlemek için bir sabahтан vazgeçtikleri için evet, muhtemelen aziz olduklarını ama her dakikasına değdiğini söyleyerek dükle hemfikir oldular. Susan büyük büyükannesine keklerden üç yediğini ama kendini en ufak bir şekilde bile hasta hissetmediğini itiraf etti.

"Yine de," diye ekledi babası.

"Ve birinin görgü kuralları bir yerlerde yanlış yerleştirilmiş," dedi Majesteleri sonunda, soruların ve cevapların ilk gürültüsü dindiğinde. Lucas'ın yanına oturmuştu ve doğrudan masanın diğer tarafına bakıyordu. "Ekselanslarını ve beni takdim et Luc."

Leydi Philippa yanaklarına renk gelmiş bir halde arkasından bakıyordu.

"Büyükbabam ve büyükbabam, Wilby Dükü ve Düşesi," dedi Lucas. "Leydi Philippa Ware, büyükbabam ve büyükbabam. Ve Leydi Stephanie Ware, kız kardeşi." Sol taraflarını işaret etti.

Büyükbabası Leydi Stephanie'ye başını salladı, düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Ware," dedi. "Ware. Stratton'ın kızları mı? Hayır, hatırladığım kadarıyla birkaç yıl önce vefat etmişti. Bunu duyduğuma üzülmüştüm. Yeni Stratton'la tanışmadım. Ya da artık o kadar da yeni değil sanırım. Kardeşiniz mi?" Leydi Philippa'ya hitap ediyordu.

"Evet, Majesteleri," dedi. "Annem, kız kardeşim ve ben onu ve baldızımı her an Stratton House'a bekliyoruz. Bir düğün için Galler'e gittiler."

"Babanı tanırdım," dedi. "Çok iyi bir adamdı. Lordlar Kamarası'nda ne zaman bir konuşma yapsa bizi gülmekten kırıp geçirirdi. Bazı üyeler böyle kutsal salonları neşeyle kirletmenin uygunsuz olduğunu düşünürdü. Bunun beni uykuya dalmaktan alıkoyduğunu fark ettim. Annenizle tanıştığımı hatırlamıyorum."

Düşes, "Hatırlıyorum ama çok uzun zaman önce olmalı," dedi. "Nasılsınız Leydi Philippa? Ya Leydi Stephanie? Annenizle Kitty'nin çok yakın arkadaş olduklarını hatırlıyorum. Anneniz güzel ve çekiciydi ama ikinizden de çok daha koyu renkliydi. Babanız ise sarışınlığa daha yakındı."

Dük, "Bu sizin ilk sezonunuz mu Leydi Philippa?" diye sordu.

"Öyle, ," dedi.

"Sanırım bütün genç delikanlılar size hücum ediyor," diye gözlemledi. "Öyle olmasaydınız şaşırtıcı olurdu. Benim zamanımda kesinlikle öyleydiniz, gerçi bu sizin aklınıza bile gelmeden çok önceydi."

Güldü. "Sadece birkaç gün önce kraliçeye takdim edildim," dedi. "Gerçekten büyük bir törene katılmadım."

eğlenceler henüz yok. Ama bunu yaptığımda da kalabalıkla karşılaşmayı beklemiyorum."

"O halde sizi bir sürpriz bekliyor," dedi. "Yine de annenizin herhangi bir küstahlığı engellemek için hazırlıklı olduğunu söyleyebilirim. O ve Stratton buraya geldiklerinde, toplumdaki konumunuza göre uygun bir şekilde evlenmenizi ."

Kitty Teyze, "Baba," diyerek uşağa elindeki soğuk biftek tabağını, ince ekmek dilimlerini ve tereyağını babasının önüne koymasını işaret etti. "Leydi Philippa'yı utandırıyorunuz."

"Bir kontun kızı ve kız kardeşi olmasaydı bile bir talipler ordusunu cezbedecek kadar güzel olduğunu söyleyerek onu utandırmak mı?" Majesteleri sordu.

"Utanmıyorum, Majesteleri," dedi Leydi Philippa, ama yanaklarındaki derinleşen renk sözlerinin yalan olduğunu gösteriyordu. "Gururum okşandı."

"Sevgili genç bayan," dedi bıçağını ve çatalını eline alarak. "Dalkavukluk yapmak bana göre değil. Sizi ve kız kardeşinizi evimde ağırlamaktan memnuniyet duyuyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Leydi Stephanie gülümserken.

Lucas'ın midesi biraz bulanıyordu, yediği tek pasta yüzünden değil -aslında pastadan çok kreması vardı-büyükbabasının düşüncelerinin nereye yöneldiği gün gibi açık olduğu için. Leydi Philippa Ware'in kendisi de dahil olmak üzere masadaki diğer herkes için de aynı derecede açık olmalıydı. Neyse ki Leydi Patterson kocasına, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, iyi bir dostluk içinde geçirdikleri bu güzel sabahın ardından Roger'la vedalaşma zamanının geldiğini söyleyecek kadar akıllıydı.

Bu, diğer herkesin ayağa kalkması için bir işaretti.

Hem de çok. Bir başka garip an da Gerald'ın

Leydi Philippa ve kız kardeşine, Arden House'da yanında sadece atı olduğu için yürümekten rahatsız olmazlarsa onlara evlerine kadar eşlik etmekten memnuniyet duyacağını söyledi.

"Ya da bizimle gelebilirsiniz," dedi Charlotte onlara pek de gerçekçi olmayan bir şekilde. "Tabii arabada biraz sıkışıp kalmayı ve çocuklardan birinin ya da birkaçının kulağınızı çınlatmasını sorun etmezseniz."

"Luc onlara eşlik edecek," diye duyurdu Majesteleri. "Arabamız muhtemelen hâlâ kapının önünde duruyordur."

Bir an için mesele kapanmış gibi görünüyordu. Leydi Philippa kız kardeşine şöyle bir baktıktan sonra kararlı bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Buna hiç gerek yok, yine de teklifiniz için minnettarız, Majesteleri. Grosvenor Meydanı'na kadar yürümekten keyif alacağız. Çok uzak değil ve biz

birbirimize eşlik etmeliyiz."

"Mükemmel," dedi Gerald. "Benim iki kolum var."

Kitty Teyze herkesi yolcu etmeye gitmiş, Lucas ve Jenny'yi kahvaltı salonunda büyükanne ve büyükbabalarıyla yalnız bırakmıştı.

"Zavallı büyükanne," dedi Jenny. "Son derece yorgun görünüyorsun. Sanırım beklediğiniz son şey kahvaltı salonunuzda devam eden bir çocuk çay partisi bulmaktı."

Büyükanne, "Londra'ya hoş bir karşılama oldu," dedi.

"Lucas," dedi dük sertçe. "Gerald da benim torunum ve o da benim için en az senin kadar değerli. Ama gerçek şu ki sen benim varisimsin, o değil. Eğer çok dikkatli olmazsanız, o genç bayanı burnunuzun dibinden kaçırarak. Sanırım Majesteleri ve ben tam zamanında geldik."

lk sezonlarında genç hanımların sosyal etkinliklerde beyaz gece elbiseleri giymeleri adettendi. Stratton Dowager Kontesi'nin tavsiyesine göre

Kızının yaşıtı pek çok hanımefendinin zaten matmazel olmasına rağmen bu yazılı olmayan kuralı tamamen çiğnememesini istemişti. Modacısı hanımefendiyle fikirdeydi ama Leydi Philippa'nın gece elbiselerinden birkaçına biraz gümüş ya da altın rengi, diğerlerine ise soluk pastel tonlar katarsa ve genç kızların çok sevdiği fırfır ve volanlardan, saçlarına kurdele takmaktan kaçınırsa farklı ve oldukça büyüleyici görünebileceğini öne sürmüştü. Kızlar kelimesini oldukça küçümseyerek söyledi.

Bu gece, Lord ve Leydi Abingdon'ın malikânesindeki ilk büyük balosunda Philippa, beyaz muslin bir elbisenin üzerine gümüş bir tül tunik giymiş ve avizelerin altında parlayacak gümüş takılar takmıştı. Uzun eldivenleri ve dans terlikleri de gümüştü. Hem narin hem de güzel göründüğünü söylemişti hizmetçisi, bir adım geri çekilip yüksek topuzlu, dalgalı bukleli, boynunda ve şakaklarında dalgalanan saç modeline eleştirel bir gözle baktıktan sonra.

"O muhteşem görünüyor, Madeline," Stephanie dedi.

"Diğer herkes bunun aksine önemsizleşecek, Pippa."

Philippa güldü. "Umarım bu doğru değildir," dedi. "Kendimi sefil bir şekilde göze çarpıyor hissedirdim ve Londra'da hiç arkadaşım olmazdı."

"Ama öyle değil," dedi Stephanie ona. "Leydi Jenny Arden senden son derece hoşlanıyor. Ve bana senin yaşında, sevimli ve Sezon ilerledikçe kesinlikle arkadaşın ya da en azından yakın tanıdıkların olacak diğer hanımlardan bahsettin."

Philippa'nın hizmetçisi ortalığı topluyor ve soyunma odasından çıkmaya hazırlanıyordu.

"Gergin misin?" Stephanie sordu. "Senin yerinde olsaydım titreyen bir jöle kütlesi olurum."

"Öyle değilmişim gibi davranmak aptallık olur," diye itiraf etti Philippa. "Bütün bu süsleri yırtıp atmam ve yatağıma girip yorganın altında bir kitap okumam için fazla bir şey gerekmez. Ama annem hayal kırıklığına uğrar. Buraya geldiklerinde Dev ve Gwyneth de öyle. Sen de öyle. Ve ben de kendimle ilgili büyük bir hayal kırıklığına uğrardım. En azından bu gece tam bir duvar çiçeği olmayacağımı bilmek beni rahatlatıyor."

Sör Gerald Emmett dün onları Arden House'dan eve bırakırken önce Stephanie'nin içeri girmesini beklemiş, sonra da Philippa'ya bu geceki baloda kendisi için açılış setini ayırıp ayıramayacağını sormuştu. İnsanın en büyük hayalinin gerçekleşmesi gibi bir şeydi bu. İnsanın ilk büyük balosundaki o çok önemli ilk seti, tonun yarısı izlerken, artık mide bulandırıcı bir endişeyle yüzleşmesi gerekmiyordu. Bir partneri vardı, seçkin, yakışıklı, cana yakın bir beyefendi. Tanıdığı ve yanında kendini rahat hissettiği bir adam. Hem de unvanlı bir beyefendi.

Stephanie dudaklarını titreterek içinden kendisine özgü bir küçümseme sesiyle üfledi. "Sen, bir duvar çiçeği!" diye haykırdı. "Bazen ne kadar saçma olabiliyorsun, Pippa. Sör Gerald Emmett sana büyük hayranlık duyuyor ve en ufak bir teşvikle sana aşık olabilir - hatta belki de olmadan. Ben de ondan hoşlanıyorum. Hatta dün Hyde Park'tayken benimle sanki gerçek bir insanmışım gibi konuştu."

Philippa gülümseyerek, "Gerçek olmaktan başka ne olabilirsin bilmiyorum," dedi.

Ama kız kardeşinin cesareti kırılmamıştı. "Roath Markisi de var," dedi Philippa'nın beyaz ve gümüş yelpazesini alıp elinde dalgınca döndürerek. "Sanırım sana hayran olmaktan biraz daha fazlasını yapıyor, Pippa. Bazen sen ona bakmadığında sana dikkatle bakıyor ve gözleri ... için için yanıyor. Bu belki biraz abartılı oldu ama senden kesinlikle hoşlanıyor, kız kardeşiyle çay içtiğimizde onun duyacağı şekilde yüksek sesle söylediğim gibi. Ölebilirdim. Her neyse, o da senin gibi muhteşem. Kızıl saçları olmasa da muhteşem olurdu, ama kızıl saçlarıyla ... Aslında kızıl değil, değil mi? Kızıl saçın sık sık olduğu gibi zencefil gibi değil. Daha çok ... parlatılmış bakır gibi. Ama görünüşü bir yana, bir gün dük olacak. Ve şu anki dük çok yaşlı bir adam. Sanki en az doksan yaşında gibi görünüyor. Yine de onu seviyorum, kaşları çok çatık olsa bile. Sanırım vahşi olarak düşünölmekten hoşlanıyor."

"Babamı sevdiği için mi ondan hoşlanıyorsun?" Philippa gülümseyerek sordu. Hepsi de babalarını severdi ama Stephanie'nin onu belki de hepsinden daha çok sevdiğini biliyordu.

"Roath Markisi'nden hoşlanıyor musun?" Stephanie sordu. "Ya da Sör Gerald Emmett'ten? Yani ikisinden biri tarafından kur yapılacak kadar? İlk balondan önce bile peşinde böylesine uygun ve yakışıklı iki beyefendi sallanırken -ya da ilgilendiğini ima edersen sallanmaya istekliyken- nasıl olur da bir duvar çiçeğı olmaktan korkarsın Pippa? İkisinden birine aşık mısın?"

Philippa kendini gülmeye zorladı. Ve onun gözleri ... yanıyor. Bu fikir bile! "Çok fazla soru var Steph," dedi. "İlk baloma katılmak üzereyim ve kafam şimdiden uğuldamaya başladı. Bu gece yeni tanıdıklar edinmeyi umuyorum. En azından birkaç set dans etmeyi umuyorum, böylece kendimi çok garip ve utanmış hissetmeyeceğim. Hiç niyetim yok

Henüz birine aşık olmak gibi bir niyetim yok. Belki de bu sezon hiç olmayacak. I-

Ama kapısına vurulduğunda, zümrüt satenden pırıltılı bir elbise içinde çok çarpıcı ve zarif görünen annesinin ortaya çıkmasıyla bocalamaya devam etmekten kurtuldu. Koyu renk saçları parıldıyordu.

"Pippa," dedi, durup kızını tepeden tırnağa süzerek. "Sen mükemmelsin. Öyle değil mi Steph?"

"Evet," dedi Stephanie, kız kardeşine gülümseyerek.

"On altı yaşında olmak sinir bozucu, değil mi?" dedi anneleri, bakışlarını küçük kızına çevirerek. "Artık çocuk değilsin ama tam bir kadın da değilsin? Ama senin sıran sandığından daha çabuk gelecek. Söz veriyorum."

Stephanie, Philippa'ya yelpazesini uzatırken, "Ama sana sürekli söylediğim gibi, ben gerçekten sıra istemiyorum anne," dedi. "Gkinizi yolda görmek için aĞağıya geleceğim. Ve yarın odana geleceğim, Pippa, erken ama çok erken değil, bütün gece dans etmekten zavallı ayaklarında oluşacak kabarcıklara merhem sürmek için. Ve tüm fetihlerinin hikayesini dinleyeceğim."

Philippa güldü, yelpazeyle kız kardeşinin parmak eklemlerine hafifçe vurdu ve annelerini odadan çıkarken takip etti. Bütün gün midesini tehdit eden kelebekler şimdi çırpınarak dans ediyordu.

C T□□□□□ □□



Lucas, normalde yapmayı hayal bile edemeyeceği bir şey yaparak Abingdon balosuna erken gitti. Ancak, Jenny kahvaltıda baloya kendisinin de katılacağını açıklamıştı.

"Dans etmeyi seviyorum," diye açıklamıştı. "Kendim dans edemesem bile neden izlemeye gitmeyeyim? Birkaç hafta önce Kitty Teyze'nin daveti geldiğinde ben de davetliydim. Kimseye rahatsızlık vermeyeceğim ya da kimsenin yoluna çıkmayacağım."

Büyükannesi ona, "Sen hiç zahmet etmiyorsun, aşkım," diye güvence vermişti. "Umarım giyecek yeni ve güzel bir elbisen vardır."

Jenny ona, "Pembenin oldukça parlak bir tonu, büyükanne," demişti. "Saçıma uymayacağından korkuyordum ama hem Kitty Teyze hem de terzi bana uymayacağını söylediler. Eğer balodaki herkesin bana her bakışında yüzünü buruşturduğunu görürsem, Kitty Teyze'nin ya da o terzinin kararlarına bir daha asla güvenmemem gerektiğini anlayacağım."

"Jenny!" Kitty Teyze elini gösterişli bir şekilde göğsüne bastırarak itiraz etti. "Moda konusunda her zaman kusursuz bir zevke sahip olmakla ün yapmışımdır."

Jenny kimseye, hatta ailesine bile rahatsızlık vermemesini sağlayacaktı, diye düşünmüştü Lucas sevgiyle. Ve elbette yeterince o ayarlamıştı o Bruce, ağır

Yıllardır başlıca görevi onu bir yerden bir yere taşımak olan uşak, önce tekerlekli sandalyesini, sonra da Jenny'yi balo salonuna taşıyacaktı ve erkek kardeşi, izin verilirse bütün akşam sessiz bir köşede oturup kimseden bir şey istemeyeceğini biliyordu. Elbette yalnız ya da herhangi bir köşede bırakılmayacaktı. Kasabada çok sayıda tanıdığı ve ailesi dışında bile birkaç kesin arkadaşı vardı. O hiçbir şey talep etmese de herkesin gözü onun üzerindeydi - belki de bu yüzden.

Lucas yine teyzesiyle balo için erken çıktıklarında ona eşlik etmekte ısrar etmişti, böylece diğer konukların çoğundan önce varacak ve dikkat çekici bir giriş yapmak zorunda kalmayacaktı. Tekerlekli bir sandalyenin balo salonuna gelişi, eğer yeterince seyirci varsa gerçekten de dikkat çekebilirdi.

Lucas yine de erken gelmeyi önemsemiyordu. Balo salonuna giren konukları izlemek ve mümkünse kim olduklarını öğrenmek istiyordu. Leydi Abingdon'ın bu yıl en büyük kızı Bayan Thorpe'u getireceğini biliyordu. Baronluk unvanı eski ve prestijli bir unvan olduğu için büyükannenin listesine eklenmeye layık görülebilirdi. Genç hanım muhtemelen ailesiyle birlikte kabul sırasında olacaktı. Leydi Morgan Bedwyn'i tanıyordu, daha önceki bir baloda onunla tanıştırılmıştı. Bu akşamki baloda olup olmayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Leydi Philippa Ware'i tanıyordu. Seçkin hanımlarla tanışıklığı neredeyse bu kadardı. Kasabaya geldiği günden beri başka genç kadınlarla da tanıştırılmıştı, bu doğrudu ama hiçbirinin büyükanne ve büyükbabasının olası bir eş olarak titiz standartlarını karşılayacağından şüpheleniyordu. Bu gece Dük ve Düşes'in doğrudan müdahalesi olmadan başkalarıyla tanışmayı çok istiyordu. En azından şunu yapabilirdi

Bu yıl seçmesi gereken gelini, onu sevdiği için teklif ettiğine bir şekilde ikna etmekte.

Büyükannesi ve büyükbabası baloya geliyordu. Büyükannesi bu sabah Leydi Abingdon'a ve toplumun önde gelen diğer ev sahiplerine bir not göndermişti ve tabii ki bu geceki balo için bir davetiye de bir saat içinde Arden House'a ulaşmıştı.

Lucas kız kardeşini kabul sırasına doğru götürdü, Lord ve Leydi Abingdon'la selamlaşmak ve beyaz, fırfırlı elbisesi içinde kızarmış, güzel ve neredeyse acı verecek kadar genç görünen Bayan Thorpe'la tanışmak için durakladı. Jenny'yi, refakatçiler ve diğer dansçı olmayanlar için odanın çevresine yerleştirilmiş olan sıra sıra sandalyelerin arasındaki uygun bir yere yerleştirdi. Balo salonunun ortasındaydı ve Jenny'nin dansları mükemmel bir şekilde görmesini sağlayacaktı.

Balo salonu konuklarla dolmaya başladığında onu teyzelerinin yanına bıraktı ve etrafta dolaşarak tanıdığı insanlarla selamlaştı ve diğerleriyle tanıştırıldı. Bunlar arasında daha önce tanışmadığı birkaç genç hanım da vardı. Bayan Thorpe gibi onlar da neredeyse tamamen beyaz giyinmişlerdi; sanki bu, bekâr erkek konuklara genç, piyasada yeni ve müsait olduklarına dair bir tür işaretmiş gibi. Korkunç bir düşünce. Kendisi de sadece yirmi altı yaşındaydı. Yine de çoğu ona çok genç görünüyordu. Bununla birlikte, hepsi de evlendiklerinde kendi evlerinin reisi olarak ihtiyaç duyacakları bilgi ve becerileri edinmek üzere yetiştirilmiş ve eğitilmiş, iyi bir soydan gelen beyefendilere uygun eşler ve ev sahibeleri ve - hepsinin de umduğu gibi - rahat bir servet sahibi olacaklardı.

Onun aktif bir asker olduğunu bilmek gerçekten korkunçtu.
bu yıl evlilik martına .

Balo salonunda başka bekâr erkekler de vardı. En azından Lucas, şu anda kendisi gibi yalnız ya da birbirleriyle birlikte oldukları için onların da bekâr olduğunu varsayıyordu. Çoğu fark etmemiş gibi davranan genç kadınlara bakıyorlardı. Hatta bazıları biraz sıkılmış gibi davranıyordu. Birkaç hayranı da bu izlenimi tamamlamak için gülümsemeyen yüzlerin önünde durgun bir şekilde el sallıyordu. Belki de bazıları için eğlenceli, hatta heyecan verici bir oyundu. Lucas bundan nefret ediyordu. Seveceği birini istiyordu, her şeye rağmen ve bu kişiyi bulup, birlikte mutlu olabileceklerinden herkes kadar emin olana kadar ona düzgün bir şekilde kur yapmak için boş zaman istiyordu. Gerçek bir arkadaşlık. Evlilik yatağında biraz zevk.

Jenny'nin sandalyesinin yanında durmaya gitti. Balo salonu doldu ve Leydi Abingdon'un yarın balosunun ne kadar büyük bir sıkışıklık içinde geçtiğiyle övünebileceği belli oldu. Yeni gelen konuklar hâlâ kabul sırası boyunca ilerliyordu. Kitty Teyze Jenny'nin sandalyesinin diğer tarafında durmuş, tanıdığı iki çiftle konuşuyordu.

Lucas'ın gözleri, yüzünde bir gülümsemeyle ona yaklaşan bir adama odaklandı. "Roath Markisi mi?" dedi. "Arnold Jamieson, Baron Russell'ın oğlu, hizmetinizdeyim."

Lucas başını eğerek onunla tanıştığına memnun olduğunu belirtti.

"Leydi Jennifer Arden'ı tanıştırma şerefine nail olabilir miyim?" Jamieson sordu.

Jenny onlara gülümsüyordu. Terzisi ve Kitty Teyzesi elbisesinin rengi konusunda oldukça haklıydılar. Pembenin parlaklığı ona çok yakışmıştı. Yüzüne renk katmış ve başının arkasında karmaşık sarmallar halinde toplanmış olan saçlarına çok yakışmıştı.

Pürüzsüz ve tacın üzerinde parlıyordu. Yüzü muhtemelen geleneksel olarak güzel değildi, ama kesinlikle oldukça yakışıklı bir yanı vardı. Yine de, insanın hayatı boyunca tanıdığı ve sevdiği biri için bunu söylemek zordu.

"Jenny," dedi. "Baron Russell'ın oğlu Bay Jamieson'ı takdim etmeme izin verin."

Genç adam eğilip ona sağ elini uzatarak, "Büyük oğlum," dedi. "Nasılsınız, Leydi Jennifer?"

"Çok iyiyim, teşekkür ," dedi elini onun elinin içine koyarak ama orada kalmasına izin vermeyerek. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Jamieson."

"Umarım," dedi, "bana ilk dans setini sunma onurunu verirsiniz."

Kaşlarını kaldırdı ve Kitty Teyze Jamieson'a bakmak için konuşmasına ara verdi. "Dans edemiyorum ya da yürüyemiyorum," dedi Jenny. "Ama davetiniz için teşekkür ederim."

"Ah," dedi Jamieson. "Sandalyenizdeki tekerlekleri fark ettim ve yürüyemediğinizi anladım. Ancak bazı dans partnerleri piste hiç çıkmaz, setin yarım saatini oturup sohbet etmek için kullanır. Açılış seti sırasında sizinle oturup konuşmama izin verir misiniz?"

Servet avcısı mı? Bu düşünce Lucas'ın aklından geçti. adama bakarken aklından geçirdi. Gösterişli olmasa da şık giyinmişti. Görgü kurallarına uyuyor gibi görünüyordu. Kadınların çekici bulacağından emin olduğu bir gülümsemesi vardı. Yakışıklıydı. İyi bir soydan geliyor gibiydi. Ama ... yoksul bir soydan olabilir miydi? Ya da belki pahalı alışkanlıkları vardı? Elbette, dayanacak en ufak bir kanıt bile olmadan olumsuz sonuçlara varmak tamamen haksızlıktı. Ne de olsa bir insan neden Jenny'yle tanışmak ve bir baloda onunla yarım saat sohbet etmek istemesin ki?

"Teşekkür ederim Bay Jamieson," dedi. "Bunu çok isterim." Jamieson başıyla selam verdi ve uzaklaştı.

Kitty Teyze kaşlarını çatarak, "Dikkatli ol, Jenny," dedi. "Bay Jamieson'un sana karşı küstahlık yapmamasını için yanında kalacağım."

"Dans edebiliyor olsaydım yanımda durur muydun Kitty Teyze?" Jenny eğlenmiş gibi bir sesle sordu. "Partnerimin terbiyesizlik yapmadığından emin olmak için mi? Lord ve Leydi Abingdon'ın ev sahipliği yaptığı ve dolayısıyla son derece saygın bir baloda?"

Kitty Teyze iç çekti. "Demek istediğini anlıyorum," dedi. "Bazen sırf sen yürüyemiyorsun diye aşırı korumacı olabiliyorum. Beni affet."

Jenny elini uzatıp onun kolunu okşadı. "Bana ilgi gösteren herhangi bir erkeğin olası nedeninin farkındayım," dedi. "Yürüyebilseydim bile öyle olurdum. Sonuçta ben bir dükün torunuyum ve dükün varisinin kız kardeşiyim. Kendi çapımda zenginim. Bu nedenle evlilik ödülüyüm. Kendimi kandırmaya izin vermeyeceğim teyze."

Ama Lucas'ın dikkati başka yöne çekilmişti. Çünkü kadın gelmişti. Kabul sırasında ilerliyordu, dengeli ve gülümsüyordu ve bir peri kraliçesi gibi görünüyordu, gerçi bu garip, hatta aptalca bir karşılaştırmaydı. Bu yıl sosyeteye ilk kez katılan, çoğu genç olan diğer kadınlar gibi o da beyazlar giymişti. Ama onların aksine, parılıyordu. Vücuda oturan, yüksek belli beyaz elbisesinin üzerinde bir çeşit gümüş kaplama vardı. Terlikleri ve eldivenleri de gümüştü; küpeleri ve bileklerinde parıldaayan ince bilezikler de öyle. Saçları mum ışığında saf sarı parlıyordu. Yüzü katıksız bir güzellikteydi.

Leydi Philippa Ware.

Annesi, zümrüt yeşili rengine zarif ve canlı bir şekilde giyinmiş, esmer, olgun bir güzel olan Dowager Stratton Kontesi ona eşlik ediyordu.

Kalbinin ters döndüğünü ve bir gümbürtüyle göğsünün ortasına geri indiğini hissetti. Balo salonundaki neredeyse tüm gözlerin onun üzerinde olduğunun yarı yarıya farkındaydı. Birçoğu, özellikle de erkeklerin gözleri üzerindeydi.

Yine de ona göre olmayan tek üstün rütbeli kadın oydu, diye düşündü Lucas. Bu, onun ilk büyük balosu, dört yıl önce olmalıydı. Ne o zaman ne de ondan sonraki üç yıl boyunca bunun gerçekleşmesini engelleyen adam oydu. Kendisini hiçbir zaman kötü biri olarak görmemişti - ta ki şehre geldiği gün Arden House'da onunla karşılaşana kadar.

Onu kötü biri yapmıştı. Daha doğrusu, bu olayda aktif bir rol oynamadığı ve aslında oldukça masum olduğu için, o gece James Rutledge'a bir mayıs direği dansı provasında eşlik etmek gibi kadersel bir karar verdiğinde, tüm olası absürtlüklere rağmen bilinçsiz bir kötü adam olmuştu. Kaderin bazen çok tuhaf bir mizah anlayışı vardı. Aslında hiç mizah anlayışı yoktu.

Kısa bir süre önce gelmiş olan ancak bir grup tanıdığıyla selamlaşmak için durmuş olan Gerald'a selam vermek için arkasını döndü. Gerald da kapıya doğru bakıyordu.

"Ah," dedi. "Leydi Philippa Ware, oldukça ilahi görünüyor. Balodaki en şanslı adam olduğuma kimsenin katılmayacağını sanıyorum. Onunla birlikte açılış setini rezerve ettim."

Hayır, Lucas buna katılmazdı.

Jenny de aynı yöne doğru parlak bir şekilde gülümsüyor ve hanımefendinin dikkatini çekmeye çalışıyordu, birkaç dakika sonra da bunu başardı. Leydi Philippa da gülümseyerek ona doğru geldi.

annesiyile birlikte. Yanaklarında bir renk kızarması vardı. Lucas onu görür görmez uzaklaşacak kadar akli başında olmayı diledi ama artık çok geçti. Bir selamlaşma telaşı vardı.

",," dedi Leydi Philippa Jenny'ye. "Ben çok seninle gurur duyuyorum."

"Meydan okumanıza karşı koyamadım," dedi Jenny. "Ve açılış seti için partneri olan tek kişi sen değilsin, Pippa. Benim de bir partnerim var, sana bildirmekten memnuniyet duyuyorum. Buna ne dersin?"

Leydi Philippa gülerek, "Gerçekten de çok hoşuma gitti," dedi. "Uzun boylu, esmer ve yakışıklı mı?"

"Aslında öyle," dedi Jenny.

Lucas bu ikilinin yakın arkadaş olarak kalmalarının neredeyse kaçınılmaz olduğunu düşündü, muhtemelen ikisi de sezon sonunda evlerine döndükten sonra bile. Tıpkı dul kontes ve Kitty Teyze'nin yıllardır olduğu gibi.

Önce ona, sonra da Gerald'a iyi akşamlar dilemek için döndüğünde Leydi Philippa'nın gözlerinde hâlâ kahkahalar vardı.

Ancak bir grup içinde uzun süre kalmalarına izin verilmiyordu. Dans başlamak üzereydi ve Leydi Abingdon halihazırda bir partneri olmayan genç erkeklerin bir partner bulmasını sağlıyordu. Hiçbir ev sahibesi balonun ertesi sabahı, kapı girişlerini ve sütunları destekleyen ya da kendilerini savunmak için gruplar halinde bir araya toplanmış bekâr erkekler olmasına rağmen dansa davet edilmeyen duvar çiçekleri olduğunun söylenmesinden hoşlanmazdı.

Lucas kendini Bayan Legge'i sıraya sokarken ve onunla görkemli bir kır dansının adımlarını uygularken buldu, o ise korkmuş gibi görünen bir huşu içinde ona bakıyordu. Gülümsedi ve onu rahatlatmak için işe koyuldu. İkinci seti çoktan Bayan Legge'e ayırmıştı.

Thorpe, Leydi Abingdon'a kabul sırasında kızın ikinci bir kuzenle açacağını, ancak akşam için henüz başka bir set ayırmadığını söylemişti.

Jamieson'ın Jenny'nin yanında oturduğunu ve tüm dikkatini ona verdiğini görebiliyordu. Derin bir sohbete dalmış gibiydiler. Leydi Philippa, Gerald'la dans ediyordu ve Lucas fark etmemeye çalışsa da bundan çok mutlu görünüyordu.

Birinci ve ikinci set arasında Sylvester'ın erkek kardeşi ve baldızı Jeremy ve Laura Bonham ile konuştu.

Laura birkaç dakika sonra, "Leydi Philippa Ware'e bakın," dedi. "Etrafı sarılmış durumda."

Ve bu pek de abartı sayılmazdı. Etrafında bir grup erkek vardı, muhtemelen hepsi de annesinin denetiminden geçmiş ve ona uygun bir şekilde takdim edilmişti. Hâlâ parılıyordu. Ayrıca kızarmış ve hareketli görünüyordu. Dans kartının dolu olduğuna ya da yakında dolu olacağına şüphe yoktu.

"Çok mütevazı bir genç hanım," dedi Jeremy. "Büyükbaban Wilby Dükü, çay partinde onunla çok ilgilenmiş gibi görünüyordu Luc, Stratton Kontu'nun kız kardeşi olduğunu öğrendiğinde. Onun varisi olarak görevini yerine getirmek için henüz emir almadın mı?" Sırıtiyordu.

"Öyle de denebilir," diye itiraf etti Lucas yüzünü buruşturarak. "Ve şeytandan bahsetmişken..."

Büyükannesi ve büyükbabası geliyordu, çok yaşlı ve çok görkemli görünüyorlardı. Geç gelen konukları karşılamak için artık kapıda bir karşılama sırası olmamasına rağmen, majordomo Wilby Dükü ve Düşesi'ni anons ettiğinde balo salonuna bir tür sessizlik çöktü ve Lord ve Leydi Abingdon onları karşılamak ve rahat ettirmek için onlara doğru koştu

sandalyeleri bir araya getirerek dans edenleri engelsiz bir şekilde görebilecekleri bir yere koydular.

"Gidip saygılarımı sunsam iyi olacak," dedi Lucas ve onları selamlamak için pistte ilerledi. Neredeyse aynı anda Leydi Abingdon da kızını getirerek onlara reverans yaptı ve Lucas kendini, odadaki neredeyse tüm gözler üzerlerindeyken ikinci set için kızını piste çıkarırken buldu.

Büyükannesi ve büyükbabasının eleştirel, değerlendirici gözleri de dahil.

Görünüşe göre kampanya ciddi bir şekilde başlamıştı. Özgürlüğünün -kişisel ve seçimsel- günleri sayılı idi.

-

Jenny'nin her zaman bir arkadaşı vardı, Philippa ona her baktığında görmekten memnundu. Biraz endişeliydi. Çünkü Jenny'yi dans edemese bile gelip eğlenmesi için az çok cesaretlendiren kendisiydi. Arkadaşının arkadaşlarının çoğu ailesinin üyeleri ve diğer yakın tanıdıklarıydı, bu doğrudu. Ama içlerinden biri Bay Jamieson'dı; uzun boylu, esmer, yakışıklı beyefendi onunla ilk dansı etmek istemişti. O da bol bol gülümsemiş ve o set boyunca tüm dikkatini Jenny'ye vermişti. Bu set ile bir sonraki set arasında Jenny'nin sandalyesi diğer iki genç adam tarafından kuşatıldı, ta ki bir üçüncüsü Jenny'ye içecek odasından bir bardak limonata getirdikten sonra onlara katılana kadar. Genç adamlar bir sonraki set için eşlerini almak üzere ayrılmadan önce tüm gruptan büyük bir kahkaha koptu.

Philippa bir sonraki molada ona katıldı. dans. Jenny kızarmıştı ve gözleri parlıyordu.

"Çok haklıydın Pippa," dedi. "Müziğe ve tüm gece kıyafetleri içinde dans eden insanların gösterisine bayılıyorum. Ve kesinlikle ihmal edilmedim. Yarım saat önce yanımda olan adamları gördünüz mü? Leydi Abingdon onları bana bir grup olarak tanıttı. Birbirlerine cesaret vermek için dans aralarında birlikte kaldıklarını sanıyorum. Cambridge'den yeni gelmişler ama üçünün de beyni olmadığına yemin edebilirim. Konuşmaları tamamen önemsiz ve son derece eğlendiriciydi. Uzun zamandır bu kadar gülmemiştim."

"Gerçekten de harika bir akşam," dedi Philippa, dansın ardından kendini serinletmek için boşuna yüzünü yelpazeleyerek. "Bu kadar çok beyefendinin benimle tanışmak ve dans etmek istediğine inanamıyorum."

"Çok komiksin," dedi Jenny. "Güzelliğin ve çekiciliğin hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi? Balodaki diğer tüm kadınları gölgede bırakıyorsun, Pippa. Açık ara." Ama gözleri Philippa'nın ötesine geçmişti ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Büyükanne. Büyükbaba. Balo hoşuna gidiyor mu?"

Wilby Dükü ve Düşesi torunlarını selamlamak için sandalyelerinden kalkmışlardı. Philippa onlara daha fazla yer açmak için uzaklaşacaktı ama düşes onu elinden tutup sıktı.

"Bir balonun tadını mı çıkarıyoruz?" dedi dük. "Bu bir balo değil mi? Çelişkili bir durum mu Jenny? Hoşuna gidiyor mu? Asıl önemli olan bu."

"Öyleyim büyükbaba," diye güvence verdi ona. "Son derece."

"Leydi Philippa," dedi düşes. "Anneniz bu gece yarattığınız izlenimden çok memnun olacak. Sanırım bu sizin ilk balonuz?"

"Londra'da, evet, Majesteleri," dedi Philippa. "Gerçi Ravenswood'da sık sık toplantılar ve ara sıra da daha resmi bir balo düzenliyoruz."

Düşes, "İlk çıkışınızın bu kadar geç olmasının ardında bir hikâye olmalı," dedi. "Bir ara duymak isterim. Ama bu yıl şehre güzelliğiniz kadar duruşunuzla da geldiniz. Belki de bu gecikme nazik bir kader tarafından önceden ayarlanmıştır."

"Teşekkür ederim." Philippa utanmıştı ve uzaklaşmak istiyordu. Bir sonraki partnerinin yakında gelip onu yaklaşan set için almasını diledi.

Bu sırada Wilby Dükü yüzünü balo salonuna dönmüş ve buyurgan bir tavırla birisini işaret ediyordu. Torunu Roath Markisi birkaç dakika içinde yanında belirdi.

"Büyükbaba," dedi. "Sana bir şey getireyim mi? Belki bir içki? Büyükanne?"

Büyükbabası teklifi görmezden geldi. "Leydi Philippa Ware ile dans etmek için yer ayırttınız mı?" diye sordu aniden.

Oh.

Lord Roath ona bakmadan, "Henüz fırsatım olmadı," dedi.

Dük ona, "Artık bir tane var," dedi.

"Korkarım her set için söz verdim," dedi Philippa hızla, çok utanmıştı ama en azından yalan söylemek zorunda değildi. "Valsler hariç tabii ki."

Dük homurdandı.

Düşes Philippa'nın elini tekrar sıktı. "Genç bir hanımın, Almack's'ın patroniçelerinden birinin onayını almadan Londra'daki bir balo salonunda vals yapamayacağına dair o saçma kural yüzünden mi?" dedi. "Senin durumunda bu çok saçma, canım. Ancak ilk balonuzda yanlış bir adım atmaktan kaçınmak istemenizi anlayabiliyorum. Bunu bana bırak."

Ve dönüp balo salonuna dikkatle baktı.

Majesteleri düşese hitaben, "Sally Jersey sağınızda, May," dedi.

Düşes, "Korkunç bir kadın," dedi. "Ama iş görür." Dük ona kolunu uzattı.

Roath Markisi gözleri çelik gibi sert bakarak, "Sanırım Leydi Philippa," dedi, "vals yapmanıza izin verilmek üzere. Ve eğer ilk valsi size ayırmazsam, muhtemelen gece bitmeden kendimi ailemden aforoz edilmiş bulacağım."

Jenny güldü. "büyükanne ve büyükbabalarımız yardımsever

Tiranlar," diye açıkladı Philippa'ya. "Ama yine de zorbalar. Luc seninle dans etmezse hiç memnun olmayacaklar. Birbirinizi zaten tanıyor ve seviyor olmanız iyi bir şey."

Biri omzuna dokunduğunda Philippa cevap vermekten kurtuldu ve döndüğünde bir sonraki partnerinin onu selamladığını ve başlamak üzere olan sete için elini uzattığını gördü.

-

Fya da kimsenin tam olarak açıklayamadığı bir nedenle, Sally Jersey ton dünyasında büyük bir güce sahipti. O yapabilirdi

Almack'ın toplantı salonlarındaki haftalık danslara katılma kuponunu vermeyerek genç bir hanımın başarı ve uygun bir koca bulma umutlarını kırabilir ya da yok edebilirdi. Prensleri bile, eğer uygunsuz bir şekilde giyinmişlerse - diz pantolonu olmadan, yani - ya da akşam saat on biri bir dakika geçe bile gelseler, Almack'a girişlerini reddederek küçük düşürebilirdi. Ancak o bile, çok yaşlı ve kararlı bir düşes ve onun yanındaki küçük, aynı derecede yaşlı ve buyurgan bir dük tarafından korkutulabilirdi. Sanki büyük bir lütufta bulunuyormuş gibi nezaketle gülümsedi, muhtemelen onu dans ederken bıktırmış olan bu çifte

Stratton Kontu'nun kız kardeşi Leydi Philippa Ware'in, diğerk birçok ünlü güzelin varlığına rağmen bu gece ortalığı kasıp kavurduğunu, Roath Markisi'yle ya da kendi seçeceği başka bir partnerle vals yapabileceğini söyledi.

Devam etmekte olan setin ortasında balo salonunu bir uçtan bir uca geçti, dansçılar sanki onlar değil de kendi yoluna çıkanlarmış gibi geçip gitti. Leydi Philippa'nın omzuna hafifçe vurdu ve nezaketle ona salondaki herkesin görmesi ve hatta duyması için gerekli izni verdi.

Lucas'ın kendisi de dahil.

Neden sade, sıkıcı ve sıradan olmasın ki? Leydi Philippa Ware'di o. Gerçi o zaman bile büyükanne ve büyükbabasının gözüne girip büyükannesinin listesine gireceğini hissediyordu. Zaten listenin en başında büyük harflerle yazılmış bir ismi vardı. Leydi Morgan Bedwyn bu gece burada değildi. Büyük olasılıkla o da listede yer alacaktı. Belki Leydi Abingdon'un kızı ve bu gece burada olan bir ya da iki kişi daha.

Set arasında Leydi Philippa'dan ilk vals setini resmen istemeye gitti; ona yaklaşıırken bile programda bir sonraki vals bu olduğunu fark etmişti. Belki de onu reddedecekti. Bunu yapmak isteyeceğinden oldukça emindi. Ama Wilby Dükü ve Düşesi zorlu bir çiftti ve onlar tarafından korkutulduğu ya da en azından dehşete düşürüldüğü hemen anlaşılıyordu. Belki Leydi Jersey tarafından da.

"Teşekkür ederim Lord Roath," dedi. "Bu çok hoş olurdu."

Hoş derken neyi kastettiği belli değildi, çünkü sözleri coşkusuzca söylenmişti. Bununla birlikte

konuşuldu.

Böylece birkaç dakika sonra kendini onu piste götürürken buldu; karşısında durmuş, orkestranın enstrümanlarıyla uğraşmayı bırakıp bir vals melodisi çalmasını istiyordu. Kadın karşısında duruyordu, yüzü gülümsemiyordu ve oldukça ifadesizdi ama yine de çok güzeldi. Ve ahırdaki o geceyi hatırladı, mayıs direğinin etrafında dans etmeye ikna edilmeye çalışıldığı ve teslim olmak üzere olduğu zaman - ama sadece partneri sarışın güzel olabilirse. O zaman bile . . .

Ama bu anı onu tutamadı. Çünkü kendisinin ve ortağının büyük bir ilginin odağı olduğunun rahatsız edici bir şekilde farkına varmaya başlamıştı. Dedikodu, nereye giderlerse gitsinler onu arayan tonlar için çöldeki kudret helvası gibiydi. Wilby Dükü ve Düşesi'nin Leydi Jersey ile görüşmek üzere balo salonunun kenarından görkemli bir şekilde geçişlerini izleyenlerin sayısı hiç de az değildi. Muhtemelen burada bulunup da Leydi Jersey'nin balo salonu boyunca ilerleyerek Leydi Philippa'nın omzuna bir kraliçenin şövalyelik unvanı verir gibi dokunuşunu izlememiş olan tek bir kişi bile yoktu. Ve işte bu iki olayın tonlarca zevk için doruk noktası - dük ve düşesin torunu ve varisi balodaki en güzel ve muhtemelen en uygun bayanla vals yapmak üzereydi.

Pek çok kişi için, prensin müstakbel prensesiyle yüz yüze dans ettiği bu an büyük bir romantizm anı gibi görünüyor olmalı. Dayanılmaz derecede utanç vericiydi.

"Hiç başlamayacak mı?" diye sordu.

Bu retorik bir soruydu elbette. "Gergin misin?" diye sordu ve ona gülümsedi.

"Zorla," diye cevap verdi, adamın yüzüne bakarak. "Wilby Dükü ve Düşesi dünya için bir tehdittir."

Adam güldü ve şaşırtıcı bir şekilde kadın da güldü.

İzleyenlerden neredeyse duyulabilir bir iç çekiş geldi.

Sonra orkestra bir akorda bastı ve adam bir elini kadının beline koydu, diğer elini de onunkini tutmak için kaldırdı. Boşta kalan elini omzuna koydu ve kendisinden hatırı sayılır bir mesafede durmasına rağmen vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor ve üzerine sinen narin parfümün kokusunu alabiliyordu.

Müzik başladı. Ayaklarını bulup müziğin ritmine göre ayarladıkları ilk bir iki dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Ayaklarının birbirine dolanmadığından emin olmak için onu ilk köşede basit bir dönüşe yönlendirdi. Ve onun liderliğini takip ederken, en azından fiziksel olarak yavaş yavaş rahatladığını hissetti. Başını kaldırıp adamın yüzüne baktı, onun da kendisine baktığını gördü ve bakışlarını aceleyle geri çekmeden önce kendi bakışlarının adamın ağzına kaymasına izin verdi.

"Gördüğünüz gibi kararlılar," dedi, "bu yıl evleneceğim. Ancak herhangi biriyle değil. Üstün rütbeli ve soylu biri olmalı, bir gün düşes rolüne elinin iyi yapılmış bir eldivene uyacağı kadar kolay uyacak biri."

Ona gülümsedi. "O ben olmayacağım," dedi.

"Hayır, hayır," diye kabul etti. "Aptal olarak doğmadığım için bunu anlıyorum. Ancak, size sormadığımı belirtmek için izin istiyorum."

"Eğer bu bir tuzak olarak tasarlandıysa, Lord Roath," dedi, "hedefini ıskaladı."

"Yirmi altı yaşımdayım," dedi ona. "Benim yaşımdaki çoğu beyefendi, evliliğin ve babalığın daha ağırbaşlı sorumluluklarını düşünmeden önce en az dört ya da beş yıl daha topuklarını tekmelemeyi ve biraz yaban yulafı ekmeyi dört gözle beklerdi. Ne yazık ki ben onların değilim."

Ailemde kayıp bir nesil ve doğrudan soydan gelen mirasçıların azlığı söz konusu. Aslında o benim. Gerald da en az benim kadar Dük'ün torunu ve o da çok seviliyor. Mükemmel bir dük olurdu. Ancak, dükün kızının oğlu olma talihsizliğine -ya da belki de iyi talihine- sahip ve bu nedenle miras alamıyor. Sadece ben alabilirim. Ve bu yakında olabilir. Görünüşe göre büyükbabama doktoru tarafından haber verilmiş."

"Ah," dedi Leydi Philippa. "Çok özür dilerim."

"Ben de öyle," dedi. "Bencilce, kendim için üzgünüm. Daha da önemlisi, onun iyiliği için üzgünüm. Onun en büyük arzusu beni evli görmek. İlk oğlumu beşikte görene kadar yaşayacağına söz verdi - gerçi bu sözü tutabileceğinden hiç emin değilim. Elbette ilk çocuğumun bir kız olma ihtimalini düşünmeyecek bile. Anne karnındaki hiçbir çocuk onun isteğini engellemeye cesaret edemez."

Onun yutkunmasını izledi. "Lord Roath," dedi, "siz bana evlenme teklif ediyorsun."

"Öyle miyim?" diye sordu ona. Gerçekten öyle miydi? Onca insan arasında o mu? Bırakın kur yapmayı, flört bile edemediği tek kadın mı? Tüm bunları ona neden anlatmıştı ki? Hem de onunla vals yaparken, tonun yarısı da ona bakarken? Anne karnında çocuk yok. Yüce Tanrım. Sert bir kadın olmalı. Birçok kadın hemen bayılırdı.

"Wilby Dükü'ne acımamı bekliyorsunuz," diye itiraz etti. "Ve öyleyim. Onun son arzusunu yerine getirmek için gönüllü olmamı bekliyorsunuz. Oysa ölüyormuş gibi görünmüyor. Şu anda bir baloda, ölüm döşeginde değil. Soruyu doğrudan sorma zahmetine girmenize gerek kalmadan evet diyeceğimi umuyorsunuz."

"Diz çökerek mi? Bir yumruğunda kırmızı gül goncasıyla mı?" dedi. "İtiraf etmeliyim ki, bunu yapmak için neredeyse her şeyi yaparım."

Böylesine büyük bir utançtan kaçının."

Adam kızı kez döndürdü ve kız başını geriye eğip gülerken adam da ona gülümsedi.

"Çok iyi vals yapıyorsun," dedi.

"Sen de öyle."

Birkaç dakika boyunca, setin ilk melodisi sona erene ve dans etmeyi bırakana kadar, kendilerini o anın keyfine bıraktılar - hafifçe çalan müziğe; ayaklarının altındaki pırıl pırıl dans pistine ve başlarının üzerindeki ve duvarların üst yarısı boyunca uzanan avizelerin kristalleri arasında bir renk prizması yaratan mum ışığına; Bayanların elbiselerinin dönen renkleri ve eşlerinin daha sade zarafeti; balo salonunun süslendiği çiçek ve yeşillik yığınları; müziğin ötesindeki sohbet ve kahkaha sesleri; ellerinin dokunuşu ve vals yaparken vücutlarının sıcaklığı ve ortak ritmi.

Sonra durdular, nefeslerini toparladılar ve setin bir sonraki dansının

başlamasını bekliyordu. "Eee?"

diye sordu.

"Eee?" Kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Gönüllü olacak mısın?" diye sordu ona.

Öfkenin gözlerini sertleştirmesini ve dudaklarını sıkmasını izledi.

"Asla, Lord Roath," dedi. "Milyon yıl geçse de olmaz."

"Beklediğim gibi." Adam ona sırtıttı.

Bütün bunların biraz tuhaf olduğunu düşündü. Ya da gerçeküstü. Ya da, en azından, uygunsuz.

"Gönüllü," dedi küçümseyerek. "Bu nasıl bir fikir! Eğer bana evlenme teklif etmek istiyorsanız, lordum, bunu kardeşimle görüştükten sonra diz çökerek yapabilirsiniz. Sonra da ben reddedişimle kulaklarınızı kabartırken ayağa kalkabilirsiniz."

"En sevdiğin gül rengi nedir?" diye sordu ona.

C E            



Igecenin şu ana kadarki en heyecan verici setiydi. Gerçekten de, eğer kendine karşı tamamen dürüst olsaydı,

Philippa bunun hayatının en harika gecesi olduğunu kabul etmek zorundaydı. Nasıl olmasın ki? Londra'da, çıkış sezonunun ba langıcındaydı. İlk büyük ton balosundaydı ve Sir Gerald Emmett ile açılış setinde dans etmeden önce bile tüm korkuları dinmişti. Şaşırtıcı sayıda beyefendi ona takdim edilmek istemiş, elini eğip hayranlıkla ona bakmış ve gülmesine ve kızarmış yanaklarını havalandırmasına neden olan cömert, aptalca iltifatlarda bulunmuştu. Dans kartı dolmaya başlamıştı. İkinci set başlamadan önce oldukça dolmuştu. Bir duvar  i eği . Stephanie yarın ben demiştim demekten zevk alacaktı.

Ama  imdi . . .

Bütün valslerde oturmak zorunda bile kalmayacaktı. Tüm beklentilerinin aksine, Londra'daki ilk balosunda kendisine izin verilmişti. En hafif tabiriyle hayret vericiydi. Çünkü dünyada vals kadar heyecan verici, vals kadar romantik bir dans daha yoktu. Bu setin hiç bitmemesini diledi. Gerçi akşam yemeğinden sonra başkaları da olacaktı ve başka birinin en azından bir dans için ona eşlik etmek isteyeceğini ummak çok da fazla değildi.

hepsinin. Gecenin her setinde dans etmesi bile mümkündü. Bu onun en abartılı hayallerinin ötesinde bir başarı olacaktı.

Ancak hissettiği bu yoğun mutluluğun sadece dans kartının doluluğundan ve en azından önümüzdeki birkaç hafta boyunca bunu yapmayı beklemediği halde vals yapıyor olmasından kaynaklandığına inanarak kendini kandıramazdı. Örneğin Sör Gerald'la vals yapıyor olsaydı bu kadar coşkulu hisseder miydi? Ya da dans kartını imzalayan ya da dolu olmasaydı imzalayacak olan diğer beyefendilerden herhangi biriyle? Sör Gerald'dan ne kadar hoşlansa da bunu yapmayacağını biliyordu. Kendinden utanmalıydı. Bu gece Roath Markisi'ne tıpkı on sekiz yaşındayken onu ilk gördüğünde verdiği tepkiyi veriyordu; o konuşmadan ve kalpsiz, zalim bir adam olduğunu ortaya koymadan önce.

Gerçekten öyle miydi? Korunmasız birkaç kelime bir insanı tüm zamanlar için tanımlayabilir mi? Son zamanlarda ona sözlerinin haksız olduğunu ve yanlış anladığını söylemişti. Elbette bunların hiçbirisi gerçek bir açıklama değildi.

Onunla tekrar karşılaştığından beri geçen bir hafta boyunca, bu sözlerle ilgili bir kez bile doğru düzgün bir açıklama yapmamıştı. Sadece haksız olduklarını ve yanlış anladığını söylemek aslında hiçbir şey söylememek anlamına geliyordu. İnkâr etmek kolaydı. Açıklamak ise çok daha zordu.

Setin ikinci valsini ilkinden biraz daha yavaş, daha yumuşak bir ritimle dans ettiler. Ve eğer çok fazla yanılmıyorsa, adam onu biraz daha yakın tutuyordu, ancak hiçbir uygunsuzluk iması yoktu. Birbirlerine sadece elleriyle dokundular. Ama adamın vücut ısısı kızinkine karışıyor ve kız onun kalp atışlarını neredeyse hissediyor gibiydi. Onlar konuşmadan dans ettiler, gözleri

Birbirlerinin yüzünde dolaşıyor ve sadece ara sıra gözlerini kaçırıyorlardı.

Jenny'nin onlara mutlulukla gülümsediğinin farkındaydı. Bay Jamieson yine yanındaydı. Annesinin gümüş saçlı bir beyefendiyle sohbet ettiğini gördü ve onunla göz göze geldi. Annesi açıkça onaylayarak başını salladı. Wilby Dükü ve Düşesi yan yana oturmuş, pelüş kadife koltuklarını bir şekilde taht gibi göstermişlerdi. İkisi de doğrudan torunlarına ve Philippa'ya bakıyordu. Ekselansları kaşlarını çatarken, Düşes de tıpkı anneminki gibi başını yavaşça sallayarak spekülasyon yapıyordu.

Philippa, Roath Markisi'nin gelini olarak ciddi bir şekilde düşünülmeye başlandığından şüpheleniyordu. Londra'ya onun evlendiğini görmek için gelmişlerdi. Soyun bir sonraki varisine giden yolda ayaklarını yere basmasını sağlamak için. Hepsi de en kısa sürede gerçekleştirilebilirdi. Dük ölmek üzere olduğu ya da en azından sağlık durumu şüpheli olduğu için biraz aciliyet vardı. Elbette düşündükleri başka kadınlar da vardı ama şüphesiz o da bunlardan biriydi. Bu da Lord Roath'ın babasıyla yaşadığı sorunun onları da kapsamadığını gösteriyordu.

"Şeftali," diye mırıldandı ve yüksek sesle konuştuğunu fark edince hafifçe irkildi. Adam onun aklını kaçırdığını düşünecekti. Soruyu sormasının üzerinden on dakika geçmiş olmalıydı.

Yine de onu anlıyordu. "O zaman şeftali gülü olsun," dedi adam ve kadın tekrar adamın yüzüne bakarak, Stratton House'a gelip ona bir teklifte bulunmaya gerçekten cesaret edip edemeyeceğini merak etti. Adamın yeryüzünde eş olarak isteyeceği son kadın kesinlikle o olmalıydı, tıpkı kendisinin yeryüzündeki son erkek olması gibi...

Zaten Devlin'i asla atlatamazdı. Çünkü Devlin biliyordu. Ve bir gün yolları kesişirse Roath Markisi'yle yüzleşeceğine söz vermişti. Bunu söylerken öfkeliydi ve Yarımada Savaşı sırasında altı yıl boyunca olması gereken acımasız piyade subayının her santimine benziyordu.

Marki, "Yanaklarınızla uyumlu olsun," dedi.

Gözleri, kendi kendine sadece duyusal olarak tanımlayabildiği ağzına kaydı ve bunun kendi üzerinde nasıl bir his yaratacağını merak etti. Ancak bu tür sapkın ve uygunsuz düşüncelerin zihnine sızmasına izin vermek karnında rahatsız edici bir zonklamaya ve dizlerinde bir güçsüzlüğe neden oldu. Yirmi iki yıl boyunca hiç öpülmemiş olması acınası bir durum muydu? Aile üyeleri dışında tabii. Ama bu sayılmazdı. Bazen özlemini çektiği türden bir öpücük değildi bu.

Ama Roath Markisi ile değil.

Müzik sona erdi. Sette bir vals daha vardı.

"Bunun akşam yemeği dansı olduğunun farkında mısın?" diye sordu ona.

Kadın sorgularcasına ona baktı.

"Bir beyefendinin eşini yemek odasına götürmesi, ona bir tabak yemek getirmesi, yanına oturması ve balo salonuna dönme zamanı gelene kadar onunla sohbet etmesi beklenir" dedi.

Evdeki toplantılar hiç böyle olmamıştı. Noel'de ve yaz şenliklerinde verdikleri resmi balolar bile.

"Sanırım," dedi, "bunu uydurdunuz, Lord Roath."

"Sizi temin ederim ki," dedi kaşlarını kaldırarak, "vals bittiğinde çekip giderseniz beni geri dönüşü olmayacak şekilde küçük düşürmüş olursunuz. Elbette bunu söyleyerek elinize ölümcül bir silah vermiş olabilirim ama aynı zamanda kendiniz için de telafisi zor bir skandala neden olabilirsiniz."

"Abartıyorsun," dedi. "En azından."

"Jenny'yi refakatçi olarak yanımıza alacağız," dedi. "Bu endişelerinizi giderecek mi?"

Konuşmak için nefesini tuttu ama orkestra kısa bir aradan sonra daha coşkulu bir vals melodisi çalmaya başladı. Adam onu pistte döndürürken, bunun hepsinden daha güzel olduğunu düşündü. Hayatının en büyüğü gecesinde, kesinlikle balodaki en yakışıklı adamla vals yapıyordu. Bunun tadını sonuna kadar çıkarmamak aptallık olurdu. Ama set bittiğinde bile bitmeyecek gibi görünüyordu, çünkü akşam yemeğinde ona eşlik edecek, onunla oturup sohbet edecekti - ve Jenny ile.

Ona gülümseyerek ve onunla birlikte dönerek, bunu yaparken gülerken ve mutlu hissederek kendini hiçbir şeye adamıyordu. Öyle miydi? Bir baloda böyle şeyler yapmak gerekirdi. Ne de olsa hiç kimsenin onu isteği dışında evlenmeye zorlayacak gücü yoktu. O çok zorlu düğün ve düşesi bile. Onlara karşı bir yükümlülük hissedebilirdi. Vals yapmasını mümkün kılmış olsalar bile, onun hiçbir yükümlülüğü yoktu. Roath Markisi Lucas Arden'la evlenmeyi düşünmek bile onun iradesine aykırıydı.

-

J Lucas ve Leydi Philippa onlara yaklaşırken Amieson Jenny'yi yemek odasına doğru götürüyordu. Lucas, Kitty Teyze'nin arkalarından baktığını gördü.

onay vermiş olmalı. Vermemesi için hiçbir neden yoktu elbette. Kız kardeşine en ufak bir ilgi gösteren her erkeğin bir servet avcısı olduğunu varsaymak büyük haksızlıktı. Böyle bir şeyi varsaymak ona hakaret bile sayılırdı. Zaten Abingdon'ın yemek salonunda, tonun yarısı onunla birlikte sıkışmışken ona pek zarar gelemezdi.

"Size katılabilir miyiz?" Lucas sordu.

"Ama tabii ki." Jenny ikisine de gülümsedi ama sesinde bir hayal kırıklığı var mıydı?

Ah, Jenny.

"Teşekkür ederim," dedi.

Jenny yürürken Leydi Philippa'ya, "Daha önce vals yapıldığını hiç görmemiştim," dedi. "Kıtayı ve Londra'yı kasıp kavurmasına şaşırmadım. İlahi bir şey."

Lady Philippa ona, "Adımları geçen yıl yerel bir toplantıda vals yapabilmek için öğrendim," dedi.

Yemek odasında iki uzun masa odanın uzunluğu boyunca birbirine paralel olarak dizilmişti ve her iki taraftaki duvarlara da birkaç küçük masa yerleştirilmişti. Lucas, büyükannesinin uzun masalardan birinin ucuna oturmuş olduğunu gördü, elini yanındaki boş sandalyenin arkasına koymuştu. O koltuğun asıl sahibi olan Wilby Dükü ise kısa bir mesafe ötede durmuş, odanın bir köşesindeki küçük masayı koruyordu. Masa iki kişilik olarak ayarlanmıştı. Kaşlarını hiddetle çatıyordu; bu ifadenin, masaya oturacak olanları, örneğin bir çift aşığı, diğer konuklarla kibarca sohbet etmek zorunda kalmadan yarım saati baş başa geçirmekten büyük mutluluk duyacak olanları caydırdığına şüphe yoktu.

Düşes işaret etti. "Sandalyen buraya çok güzel oturacak Jenny," diye seslenerek masanın köşesini işaret etti. "Teşekkür ederim, Bay Jamieson. Evet, tam buraya. Çok naziksiniz. Masanın başında onun yanında sizin için de yer var. Bir hizmetçi başka bir sandalye ve başka bir takım getirecek."

Bir çift hizmetçi de hemen bunu yaptı.

Jamieson Jenny'nin sandalyesini yerine yerleştirip kendi koltuğuna otururken, "Leydi Philippa," dedi Majesteleri. "Ana masa bu tarafta rahatça sıkışabilmeniz için biraz fazla kalabalık. Bunun için özür dilerim ama Luc size burada eşlik edecek."

Lucas kararlı bir ifadeyle büyükbabasına baktı ama yaşlı beyefendi hanımefendi için bir sandalye çekip tek eliyle işaret ettikten sonra sanki torunu görünmezmiş gibi davrandı. Kendi yerine geçmek için döndü ve yan masada oturan iri göğüslü başhemşireyi kibarca selamladıktan sonra yerine oturdu. Başlığındaki akıl almaz uzunluktaki tüyler ona başıyla selam verdi.

Lucas, Leydi Philippa'nın oturduğu sandalyeyi itti ve onun karşısındaki yerini aldı. Ona pişmanlıkla . "Bu hiç de kibarca değildi," dedi. "Özür dilerim. Büyükannemin buraya derlemek için geldiği listenin en başında siz varsınız. Hatta henüz o listede başka kimsenin adının olmaması bile mümkün. Geldiler ve sizi kendi evlerinde gördüler ve gerçekten çok iyi olacağınıza karar verdiler. Ne yazık ki dünya, akılları belli bir rotaya girdiğinde onlara fazla tartışma fırsatı vermiyor. Yarın onlarla sert bir konuşma yapmamı ve benimle evlenmeye şiddetle karşı çıktığınız için listeden çıkarılmanız gerektiğini söylememi ister misiniz?"

Kadın gülerek onu şaşırttı. "Onlardan hoşlanmamak elde değil," dedi. "Gerçi sen söylemesen de kendi bildiklerini okumaya çok alışık oldukları belli. Büyükbaban gerçekten ölüyor mu?"

"Kim bilir?" dedi. "Sanırım doktoru bile böyle bir olayı büyük bir doğrulukla tahmin edemez. Majesteleri çok inatçı bir adam olabilir. Ölüm geldiğinde ona bir bakış atabilir ve Ölüm de sıvışıp gidebilir ve daha uygun bir zamana kadar geri dönmeye cesaret edemeyebilir."

"Yoksa o -yani büyükbaban- seni manipüle mi ediyor?" diye sordu.

"Doktorunun ona kötü haber verdiğini ima ederek mi?" Bir hizmetçi masanın ortasına iki büyük tabak yemek koyarken ve bir diğeri çaylarını doldururken sandalyesinde arkasına yaslandı. Bu olasılığı aklına bile getirmemişti. Büyükbabası şüphesiz manipülatif olabilirdi. Ama bir yalancı? "Onunla her şey mümkün. Ama ben onun bu konuda doğruyu söylediğine inanıyorum. Yoksa beni evlendirmek için neden bu kadar acele etsin ki? Daha yirmi altı yaşındayım ve sağlığım her zaman yerinde olmuştur."

Büyükannesi ve büyükbabasıyla yaptığı o sert konuşmayla ilgili sorusuna cevap vermemişti. Yine de en azından yarın ikisiyle de oturup Leydi Philippa Ware'i rahatsız etmemeleri konusunda ısrar etmeliydi. Sırf onlar onun için mükemmel olduğuna karar verdiler diye onunla evlenmek gibi bir zorunluluğu yoktu. Belki de kendisini bir düklüğün varisinin gelini olmak için yarışırken bulduğu ve dük ile düşesin tam onayını aldığı için mutluluktan havalara uçuyor olması gerektiğini düşündüler. Onlara göre, kafasında yarım beyin olan her bekâr kadın öyle olurdu.

"Babanız ne zaman öldü Lord Roath?" diye sordu, tabağına bir ıstakoz köftesi ve diğer iki lezzetli yiyeceği koyup masanın karşısından ona bakarken.

"On bir yıl önce," dedi. "Ben on beş yaşındaydım. Jenny on iki, Charlotte ise on dokuz yaşındaydı ve Sylvester Bonham ile nişanlıydı. Annemizin yasını tutarken düğünlerini bir kez ertelemek zorunda kalmışlardı. Ama sonra bir yıl daha ertelemek zorunda kaldılar. Greystone Court'ta yaşamak üzere okulumdan ve Amberwell'deki evimden uzaklaştırıldım. Bundan sonraki birkaç yıl boyunca eğitimim neredeyse sadece bir gün Wilby Dükü olmak için eğitimden ibaretti. Çok iyi öğretmenlerim vardı ama asıl öğretmenim her zaman büyükbabamın kendisiydi. Çok sert bir öğretmendi. Örneğin bana kraliyetteki tüm asillerin isimlerini, unvanlarını ve yukarıdan aşağıya doğru nasıl sıralandıklarını öğrenmemi şart koştuysa, benden mükemmellik beklerdi. Eğer beni sınar ve küçük bir hata yaparsam, odama gönderilir ve bir dahaki sefere doğru yaptığımdan emin olana kadar orada kalmam emredilirdi. Bu durumlarda aç bırakılmadım. Ancak odama gönderilen yemekler, gerçekten yenmeyecek kadar tatsız ve iştah açıcıydı. Görünüşe göre tuz -daha doğrusu tuz eksikliği- çocukların bilgilerini mükemmelleştirmeleri için büyük bir teşvik edici. Bu yemekler oldukça zekiceydi. Ayrıca sıcak olması gerekiyorsa soğuk, soğuk olması gerekiyorsa ılıktı. Zavallı aşçı. Onları bana göndermek zorunda kalmak gururuna ağır bir darbe indirmiş olmalı." Kıkırdadı.

"Ama öğrendin," dedi.

"Ama öğrendim."

"Ve bunu yaparken kız kardeşlerinizden ayrı düştünüz, bir yıl kadar bir süre içinde hem anne hem de babanızı kaybetmenin yaşadınız."

"Ondan önce de dönem boyunca okulda değildim," dedi ona. "Ama bir de tatiller vardı. Babamızın ölümünden sonra neredeyse hiç tatil olmadı. Kız kardeşlerim ve ben birbirimizi özledik."

"Ve birbirlerinden ayrı yas tutmak zorunda kaldılar," dedi. "Evet." O istemedi oraya gitmek. Değil içine o

Bir zamanlar içinden asla çıkamayacağını düşündüğü korkunç, yalnız karanlık. "Ama büyükannem ve büyükbabam da yas tutuyordu, biliyorsunuz. Tek oğullarını kaybetmişlerdi ve onu çok sevmişlerdi. Büyükannem bana onun çocukluğuyla ilgili hikayeler anlatırdı. Sanırım bu onu biraz rahatlatıyordu. Ve beni de."

Leydi Philippa'nın da babasını kaybettiğini düşündü. Ama bunu ona soramazdı. Ya da ona adamın ölmüş olmasından ne kadar memnun olduğunu söyleyemezdi.

Küçük bir sosisli dürüm yedikten sonra peçetesiyle dudaklarını silerken, "Bana ailenden bahset," dedi. "Çok az şey biliyorum. Sadece bir kız kardeşin mi var?"

"Stephanie, evet," dedi. "Benden altı yaş daha genç. Yine de yaşlandıkça aramızdaki yaş farkının azalması çok garip. Uzun bir süre boyunca o sadece evdeki çocuktı, çoğu zaman farkında değildim, gerçi bazen tercih edeceğim başka aktiviteler varken beni onunla oynamaya teşvik ediyordu. Şimdi onunla birlikte olmayı seviyorum, ancak kendi hayatı var ve hiçbirimize yapışmıyor. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim. Kilisede çok zaman geçiriyor - aşırı dindarlıktan değil ama komşumuz Sir Ifor Rhys orada orgcu olduğu ve birkaç farklı koroyu yönettiği için Steph de şarkı söylemeyi çok seviyor. Sir Ifor müzik konusunda çok yetenekli. Kendisi Galli," diye ekledi, sanki bu gerçek her şeyi açıklıyormuş gibi. "O dünyanın en tatlı insanı. Ancak geleceğiyle ilgili beklentileri

çok düşük ayarlanmış. Keşke bu konuda bir şeyler yapabilseydim ama başkasının hayatını düzenleyemeyiz, değil mi? Bazen aşk acıtır."

"Neden alçaklar?" diye sordu. Gerçi tahmin edebiliyordu. Kız kiloluydu ve tam olarak sade olmasa da bariz bir şekilde güzel de değildi. Çok güzel saçları vardı ama yakışmayan bir tarzda kullanıyordu. Hayatının her günü, alışılmadık derecede güzel olan ablasını görüyordu. Bu ona çok adaletsiz geliyor olmalıydı. Belki de haksızlıktı. Ama hayatın doğası böyleydi.

"Babamızı çok severdi," dedi Leydi Philippa ona. "Ve ağabeylerimizi de. Yine de o on iki yaşına geldiğinde hepsi onu terk etmişti. Ben, Devlin ve Nicholas o dokuz yaşındayken, birbirlerinden birkaç ay sonra savaşa gittiler ve babam üç yıl sonra ani bir kalp krizinden öldü. Ayrıca Steph kendini güzelden daha az güzel görüyor. Ama ayna her zaman güzelliğin en iyi taşıyıcısı değildir, değil mi?"

Gülümsedi. Kız çok haklıydı. Ama on beş, on altı yaşındaki bir kız için bunu anlamak kolay olmasa gerek.

"Ben, Devlin ve Nicholas senin kardeşlerin mi?" diye sordu. "Bana başka bir vesileyle Ben'den biraz bahsetmiştin. Ben Ellis, yani."

"Bir de Owen var," dedi. "En genci o. Oxford'da birinci sınıfta okuyor. Doğduğunda, tıpkı Nicholas'ın orduda görev alması gibi onun da kilisede kariyer yapması planlanmıştı. Ama Owen kısa sürede ailenin yaramaz çocuğu oldu ve annemle babam onunla ilgili planlarından vazgeçtiler. Şimdi bunu yapmakta haklı olduklarından pek emin değilim."

"Her şeye rağmen kiliseye girebilir mi?" diye sordu.

"Pek olası görünmüyor," dedi gülümseyerek. "Hâlâ eğlence ve enerji dolu. Geçtiğimiz yıl boyunca annem

Her gün aptalca bir şaka yüzünden Oxford'dan gönderileceği beklentisi içinde. Ancak aynı zamanda zeki ve çalışmaları konusunda ciddi. Karmaşık bir karakter. Hayatında ne yapacağını tahmin etmek zor."

"Ya Ben?" diye sordu. "O nasıl uyum ?"

"Büyüdükten sonra birkaç yıl boyunca Ravenswood'da babamın kâhyası oldu," dedi. "Bunu yapmak zorunda değildi. Ona da tıpkı bizim gibi, ailenin tam bir üyesi gibi davranıldı. Bu tamamen kendi seçtiği bir kariyerdi. Devlin'le birlikte savaştan döndükten sonra görevine devam etmedi. Kısa bir süre önce dul kalmış ve eve genç bir kız getirmişti. Aklında onunla birlikte kendine ait bir ev ve hayat kurmak vardı. Hâlâ resmi olarak Ravenswood'da yaşıyor ama Ravenswood'dan çok da uzak olmayan bir kıyıda Penallen adında yeni bir evi var. Bu yılın sonlarına doğru oraya taşınmadan önce evi tadilattan geçirecek. Her ikisini de çok özleyeceğiz."

Ama belki de Ravenswood'da yaşamayacaktı.

Lucas o zamana kadar kendini bulacağını düşündü. Sezon bitmeden nişanlanmış ve yıl sonuna kadar da evlenmiş olacaktı. Bu gece kuşatılmıştı.

"Nicholas hâlâ bir subay mı?" diye sordu.

"Evet," dedi. "O bir süvari alayında binbaşı. Onun için endişeleniyorum. Annem ve Stephanie de öyle, gerçi bu konuda pek konuşmuyoruz. Geçen yıl Napolyon Bonapart'ın teslim olduğunu ve Elba adasına sürgün edildiğini duyduğumuzda çok rahatlamıştık. Savaşların nihayet sona erdiğini ve üçünün de güvende olduğunu düşünmüştük. Ama şimdi Nicholas güvende değil. Neredeyse yeniden savaş çıkacak."

Ona dünyanın bir yerinde her zaman savaş olduğunu ve bunun büyük bir kısmının

kaçınılmaz olarak İngiltere'yi de içine alacaktı. Teselli edilemeyecekti. O ve ailesi hiçbir zaman rahatlayamayacak ve asker kardeşi hakkında endişelenmeyi bırakamayacaktı. Ama bunu biliyor olmalılar. Ne yaptığını fark etmeden önce masaya uzandı ve rahatlatıcı elini onunkinin üzerine koydu. Elini hızlıca sıktı ve geri çekti.

"Wellington Dükü orada yetkili," dedi. "Çok zeki bir general, gerçi buradaki pek çok kişi bu konuda tartışacaktır, biliyorum. Ancak tüm Britanya'nın ona ve Prusyalı general Von Blücher'e güvenmesi gerekiyor. Gerçi bunu söylemek benim için kolay, biliyorum. Orada savaşan yakınımnda kimse yok. Senin bir kardeşin var."

"Binlerce başka kadın da öyle," dedi. "Ve babalar, oğullar ve kocalar."

"Ve bir erkek kardeşin daha var," dedi. "Stratton."

"Devlin, evet," dedi. "Bu sabah karısı Gwyneth'ten bir mektup aldık. Sonunda Galler'den buraya doğru yola çıkmışlar. Her gelebilirler. Savaşta geçirdiği altı yılın çoğunda onunla mutsuzdum. Çünkü hiçbirimize, hatta onu özleyen ve onu kıracak hiçbir şey yapmamış olan Stephanie'ye bile bir kez olsun mektup yazmadı. Benim yapmadığım gibi. Ya da Owen'a. Babam öldükten sonra bile ne geri döndü ne de mektup yazdı. İki yıl boyunca. Yaralı bir yüz ve granitten bir kalple eve döndükten sonra da onu affetmemeye kararlıydım. Ya da öyle görünüyordu. Ama bence aşk ölmez. Uykuda kalabilir, yaralar ve izler bırakabilir. Ama asla yok olmaz."

Gözlerini tabağına dikmiş bakıyordu.

Istakoz köftesinin hâlâ üzerinde, yenmeyi beklediğini fark etmedi. Çayının sadece yarısını içmişti. Fincanında kalanlar şimdiye kadar soğumuş olmalıydı.

Ailesinde tüm bu kargaşaya neden olan şeyin ne olduğunu açıklamadı ve o da sormadı. Ama sanki bir zamanlar yakın bir aileymişler ve belki de Stratton öldüğüne göre yine yakın bir aile olacaklarmış gibi geliyordu. Bir bağlantı var mıydı? Olduğuna bahse girerdi.

"Aşk, aşk değildir.." dedi. "Sen biliyor musun sone?"

"Her zaman sabit bir işarettir..." dedi, başını kaldırıp ona gülümserken şiirin farklı bir bölümünden alıntı yaparak. "Ama sanırım Shakespeare romantik aşktan bahsediyordu."

"Aşk aşktır," dedi.

"Aşk, aşk değildir. Aşk aşktır. Biraz başım dönüyor." Yumuşak bir şekilde güldü. "Bazı insanlar balo salonuna geri dönüyor. Bence biz de gitmeliyiz Lord Roath. Bir sonraki dans setine söz verdim ve geç kalmak istemem."

Lucas ayağa kalkıp ona kolunu uzatırken sadece güzel değil aynı zamanda sempatik de olan Leydi Philippa Ware'e biraz aşık olduğunu hissetti. Dört yıl önce Paskalya için onu Ravenswood Malikânesi'nin civarına getiren kadere belki de son on günde onuncu kez lanet okudu.

Ve onuncu kez kendine hatırlattı ki, eğer bunu yapmamış olsaydı, kız şimdiye kadar evlenmiş olacaktı. Ve muhtemelen mutlu olurdu.

Belki o da mutlu olurdu, çünkü onunla hiç tanışmamış olacaktı.

C T              



HWilby Dükü      dedi. "Leydi Philippa Ware'e evlenme teklif edilmesi d        ."

Bir d k n unvanının ve muazzam m  k ve servetin varisi olmasına rağmen taciz mi ediliyor, Lucas? Benim ve Majesteleri'nin gözlemlerine göre, şu anda Londra'da bulunan en güzel, en çekici, en mütevazı, en dengeli ve en uygun genç bayan. Sizinle birlikteyken çok cana yakın davranıyor, sizinle sohbet ediyor ve size gülümsüyor ama hiçbir şekilde sizi tuzağa düşürmeye niyetli olduğu izlenimini vermiyor. Jenny'nin arkadaşı oldu. Kitty onu seviyor, Charlotte ve Sylvester da   yle. Grace ve benim bu yıl şehre geldiğimizde sahip olduğumuz tüm beklentileri karşılıyor ve hatta a  ıyor. Ona nazik davranarak onaylad  ımızı gösterdik. Yine de bizi onu taciz etmekle mi suçluyorsunuz?"

Majesteleri ondan ne zaman Lucas diye söz etse, torunu başının belada olduğunu anlıyordu.

Düşes D  k'e, "Bewcastle'ın kız kardeşi Leydi Morgan Bedwyn var," diye hatırlattı. "Onun Londra'da olduğunu duyduk, Percy. Ancak d  n geceki baloda yoktu."

Lucas, "O bir koca arayışında değil," dedi. "Onunla tanıştığım tek seferde bunu çok açık bir şekilde ifade etti. Kibirli bir tavrı vardı ve çok ama çok sıkılmıştı."

Çevresindeki tüm sosyal ortamdan. Bunun etkilenmiş bir can sıkıntısı olduğuna inanmıyorum. Ondan etkilenmemiştim."

"Cazibenin ne alakası var?" Majesteleri tersledi ve kahvaltısını bitirdiğine göre kahve fincanını doldurması için uşağa işaret etti.

Düşes ona, "Bu senin ikinci fincanın, Percy," diye hatırlattı.

"Ve bir sonraki üçüncü olacak, May, eğer fincanımı tekrar doldurmaya karar verirsem," dedi sınarcasına. "Bedwyn'ler tuhaf bir aile. Özellikle de Bewcastle'ın kendisi. Tanıdığım kadarıyla soğuk bir balık, gerçi o gümüş gözleriyle bir balıktan çok kurda benziyor. Bırakalım Leydi Morgan Bedwyn'i başkası alsın. Zaten zamanla Rochester teyzesine benzeyecek ve bu da onunla evlenecek kişi için hiç de hoş bir durum olmayacak. Ben hala Leydi Philippa Ware'in senin için doğru kişi olduğunu söylüyorum Luc."

Düşes, "Dün akşam birlikte vals yaptığınızda pistteki en yakışıklı çift sizdiniz," dedi. "Çok güzel bebekleriniz olacak, Luc."

Lucas yüzünü buruşturdu.

Majesteleri bir an için nutku tutulmuş bir halde karısına baktı. "Bebekler sevimli değildir. Bir ucunda gürültüyle ve durmadan ağlayan, diğer ucunda ise durmadan altını ıslatan ya da daha kötüsü, kel yumurtadan başka bir şeye benzemezler," dedi. "Ama bebekler bir amaç için gerekli araçlardır, Lucas. Erkek bebekler. Dişi bebeklere karşı olduğumdan değil. Ama senin için önce bir erkek, tercihen ikinci ve sonra da istediğin kadar kız."

Bu konuşmanın ipliği bir şekilde çözülmeye başlamıştı, diye düşündü Lucas.

"Ne yazık ki Büyükbaba," dedi, "sadece benim üzerimde bir kontrolünüz var. Leydi Philippa Ware'in ya da sizi kazanabilecek başka bir müstakbel gelinin üzerinde değil.

ve büyükannemin onayı. Dün akşam Leydi Philippa'ya bugün sizinle konuşacağıma ve onu rahatsız etmemeniz gerektiğini açıkça söyleyeceğime söz verdim."

"Ona söz mü verdin?" Dük fincanını kaptı ve kahvesini tek bir yudumda içti. "Kendini zorbalığa uğramış hissettiğini mi söyledi?"

Lucas içini çekti. "Aslında ikinizden de hoşlanmadan edemediğini söyledi," dedi. "Ama-"

Büyükbabası elinin ayasını masaya vurdu ve masanın üzerindeki tabak çanağı şingırdattı.

"Ama hiçbir şey," dedi. "Bana öyle geliyor ki Lucas, güzel bir kadın gördüğünde reddetme korkusuyla ona kur yapmaktan çekinen bir torun için kötü bir özrüm var. Ona kur yap. Seni reddetmek için hiçbir sebebi olmadığından ve kabul etmek için her türlü sebebi olduğundan emin ol. Bu taciz mi? Zorbalık mı? Teklifinizi yaptığınızda hala hayır deme özgürlüğüne sahip olacak. Hayır dememesini sağlayın."

Düşes torununa gülümseyerek, "Jenny bana Leydi Philippa'nın baldızı olmasını çok istediğini söyledi," dedi, sanki bunun onu kabul etmeyecek bir kadına ilgi göstermesi için yeterince cesaretlendirici olacağını düşünmüştü. "Bugün ona çiçek gönderdin mi Luc?"

"Daha kahvaltı vakti büyükanne," diye hatırlattı ona. Büyükannesi ve büyükbabası neredeyse her zaman sabahları ilk horoz öttüğünde kalkarlardı - Arden House'un yakınlarında horoz olduğundan değil. Yine de bunun bir önemi yoktu. Baloda geçirdikleri yoğun bir gecenin ardından geç yatmış olmaları da önemli değildi. Yine de ayaktaydılar. Öte yandan teyzesi ve kız kardeşi, dün akşamki baloya katılan diğer herkesin onda dokuzu gibi, hâlâ yataklarında uyuyorlardı.

"Bulabildiğiniz en büyük buket," dedi Majesteleri. "Sonra da boyutunu iki katına çıkar. Dün gece orada olan diğer tüm genç delikanlılar ona çiçek gönderecek. Sizinkinin öne çıktığından emin olun."

Umutsuzdu. Tartışmaya devam etmenin bir anlamı yoktu. Çünkü Lucas'ın taciz tanımı asla büyükanne ve büyükbabasınıninkiyle uyuşmayacaktı. Akıllarınca Leydi Philippa Ware'e büyük bir lütufta bulunuyorlar, onu torunları ve varisleri için bir gelin olarak kabul edeceklerini açıkça belirtiyorlardı.

"Elimden geleni yapacağım," dedi zayıf bir sesle. "Ama en iyi çabalarım bile onu evet demeye ikna edemeyebilir, biliyorsun. Ve eğer ona sorarsam ve hayır derse, o zaman mesele bitmiş olacak. Umarım büyükanne, uygun gelinler listenizde birkaç isim daha vardır."

"Öyle," dedi. "Bayan Thorpe da dahil, yeterince tatlı bir kıza benziyor ve güzel davranıyor. Ama Leydi Philippa olağanüstü biri gibi görünüyor. Bu sabah Kitty'yle alışverişe gideceğim, tabii saat öğleyi vurmadan kalkmaya karar verirse. Ona göre bütün şapkalarım modası geçmiş ve benimle görülmekten utanıyor - tabii bunu son kez bu kadar açık bir şekilde söylemedi. Gidip hazırlanmalıyım."

İki adam onunla birlikte kalktı ve kahvaltı salonundan çıkışını izledi.

Dük, "Ulusun işleriyle ilgilenmek üzere Saray'a gidiyorum," diye duyurdu. "O çiçekleri göndermeyi unutma Luc. Ve kur yapmakla meşgul ol. Bu Majesteleri için önemli ve Majesteleri de benim için önemli."

Lucas peçetesini masaya fırlatıp büyükbabasını takip ederken, gerçekten de alçakça bir darbe, diye düşündü.

Oda. Dük, amacına uygun olduğunda biraz şantaj çekinmezdi.

-

hilippa o öğleden sonra annesi ve kız kardeşiyle birlikte parkta yaptığı yürüyüşten eve döndüğünde, birlikte yürüdüğü en az dört beyefendinin Dün akşam dans edenler onun yokluğunda kartvizitlerini bırakmışlardı. Kartlar koridordaki gümüş bir sehpanın üzerinde, taze davetiyelere benzeyen küçük bir yığının yanında duruyordu. Günün postası erkenden ulaştıktan sonra elden teslim edilmiş olmalıydılar.

Dışarıda giydikleri kıyafetlerden kurtulmak için üst kata çıkmadan önce uşağın önerisiyle kütüphaneye girdiklerinde, sabah gelenlere ek olarak ayrıldıklarından beri teslim edilen tüm buketler nedeniyle odanın özellikle lüks bir çiçek bahçesi gibi görüldüğünü ve koktuğunu keşfettiler. Hepsi kaselere, vazolara ve hatta birkaç büyük vazoya yerleştirilmişti.

Ancak hemen dikkatlerini çeken çiçekler değildi ya da kâhyanın başka bir şey yapmadan önce buraya gelmelerini istemesinin nedeni de bu değildi. Çünkü orada, çiçekleri ve onlara eşlik eden kartların üzerindeki mesaj ve imzaları inceleyen Gwyneth ve Devlin vardı. Stratton Kontu ve Kontesi'nin kendileri.

"Devlin kapıya doğru dönerek, "Birisi," dedi. fırtına gibi esiyor. Sanırım doğru terim bu, değil mi? Acaba sen olabilir misin, Pippa?"

Ama Stephanie hiç de hanımefendilere yakışmayan bir sevinç çığlığı atarak kendini ağabeyinin kollarına atmış, annesi de sevinç çığlıklarıyla öne atılarak

Gwyneth'e sarıldı. Philippa ise ellerini göğsünde kavuşturmuş, saf bir mutluluk duygusuyla her ikisine de bakarak gülümsüyordu. Artık her şey yoluna girecekti. Onlar gelmeden önce her şeyin nasıl olup da yolunda gitmediğini düşünmek için durmadı. Ne de olsa dün gece ve bugün onun için büyük bir zaferdi, yine de her şeyin kafasına girmesine izin vermemek için çok çabalıyordu. Toplumun içine fırlatılmıştı ve görünen o ki toplum onu karşılamak için kollarını açmıştı.

"Sen buradasın," dedi.

"," dedi Devlin, Stephanie'yi bırakıp Philippa'ya sarılmak için dönerek. "Umarım sadece rüya görmüyorumdur ve uyandığımda hâlâ arabada olduğumu ve daha yüz mil yol gittiğimi fark etmek üzereyimdir. Bütün bu çiçekleri gördükten sonra, Pippa, ve eğer beraberindeki kartlara inanılacaksa, topladığın sadık hizmetkârların sayısını okuduktan sonra, sana demek zorunda hissediyorum. Kına yakmamı bekle."

Stephanie bu sabah bunu ondan önce söylemişti. "Çok yorgun olmalısın Gwyneth," dedi annem.

"Hiç gelmeyeceğinizi düşünmüştük," diye ekledi Stephanie, birinden diğerine gülümseyerek.

Gwyneth, "Kardeşin yolculuğu çok kısa aşamalarla yapmamız konusunda ısrar etmeseydi iki gün önce, hatta belki de üç gün önce burada olurduk, Steph," dedi.

Gwyneth ona gülerken Devlin, "Düşünceli bir koca olduğum için kusura bakma," dedi. "Devam et o zaman. Söyle onlara. Bunu bu akşam yemekten sonraya saklamayı planlamıştık ama öğleden sonra olmasının ne sakıncası var? Özellikle de etrafımız çiçeklerle çevriliyken ve oda çok şenlikli görünüyorken."

Gwyneth, "Görünüşe göre hassas bir durumdayım," dedi ve kızardı.

Stephanie tekrar çığlık atarak baldızının üzerine atıldı, Philippa kardeşine sarıldı ve bu kez ellerini göğsünde kavuşturup hepsine bakma sırası annemdeydi.

"Oh," dedi. "İkinci torunum. Ne kadar da kutsanmış olacağım."

Philippa onu bu sözlerinden dolayı seviyordu. Çünkü Joy gerçekte onun torunu değildi. Ben de onun oğlu değildi. Babamın metreslerinden birinin gayrimeşru çocuğuydu. Ama annem her zaman hem Ben'e hem de Joy'a kendi çocuğuymuş gibi davranmıştı.

Devlin, "Kasım ayı civarında ya civarında ortaya çıkacaktır," dedi. "Belki daha erken. Gwyneth biz İdris'in düğününe gitmeden önce şüphelenmişti ama seyahat etmesi yasaklanmasın diye bana bile -özellikle bana- tek kelime etmedi."

"Biz çok mutluyuz," dedi Gwyneth. "Tahmin edebileceğiniz gibi annem ve babam da öyle. Ben de öyle. Ona haber verebilmek için buraya gelirken Penallen'e kısa bir uğrama yaptık. Yakında buraya gelecek-ah, ve şimdi onun sürprizini bozdum. Joy en güzel kıyafetlerini çoktan eskitti ve ben de onunla alışverişe gitmeye söz verdim. Ama bu kadar yeter. Hepiniz çok iyi görünüyorsunuz. Bayan Field ile evde kalmak yerine Londra'ya geldiğin için üzgün değil misin Steph?"

"Değilim," diye güvence verdi Stephanie ona. "Dizlerim ağrısa da Aziz Paul Katedrali'nin Fısıldayan Galeri'sinin her tarafını dolaştım ve Hyde Park'ta ev yapımı bir uçurtmanın fırlatılışını izledim. Westminster Abbey'in her köşesini keşfettim ve Hampton Court'a tekneyle gittim. Gerçek, canlı bir dükle -Wilby Dükü- ve düşesiyle tanıştım ve bana nazikçe baktılar ve hatta benimle konuştular. Ve Pippa'nın şimdiden pek çok

yakında bütün çiçeklerle ne yapacağını bilemeyecek. Dün akşam Leydi Abingdon'ın balosunda tek bir set bile kaçırmadı. Vals bile yaptı. Leydi Jersey ona izin verdi. Meşhur Leydi Jersey."

"Evet, buketlerle birlikte gelen kartları okuyorduk," diye hatırlattı Devlin ona. "İçinde tek bir gül olan isimsiz kart da dahil."

Philippa'nın odaya baktığını gören Gwyneth, "Şöminenin üzerinde," dedi. "Çok zeki bir beyefendi olduğunu söyleyebilirim. Sahip olacağını bildiği tüm rakiplerinden daha büyük görünerek sizi etkilemeye çalışmak yerine, küçük ve zarif olmayı tercih etmiş."

"İşte," dedi Devlin ve uzanarak dar kristal bir gül vazosuna dayanmış olan kartı aldı. Ona uzattı ve o da okudu.

Ne kırmızı ne de pembe. Sadece mükemmel bir şeftali gülü.

Kaşlarını kaldırdı.

"Bu da mükemmel," dedi annesi, omzunun üzerinden kartı okurken ve merakla ona bakarken.

"Evet." Philippa kartı Devlin'e geri verdi ve dönüp odaya baktı. "Diğer bütün çiçekler de öyle. İnsanlar çok nazik. Her şey biraz bunaltıcı."

"Bence buna alışsan iyi olur," dedi ağabeyi. "Ve nezaketin buradaki kütüphanede açan çiçek bahçesiyle pek bir ilgisi olduğundan şüpheliyim."

"Gel," dedi annem, elini Gwyneth'in kolunun arasından geçirerek. "Misafir odasına çıkalım. Kavrulmuş durumdayım ve bir fincan çaya hasretim. Sanırım hepimiz öyleyiz."

Philippa, Devlin'in kollarından birini tutarken diğerini Stephanie'ye uzattı ve tek gülle birlikte gelen kartın -şeftali gülünün- imzasız olmasına çok sevindi. Elbette kardeşine gönderenin kim olduğunu söylemesi gerekecekti. Ama henüz değil.

-

TLucas aynı gün Jenny'yi kız kardeşlerini ziyarete götürdü ve geç bir öğle yemeğine kaldı. Eski bir arkadaşıyla tanıştı.

Öğleden sonra Oxford günlerinden kalma bir arkadaşıyla buluştu ve onunla yetenekli bir kılıç ustasının eğitimliğinde keyifli bir saat geçirdi; Markiz her maçı kaybetmesine rağmen kendini geliştirdiğini söyledi. Aynı arkadaşıyla modaya uygun bir saatte parkta gezintiye çıktı ve tanıdık çevresinin genişlediğini keşfetmekten memnun oldu. Birkaç kişiyle sohbet etti ve aralarında dün geceki baloda tanıştırıldığı birkaç genç hanımın da bulunduğu diğerlerine selam verdi. Hatta birkaçıyla dans bile etmişti. Arkadaşıyla White's'ta yemek yedi ve akşam onunla birlikte tiyatroya gitti.

Ertesi gün White'a ve ardından Jackson'ın boks salonuna gitti. Öğleden sonrayı Leydi Abingdon'ın kızını eğlendirmek için bir araya getirdiği bir grupla Richmond Park'ta piknik yaparak geçirdi. Daha ilk andan itibaren Bayan Thorpe'un eli için en gözde talibin kendisi olduğu belliydi. Kendisini Leydi, annesi ve bir erkek kuzeniyle birlikte bir arabada otururken buldu. Daveti büyükannesinin onayıyla kabul etmişti, büyükannesi Leydi Philippa'nın kendisini rahatsız hissettiğini söylemiş ve Lucas'ın ağını biraz daha genişletmesi gerektiğine gönülsüzce de olsa karar vermişti ama yine de hoşuna gitmeyen bir evliliğin tuzağına düşmemeye dikkat ediyordu.

Kapana kısıldı! Pek hoşuna gitmedi!

İtiraz etmemişti. Ne anlamı vardı ki?

O akşamı Charlotte'un kayınvalidesi Lord ve Leydi Patterson'ın ev sahipliğinde düzenlenen bir suarede geçirdi. Leydi Patterson, gecenin bir noktasında ona hayal kırıklığına uğradıklarını söyledi.

Akşam, Stratton Kontesi ve kızı, merhum kontun kardeşi Bay Charles Ware ve eşi, Stratton Kontu ve Kontesi'ni kasabada ağırlamak için bir akşam yemeği düzenledikleri için izin almak zorunda kalmışlardı. Kontun gün içinde Lordlar Kamarasına kabul edildiği anlaşılyordu.

Yani Lucas artık Stratton'ın kasabaya geldiğini biliyordu. Şimdiki Stratton'ın. Büyükbabasının kampanyanın bir sonraki aşamasına geçmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Her şey korkunç bir şekilde kontrolden çıkmış gibiydi. Leydi Philippa Ware'in dünyadaki son erkek olsa bile onunla neden evlenmeyeceğini Majestelerine tam olarak anlatmak imkânsızdı. Onun da neden onunla evlenmeyeceğini açıklamak aynı derecede imkânsızdı. Elbette bazı çılgın anlarında bu fikri aklından geçirmiş olsa da.

Bir sonraki adımın ortaya çıkması için uzun süre beklemesi gerekmedi.

Ertesi gün öğleden sonra terzisiyle yaptığı uzun bir seanstan eve döndüğünde, akşam katılmayı kabul ettiği özel bir kart partisinden önce biraz dinlenmeyi umarken Lucas çalışma odasına çağrıldı. Majesteleri orada, süslü meşe masanın arkasında oturmuş onu bekliyordu ama masanın üzerinde bir kurutma kâğıdı, bir şişe mürekkep ve birkaç tüy kalem dışında hiçbir şey yoktu. O halde bu resmi bir toplantı olacaktı, günlerinin nasıl geçtiğine dair ateş başında dostça bir sohbet değil.

"Otur Luc." Büyükbabası masanın uzak tarafına, karşısına yerleştirilmiş olan sandalyeyi gösterdi.

Lucas oturdu.

Dük, "Stratton nihayet Lordlar Kamarası'ndaki yerini aldı," dedi. "Kendisi eski bir asker. Yara izi de bunu gösteriyor." Bir parmağını alnında ve yanağında çaprazlamasına gezdirdi. "Öyle bir adam değil

geçmek isteyeceğini sanmıyorum. Yine de yeterince iyi birine benziyor. Birlikte öğle yemeği yedik."

Tabii ki vardı. Majestelerinin daveti üzerine, şüphesiz.

Dük, "Karısının kardeşinin düğünü için Galler'de bulunuyor," dedi. "Yarın sabah saat onda Stratton House'da sizi özel olarak kabul etmeyi kabul etti."

Yüce Tanrım! Şimdiden mi?

"Ona," dedi büyükbabası, "bu yıl benim ilerlemiş yaşı ve babanızın talihsiz ölümü ışığında, uygun doğum ve soydan bir gelin aramanın zamanının geldiğine karar verdiğinizi açıkladım. Ekselansları ve benim bu arayışınızda size destek olmak için kasabaya geldiğimizi anlattım. Kendisine Leydi Philippa Ware ile bir tanışıklığınız olduğunu ve Majestelerinin birbirinizden çok hoşlandığınızı gözlemlediğini söyledim."

Lucas, Majesteleri gerçeği eğip bükmekte ne kadar da ustaymış, diye düşündü, hiç bozmadan ve düpedüz yalan söylemeden.

"Ve bana," diye devam etti Dük, "babalarının ve büyükannelerinin birer yıl arayla vefat etmeleri de dahil olmak üzere, kaçınılmaz koşulların, kız kardeşinin yirmi iki yaşına geldiği bu yıla kadar toplumdaki yerini almasını engellediğini anlattı. Bana kız kardeşinin evlenmeye çok hevesli olduğunu, ancak bunu sadece iyi ve sağlam karakterli, kalbine de dokunacak bir adamla yapmak istediğini söyledi. Stratton sizi ya da hakkınızda benden duydukları dışında hiçbir şey bilmiyor. Majestelerinin kız kardeşinin sizden hoşlandığına dair izleniminin doğru olup olmadığını bilmiyor. Yine de sizi kabul etmeye istekli, ancak adreslerinizi kabul etmeye açık olup olmadığını anlamak için önce Leydi Philippa ile konuşmak niyetinde. Karar ona ait olmalı, o beni bilgilendirdi, çünkü o artık onun olmaktan çıktı

Yirmi birinci yaş gününe ulaştığında nominal olarak bile olsa vasisi."

Aman Tanrım, diye düşündü Lucas, bu bir felaketin başlangıcıydı. Yine de bu karşılaşmadan kaçmasının hiçbir yolu yoktu. Büyükbabası Stratton'la bizzat anlaşmıştı ve adam onu bekliyor olacaktı; tabii Leydi Philippa onunla konuşmayı kesin bir dille reddetmezse, ki büyük ihtimalle reddedecekti. Belki de kardeşine bunu yapması için iyi bir neden bile verebilirdi. Örneğin gerçeği.

"Yarın sabah oraya gideceğim," dedi iç çekerek.

"O halde nişanın çok yakın olmasını bekliyorum," dedi Majesteleri, "hanımefendi sırf gururu uğruna ilk teklifiniz konusunda tereddüt etse ve daha fazla zaman istese bile. Yine de bu gecikmenin haftalar değil, sadece günler sürmesini sağlamalısınız. Sen yakışıklı bir adamsın Luc ve iyi bir erkek figürsün. Bilinen hiçbir kötü alışkanlığın yok. Kız kardeşlerini, yeğenlerini seviyorsun. Büyükanneni seviyorsun ve ona sonsuz bir nezaketle davranıyorsun. Kendinizi zorladığınızda büyük bir çekicilik yeteneğine sahipsiniz. Birkaç akşam önce Leydi Philippa ile vals yaparken bunu yaptınız ve Leydi Philippa gözle görülür bir şekilde büyüldü. Aradığım kişi o, Luc. Diğerlerini boş ver, majesteleri bir alternatif gerekli olursa diye yedekte tutuyor. Senin herhangi bir alternatife ihtiyacın olmayacağını umuyorum."

"Tabii," dedi Lucas, majestelerinin odadan çıkmasına izin vermek için kütüphanenin kapısını açık tutarak, "beni kabul etmeyi açıkça reddederse, büyükbaba ve sadece naz yapmadığı ortaya çıkarsa o başka. Ya da ağabeyi benimle konuştuktan sonra bu evliliğe onay vermeyip onunla konuşmama bile izin vermezse."

Dük, "İkisi de gerçekleşmesine izin vereceğiniz bir sonuç değil," dedi. "Benim torunum olduğunu her zaman aklında tut."

Evet, toplumdaki üstün yerine dair bu kibirli kesinlik eğitiminin bir parçasıydı, diye hatırladı Lucas büyükbabasını odadan çıkarken takip ederken.

-

G Wyneth, Galler'de herhangi bir barınaktan uzakta, aşık bir sahilde yürürken aniden bastıran yağmur nedeniyle sırlıslık olan ve bir daha geri getirilemeyip zorunda kalan en sevdiği şapkasının yerine bir şapka almak için alışveriş istiyordu. Stephanie Hookham Kütüphanesi'nden ödünç aldığı kitapları başka değiştirmek istiyordu. Philippa'nın hiçbir şeye ihtiyacı yoktu ama ablasına ve eniştesine eşlik etmekten çok mutluydu ve tüm boneler hakkında dürüstçe görüş bildireceğine söz verdi. altında göz önünde bulundurun. Onlar harcandı a Dul kontes, bir önceki akşam migreni tuttuğu için Charles Amca ve Marian Teyze'nin Devlin'in resmi bir memur olmasını kutlamak için düzenledikleri akşam yemeğinde ailenin geri kalanına katılamayan Elise Teyze'yi ziyarete gittiğinde birlikte keyifli bir öğleden sonra geçirdiler.

Lordlar Kamarası üyesi.

Katılacak herhangi bir sosyal etkinliğin olmaması oldukça güzeldi. Philippa boş bir öğleden sonra geçirmenin nadir olduğunu keşfediyordu. Boş bir akşam daha da nadirdi.

"Tabii ya," dedi Gwyneth gülerek, dönüşlerinde Stratton Evi'nin salonuna girdiklerinde Devlin'in sanki onları bekliyormuş gibi orada olduğunu gördüler, "Pippa eve büyüleyici yeni bir şapka ile geldi, ben ise hiç şapka ile gelmedim. Görünüşe bakılırsa ben doğuştan sersemim.

Yine de yarın cips pipeti için geri dönebilirim. Hem Pippa hem de Steph beğendi."

"Ve ben altı kitapla geldim," dedi Stephanie. "Onları arabaya taşımak için zorlukla kaldırabildim. Bir tanesi sekiz yüz sayfa uzunluğunda."

Devlin Gwyneth'i yanağından öptü ve kız kardeşlerine gülümsedi. "Çayın siz döndükten on beş dakika sonra salona getirilmesi için talimat verdim," dedi. "Annem onu beklemememi söyledi. Migreni geçtiyse muhtemelen Elise Teyze'yle çay içecektir. Ama sen odana çıkmadan önce Pippa, seninle kütüphanede biraz konuşabilir miyiz?"

Kadın sorgularcasına ona baktı.

"Kulağa uğursuz geliyor," dedi Stephanie neşeyle. "Sanırım Dev kırbacını şaklatmak üzere, Pippa. İçeri girmeden önce vicdanını yoklasan iyi edersin. Ne yaptın sen?"

"İkinizle de en geç on beş dakika içinde görüşeceğiz," dedi Gwyneth, kolunu Stephanie'ninkine dolamadan önce onlara gülümseyerek. "Kavruluyorum."

Kütüphane hâlâ çiçeklerle doluydu ama solmuş çiçeklerin bir kısmı sökülmüş ve ince vazo şöminenin üzerinden alınıp Philippa'nın odasına götürülmüştü -çünkü buradaki büyük buketler arasında kaybolmuş gibiydi, diye belli belirsiz bir açıklama yapmıştı onu alırken. Aslında tam tersi de doğrudu.

Devlin kapıyı kapattıktan sonra, "Bugün Wilby Dükü ile öğle yemeğine davet edildim," dedi. "Sanırım bu büyük bir onurdu. Çok yaşlı ve otokratik biri ve diğer üyelerin çoğu ona saygı duyuyor gibi görünüyor. Anladığım kadarıyla onunla tanışmışsınız."

Oh.

"Evet," dedi. "O ve düşes taşradan geldiklerinde ben Arden House'daydım. Steph'in size bahsettiği uçurtma uçuşma günüydü. Hem dük hem de düşes, siz gelmeden önceki gece Leydi Abingdon'ın balosunda benimle tekrar konuşma nezaketini gösterdiler. Hatta Leydi Jersey'i bana vals yapma izni vermeye ikna eden de Majesteleri oldu."

"Wilby bana evini düzene sokmak istediğini söyledi," dedi Devlin. "Seksen yaşına yaklaşmış olmalı, olağanüstü bir yaşlılık. Sadece bir oğlu vardı, şimdi rahmetli oldu, onun da sadece bir oğlu vardı. Luke Arden."

"Lucas'ın kısaltması," dedi Philippa ona, şöminenin yanındaki sandalyenin kenarına oturarak.

"Ah," dedi. "Wilby Düşesi'nin birlikte vals yapmanızı istediği kişi o muydu?"

"Evet," dedi. "Gerçi ondan sonra başka beylerle de vals yaptım."

"Görünüşe göre," dedi Devlin, "dük ve düşes bu yıl Londra'ya ilk kez, torunlarının uygun bir gelin bulmasına yardım etmek ve onu evlendirmek amacıyla geldiler. Görünüşe göre seçimlerini sizin üzerinize yapmışlar."

Philippa dudaklarını yaladı. "Diğerlerinin yanı sıra şüphesiz ben de," dedi. "Onu kesinlikle cesaretlendirmedim, Dev. Aslında tam tersi. Yakında bana kur yapmadığını ve benim de onu buna teşvik etmediğimi görecekler."

"Henüz görmediler," dedi. "Torun yarın sabah beni burada ziyaret edecek, muhtemelen kimlik bilgilerini sıralayacak ve size bir teklifte bulunacak. Onu kabul etmeyi kabul ettim, ancak Wilby'ye bu konudaki duygularınızı öğrenmek için önce sizinle konuşacağımı açıkça belirttim. Onu kabul etme zorunluluğunuz yok."

Eğer söylediğiniz gibi buna şiddetle karşı çıkıyorsanız, adresler. Ne de olsa onunla birkaç kezden fazla görüşmüş olamazsınız. Wilby Dükü torununun evlendiğini görmek için acele ediyor olabilir ama Stratton Kontu kız kardeşini evlendirmek için böyle bir acele hissetmiyor. Duyduklarımdan ve gördüklerimden anladığım kadarıyla" - odayı işaret etti- "şehre geldiğinizden beri oldukça dikkat çekmişsiniz ve çok sayıda talibiniz olacağı da neredeyse kesin. Ancak bu sizin için mükemmel bir eşleşme olacaktır. Lucas Arden'dan gerçekten nefret etmiyorsanız, en azından söyleyeceklerini dinlemenizi tavsiye ederim. Ama bütün konuşmayı ben yapıyorum. Ona ne söylememi istersiniz?"

Kaşlarının arasında bir çatıklıkla ona baktı. "Dev,"
"Onun kim olduğunu bilmiyor musun?" dedi.

"Gerçekten de öyle," dedi şaşkın bir ifadeyle. "Düklüğün mülk, gelir ve yatırımlar açısından İngiltere'nin en zenginlerinden biri olduğunu biliyorum. Elbette ayrıntıları bilmiyorum ama bu teklif ciddi bir evlilik sözleşmesi tartışmasına yol açarsa mutlaka öğreneceğim."

"Dev," dedi ve dudaklarını tekrar yalamak için durakladı.
"Onun bir nezaket unvanı var. Kendisi Roath Markisi."

C T □□□□□ □□□□□□



TWilby Dükü torunuyla görüşmesini özel olarak, kapalı kapılar ardında gerçekleştirmiş olsa da belli ki daha sonra bu konuda sessiz kalmamıştı. Lucas ertesi sabah saat ona yirmi kala aşağıya indiğinde kendi tahminine göre tam bir züppe gibi görünüyordu ama uşağı Lucas'ın kendisine tam olarak bu kelimeleri kullanması karşısında hem şok olmuş hem de incinmişti ve lord hazretlerine, bu kelimelerin kendi el işiyle doğru bir şekilde ilişkilendirilmesi halinde tavsiye mektubu bile almadan işten atılmayı ve hayatının geri kalanını sefalet içinde geçirmeyi hak edeceğini söylemişti. Yine de Lucas'ın hizmetkârlar da dâhil olmak üzere kimseye fark ettirmeden evden sıvışabileceğine dair tüm umutlar çabucak suya düşmüştü.

Salonun yarısı ona veda etmeye gelen akrabalarıyla doluydu. Jenny bile, bu olay için özel olarak getirilmiş olması gereken sandalyesinde oturuyordu. Tanrı aşkına, Kuzen Gerald bile oradaydı. Bekâr odalarının bulunduğu binada -çok seçkin bir bina olduğunu da eklemek gerekir- oturanların sabahın köründe dışarıda olmaları gibi bir kural mı vardı? Salonda tahta askerleri taklit eden birkaç uşak ve her zamanki ağırbaşlı, vurdumduymaz hali yerine yardımsever bir amca gibi görünen kahya vardı.

Sadece Wilby Dükü'nün kendisi, hain, yokmuş gibi görünüyordu.

"Ah," dedi Kitty Teyze, ellerini göğsünde kavuşturarak. "İnanılmaz derecede yakışıklı mı görünüyor? Yoksa inanılmaz derecede yakışıklı mı görünüyor?"

Gerald bu saçma sorulara cevap vermedi, sadece sırtı ve kuzeninin kravatının biraz sıkı olup olmadığını sordu.

"Oh, öyle," dedi Jenny. "Muhteşem görünüyorsun, Luc."

"Geç kalmamalısın Luc," diye öğüt verdi büyükannesi. "Bu Stratton Kontu'na çok kötü bir ilk izlenim verir."

Harika olan her şey aşkına, onu kim geç bırakıyordu?

Kâhya kapıyı açtı ve tam olarak bir gülümsemeye dönüşmeyen içten gelen bir cesaret ışığıyla onu selamladı. Bu onun saygınlığını zedeleyebilirdi.

Tam on dört dakika sonra Stratton'ın uşağı onu çok daha doğru bir şekilde karşıladı, Lucas'ın şapkasını ve eldivenlerini alırken resmi bir şekilde eğildi, Lucas'ın elinde sadece içinde şeftali goncası olan bir paket ve hem kendini hem de gülü içine atabileceği büyük bir kara deliğin ayaklarının dibinde açılmasını arzulayan ateşli bir istek bıraktı. Uşak onu daha önce Leydi Philippa Ware'i kendisiyle parkta gezmeye davet etmek için geldiği kütüphaneye götürdü; orada Charlotte ve Sylvester'la tanışmışlar, çocuklar onu uçurtma uçurmaya davet etmişlerdi; bu olay, dük ve düşes Greystone'dan tam zamanında gelip onunla tanıştırıldıklarında Arden House'un kahvaltı salonunda olmasına yol açmıştı.

Şöminenin önünde yasaklayıcı bir tavırla duran, çizmeli ayaklarını hafifçe açmış, ellerini arkasında kenetlemiş adam oldukça heybetli görünüyordu. Lucas kadar uzun boylu değildi ama sağlam yapılıydı ve dik bir askeri duruşu vardı. Kız kardeşinin aksine koyu renk saçlıydı -bu muhtemelen Stratton'ın kendisiydi. Dükün bahsettiği çapraz yara izi olmasaydı yüzü yakışıklı olabilirdi. Buna neden olan yara, başının tepesini koparmaya ya da en azından sol gözünü kaybetmesine çok yaklaşmış olmalıydı. Bu haliyle yüzü sadece akılda kalıcı ve belki de kadınlar için çekiciydi.

"Stratton, sanırım?" Lucas başını eğerek şöyle dedi
Adam hoş geldin gülümsemesi ve uzattığı eliyle öne atılmayınca başını salladı.

Stratton Kontu kimliğini doğrulamadan, "Aylardır," dedi, "seni hayatından kurtarmanın bana büyük bir zevk vereceğini düşündüm, Roath. Hâlâ da öyle düşünüyorum. Ne yazık ki Leydi Philippa Ware kendi deyimiyle yaygara koparmamı yasakladı. Bunun bir skandala yol açacağını, annem, karım ve küçük kız kardeşim için olduğu kadar kendisi için de utanç verici olacağını söylüyor. Onun isteklerine boyun eğmek zorundayım çünkü bunlar benim kişisel tatminimden daha önemli. Gördüğünüz gibi kız kardeşim benim için çok değerli bir mal. Hatta paha biçilemez bir mal. Oturun."

Şöminenin bir yanındaki koltuğu işaret etti ve diğerine kendisi oturdu.

Bu çok büyük bir utanç, diye düşündü Lucas. Belli ki Stratton biliyordu ve bir süredir de biliyordu. Aylardır. Dün büyükbabamla öğle yemeği yerken biliyor olmalıydı. Bu buluşmayı kabul ettiğinde de biliyor olmalıydı. Biliyor olmalıydı. Oh, şeytan! Tuhaf bir şekilde, Lucas şeftalinin

göl goncasını avucunun içinde tutuyordu. Odaya girdiğinden beri paket üç katına mı çıkmıştı, yoksa bu sadece onun hayal gücü müydü? Uşağının neredeyse gözyaşları içinde inkâr etmesine rağmen bir züppe gibi görüldüğünün yine utanç verici bir şekilde farkındaydı.

Aklını başına topladıktan sonraki ilk eğilimi, tek kelime etmeden dönüp gitmek oldu. Ama bunun korkakça bir çıkış olacağını ve uzun süre pişmanlık duyacağı bir şey olacağını tam zamanında fark etti.

Oturdu. Rahatlamış görüntüsü vermek için sandalyede geriye doğru hareket etmek için bile çaba sarf etti.

"İki hafta öncesine kadar," dedi, "Leydi Philippa Ware'in, onun ve sizin birkaç arkadaşınızın huzurunda söylediğim o düşüncesiz, kötü niyetli sözlerle kulak misafiri olduğumu bilmiyordum.

-Birkaç yıl önce erkek komşular. O, kendi aralarında sohbet eden ve gülen bayanlarla birlikte biraz uzaktaydı. Söylediğim sözlerden hemen pişman oldum ve o zamandan beri de pişmanım. Nezaketsizlik davranışlarımın normal bir parçası değildir. Hakaret ya da zulüm de öyle. Senden af dilemek anlamsız olurdu. Ona daha önce de söylediğim gibi, onunkini dilemek de yetersiz olacaktır. Yine de içtenlikle özür dilerim."

Lucas elindeki paketi yanındaki masaya bırakırken Stratton, "Bu sözlerin açıklamasını duymak istiyorum," dedi. "Sanırım bu sözler, Paskalya'yı birlikte geçirmeye geldiğiniz James Rutledge'ın Stratton Kontu'nun, yani babamın yakın bir komşusu olduğunu öğrenmenizden hemen sonra söylenmişti."

"Leydi Philippa'ya çok eksik bir açıklama yaptım," dedi Lucas ona. "Vermek beni yarı yarıya öldürecek olsa da tam bir tazminat almaya hakkı var. Onunla konuşmama izin verirsiniz ya da o bana izin verirse sabah ya da başka bir zaman ona açıklama yapacağım.

başka bir zaman, ya da sonunda mektupla, eğer onunla konuşmama bir daha asla izin vermezse. Ama açıklamayı ona yapmalıyım. Size ya da bir başkasına değil. Bu bilgiye sahip olduğunda ne yapacağı kendisine kalmış."

Stratton aralarındaki mesafeyi aşarak ona baktı ve hiçbir şey söylemedi.

"Lucas, "Şimdi kız kardeşinize yapacağım evlilik teklifini onaylamanızı istemek uygunsuz olur," dedi. Bu sabah ona bir teklifte bulunmayacağım, belki de hiçbir zaman. Yine de onunla konuşmama izin vermenizi rica ediyorum. Tabii benimle konuşmak istemediğini size çoktan bildirmediyse."

Stratton bir dirseğini sandalyesinin koluna dayadı ve çenesini sıkığı yumruğunun üzerine koydu. Gözlerini Lucas'ın gözlerinden bir an bile ayırmamıştı.

"" dedi. "Sizinle konuşmak istiyor, . Ancak konuşacak. Sizden gelecek bir evlilik teklifinin kendisi için iğrenç olduğunu ve ne şimdi ne de gelecekte bunu duymaya tahammül edemeyeceğini size bildirmek istiyor. Ancak kendisi reşit ve kendi adına konuşabilecek durumda. Ayağa kalk Roath ve şöminenin yanındaki zil ipini çek."

Lucas kendisine söyleneni yaptı.

Stratton uşağa Leydi Philippa'ya kütüphaneye inme nezaketini gösterip göstermeyeceğini sormasını söyledikten sonra, "Sizi onunla yalnız bırakayım," dedi. "Ancak uşağım salonda kalacak ve ben de ancak şu bitişik kapıdan sekreterimin ofisine kadar gidebileceğim." Kapıyı işaret etti. "Kız kardeşimden gelecek herhangi bir sıkıntı sesi her iki kapıdan da anında yardım getirecektir."

Hakaret etmekten kaçınmaya bile çalışmıyordu. Aslında tam tersini yapıyordu. Ama Lucas'ın kendi küçük kız kardeşi vardı ve ona karşı koruyucu olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Ne zaman

Jamieson denen adam birkaç gün önce Jenny'yi parkta gezdirmeye gelmiş, Lucas da adama iyi gidilen yollardan sapmamasını öğütledikten sonra onların gidişini izlemişti. Hatta Jenny daha sonra bu yüzden onu suçlamış ve yirmi üç yaşında olduğunu hatırlatmıştı.

Kapı tekrar açılıp Leydi Philippa Ware içeri girdiğinde Lucas hâlâ ayaktaydı; yüksek belli, yüksek yakalı, uzun kollu, soluk yeşil bir elbise giymiş, saçlarını da aynı sadelikte bir düğümle başının arkasında toplamıştı. Ancak, belki de niyetlendiği gibi sade ve sert görünmek yerine, narin ve çok ama çok güzel görünüyordu. Kendi özenli görünüşünü güçlü bir şekilde anımsadı - lanet olası bir Bond Sokağı sevgilisi gibi.

Gözleri buluştu. İkisi de gülümsemedi.

"Pippa," dedi Stratton. "Roath Markisi sizinle konuşmak istiyor. Onunla konuşmak ister misin?"

"Evet," dedi. "Teşekkür , Dev."

"Bana ihtiyacınız olursa ofiste olacağım," diyerek diğer kapıya doğru başını salladı. "Richards koridorda olacak."

"Teşekkür ederim," dedi tekrar ve ağabeyinin çalışma odasına girip kapıyı arkasından kapatmasını bekledikten sonra odaya geçip onun boşalttığı sandalyeye oturdu.

"Lütfen oturun Lord Roath," dedi.

-

ABirbiriyle çelişen düşünce ve duygulardan oluşan gerçek bir fırtına Philippa'nın yatağında dönüp durmasına neden oldu

Gece boyunca. Tuhaf olayları hatırlamaya devam etmeseydi hiç uyumadığına yemin edebilirdi

Bu kesinlikle uyanıkken gelmemişti. Gece boyunca bir düzine ya da daha fazla kez, bugün Stratton House'a gelen Roath Markisi'ni görmemeye kesin karar vermişti. Ve bir düzine ya da daha fazla kez de evet, görüőeçeğim diye karar vermişti. Buna bir son verecekti... bu şeye sonsuza kadar bir son verecekti. Bunu adlandıracak başka bir kelime bulamıyordu. Saplantı, belki? Ama bu çok abartılı olurdu.

Birkaç hafta önce onu tekrar gördüğünde dehşete düşmüştü. Onun kim olduğunu ve bir zamanlar hakkında neler söylediğini duyduğunu anladığında o da aynı derecede dehşete düşmüştü. Onun evlenmeyi düşünebileceğı dünyadaki en son adam olduğunu kendine defalarca söylemişti Yine de tam da bunu yapıyordu. Onun evlenmeyi hayal edebileceğı dünyadaki son kadındı. Yine de Stratton House'a resmi bir için geliyordu, muhtemelen ona bir teklifte bulunmak için.

Wilby Dükü'nün otokratik yapısı ikisi için de, özellikle de onun için bir mazeret olamazdı. O ve Roath Markisi düşünen, makul derecede zeki yetişkinlerdi. Eğer adam evlenmek zorundaysa ve kadın da evlenmek istiyorsa, bunun birbirleriyle olması için hiçbir neden yoktu. Adam son derece elverişliydi, muhtemelen bu bahar Londra'daki diğer bekâr beyefendilerden daha elverişliydi. Dükün kızı Leydi Morgan Bedwyn olsa da, hanımlar arasında onun için de aynı şey söylenebilirdi. Wilby Dükü neden onunla evlenmesi için ısrar etmemişti? Kendi çıkışının başarısı Philippa'ya neredeyse kesinlikle evlilik teklifleri alacağını, bunlardan bazılarının uygun, bir ya da ikisinin de kesinlikle kendisine çekici geleceğini garanti etmişti.

Ama Marki, Devlin'le görüşmeye, ona bir teklifte bulunmaya geliyordu; oysa Dev onun yerine Devlin'i öldürmesini önermişti. Tam anlamıyla değıl.

Elbette, ama yasal olarak yapabileceği kadar. En azından Roath Markisi'ni kulağında bir pire ve belki de kışına bir tekme ile yoluna göndermek istemişti.

Ona hayır, böyle bir şey yapmayacağını söylemişti. Kardeşinin gerçek anlamda ya da başka bir şekilde onun savaşlarında yer almasına izin vermeyecekti. Onu göndermeden önce Lord Roath'a söyleyeceği birkaç şey vardı. Ona bir daha asla geri dönmemesini, evlilik konusunu bir daha asla açmamasını, ikisinin de katıldığı herhangi bir sosyal etkinlikte onu kasıtlı olarak aramamasını açıkça söyleyecekti. Ve bu sefer ciddi olduğunu açıkça gösterecekti. Gerekirse Wilby Dükü'yle de benzer bir konuşma yapacaktı. Eğer torununun bir an önce evlenmesi gerektiğini düşünüyorsa, o zaman başka bir yere bakmalıydı. Aceleyle ya da boş bir anında onunla evlenmeyecekti.

Huzursuz bir gece geçirmişti. Kahvaltıdan sonra denediği ve reddettiği altı farklı elbiseden sonra, üç yıldır giydiği ve taşra için bile oldukça sade bulduğu bir elbisede karar kıldı. Yine de içinde kendini rahat hissettiği bir elbiseydi bu. Bu nedenle paketlenmiş ve onunla birlikte şehre getirilmişti. Hizmetçisi biraz kuşkuyla bakmış ama Philippa'nın yüzüne bir kez baktıktan sonra dilini tutmuştu. Yine de bazı saç tutamlarını serbest bırakmayı ve saçları başının arkasında basit bir düğümle söyledikten sonra Leydi Philippa'nın yüzüne ve boynuna uygun bir şekilde kıvrırmayı önermişti.

Philippa ona, "Bu basit olmayan bir düğüm olurdu, Madeline," demişti. "Benim istediğim bu değildi."

Elbette en alt düzeydeki bulaşıkçıya ve ayakkabı boyacısına kadar tüm hizmetçiler, onun bu sabah bir evlilik teklifi beklediğini biliyorlardı. Onlar da kimin

bu teklifi yapmaktı. Hizmetkârların bu tür şeyleri nasıl öğrendikleri bir muammaydı, çünkü hiçbirini kulağını anahtar deliğine dayamış halde göremezdiniz.

Annem, Gwyneth ve hatta Stephanie -Bayan Field'la birlikte okul odasında olması gerekmiyor muydu- sabah odasında onlara katıldığında onu eleştirel bir gözle incelemişlerdi.

"Bu elbiseyi sende her zaman sevmişimdir," dedi Stephanie gülümseyerek. "Senin için mükemmel bir renk ve güzelliğini arttırmak için kesinlikle hiçbir gösterişe ihtiyacın yok."

"Annem de seninle aynı fikirde olurdu Steph," demişti Gwyneth. "Bir keresinde Pippa'nın kahverengi bir çuval giyip yine de odadaki diğer tüm kadınları gölgede bırakabileceğini gözlemlemişti. Haklı olduğunu düşünmeye başladım."

"Ama çok şık ve güzel yeni elbiselerin var," demişti annesi hayıflanarak.

Üçü de başka bir şey söylemeden çeşitli aktivitelerine geri dönmüşlerdi. Philippa'nın konuşacak havada olmadığını fark etmiş olmalıydılar. Belki de sadece gergin olduğunu düşünmüşlerdi. Ona ancak uşak gelip lord hazretlerine kütüphanede eşlik etmesini istediğinde tekrar bakmışlardı.

"Unutma Pippa," demişti annesi, "hiçbir kadın önüne gelen ilk evlilik kabul etmek zorunda değildir. Ya da ikinci ya da yirmi ikinci evlenme teklifini."

"Kalbinin sesini dinle, Pippa," demişti Gwyneth ısıltılı bir gülümsemeyle. "Nedense başka hiçbir şey işe yaramıyor gibi görünüyor."

Gwyneth geçen yıl, kendisine her yönden uygun görünen, oldukça ünlü bir müzisyen olan Galli bir adamla neredeyse nişanlanıyordu. Devlin'le evlenebilmek için bu ilişkiyi bozmuştu. Bunun her ikisi için de bir aşk evliliği olduğundan kimsenin şüphesi yoktu.

"Pippa doğru olanı yapacaktır," demişti Stephanie, kitabını bir çırpıda kapatırken - sekiz yüz sayfalık bir kitap gibi görünüyordu. Kız kardeşine tekrar gülümsedi.

Pippa doğru olanı yapacaktır, diye düşündü Philippa kahyanın arkasından aşağı inerken. Ama yapar ? Belki de doğru şeyin ne olduğunu bilmesi ona yardımcı olabilirdi. Aslında biliyordu. En azından akli başında, mantıklı kısmı biliyordu. Ne yazık ki, hiçbir şeye mantıklı tepki vermeyen başka, daha asi yanları da vardı. Her şey çok kafa karıştırıcıydı. Kalbinle hareket et . . .

Kütüphaneye adımını atar atmaz onun kusursuz bir zarafetle giyindiğini gördü. Devlin diğer tarafta otururken o şöminenin bir tarafında ayakta duruyordu. Ünlü Weston'ın elinden çıktığı belli olan koyu yeşil kuyruklu ceketini güçlü bedenini sarıyordu. Altındaki gömleğinin uçları kolalı ve modaya uygun şekilde yüksekti; elmacık kemiklerini kavıyor ama modayı abartan bazı gülünç züppelerde olduğu gibi gözbebeklerini dışarı çıkarmakla tehdit etmiyordu. Boyunbağı sanatsal ama gösterişli olmayan bir hassasiyetle bağlanmıştı. Devetüyü pantolon kaslı kalçalarını sarıyordu. Botları esnek siyah deridendi ve son derece cilalıydı. Koyu kırmızı saçları parlıyordu ve modaya uygun bir şekilde dağınıktı.

Onun mükemmel görüldüğünden hiç şüphe etmemiştir. değil mi? Dış görünüşünün hiçbir şeye söyleyecek bir şeyi yoktu, ancak kötü adamlığın gerçekten böyle görünmemesi gerektiği dışında.

Bir dakika kadar sonra da onunla baş başa kalmış ve Devlin'in az önce kalktığı sandalyeye oturmuştu. Yine de boy dezavantajına düşmeyecek ve konuşurlarken Devlin'in tepesinde dikilmesine izin vermeyecekti.

"Lütfen oturun Lord Roath," dedi.

Adam kadının karşısına oturdu ve birbirlerine baktılar. İkisi de konuşmak için acele etmedi. Sessizliği ilk bozan o oldu.

"Babamı çok severdim," derken kendini duydu. Ona ne söyleyeceğini önceden planlamaya bile çalışmamıştı. Provası yapılmış herhangi bir konuşmanın içeriğini unutur ve kendini düğümler içinde bulurdu. O söyleyene kadar bir şey söyleyeceğinden bile emin değildi ve sonra sadece onun yönlendirmesine cevap verecekti.

"Evet," dedi.

"Bana her zaman harika ve mükemmel göründü," dedi. "Belki de bütün kızlar babaları hakkında böyle düşünüyordur. Ama herkes benim babam için aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Onu tanımadığınızı söylemişsiniz. İri yarı ve yakışıklıydı, her zaman neşeli, güler yüzlü ve cömertti. Büyüleyiciydi, gerçi bu yeterince güçlü bir kelime değil. İnsanları bir mıknatıs gibi kendine çekerdi. Herkesle konuşurdu. Herkesi ziyaret ederdi. Sadece kendi sınıfımızdan insanlarla değil, herkesle. Konuşmayı ve eğlendirmeyi severdi. Bana öyle geliyordu ki herkes de onu seviyordu. Biz çok mutlu bir aileydik. Büyük ölçüde onun sayesinde mutlu bir mahalleydik. Anılarımın bir çocuk ve genç kıza ait olduğunun farkındayım. Bir çocuğun göremeyeceği, anlayamayacağı ya da eleştirel düşünemeyeceği şeyler vardır. Ancak tanıdığımız yetişkinlerin bile benimle büyük ölçüde hemfikir olacağına inanıyorum."

"Sana inanıyorum," dedi.

Kaşlarını çattı. "Güçlü bir görev ve sorumluluk duygusu vardı," dedi. "Lordlar Kamarası'nın bir üyesi olarak Parlamento'ya katılmak için her bahar buraya, Londra'ya gelirdi. Annem Ravenswood'da bizimle kalmayı tercih etmesine rağmen geldi. Sık sık hepimize sarılıp ağlardı.

ve dönüşünde bize sarılırken mutluluktan tekrar ağladı. Samimiyetinden hiç şüphe etmedim. Hâlâ da etmiyorum."

Duraklamasına rağmen hiçbir şey söylemedi. Gözleri kızın yüzünü aradı ve kız kendisinin de gözyaşlarına boğulmak üzere olup olmadığını merak etti. Ama buna izin vermedi. Tanrım, bu hikâyede yeni bir şey yoktu. Hayatı boyunca bununla yaşamıştı.

"Ve sonra, ben on beş yaşındayken," dedi, "Londra'dan bir ... kadın getirdi ve onu Boscombe'da bir kulübeye yerleştirdi. Açıkça değil tabii ki. Birlikte gelmediler. Kadın, asker olan kocası Hindistan'da bir çatışmada öldürülmüş sözde dul bir kadındı. Boscombe'u gözüne kestirdiği için seçmişti çünkü yas tutabileceği sakın bir yer olduğunu duymuştu. Ancak kederli bir dul gibi giyinmiyor ya da davranmıyordu. Kaçınılmaz olarak gerçek ortaya çıktı ki, o aramızda aniden ortaya çıkan rastgele bir yabancı değildi. Devlin onu ve babamı evimize yakın bir tapınak pavyonunda, tüm mahallenin katıldığı bir balo devam ederken baş başa yakaladı. Bu konuda herkesin önünde yaygara kopardı. Mutluluk balonumuz patladı ve hayat hepimiz için çeşitli şekillerde değişti. Komşularımız için bile. Ravenswood her zaman kilometrelerce ötedeki insanlar için evrenin merkezi olmuştu.

-Ya da ben öyle . Çok sayıda büyük sosyal etkinlikler ve yıl boyunca sayısız daha küçük etkinlikler. Hepsi aniden sona erdi. Ve kardeşlerim savaşa gitti. Owen hariç hepsi, o da okula gitti."

Birkaç dakika durakladı, gözleri kucağındaki ellerindeydi.

"Annem dış görünüşüyle çökmedi," diye devam etti o hiçbir şey söylemediğinde. "Ama o acı çekti bir çeşit

duygusal ... kapanma, eğer böyle bir kelime varsa. Sönmüş bir mum gibi. Babam artık benim gözümde mükemmel değildi. O bir insandı. Kusurluydu. On beş yaşındaydım ve büyük çöküşten önce bile bunu anlayacak yaşta olmalıydım. Ama anlamamıştım. Hâlâ, hayatın daha sert gerçeklerini deneyimlemek için henüz yuvadan dışarı itilmemiş mutlu çocukların hayal dünyasında yaşıyordum."

"Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum," dedi.

Öyle miydi? Büyüme ve olgunlaşma süreci çoğu insan için çok daha kademeli ve dolayısıyla çok daha nazik değil miydi?

"Sonra, birkaç yıl sonra öldü," dedi. "Aniden. Kalp krizinden. Olay köyün meyhanesinde oldu ve bu da tüm trajediye korkunç bir maskaralık unsuru kattı. Kusurlarıyla yüzleştiğimde korkunç bir hayal kırıklığına uğramış olsam da onu sevmekten asla vazgeçmedim Lord Roath. Hâlâ da vazgeçmedim. Onu sevdim ve seviyorum."

"İşin zor kısmı da bu, değil mi?" dedi. "İnsan korkunç bir yoğunlukla nefret etse bile, bazen nefret ve sevginin aynı madalyonun iki yüzü olduğunu fark eder. Nefreti sürdürmek imkânsızdır. Çünkü sevgi daha güçlüdür. Ve daha kalıcıdır."

Sessizce ona baktı. Bunu nereden biliyordu? Nereden biliyordu?

anladığı bu muydu?

"Ailemize yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyordum," dedi. "Annem Devlin'i, babamla metresini birlikte yakaladığında ortalığı ayağa kaldırdığı için suçladı. Ona -Devlin'e yani- gitmesini söyledi. O da bu yüzden gitti, Ben de kendince nedenlerle onunla birlikte gitti. Altı yıl önce gitmişlerdi. Anneme yaptıklarından dolayı babamdan nefret ediyordum, çünkü annemin onu her zaman tanıdığı ve sevdiği açıktı."

sadakatsiz bir kocası olduğunu bilerek yaşamıştı. Bana yaptıklarından dolayı ondan -bencilce- nefret ediyordum. On beş yaşındaydım ve yakın gelecekteki partiler, balolar ve sevgililerle ilgili mutlu hayallerle dolup taşıyordum. Ama tüm hayallerim tek bir gecede uçup gitti. Ondan nefret ediyordum. Zaman geçtikçe, nefret etmeye devam edemedim. Haklısınız. Hayatım boyunca tanıdığım ve sevdiğim kişiyle aynıydı. Değişen tek şey, gözlerimin onun kusurlarına açılmış olmasıydı. Hayatının son üç yılında onu olduğu gibi gördüm. Gördüğüm her şeyi beğenmiyordum ama başka şeyler de vardı. O hala benim babamdı. Bize ve diğer herkese karşı hâlâ şefkatle doluydu ve ... Şey." Omuz silkti.

"Özür dilerim," dedi. Kadın tekrar konuşmak için nefesini tuttuğunda elini kaldırdı. "Bu şekilde acı çekmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu kadar aniden büyümek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Bu sabah buraya bana evlenme teklif etmeye mi geldiniz Lord Roath?" diye sordu.

Sesli bir şekilde iç çekti. "Kapıyı çalarken bile bu sorunun cevabından emin değildim," dedi. "Geldim çünkü büyükbabam -benim haberim olmadan- bunu ayarlamıştı ve Stratton Kontu da bunu kabul etmişti. Gelmeyi reddetmiş olsaydım her ikisine de -ve size- büyük saygısızlık etmiş olurum. Kardeşinizin zamanlar aramızda geçenlerden haberdar olup olmadığını bilmiyordum. Bilmiyorsa ona söyleyip söylemeyeceğimi de bilmiyordum. Emin olmasam da söyleyebileceğimi düşündüm. Eğer bunca yıl bunu herkesten gizlediysen, öyle kalmasını isteyebileceğini düşündüm. Eğer Stratton biliyorsa, ki öyle olduğu ortaya çıktı, o zaman ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Sizinle konuşma fırsatı bulup bulamayacağımı bilmiyordum. Şansım olsaydı size bir teklifte bulunacağımdan kesinlikle emin değildim. İçinde

Başka bir deyişle, Leydi Philippa, bu sabah buraya gelirken zihnim çelişkili düşüncelerle doluydu. Ancak kesin olarak bildiğim bir şey vardı. En azından sizinle konuşma fırsatım olsaydı, size daha önce hiç kimseye anlatmadığım ve asla anlatmayacağıma inandığım bir hikâye anlatacaktım."

Birbirlerine baktılar. Adamın yüzü solgun ve sıkıntılı görünüyordu. Philippa onunkinin de benzer görünüp görünmediğini merak etti.

"Babam hakkında mı?" diye sordu. Adam başını salladı.

"Baban hakkında."



Lucas'ın düşünceleri, tam da şu anda büyük olasılıkla kendisinin

Stratton'la dostane bir evlilik anlaşması yapmış, onun elini sıkmış ve Leydi Philippa'ya diz çökerek ve çiçek buketi sunarak teklifini yapmıştı. Aksi yöndeki uyarılarına rağmen, muhtemelen Stratton Malikânesi'nde artık her şeyin güllük gülistanlık olduğuna ikna olmuşlardı. Onun dönüşünü beklerken hiç de endişeli ya da sabırsız olmadıklarına kendilerini ve birbirlerini ikna ediyor olacaktı.

En azından büyükbabasına göre, kadının onu gerçekten reddetmesi pek olası görünmüyordu. Teklifte bulunmaması bile imkânsız görünüyordu.

Ama işte buradaydılar, o ve Leydi Philippa Ware, yanmayan kömürleriyle şöminenin iki yanında oturmuş, iki insanın olabileceği kadar sevgilisiz, kaşlarını çatmış birbirlerine bakıyorlardı. Öfkeyle değil, bu doğrudu. Ama yine de kaşları çatıktı.

Ve yaptığığın ne kadar büyük olduğunu daha önce olduğundan çok daha fazla fark etti. Söylediği ve her zaman zalimce ve incitici olabilecek bu sözler, zaten kırılğan ve son derece savunmasız olan mutlu bir gelecek olasılığına olan inancını yok etmişti.

Ona hikayesini anlattıktan sonra, kendini bir uçurumun üzerinde asılı kalmış gibi hissedecekti.

kaçınılmaz düşüş. Bu konudaki sessizliği son on bir yıldır varlığının bir parçası haline gelmişti. Şimdi bu sessizliği bozmalıydı. Ona bu kadarını borçluydu. Ona ve başka kimseye değil. Ama kardeşine söylediği gibi, bu bilgiyle ne yapacağı ona bağlıydı. Onu sessizlik yemini etmeye zorlayamazdı, zorlayamazdı.

"On dört yaşındaydım," dedi, "ve okuldan tatile çıkmıştım. Yaz sonuydu ama yaz havası yoktu. Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı, rüzgar esiyordu, yağmur yağıyordu - ağır bir yağmurdan ziyade çiseliyordu. Hava soğuk ve düpedüz berbattı ve birkaç gündür de böyleydi. Kitap okumak için Amberwell'deki çalışma odasına gitmişim ama orada ateş olmadığını biliyordum. Odamdan büyük bir yastık ve battaniye getirdim ve pencerelerden birinin geniş pervazında kendime sıcak bir yuva yaptım ve oraya yerleştikten sonra perdeler arasında boşluk kalmadığından emin oldum. Odanın perdeleri hep kapalı tutulurdu çünkü güneşe bakardı ve güneş ışığı raflardaki kitaplara zarar verirdi. Bir süre sonra odaya birinin girdiğini duyduğumda, gelen kişinin bir kitap seçeceğini ya da ihtiyacı olan başka bir şeyi bulup gideceğini umarak çok sessiz kaldım. Salonda bir ateş vardı. Ama aslında iki kişiydiler, kısa süre sonra fark ettim - annem ve babam."

Kapının ardındaki koridordan gelen sesler üzerine bir an durakladı ama birkaç dakika içinde sessizlik yeniden sağlandı ve kimse onları rahatsız etmeye gelmedi.

"Yine de sessiz kaldım," dedi, "çünkü saklandığım yeri açıklarsam beni antisosyal olmakla suçlayacaklarını ve kız kardeşlerimi bulmaya göndereceklerini biliyordum. Geçtiğimiz on iki yıl boyunca kendimi ifşa etmediğim için acı bir pişmanlık duydum. Birkaç dakika içinde bunu yapmak imkansızdı."

Leydi Philippa usulca, "Kulak misafiri olmak nadiren iyi sonuç verir, sanırım," dedi. Hiç kuşkusuz o ahırdaki akşamı ; büyük olasılıkla o ve diğer adamların, kadınların toplandığı yerden biraz uzakta neler konuştuklarını duymaya çalışmıyordu. "Doktor annemi görmek için eve gelmişti," dedi. "Babamın ısrarı üzerine gelmişti çünkü annem bir süredir rahatsızdı ama annem hiçbir şeyi olmadığında ısrar ediyordu. 'Demek öyle,' dedi babam kütüphanenin kapısının kapandığını duyduktan birkaç dakika sonra. '. Ve onu şimdiden gösteriyorsun. Doktorun görüşüne göre dört aylık hamilesin. "Evet," dedi. Sesi heyecanlanmış gibi gelmiyordu. Adamın da öyle. Şoktan ağzım açık kalmıştı. Jenny şimdiden on bir yaşındaydı. Sanırım her yerdeki oğlanlar gibi ben de annemle babamın yaşlı olduklarını ve bebek doğuracak türden utanç verici faaliyetlerden uzak olduklarını düşünüyordum. Bu kadar açık konuştuğum için beni bağışlayın. Annemin bu yaşta başka bir çocuk sahibi olduğunu düşünmek biraz dehşet vericiydi. Kırk yaşından çok uzakta değildi. Okuldaki arkadaşlarıma nasıl söyleyeceğimi ya da söyleyip söylemeyeceğimi merak ettiğimi hatırlıyorum. Keşke bu kişisel

utanç en kötüsüydü."

Leydi Philippa sandalyesinde geriye doğru çekilmişti. Elleri, parmak eklemlerini beyazlatacak kadar olmasa da kolları kavırıyordu.

"Yıllar önce söylenen bazı sözler insanın hafızasına kazınırken, dün söylenenlerin çoktan unutulmuş olması çok garip," dedi.

"Evet," dedi.

"Babam tek bir kelime söyledi: 'Nisan'. Annem altı kelime söyledi: 'Mart ayında olmuş olmalı'. Ama babam bunun Mart ayında olamayacağını söyledi. Londra'ya gitmeden bir hafta önce kurslara katılmıştı. Yalvarırım

Bu kadar açık konuştuğum için tekrar özür dilerim. O sırada neden bahsettiğini bile bilmiyordum. Sonra da ona, evi İskoçya'da olan ama Paskalya'yı takip eden altı hafta boyunca şehre nadiren gelen bir kuzeninin daveti zerine Londra'ya onsuz gittiğini hatırlatmaya devam etti. Babam oraya gitmeden önce Mayıs ayının ortasıydı."

Leydi Philippa'nın sandalyenin kollarını tekrar kavramadan önce parmaklarını girmesini izledi.

"Korkunç bir tartışma oldu," dedi, "ben hapsırma dürtüsüyle mücadele ederken. Muhtemelen söylenenlerin çoğunu unuttum ama özünü çok iyi hatırlıyorum. Babam, annemin beklediği çocuğun kendisinden olmadığı sonucuna varmıştı. Annem bu suçlamayı defalarca reddetti ama sonunda pes etti ve meydan okumaya başladı. Babam bu konuda ne yapacaktı? Bu soruyu sorarken sesi kızgın olduğu kadar korkmuş da geliyordu. Babamın sesi l bir adam gibiydi. Babasının kim olduğunu öğrenmek istedi. Kadın bir süre direnecek ve ona söylemeyi reddedecek gibi görünüyordu. Ama sonunda söyledi."

"Babam," dedi Leydi Philippa Ware. Kızın yüzü tebeşir beyazı. Dudakları bunun aksine neredeyse mavi görünüyordu. "Evet," dedi.

Gözlerini kapattı ve sallandı. Yanına gitmek için ayağa kalktı.

"Hayır!" dedi sertçe, bir elini avuç içi dışarı bakacak şekilde kaldırarak. "Ben iyi olacağım."

Oturdu ve onun gözlerini tekrar açıp aralarındaki boşluğa ve kendi gözlerine bakmasını bekledi.

"Ben her zaman ... kendimi teselli ettim," dedi, "en azından onun kadınlarla eğlendiği inancıyla.

Mesleği zevk vermek ve karşılığında çok iyi para almaktı. Gerçi bu bile az bir teselli sayılırdı, çünkü o kadınların çoğu olmasa da birçoğunun yoksulluk ya da diğer kötü koşullar nedeniyle bu işe zorlandığını söyleyebilirim. Ama en azından bizimkine yaptığı gibi başka bir aileyi yok etmediğine inanıyordum."

"Stratton," dedi. "Bu isim benim için kurtarılamaz kötülükle eş anlamlı hale geldi. Eğer onunla yüz yüze gelseydim onu öldürürdüm - ya da on dört yaşında bir çocuk olarak öyle sanıyordum. Gerçekte, elbette böyle bir şey yapmazdım, tıpkı babamın onu öldürmediği ya da ihanetiyle yüzleşmediği gibi. En azından bunu yaptığına dair hiçbir kanıt yoktu. Çocukluğumdaki benliğime korkaklık gibi gelmişti ama büyüdükçe onun ikileminin umutsuz karmaşıklığını anlamaya başladım. İki olası hareket tarzı vardı. Annemi ihbar edebilir, çocuğunu evlatlıktan reddedebilir, onu kendisinden ve bizden uzaklaştırabilir, hatta belki de boşayabilir ve böylece ailemizi yok edebilir ve hepimize korkunç ve kalıcı bir skandal ve acı getirebilirdi. Ya da bildiklerini kendine saklayacak, bilmiyormuş gibi davranacak, evliliğine devam edecek ve yeni çocuğu kendi çocuğu olarak kabul edecekti. Çocuğun erkek olması halinde, babamın ve büyükbabamın her zaman arzuladığı varisin -yani benim- yedeği olacağını bilmek, eminim ki bu seçimi daha da korkunç hale getiriyordu. Hepimiz, dünyaya karşı her zaman gerçeği açıkça söylememiz ve bunu yapmak acı verici olsa bile doğru ve adil olanı yapmamız gerektiğine inandırılarak yetiştirildik. Ancak büyüdüğümüzde, gerçeği gizlemenin ve hiçbir şey yapmamanın bazen diğer masum insanlar üzerinde yıkıcı bir etkiden kaçınmak için daha akıllıca bir seçenek olduğunu çabucak öğreniriz."

"Evet," dedi. "Biliyorum."

Ve çok geç de olsa annesinin gerçekten bildiğini fark etti. Anlattığına göre, ağabeyi babaları ve onun sevgilisi hakkındaki gerçeği söylemiş ve bunu ailedeki ve mahalledeki herkesin önünde alenen yapmıştı, oysa anneleri bunu yıllarca kendine saklamıştı. Kim haklıydı, kim haksızdı? Bunun açık bir cevabı yoktu, değil mi?

"Annem birkaç ay sonra erken doğum yaptı," dedi, "ve ölü bir oğlan doğurdu. Birkaç saat sonra da kendisi öldü. Babamın acısı çok derindi ve şüphesiz çok katmanlıydı. Bir yıldan kısa bir süre sonra, ben henüz on beş yaşındayken, atının başını çok yüksek, geniş ve gereksiz bir çitin üzerine koydu. Sadece birkaç metre ötede açık bir kapı vardı. Atını yere indirmek zorunda kaldı, boynu kırıldı ve anında öldü. Bunun kasıtlı olarak yapıldığını söyleyemem ama umursamaz bir tavır takındığını ve kendisine ya da bize ne olacağını umursamadığını düşünüyorum. Bizim dünyamız değişti Leydi Philippa, tıpkı sizinkinin de aynı yaşta değiştiği gibi."

Elleri şimdi kucağında sıkıca kenetlenmişti ve onlara bakıyordu. Bir elinin arkasına düşen gözyaşını izledi. Diğer elinin parmağıyla gözyaşını sildi. Kısa bir süre sonra bir gözyaşı daha düştü, ama açıkça ağlamıyordu.

"Benim ve senin kardeşin," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki, adam duymadı bile. Annesinin ölen çocuğunu kastettiğini fark etti. Annesinin ve Stratton'ın.

"Evet," dedi. "Nefretim sadece babanız içindi Leydi Philippa, gerçi annemin de aynı derecede suçlu olduğunun farkındayım. Onu zorladığından şüpheliyim. O gece senin hakkında söylediklerim tamamen düşüncesizce, gerçek dışı ve kötüydü. Ama yine de benimle neden evlenemeyeceğini anlıyorum, özellikle de şimdi, hikâyemi dinledikten sonra. Evleneceksin.

neden seninle asla evlenemeyeceğimi anlıyorum. Ama izin ver . . . Lütfen birbirimizden nefret etmeyelim."

Bir damla gözyaşı daha eline düştü.

Lucas aniden ayağa kalktı, şöminenin önüne yürüdü, kadının üst kollarını kavradı ve onu yarı kaldırarak ayağa kaldırıp kollarına aldı. Onu kendine yakın tuttu, yanağını başının tepesine dayadı, kız ona doğru yığılıp kollarını beline doladığında onun ince, esnek sıcaklığını hissetti. Gözlerini kapadı, bunun imkânsız olduğunu fark etse de onu rahatlatmaya odaklandı. Yine de, ondan uzaklaşabilecekken ona doğru eğilmesinden teselli buldu.

Ağlamadı ama uzunca bir süre yüzünün yan tarafını adamın boyun örtüsüne dayadı, hiç şüphesiz uşağının birkaç saat önce o kadar özen gösterdiği kıvrımları eziyordu. Kollarını onun boynundan ayırmadı. Sonunda derin ve sesli bir iç çekti ve yüzüne bakmak için başını geriye eğdi. Kendi yüzü hâlâ solgundu. Gözleri iriydi ve erken bir yaz gökyüzü kadar maviydi.

Başını eğdi ve onu öptü.

Tecrübesiz değildi. Oxford'da geçirdiği yıllar ona hem akademik hem de cinsel konularda değerli bir eğitim sağlamıştı. Çok sayıda kadını öpmüş ve birkaçıyla yatmıştı. Yine de kendi yaşındaki çoğu erkekle kıyaslandığında, gerçek bir acemi olduğundan şüphe duymuyordu. Kendisinden daha az tecrübesi olan bir kadınla hiç öpüşmemişti. Yine de . . .

Leydi Philippa Ware'in daha önce hiç öpülmemiş olmasının tamamen mümkün olduğunu düşündü. Dudakları dudaklarını büktü, sonra titredi ve sonra onunkilere karşı gevşedi. Adam dudaklarını ayırdığında, o da kendi dudaklarının ayrılmasına izin verdi. Ama tüm bunlar yanlıştı, diye düşündü kendi kendine geçirdiği birkaç dakikanın ardından. İlk öpüşmesinin anısıyla sıkışıp kalmamalıydı.

öpücük herkesten çok onunla olmuştu. Yine de oluyordu. Bir rahatlık öpücüğü. Umutsuz bir özlem öpücüğü, en azından onun tarafından. İsteksiz bir sevgi öpücüğü. Uzatmaması gereken bir öpücük.

Başını kaldırdı. "Phil."

O mavi gözler yine onunkilere baktı. "Başka kimseye söyleyeceğimden korkmamalısın," dedi. "Asla."

"Teşekkür ederim," dedi, ancak onun sırrını kendi ailesi için olduğu kadar kendi ailesi için de saklamak isteyeceğini fark etti.

O anda kütüphanenin iç kapısı hızla çalındı ve onlar ayrılamadan kapı aniden açıldı.

"Ah," dedi Stratton sertçe. "O halde size mutluluklar dilemeliyim, öyle mi?"

Leydi Philippa kollarını onun belinden çekti ve o da kapıya doğru dönerken kendi kollarını iki yanına indirdi.

"Henüz değil, Dev," dedi. "Ve belki de asla."

Stratton'ın granit kadar sert gözleri Lucas'a kaydı.

"Bunun çok erken olduğu konusunda anlaşmıştık," dedi Lucas. "Benim sormam için. Leydi Philippa'nın cevap vermesi için."

Bu tam olarak doğru değildi ama söylemeye hazır olduğu tek şey buydu.

"Bu sonuca varmak için çok uzun zaman harcadın," dedi Stratton. "Kullandığım dil için özür dilerim, Pippa."

"Evet," dedi Lucas. "Öyle oldu. Uzun sürdü çünkü uzun bir zamana ihtiyacı vardı." Birden oturduğu yerin yanındaki masanın üzerinde ambalajının içinde duran gülü fark etti ve kendisi gittikten sonra biri tarafından bulunmasına izin vermektense onu aldı. "Lütfen bunu kabul edin, Leydi Philippa. Büyükbabam bir düzine kırmızı gül önerdi, iki kere iki.

teklifimi reddetmeyi düşünmeyecek kadar etkilenebileceğinizi varsayıyorum."

Paketi adamın elinden alıp şeftali goncasını dikizlerken gülümsemeye yaklaştı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Tek bir gülün asla çoğaltılmasına gerek yoktur. Aslında çoğaltılmamalı da. O kendi içinde bir mükemmelliktir."

Kadının önünde eğildi ve başını, kendisine sert ve anlaşılmaz bir ifadeyle bakan Stratton'a doğru eğdi.

Lucas, Stratton'a, "Kız kardeşinizle bu zamanı geçirmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Ben de beni dinlediğiniz için teşekkür ederim Leydi Philippa. Daha fazla vaktinizi almayacağım."

Ve sanki peşinde cehennem köpekleri varmış gibi odadan ve evden çıktı. Gerçi Arden House'da onu bekleyen birkaç tane daha olduğuna şüphe yoktu.

-

Wkaçırdığım bir şey var mı?" Devlin, Roath Markisi'nin arkasından kapı kapandıktan sonra sordu. Kaşlarını çattı

Philippa gülün kâğıdını katlayıp tatlı kokusunu içine çekerken belirgin bir şaşkınlık içindeydi.

Ona baktı ve pişmanlıkla gülümsedi. "Bana açıkladı," dedi. "Bana, asla yüksek sesle söylemeye niyetlenmediği, asla duyulmasını istemediği o sözlerin ardındaki hikayeyi anlattı. Bu daha önce hiç anlatmadığı ve benim de asla tekrarlamayacağım bir hikâye. Üzgünüm Dev, çünkü geçen yıl benim hikayemi dinledin ve hayatımdaki tüm farkı yarattın. Beni dinlemeseydin, teselli etmeseydin ve hayatımı geri almam için bana cesaret vermeseydin şimdi burada olamazdım. Ama bunu paylaşamam."

"O zaman her şey affedildi mi?" diye sordu. "Senin için çok önemli bir zamanda hayatını yıllarca mahvettiğinde? Sırf sana bir hikaye anlattı diye mi?"

"Evet," dedi. "Her şey affedildi. Ama bu onunla evleneceğim anlamına gelmiyor. Onun da benimle evlenmek isteyeceği anlamına gelmiyor. Her şey, torununun ve varisinin son derece uygun biriyle evlendiğini görmek için Londra'ya gelen ve neredeyse geldiği anda benimle tanışan Wilby Dükü'nün kafasında. Arden House'un kahvaltı salonundaki masada aile üyeleri ve Steph ile birlikte oturuyordum. Ve tabii ki Roath Markisi ile birlikte. Oradaki varlığım düşes ve ona kader gibi gelmiş olmalı."

"Ama senin için değil mi?" dedi.

"Hayır," dedi ona. "Markiz'e de değil."

"Anneme, Steph'e ve Gwyneth'e ne söyleyeceksin?" diye sordu gözlerini tavana ve üstlerindeki salona kaldırarak.

"Buraya bana evlenme teklif etmek için değil, benimle konuşmak için geldi," dedi. "Konuştuk, oldukça dostane bir şekilde, ama birbirimizle evlenmeye hazır olmadığımız ve belki de -muhtemelen- asla olmayacağımız konusunda anlaştık. Londra'ya geleli çok kısa bir süre oldu Dev. Halkın arasına karışmaya ve insanlarla tanışmaya yeni başladım. Hoşlandığım ve benden hoşlanabileceğini düşündüğüm birkaç bekâr beyle tanıştım. Ancak bu kadar erken bir zamanda biriyle evlenmeye kalkışmanın hata olacağına inanıyorum - tabii içlerinden iki ya da üçünün benimle ciddi bir şekilde ilgileneceğini varsayarsak. Yirmi iki yaşında olabilirim ama umutsuz değilim. Yukarı çıktığımda her şeyi açıklayacağım. Gidelim mi? Merak içinde olmalılar."

Ama hemen kapıya doğru hareket etmedi. Kaşlarını çatmayı hâlâ bırakmamıştı. "Pippa," dedi. "Seni öpüyor muydu?"

İç çekti. "Ve ben onu öpüyordum," dedi. "Dev, bu karmaşık bir durum. Hayat karmaşıktır. Birbirimizden nefret etmiyoruz

diğer."

"O zaman bir soru daha," dedi. "Birbirinizi seviyor musunuz?"

Güldü ve gülünü tekrar kokladı. "Şey, bunu yapabilirim cevap verin," dedi. "Kesinlikle, kesinlikle hayır."

Hanımfendi çok fazla itiraz ediyor. Bu sözleri ya da benzerlerini nerede okumuştı?

Kapıyı açmak ve onun tutmak üzere önden gitti. Hâlâ kaşları çatıktı.

"Sanırım onu öldürmeli ve bu işi bitirmeliydim," dedi kadın yanından geçerken.

-

S Bu konuda açık olmama izin verin," dedi Wilby Dükü uğursuz bir ses tonuyla ve bu ses tonuyla taban tabana zıttı

neredeyse morarmış yüzüyle. "Daha önce hiç tanımadığım Stratton'ı öğle yemeğinde evime davet etmek için onca zahmete girdim. Ona, kız kardeşi ile torunum arasındaki evliliğin her ikisi için de uygun ve avantajlı bir bağlantı olduğunu, benim ve Majesteleri'nin onayını alacağını açıkça belirtmeye tenezzül ettim. Bu sabah belirlenen bir saatte sizi Stratton House'da beklemeye davet ederek önerilen eşleşmeyi onayladığını belirtecek kadar nazikti. Amaç, onunla bir evlilik sözleşmesi üzerinde konuşmanız ve ardından Leydi Philippa Ware'in kendisine resmi bir teklifte bulunmanızdı. Sanırım şu ana kadar doğru söyledim? Yanlışım varsa düzeltin. Ben yaşlı bir adamım, yaşlı bir beynim ve belki de bana oyun oynayan bir hafızam var."

Birinin cevap vermesi için durakladı. Sadece Arden House'un geniş salonunda üç kişi, şöminenin iki yanında kitap ayracı gibi oturan dük ve düşes ve Lucas'ın kendisi. Majesteleri açıkça hiç bir şey hissetmiyordu.

Dük'ü bunamadığına ikna etmesi gerekiyordu. Belli ki büyükbabasıyla geçirdiği uzun yıllar boyunca retorik sorular hakkında bir iki şey öğrenmişti.

"Haklısın büyükbaba," dedi Lucas ve ama kelimesiyle başlayacak bir cümleye devam etmenin bir anlamı yoktu. Kendini zaten gayet açık bir şekilde ifade etmişti.

"Harika bir güzelliği, cazibesi ve kusursuz bir soyu olan bir kadın," diye devam etti büyükbabası. Lucas, sopadan önce azarlanmak üzere müdürün önüne çıkarılan bir okul çocuğu gibi ayakta duruyordu. "Üstelik ne zaman birlikte olsanız sana en sıcak gülümsemelerini bahşeden bir kadın. Yine de ona evlenme teklif etmedin mi?"

Lucas, büyükbabasının işitme duyusunda, zihninde olduğundan daha fazla bir sorun olmadığını düşündü. Büyükannesi ve büyükbabasına Stratton Kontu'yla evlilik sözleşmesi yapmadıklarını ama başka şeyler konuştuklarını, Leydi Philippa'ya evlenme teklif etmediğini ama onunla da başka şeyler konuştuklarını söylemişti. Kuşkusuz bunların hepsi çok muğlak görünüyor olmalı. Garip değilse bile.

"Ben yapmadım," dedi. "Benimle evlenmek gibi bir arzusu yok ve bu soruyu ona zorla sorarak onu utandırmayacağım ya da taciz etmeyeceğim. Benim aksime, Büyükbaba, Leydi Philippa Ware kendisine evlenme teklif eden ilk erkekle evlenmek için büyük bir aciliyet hissetmiyor."

"İlk sen miydin Luc?" diye sordu büyükannesi.

Dük, "Elbette değildi," diye bağırdı. "Ona sormadı bile."

"Doktorun seni fazla heyecanlı olman konusunda uyardığını unutma Percy," dedi Majesteleri. "Ve şimdi boğazımdan aşağı atlayarak daha da ileri gitmenize izin vermeyin, ki bunu yapmak üzere olduğunuzu görüyorum. Unutma ki, eğer bir kalp krizi geçirirsen geride kalacak olan benim.

ve erken ölümünüze neden olabilir. Sana her zaman ilk giden olmak istediğimi söyledim."

Lucas kısa bir süreliğine gözlerini kapadı. Büyükbabası parmaklarını sandalyesinin kollarına vurdu ama daha fazla öfkelenmedi. Onun yerine düşünceli düşünceli düşese baktı.

"Onunla ne konuştun?" diye sordu Lucas'a bakmadığı halde ona hitap ederek. "Özellikle seninle evlenmeyeceğini mi söyledi? Ona sormadıysan bile buna inanmak zor görünüyor. Seninle ilgili neye karşı olduğunu söyledi mi? Aklı başında bir kadın sana nasıl hayır diyebilir?"

"Belki de Percy," dedi Majesteleri, "başka birine bağlılığı vardır."

"Eğer varsa," dedi, "erkek kardeşinin bundan kesinlikle haberi yok."

Lucas, "Londra'da bir sezon geçirmek için uzun süre bekledi," dedi. "İlk başta babasının ölümü onu engelledi. Sonra, tam ailesi onun yasını tutmaya başlamışken, büyükannesi öldü. Sonunda burada ve hayranlık uyandıran büyük bir ilgi görüyor. Bir süre eğlenmek istediği ve potansiyel bir talibi diğerlerine tercih etmeden önce acele etmemeyi seçtiği için suçlanamaz. Seçimimi geciktirmemi istemezsin, Büyükbaba. Eğer dediğiniz kadar uygun biriysem, o zaman benimle görüşmek isteyecek pek çok hanımefendi olmalı. Leydi Abingdon tarafından gelecek hafta Vauxhall'da bir akşam partisine davet edildim. Henüz bir cevap göndermedim."

"Birkaç tanışma daha ayarlayacağım," dedi Majesteleri. "Jenny ve Kitty hayal kırıklığına uğrayacaklar."

Buna söyleyecek bir şey yoktu. Lucas bir cevap vermeye bile kalkışmadı.

"Gül aldın mı?" diye sordu büyükbabası aniden, belli ki Leydi Philippa Ware'in torununun gelini olması fikrinden vazgeçmek istemiyordu.

"Mükemmel olduğunu söyledi," dedi Lucas.

"O mu?" Büyükbabası tekil zamiri hemen anladı ve kaşlarını çatarak torununa baktı. "O mu?"

"Tek bir gül goncası," dedi Lucas. "Şeftali. En sevdiği renk."

"Tek bir gül goncası," dedi Majesteleri. "Ne kadar romantik."

"Hımm," dedi Majesteleri.

"Ona karşı bir şey hissetmediğinden emin misin Luc?" diye sordu büyükannesi.

Ah, ama ona karşı hiçbir şey hissetmediğini hiç söylememişti. Duyguları o öpücük yüzünden hâlâ hamdı. Gülünecek kadar iffetli bir öpücüktü. Ama onu varlığının köklerine kadar sarsmıştı. Çünkü güzelliğin ve tatlılığın tadına varmış ve iliklerinde, belki de ruhunun derinliklerinde, nasıl bilemediği bir özlem hissetmişti. Belki de ironilerin ironisiydi, bir zamanlar affedilmez bir şekilde aşağıladığı kadına fena halde aşık olmuştu.

Belki de bu adil bir cezaydı, bu kadar acı verici olmasaydı boşluk olarak tanımlayacağı bu his.

"Ondan yeterince hoşlanıyorum büyükanne," dedi dikkatle, "onu rahatsız etmemeyi ve üzme riskini almamayı seçecek kadar."

"Ah," dedi ve ona oldukça üzgün bir şekilde gülümsedi.

Büyükbabası ona, "Gidip Jenny ve Kitty'ye bu haberi versen iyi olur," dedi.

Lucas odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken, hissettiği ağır depresyonun en azından bir kısmının

on iki yıl önce olanları ilk kez ve son kez anlattığını umuyordu. Her şey sanki dün olmuş gibi zihninde tazeydi. Ancak o zamanlar on dört yaşında bir çocuktu ve şimdi yirmi altı yaşında bir adamdı. Bir çocuktan biraz daha fazlasıydı ve kulak misafiri olduğu şeyin muazzamlığıyla başa çıkmak için oldukça donanımsızdı. Saf duygular muhakemesinin önüne geçmiş ve bütün suç Stratton'ın üzerine yıkılmıştı. Stratton. Şeytan. Bu isimler zihninde birbirinin yerine geçebilir hale gelmişti, öyle ki sekiz yıl kadar sonra bile Stratton'un çocuklarının Şeytan'ın yumurtası ya da en azından kirli mallar olması gerektiğine inanmıştı.

O da -Lady Philippa Ware, yani- en az babası kadar babasının çapkınlığının kurbanı . Adam aslında bir yaz eve bir metres götürmüştü, hiç kuşkusuz işin içindeki tehlikeden heyecanlanmış ve bundan kurtulmayı ummuştu. Bunun yerine ailesine felaket ve aşağılanma getirmişti. Leydi Philippa acı çekmişti. Ve sonra, belki de tam moralini ve geleceğe dair umutlarını toparladığı sırada, Roath Markisi -yani kendisi- çıkagelmiş ve düşünmüş olsa bile asla yüksek sesle söylenmemesi gereken birkaç kötü seçilmiş sözle, kendisine ve kendi değerine olan güveninden geriye kalan tüm kırıntıları yok etmişti. Ve sonra son darbe, babasının ani ölümü.

Lucas bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Onun trajedisindeki kendi payı katlanılamayacak kadar korkunçtu. Ama buna katlanmalıydı. Ve telafi etmek için yapabileceği tek şeyi yapmalıydı. Ondan uzak durmalıydı.

Yine de bu karşılıksız bir öpücük değildi. Hiç şüphesiz deneyimsiz olmasına rağmen, onu kesinlikle geri öpmüştü.

Kız kardeşinin oturma odasının önünde durakladı ve sonra kararlı bir şekilde kapıyı açıp içeri adım attı.

"Eee?" Kitty Teyze ellerini göğsünde kavuşturarak sordu.

C F□□□□□ □□□□□□



I Philippa'ya dışarı çıktığı sezonun ilk birkaç haftası boyunca hayatının bu şekilde devam etmesi mümkün görünmemişti.

daha yoğun olabileceğini düşünmüştü. Yanılıyordu. Eğlence programları çoğaldı ve tonlarca insanın sonunda şehre gelip yerleşmesiyle çok daha büyük bir ölçekte sunuldu. Her gün Stratton House'a sabah postasıyla bir yığın davetiye gönderiliyor, bunlar artık Kont ve Kontes'in yanı sıra annesi ve kız kardeşine de gönderiliyordu. Günün ilerleyen saatlerinde daha fazlası elden teslim ediliyordu. Bazen hangisinin kabul edilip hangisinin reddedileceğine karar vermek zor oluyordu. Her güne makul olarak kaç tane sığdırılabileceğine karar vermek zordu. Basit bir rahatlama için ya da mektup yazma, boş zamanları değerlendirme ve hatta sadece aile sohbetleri gibi sıradan günlük faaliyetler için çok az zaman kalıyordu. Bazen uyumak için bile çok az zaman kalıyordu, çünkü balolar ve hatta birçok parti gece boyunca devam ediyor ve bazen şafağı bastırıyordu.

Philippa bazen annesiyle, bazen Gwyneth ve Devlin'le, birkaç kez de kuzenlerinden biriyle ya da yeni edindiği bir arkadaşıyla katılabildiği her şeye katılıyordu. Sık sık moda olan saatlerde Hyde Park'ta onunla birlikte görülme ayrıcalığını elde etmek için yarışan genç adamlardan biriyle gezintiye çıkıyordu. Çünkü görünüşe göre

Doğru terim buysa, çok . George Amca bir akşam yemeğe geldiğinde, bir çiçek tarhının arıları çektiği gibi erkekleri kendine çektiğini söylemişti. Balolardaki dans kartı neredeyse her zaman ikinci set başlamadan önce, bazen daha erken dolardı.

Hatta o sabah, birkaç kez dans edip sohbet ettiği bir beyefendi Stratton House'a gelmiş, Devlin'le özel olarak konuşmak istemiş ve ardından kekeleyerek ona evlenme teklif etmişti. Adam ona olan ilgisinin aşkla ilgili olduğuna ya da niyetinin ciddi olduğuna dair hiçbir işaret vermediği için tamamen şaşırmıştı. Devlin'in teklifini elinden geldiğince nazik bir şekilde reddederken kendini oldukça kötü hissetti ve gelecekte daha dikkatli olacağına dair kendi kendine yemin etti.

"Dikkatli ol, Pippa?" Gwyneth aileye geri döndüğünde şöyle dedi. "Kendini daha az güzel yapabilir misin? Ya da daha az tatlı ve çekici? Ve şunu da eklememe izin verin, sizi ne flört ederken ne de herhangi bir erkeği ona karşı hassas duygular beslediğinize inandırırken hiç görmedim."

Bu oldukça üzücü olay dışında -ki o çok sevimli bir beyefendiydi- Philippa son derece eğleniyordu. Hiçbir zaman bir baloda duvar çiçeği olmaktan ya da bir partide kendini yalnız bulmaktan korkmasına gerek yoktu. Kadın ve erkek arkadaşları vardı, bazıları onun için iç geçirmekten ve ona cömertçe iltifat etmekten hoşlanıyordu, ama onları ciddiye almıyordu - en azından o acı tekliften sonrasına kadar. Aşık olabileceğini hissettiği ve evlenmeyi hayal edebileceği hiç kimse yoktu. Söz konusu adama karşı sevgi ve saygıdan daha fazlasını hissetmediği sürece bir evlilik teklifini kabul edeceğinden şüpheliydi. Favorileri Sör Gerald Emmett ve Lord

Edward Denton, amcasının onu Almack's'a ilk gelişinde tanıştırdığı, bir dükün uzun boylu, neşeli, oldukça çirkin dördüncü oğlu. Her iki adamın da gerçekten bir eş arayışında olmadığından emindi, ama her ikisi de sürekli olarak onunla ilgileniyor, kolay sohbet ediyor ve iyi bir mizah anlayışına sahipti. Belki de ikisi de onun bir koca arayışında olmadığını hissettikleri için onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorlardı.

Roath Markisi'ni oldukça sık görüyordu. Nasıl görmesin ki? Her zaman aynı eğlencelere katılmasalar da, çok sık görüşüyorlardı. Bazen birbirlerine hoşbeş edecek kadar yaklaşıyorlardı. Ama hiçbir zaman bundan fazlası olmamıştı ve Philippa bundan memnundu. Zaman geçtikçe ona, daha önce tanıştırıldığı, bir iki kez dans ettiği ya da sohbet ettiği birçok erkeğe hissettiğinden daha güçlü duygularla bakmamaya başlayacağını söyledi kendi kendine. Henüz böyle bir şey olmamıştı ama kendine sabırlı olmasını öğütledi.

Annesi, Stephanie ve Gwyneth teklifin yapılmadığı gün, markiyle yaptığı görüşmeyi çok belirsiz bir şekilde anlattıktan sonra onu sorgulamışlardı. Hepsi hayal kırıklığına uğramış ve biraz da şaşırmışlardı, çünkü görünüşe göre Lord Roath hepsine mükemmel görünmüştü. Yakışıklılığı ve cazibeli tavırlarıyla elbette bu pek de şaşırtıcı değildi. Ama Leydi onlara, gerçeğı biraz eğip bükerek, kesin bir hayır dediğini ve Lord Roath'ın da bu konuda ısrar etmek istemediğini söyledikten sonra, başka bir şey söylememişlerdi. Leydi Catherine Emmett ve Jenny de nazik ve düşünceli davranmışlardı.

Her ikisi de Luc'le evlenmelerini çok istediklerini söylemişlerdi ama ikisi de bu konuyu fazla uzatmamıştı. Belki de onlardan bunu yapmamalarını istemişti?

-

Roath Markisi'nin Stratton Evi'ne yaptığı kötü şöhretli ziyaretten birkaç hafta sonra Philippa Richmond'da düzenlenen bir bahçe partisine annesiyle birlikte gitti. Devlin ve Gwyneth Stephanie'yi Kew Gardens'a götürüyordu, özellikle de oradaki pagodayı görmesi için.

Güzel bir gündü. Ev ile Thames Nehri arasındaki uzun çim alan, neredeyse bir bowling yeşiline benzeyecek şekilde özenle tırpanlanmıştı. Çok sayıdaki çiçek tarhları renk cümbüşü içindeydi. Su mavi ve sakindi, öyle ki en ürkek olanlar hariç herkes altı küçük tekneden birinde kürek çekmeye ya da çekilmeye hevesliydi. Rahat sandalyeler, güneşin sıcaklığını içine çekerek dinlenmek isteyenlerin konforu için çimlerin üzerine ve nehir kıyısına grup halinde yerleştirilmişti. Evin dışındaki taş döşeli terasta, kolalı beyaz örtülerle kaplı uzun masalar, çok çeşitli tuzlu ve tatlı yiyecekler ve hem sıcak hem de soğuk içeceklerle doluydu. İçeceklerini alırken gölgede oturmayı tercih edenlerin rahatlığı için terasın iki ucuna küçük masalar yerleştirilmişti.

Philippa annesiyle uzun süre kalmadı. çiçekleri görmek için arkadaşları tarafından götürüldü. Bu arada Philippa da Lord Edward Denton'la birlikte nehirde erken bir tur atmak üzere yola çıkmıştı. Daha sonra bir başka hayranıyla birlikte seraları dolaştı ve hepsiyle tanıştığı bir grup genç insanla bir süre sohbet etti. Aslında, ton etkinliklerine katılan neredeyse herkesi, sadece görerek bile olsa tanıdığını hissetmeye başlamıştı. Yüzlere isim koymayı daha kolay bulmaya başlamıştı ve bazen

aile isimleri ve onlara eşlik eden unvanlar. Bir aidiyet duygusu vardı ve bu hoşuna gidiyordu.

Jenny, kız kardeşi ve teyzesiyle konuşmaya gitti. Çimenlerin üzerinde oturuyorlardı, o an için yalnızdılar, birkaç dakika önce yanlarında olan Vikont Mayberry ve Bay Jamieson birlikte uzaklaşmışlardı.

Philippa üç bayanı selamladıktan sonra, "Çimlerin altı oldukça yumuşak," dedi. "Sandalyenin tekerleklerinin buraya takılacağını sanmıyorum, Jenny. Gezintiye çıkalım mı?"

"Belki de," diye önerdi Leydi Catherine, "sandalyeyi itmesi için adamlardan birini çağırmalıyız."

Philippa ona, "Halledebileceğime inanıyorum," diye güvence verdi. "Ve yardıma ihtiyacımız olursa çağırabileceğimiz pek çok adam var."

"Oh, evet, lütfen, Pippa," dedi Jenny hevesle. "Suyun kenarına inmeyi çok isterim. Orada bir patika var. Senin için daha kolay olur."

Yarım saat boyunca yürüdüler, konuştular ve diğer konuklarla selamlaşmak için durdular, ardından aç ve susuz olduklarını ve terasın sunduğu gölgeye ihtiyaç duyduklarını kabul ettiler. Ama ne yazık ki orada boş masa yoktu. Yalnızca iki kişinin oturduğu bir masa vardı; yaşlı bir çift, dikkatlerini çekmek ve boş yerleri işaret etmek için kollarını kaldırmıştı.

"Büyükannem ve büyükbabam," dedi Jenny. "Kitty Teyze'ye daha sonra gelebileceklerini söylediler ama geldiklerini görmedim. Yaptıkları onca sosyalleşmenin enerjilerini tükettiğini düşünmemelerine hayret ediyorum."

Philippa, "Sizi masaya kadar götüreceğim," dedi, "sonra da-"

Jenny sözünü keserek, "Lütfen yapmayın," dedi. "Canları yanacak. Belki de sen-"

"-Bize biraz yiyecek getir," dedi Philippa, tam olarak planladığı şekilde olmasa da cümlesini tamamlayarak.

Torunları onu Stratton House'a çağırdığından beri Wilby Dükü ve Düşesi'nden durmayı başarmıştı, ancak onlardan birini ya da ikisini birkaç kez uzaktan görmüştü. Kendisi hakkında ne hissettiklerini bilmiyordu. Dük, torununun ona resmi bir evlilik teklifi yapmasını ayarlamıştı ve neredeyse hiç şüphesiz onun bunu kabul edeceğini umuyordu. Kızın kabul etmemesi gururuna ağır bir darbe indirmiş olmalıydı. Markiz'in teklifi kendisinin yapmadığını itiraf edip etmediğini merak etti.

"Leydi Philippa," dedi dük, ona bir sandalye çekmek için cesurca ayağa kalkarak. "Lütfen Majestelerine ve bana eşlik etme şerefini bahşedin."

Düşes Jenny'nin elini okşuyordu. "Evet, öyle yapın Leydi Philippa," diyerek sandalyeyi işaret etti.

"Oturmadan önce gidip masaya bir tabak yemek getireceğim," dedi. "Çay mı istersiniz yoksa-"

Dük, "Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi. "Luc'u bunun için getirdik."

Philippa başını sertçe yemek masalarının olduğu yöne çevirdiğinde, adamın elinde yemek tabakları ve çay fincanları olan bir tepsiyle geri dönmekte olduğunu gördü.

Oturdu. Uzaklaşmakta ısrar etmek için artık çok geçti. Bunu yapmasının nedeni çok açık olurdu.

"Leydi Philippa?" dedi Roath Markisi selamlayarak. "Jenny? İyi bir öğleden sonra geçiriyor musun?"

"Kesinlikle öyle," dedi kız kardeşi. "Pippa ve ben nehir kenarındaydık. Orası çok güzel. Her şeye rağmen çok huzurlu."

tüm insanlar."

"Evet, seni gördüm," dedi. "Büyükbabam sandalyenizi itmek için aşağıya koşmamı istedi. Ama Leydi Philippa çökecek gibi görünmüyordu ve size katılsaydım sohbetinize engel olacağıma hiç şüphe yoktu. Gidip biraz daha yiyecek getireyim. Yanında çay? Ya da limonata?"

"Çay lütfen," dedi Philippa.

"Limonata lütfen, Luc," dedi Jenny.

Ve elbette, diye düşündü Philippa, masada onlara katılacaktı. Ne de olsa hâlâ boş bir sandalye vardı. Son birkaç hafta içinde onu birkaç kez başka kadınlarla görmüştü; balolarda onlarla dans ediyor, çeşitli partilerde kol kola geziyor, parkta onları gezdiriyordu. Lord ve Leydi Abingdon'ın kızı Bayan Thorpe özellikle gözdesi gibi görünüyordu, annesi her zaman yanında geziniyor, yüzünde bir memnuniyet ifadesi vardı. Şüphesiz büyükbabası, kendisini kesin olarak yarış dışı bıraktığından beri bu hanımlardan biriyle evlenmesi için baskı yapıyordu.

"Demek ilk sezonunuzun tadını çıkarıyorsunuz, Leydi Philippa," dedi düşes, ona gerçek bir sıcaklıkla gülümseyerek.

Lord Roath kendisi ve Jenny için yiyecek ve içeceklerle döndüğünde Philippa, "Öyleyim," dedi. "Pek çok ilginç insanla tanıştım ve hatta birkaç tane ömür boyu sürecek dost edindiğime inanıyorum."

"Umarım ben de onlardan biriyimdir," dedi Jenny gülerek. "Gerçekten de, bunda ısrar ediyorum."

"Sen de onlardan birisin," dedi Philippa. Böyle olmamasını diledi. Jenny'yle arkadaşlığı olmasaydı ve annesi Lady Catherine Emmett'e bu kadar yakın olmasaydı, bu masadaki üç kişiyle arasına mesafe koymak çok daha kolay olurdu. Onlar oturuyorlardı.

Lord ve Leydi Mayberry ve George Amca ile birlikte çimenlerin üzerindeydiler.

Dük aniden, "Kuzey Avrupa'da bir yerlerde Wellington'un kuvvetleriyle birlikte bir kardeşin var," dedi. "Süvari binbaşısı mı?"

Kahkahası kesildi. "Biliyorum," dedi. "Nicholas. Ve savaş ya da en azından bir savaş daha kaçınılmaz görünüyor. Yarımada'da neredeyse ölüyordu. Devlin, ağabeyimiz Ben yanına gidip doktorlara zorbalık yapmasa ve onu yaşamaya ikna etmese kesinlikle öleceğine inanıyor. Bize söylemeden başka zamanlarda da yaralandığını söyleyebilirim. Devlin, neredeyse kafasını koparacak ve yüzünde kalıcı bir yara izi bırakacak olan kendi yarısından bize bahsetmedi. Özür dilerim. Böyle konulardan bahsetmemeliyim."

Dük, "Konuyu açan bendim," dedi. "Yakın bir aileye benziyorsunuz. Babanızın genç yaşta ölmesi sizin için büyük bir darbe olmuş olmalı. Anladığım kadarıyla ani olmuş?"

Lord Roath'a bakmadan, "Evet," dedi. "Hepimiz için yıkıcı oldu."

"Neşeli bir adamdı," dedi Majesteleri. "Çok sevilirdi."

Philippa, Roath Markisi'nin sırrını gerçekten de çok gizli tuttuğunu düşündü. Belli ki büyükbabasının, babasının kendi ailesine verdiği zarardan haberi bile yoktu.

Düşes çimenlerin üzerinden ona doğru bakarak, "Ve annen," diye ekledi. "O hâlâ çok güzel bir kadın Leydi Philippa. Babanızın yürek parçalayan kaybına rağmen zaman ona iyi davranmış."

Philippa, "Kayıplara katlanmanın yaşamın kaçınılmaz bir parçası olduğunun farkına vardım," dedi. "Ama böyle bir günde ve böylesine güzel bir ortamda hayatta olmak ne kadar güzel."

Düşes, "Gerçekten de öyle," diye onayladı.

Düşes bir süre sonra, "Nehirde gezintiye çıktınız mı Leydi Philippa?" diye sordu.

"Yaptım," dedi. "Daha önce geldiğimde neredeyse yaptığım ilk şey buydu. Lord Edward Denton beni teknelerden biriyle dışarı çıkarma nezaketini gösterdi."

"Ya sen, Jenny?" diye sordu büyükbabası.

"Hayır, büyükbaba," dedi. "Bay Jamieson beni götürmeyi teklif etti ama ben reddettim."

Marki, "Sizi suya korktuğunuz için mi?" diye sordu.

"Bu da bir parçasıydı," diye itiraf etti. "Ayrıca kendimi bu kadar çok insanın ya da onun önünde rezil seçtim."

"Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Beni kayığa bindirmek için mi?" dedi yüzünü buruşturarak ve sonra gülerek. "Bilmiyorum. Öyle mi Luc?"

"Biliyorsun," dedi, peçetesini tabağının yanındaki masaya fırlatıp ayağa kalkarak. "Hayatın pahasına. Eğer seni sandalyenden tekneye çıkarırken düşürürsem ve taş gibi batarsan, en sevdiğim paltolarımdan birinin mahvolmasına neden olacak olsa da dalıp seni çıkaracağım."

"Gerçekten oraya gitmiyoruz, değil mi?" diye sordu. "Ya-"

"Ya en sevdiğin kardeşine güveniyorsan?" diye sordu ona, sandalyesini masadan çekip çevirmeden önce.

"Hatırladığım kadarıyla, Luc," dedi, "sen benim tek kardeşim."

Dük, "Tekneyi içeri çekerken birinin tekneyi sabit tutmasını sağlayın," diye öğüt verdi. "Ve onu dışarı çıkarırken de."

Düşes, "Dikkatli ol Luc," diye öğüt verdi. "Teknelerin yalpalamak gibi bir huyu vardır."

Lord Roath ona göz kırparak, kaşlarını sallayarak ve aniden çocuksu görünerek, "İçlerinde dururken ben de öyle," dedi. Ve çok yakışıklı.

Adam onu götürürken Jenny çaresizce gülüyordu.

Philippa ayağa kalkmak istedi ama düğ bir elini bileğine koydu.

"İstersen biraz daha kal," dedi. "Yaşlı bir çiftte birkaç dakika daha eşlik edin."

Philippa tekrar koltuğuna yerleşti ve birinden diğerine dikkatle baktı. Kulağa biraz acınası bir istek gibi geliyordu ama böyle bir şey olduğundan şüpheliydi.

"Söyleyin bana Leydi Philippa," diye başladı düğ. "Söylediği bir şey miydi? Ya da yaptığı? En az iki düzine tavsiye etmişken size tek bir gül getirmesi gibi mi? Hepsi de kırmızı?"

Kadının böyle önemsiz bir nedenden ötürü evlilik teklifini reddettiğine inanması mümkün değildi elbette. Ama hem o hem de düşes dikkatle ona bakıyordu.

"Lordlar Kamarası'nda kardeşimle konuştuğunuzda ve Roath Markisi'ni bir evlilik sözleşmesini görüşmek üzere onu ziyarete göndermeyi ayarladığınızda beni çok nazik bir şekilde kutsadınız," dedi. "Lütfen bana inanın majesteleri, çok duygulandım ve onur duydum. Onun sizin soyunuzdan gelen tek varis olduğunu ve bu nedenle sizin için çok değerli olduğunu biliyorum. Sizin de ona çok düşkün olduğunuzu gördüm. Ama benim durumum farklı. Henüz evliliği düşünmeye hazır değilim."

"Sanırım bana yalan söylüyorsun," dedi kederli bir nezaketle. "Yoksa neden genç bir kadın ilkbaharda kasabaya gelsin ki? Özellikle de okuldaki günlerini birkaç yıl geride bırakmışsa. Genç erkekler yuva kurmadan önce birkaç yaban yulafı ekmek isterler. Genç kadınlar kurmak kendilerini uzaklara götürmek isterler."

eşler, anneler ve kendi evlerinin reisleri olarak daha erken."

Düşes, "Genelleme yapıyorsun Percy," dedi.

"Öyle," diye itiraf etti. "Genellemeler büyük ölçüde doğrudur, değil mi? Torunuma kısmi gözlerle bakıyorum Leydi Philippa. Öyle bile olsa, şu anda piyasadaki herhangi bir genç bayan için normalden daha çekici bir ödül olduğuna inanıyorum. Onunla vals yaptığınızı ve ondan etkilenmiş gibi baktığınızı gördüm. Onun da sizinle vals yaptığını ve en az aynı derecede çekici görüldüğünü gördüm. Bu bahar, görevinin bir gelin seçmek ve onunla evlenmek olduğunu bilerek kasabaya geldi - bir erkek için genç sayılabilecek yirmi altı yaşında olmasına rağmen. Birçok nedenden ötürü onun için en uygun ve en bariz seçim sizsiniz. Gördüğüm kadarıyla, dışarıdan bakıldığında, Luc ile aranızdaki bir eşleşme bir aşk eşleşmesi olmanın üstün çekiciliğine bile sahip olabilir. Yanılıyor muyum?"

"Zavallı bayanı rahatsız etmeme konusunda anlaşmıştık, Percy," dedi.

Düşes dedi ki.

"Taciz mi?" Kaşlarını çatarken gür kaşları burnunun köprüsünde buluştu. "Hep bu kelime. Neden torunum olmayacağını açıklaması için yalvarmak genç bir kadını taciz etmek midir?"

Kasıtlı olarak onu duygusal gözyaşlarına boğmaya mı çalışıyordu? Philippa öyle olduğunu sanmıyordu ama onun kurnaz bir ihtiyar olduğundan şüpheleniyordu. Eğer bir yöntemle istediğini elde edemezse, o zaman başka bir yöntem denerdi. Ama adamın içtenlikle şaşırmış ve üzülmüş olduğunu hissediyordu. Kendisi de öyle. Kendisiyle eşit ya da benzer rütbede olan ve Roath Markisi'nin hitaplarını kabul etmekten mutluluk duyacak başka kadınlar da vardı. Onlardan birkaçı bu öğleden sonra buradaydı. Dük neden hâlâ onunla bu kadar ilgileniyordu?

Düşes, "Gel canım," dedi Philippa'nın elini okşarken, Philippa biraz önce gözünden bir damla yaş düştüğünü fark etti. "Bizimle birlikte Kitty ve annenin yanına, gün ışığına doğru yürü. Yarın yağmur yağabilecekken bunu boşa harcamak yazık olur, değil mi?"

Yürürken kolunu Philippa'nın koluna doladı ama ona yaslanmadı. Çiçeklere ve nehrin üzerinde parıldayan güneşe dikkat etti. Dük, Philippa'nın diğer tarafında, ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde yürüyordu. Annesi ve Leydi Catherine'in yanına geldiklerinde boş sandalyeler olmasına ve George Greenfield Amca'nın düşese bir sandalye çekmek için ayağa kalkmasına rağmen oturmadı. Leydi Catherine, Lord ve Leydi Mayberry'nin Jenny'nin tekne gezintisini izlemek için nehre söyledi.

"Ben de gidip izleyeceğim," dedi Majesteleri, "eğer Leydi Philippa bana kolunu uzatma nezaketini gösterirse."

O teklif etti. Başka ne seçeneği vardı ki?

Birlikte uzaklaşırlarken ona, "Sana fazla yüklenmek niyetinde değilim," dedi. "Ama fark ettiysen, çimler aşağıya doğru çok hafif eğimli ve kendimi dörtmala koşarken bulup suya düşmekten nefret ederim. Birinin beni sudan çıkarması ve çizmelerini mahvetmesi gerekir."

Philippa güldü.

"Çay masasında sizi rahatsız ettiğim izlenimine kapıldıysanız özür dilerim, Leydi Philippa," dedi. "Niyetim bu değildi."

O halde George Amca çok daha güçlü bir kol sağlamaktan mutluluk duyacakken neden onunla birlikte yürümeyi seçmişti?

"Evet, ," dedi. "Ve öyle."

Bir an için onun öfkesinin üzerine patlamak üzere olduğunu düşündü. Onun yerine kısa bir kahkaha attı.

"Sizden hoşlandım, Leydi Philippa," dedi.

"Ben de sizden hoşlanıyorum, Majesteleri," dedi, kendisine rağmen ona gülümseyerek.

"Mesele şu ki," dedi, "bu yaşlı kafamdan -Efendileri bana inatçı yaşlı bir aptal diyor- sen ve Luc'ün de birbirinizden hoşlandığınızı çıkaramıyorum."

"Senin sorunun şu ki," dedi, "hayatın boyunca her istediğini elde ettin ve şimdi de genç bir kadının senin iradeni engellemeye cesaret edebileceğine inanamıyorsun."

"Ah," dedi iç çekerek. "Bana gençliğimizdeki sevgili May'imi hatırlatıyorsun; bazen bana yaklaşıp, üzerimde yükselir ve öfke nöbetlerimi sıkıcı bulmaya başladığı için beni zorbalık yapacak başka birini bulmaya davet ederdi. O günlerdi Leydi Philippa. Tanrı'nın onun gibi kadınlar yaratmayı bıraktığını sanıyordum. Ama sonra sizi yarattı."

Philippa yine gülerek, "Seni sıkıcı bulabileceğimi hiç sanmıyorum," dedi.

"Ve işte benim kızım geliyor," dedi umutsuz bir sevecenlikle, kıyıda çok uzak olmayan bir yerde durdu ve nehrin aşağısından dönmekte olan teknelerden birine doğru başını salladı. "Yaz mevsimi kadar mutlu. Sanki hayatında bir gün bile acı çekmemiş gibi. Bu kız bel kemiğine kadar cesur."

Gözleri kayıktaki Jenny'nin üzerindeydi, ağabeyinin söylediği bir şeye gülüyor ve güneşin doğrudan ışınlarından korunmak için şemsiyesini başının üzerinde döndürüyordu. Konuşurken gülümsüyor ve kürekleri kuvvetle çekiyordu. Kayıkta kürek çeken diğer birkaç beyefendi gibi o da şapkasını ve paltosunu çıkarmıştı. Herhalde

suyun üzerinde sıcak olurdu. Güneş ışığı koyu kızıl saçlarında parıldıyordu. Omuzlarının ve kollarının üst kısmındaki kaslar gömleğinin beyaz keteninde dalgalanıyordu.

"Büyükbaba!" Leydi Mayberry dükün diğer tarafından çıkageldi. "Buraya kadar gelmiş ne yapıyorsun?"

Lord Mayberry Philippa'ya gülümsedi.

Dük, "Kendi ayaklarımın üzerinde duruyorum, kendi işime bakıyorum ve güzel bir genç hanımla sohbet ediyorum," dedi. "Bir yerden bir yere gitmek için iznine ihtiyacım var, değil mi Charlotte?"

"Arkanıza bakarsanız," dedi, "eve dönüş yolunun tamamen yokuş yukarı olduğunu göreceksiniz."

"Yolun yarısında kalp krizi geçirirsem," dedi, "Sylvester şüphesiz yolun geri kalanında beni taşıyacaktır."

Yüzünü buruşturdu ama başka bir şey söylemedi.

"İşte geliyorlar," dedi kocası, tekerlekli sandalyenin kıyıda bırakıldığı yere doğru bir adım atarak. "Luc'un Jenny'yi güvenli bir şekilde kıyıya çıkarmasına yardım edeceğim."

"Dışarısı harika," diye seslendi Jenny. "Büyükbaba, izlemeye mi geldin?"

"Teşekkür ederim Sylvester. Sabit tut, olur mu?" dedi Roath Markisi kıyıya çıkmadan önce, bunu yaparken aceleyle ceketini çekti ve kız kardeşini dışarı çıkarmak için döndü.

Ne var ki, Jenny'ye içtenlikle gülümseyen Bay Jamieson'ın olay yerine gelmesiyle engellendi. "Gördünüz mü?" dedi. "Teknede hiç korkmamışsınız, Leydi Jennifer. Ve eğer şimdi benimle oraya geri dönmezseniz, teknenin sağlamlığından ziyade benim kürek çekme becerime güvenmediğinize inanacağım."

"Ah canım," dedi ona parlak bir şekilde gülümseyerek. "Bunu sana yapamam, değil mi?"

Marki doğruldu ve şapkasını taktı. "Yüzebiliyor musun Jamieson?" diye sordu.

"Balık gibi," dedi Bay Jamieson ve kayığa binip kürekleri eline aldı. "Gerçi bu öğleden sonra bir gösteri yapmaya niyetim yok. Böylesine değerli bir yüküm varken olmaz."

Tekne yeniden kıyıdan uzaklaşırken Dük, "Eğer onun kalbini kırarsa," diye mırıldandı, "ben de onu kırarım."

Marki, "Babasının kumar alışkanlığı var ve malları da ipotekli," dedi. "Ama Jamieson'un kendisinde henüz büyük bir ahlaksızlık bulamadım."

Dük, "Çok fazla gülümsüyor," diye gözlemledi. "Sylvester, eve dönüş yürüyüşü için kolunu ödünç alacağım. Luc döndüğünde Jenny'yi tekneden almak için kalmak isteyecektir. Leydi Philippa da suya yakın olmayı seviyor. Bunu huzur verici buluyor. Charlotte, diğer kolumu al."

Philippa onun bir balyoz kadar kurnaz olduğunu düşündü. Ayrıca, suya yakınlığı huzur verici bulduğunu iddia eden kendisi değil, Jenny'ydi.

"Büyükbabam hakkında bilmeniz gereken bir şey var, Leydi Philippa," dedi Roath Markisi, torunu ve damadının arasından uzaklaşırken gözlerini kısarak. "O asla yenilgiyi kabul etmez. Asla. En azından benim tecrübelerime göre."

C S□□□□□ □□□□□□



WNeden?" diye sordu. Kaşları çatılmıştı ve gerçekten şaşkın görünüyordu. "Benim neyim bu kadar özel? Onun

Grace seni Bayan Thorpe'la benimle gördüğü kadar, belki de daha fazla görmüş olmalı ve büyükannenin listesinde gördüğü başka kadınlar da olmalı. Eminim içlerinden en azından biri onun ve sizin onayınızı alacaktır. Ona karşı kibar bile davranmadım. Buraya gelirken beni taciz etmek gibi bir niyeti olmadığını söylediğinde, ona gerçekten de öyle söyledim. Ayrıca ona, hayatı boyunca kendi bildiğini okumuş olmasının da bir sorun olduğunu söyledim. Ama karşılığında söylediği tek şey beni sevdiği ve ona Majestelerini hatırlattığım oldu."

Lucas dönüp nehir boyunca baktı. Bütün tekneler kullanılıyordu ama Jenny'yi seçebiliyordu, Jamieson'la birlikte teknelerden birinde nehrin aşağısında uzak bir benek gibi duruyordu. Sırtışını gizlemek için gözlerini kaçırmıştı ama kendini pek de eğlenmiş hissetmiyordu.

"Demek ki seninle ilgili özel bulduğu bir şey de bu," dedi. "Büyükbabam kendisine karşı koyan insanları sever, gerçi çok azı bunu başarır ve denense bile ona üstün gelmek kolay değildir. Eğer ona yüz verip pohpohlasaydın ve beni de ona pohpohlasaydın daha şanslı olurdun. Ama şimdi kendi sonunu onun zihninde mühürledin. Eğer o seni sen beni benim ile kıyaslıyorsa

Büyükanne, o zaman senden gerçekten hoşlanıyor. Ona bayılıyor, gerçi boyunun uzunluğundan şikâyet etmeyi hiç bırakmıyor."

"Belki de sırf seni kayırmadığım için beni kayırıyordur," dedi. "Sanırım yirmi beş yaşın altındaki her bekar kadın, büyükannenizin listesinde olsun ya da olmasın, bunu yapar ve bundan hiç çekinmez."

"Kızıl saçlar yüzünden," dedi başını çevirip omzunun üzerinden ona bakarak. Kadın kaşlarını çatıyordu. "Bir gün düğ olacağım gerçeği, neredeyse ahlaksızca zengin bir düğ, muhtemelen bununla da bir ilgisi var."

"Erkeklerde kızıl saçı hiç sevmemişimdir," dedi ve adam yine sırtıttı. "Ben eve geri dönüyorum. Bana eşlik etmene gerek yok."

"Güzel," dedi. "Tekne Jenny'yi çıkarmak için geri döndüğünde ben de burada olacağım. Onunla akraba olmayan hiç kimsenin bunu yapmasına izin vermeyeceğim."

Gözlerini uzaktaki tekneye dikti. "Sanırım ondan hoşlanıyor," dedi.

"Eminim öyledir," diye kabul etti. "Kız kardeşimin omuzlarının üzerinde çok mantıklı bir kafası var. Ancak, çoğumuz hayatımızda bir ya da iki kez hata yaparız ve kendimiz ve başkaları üzerinde uzun süreli ve bazen feci etkileri olan, karakterimize tamamen aykırı bir şey yaparız ya da söyleriz."

Bir süre ne ona baktı ne de bir şey söyledi. Eve geri döneceğini unutmuş gibiydi.

"Ona aşık olmasından mı korkuyorsun?" diye sordu.

"Korkmak mı?" dedi adam. "Evet, belki de öyleyim.

Korkarım ki

ona aşık olacak ama o kıza aşık olmayacak. Yine de tam olarak öyle değil. Ona aşık olmuş gibi yapmasından korkuyorum. Sırf sakat olduğu için böyle bir korku beslemek aşağılayıcı mı? Öyle olduğunu söyleyecektir.

Doğru. Sanırım çocukken o hastalığı geçirmemiş olsaydı ona karşı bu kadar koruyucu olmazdım. Aşk bazen insanın yüreğini parçalıyor, Leydi Philippa."

Bir süre ikisi de konuğmadılar ve o, bahçe partisinin hâlâ büyük bir gürültü, neGe ve hareketlilik içinde devam ettiğini biraz da Çağkınılıkla fark etti. Birkaç dakika boyunca onunla baş başa kalmış gibiydiler ve sanki arkadaşmışlar gibi büyükanne ve büyükbabası, Jenny ve onun için duyduğu korkular hakkında konuşmuşlardı. Öyle olmalarını diledi.

Ve Londra'ya geldiğinden beri tanıştırıldığı diğer tüm kadınlarla ilgili sorunun da bu olduğunu fark etti, büyükannesi ve büyükbabasının gelin olarak uygun göreceğini bildiği birkaçı da dahil. Hepsi de genç, güzel ve cana yakındı. Hepsi de mükemmel bir terbiye ve mütevazı bir tavırla davranıyordu. Hepsi de tatmin edici eşler ve düşesler olabilirdi. Hiçbiri onunla birlikte olmak konusunda isteksizlik ya da uygunsuz bir heves göstermemişti. İçlerinden herhangi birinin onun adresini memnuniyetle karşılayacağından ve hemen nişanlanmayı kabul edeceğinden oldukça emindi. İlgili ailelerden hiçbiri bu adresleri ödemesine itiraz etmezdi. Tam tersine. Örneğin Leydi Abingdon, kızının bu kadar iyi yerleştğini görmek için açıkça hevesliydi. Ama . . .

Bir ama vardı. Çünkü o hanımların hiçbiri arkadaş. Onlarla gerçekten çok az tanışıklığı varken böyle bir sonuca varmak belki biraz haksızlıktı. Ama hiçbiriyle yakın bir arkadaşlığı olduğunu hayal bile edemiyordu. Leydi Philippa Ware ile de çok az tanışıklığı vardı. Kalbine yakın olan herhangi bir şey hakkında konuşabileceği en son kadın o görünüyordu.

Kız kardeşinin bir servet avcısının eline düşüp hayatının geri kalanında mutsuz olacağı korkusu. Ama bir arkadaş gibi hissediyordu. Belki de bunun nedeni, her ikisinin de derin acılar hakkında bir şeyler biliyor olması ve bunu, kendilerine en yakın ve en sevdiklerini incitmeden açıklayamayacakları bir sır şeklinde içlerinde tutmalarıydı.

Ya da belki . . .

Belki de bu çekim en başından beri vardı. En başından beri. Neden o ahırda onun ve diğer adamların söylediklerini duymak için kulaklarını dikmişti? James Rutledge ve ahırın sahibi onu mayıs direğinin etrafında dans etmeye ikna etmeye çalıştıklarında neden olası bir partner olarak onu seçmişti?

"Beni ilk gördüğünde ne düşünmüştün?" diye sordu ve sonra bu soru hiç yoktan gelmiş gibi görüldüğü için kendini aptal gibi hissetti. Gözlerini kısarak uzaklara baktı. Jenny ve Jamieson'ın teknesi olan noktanın giderek büyüdüğünü görünce rahatladı. Geri dönüyorlardı.

Yumuşak bir kahkaha atarak onu şaşırttı. "Sana sıırıslıklam aşık oldum," dedi. "Kızıl saçların yüzünden olduğunu söyleyebilirim."

"Erkeklerde kızıl saçtan hoşlanmadığınızı sanıyordum," dedi.

"Her kuralın istisnaları vardır," dedi. "Ya da bazı insanlar bir kuralı neden ihlal ettiklerini açıklayamadıklarında böyle iddia ederler."

"Hmm," dedi.

"Elbette," diye ekledi, "sadece birkaç dakika sonra aşktan vazgeçtim. Kirli mal olarak adlandırılmak kadar insanın baş döndürücü hayallerini öldüren başka bir şey yoktur."

"Hayır," dedi iç çekerek. "Sanırım hayır."

Garip bir şekilde, neredeyse birbirleriyle şakalaşıyor gibiydiler. Ancak artık birlikte yalnız bırakılmayacaklardı. Bir grup

Bir grup genç yanlarına gelmiş ve sohbet etmek için durmuşlardı. Kuzen Gerald da onlardan biriydi. Partiye geç gelmiş olmalıydı. Lucas onu daha önce görmemişti.

"Teknedeki Jenny mi?" diye sordu başıyla nehrin aşağısını işaret ederek. "Eğer değilse, neden burada durup boş bir tekerlekli sandalyeyi koruduğunuzu merak edeceğim. Çok cesur bir kız. Jamieson'la birlikte mi?"

"Önce o benimle çıktı," dedi Lucas ona. "Ama Jamieson ben onu çıkaramadan yanıma geldi. Tekneyi çok seviyor."

Gerald kaşlarını çatarak, "Umarım yüzme biliyordur," dedi.

"Yapabilir," dedi Lucas ona. "Görünüşe göre bir balık gibi."

Gerald homurdandı. "Bekleyeceğim ve onu sandalyesine geri oturtmana yardım edeceğim," dedi. "Büyükanne terasa yakın bir yerde Büyükbaba'ya artık iki yaşında, hatta yirmi yaşında bile olmadığını hatırlatıyor. Anlaşılan bir süre önce buraya gelmiş ve herkese kalp çarpıntısı yaşatmış."

Lucas, "Umarım kendisi de dahil değildir," dedi, Leydi Philippa'nın grubun geri kalanıyla birlikte duymadığı bir şeye gülüşünü dinliyordu. Kendine özgü bir kahkahası vardı; neşeli, içten ve bulaşıcı. Espriyi duymamış olmasına rağmen gülümsediğini hissetti.

Gerald, "Yüzü oldukça kızarmış görünüyordu," dedi.

Tekne kıyıya yanaşıyordu ve Jenny, diye düşündü Lucas, biraz yorgun görünüyordu. Belki de nehirde iki tur atmak ona fazla gelmişti. Gerald tekneyi sabit tutarken Jamieson kıyıya atladı ve her zamanki gülümsemesiyle onu çıkarmak için döndü. Ama Lucas onun önündeydi. Onu sandalyesine götürüp oturturken kollarını onun boynuna doladı.

"Sanırım," dedi ona gülümseyerek, "tüm bu tazelikten sonra bu gece hiçbirimiz uyumakta zorlanmayacağız."

hava."

"Aşırıya kaçmadın değil mi?" diye sordu, ona biraz endişeyle bakarak.

Başını iki yana salladı. "Suya yakın olmak çok güzel," dedi. "Parmaklarını suyun içinde gezdirmek. Üzerinde parıldayan güneş ışığını izlemek."

"Seni eve kadar geri iteyim mi?" diye sordu ona. Jamieson hâlâ kıyıda geziniyordu.

"Evet, lütfen," dedi. Lucas'a Leydi Philippa birkaç dakika önce onlara katılan grupla birlikte uzaklaşmak üzereymiş gibi geldi ama Jenny belki de farkına varmadan ona doğru bir el uzattı. "Bizimle gelir misin, Pippa?"

"Elbette," dedi Leydi Philippa ve elini Jenny'nin elinin içine koydu.

Burada yolunda gitmeyen bir şeyler var, diye düşündü Lucas sandalyeyi yokuş yukarı iterken. Jamieson görevden alınmıştı, değil mi? Ama özel bir konuşma yapma şansı yoktu. Giderken selamlaşacakları ve birkaç durumda ilerlemeden önce biraz daha uzun sohbet edecekleri diğer konuklar vardı.

Güneş masmavi bir gökyüzünden parıldıyordu ve aslında bunaltıcı derecede sıcak olabilecek bir yaz gününden daha iyiydi. Bugün havada hâlâ bir bahar tazeliği vardı.

-

TRoath Markisi Jenny'yi eve götürmeyi ve gerekirse teyzeleri için daha sonra geri gelmeyi teklif etti. Ama Jenny

Ona sıcak bir şekilde gülümsedi ve saçmalamaması gerektiğini, kendisinin hasta olmadığını söyledi. İhtiyacı olan tek şeyin büyük bir bardak limonata, içmek için gölgede bir yer ve Pippa'nın ona eşlik etmesi olduğunu söyledi. İkisine de birer bardak getirdi, bir

Bir söğüt ağacının gölgesinde, aralarında küçük bir masa bulunan boş birkaç sandalyeye oturdu, kız kardeşinin sandalyesini onlara yaklaştırdı, sandalyelerden birini Philippa için yerleştirdi ve onları orada birlikte bıraktı. Terasın uzak tarafında, aralarında ev sahibinin de bulunduğu bir grup erkeğe katılmak üzere uzaklaştı.

Jenny özür dileyerek, "Çok buyurgan davrandım," dedi. "Büyükbabamdan ders aldığımı düşüneceksin, Pippa. Israrla istediğim bir dostluğu varsaymış oldum. Belki de sen-"

Philippa, "Belki de seninle olduğum yerde olmaktan oldukça memnunum," dedi. "Hiçbir şey varsaymadınız. Arkadaş olduğumuza inanıyorum. Umarım öyleyizdir."

Philippa'ya öyle geliyordu ki Jenny'de biraz çaresiz bir şeyler vardı.

"Bana evlenme teklif etti," dedi aniden.

"Bay Jamieson?" Philippa söyledi. "Önce kardeşinizle konuşmadan mı? Ya da büyükbaban? Gerçi belki de buna pek gerek yoktu çünkü-"

"Bana yaşımın farkında olduğunu söyledi," diyerek sözünü kesti Jenny. "Nasıl farkında olmaz?"

"Ah," dedi Philippa. "Ve?"

"Ve ona," dedi Jenny, "asıl ilgi çekici olanın benim servetim olup olmadığını sordum. Bunu inkar etmedi."

Ne? Philippa bardağını masaya koydu. Adam Kabul mi?

"Bana bunu inkâr edemeyeceğini söyledi," dedi Jenny. "Bir evlilik sözleşmesi söz konusu olduğunda benim için çok açık olacaktı. Bana babasının büyük mali sıkıntılar içinde olduğunu ve kendisinin de büyükannesinin kendisine bıraktığı yatırımlardan elde ettiği mütevazı bir gelirden başka bir geliri olmadığını söyledi. Evlenerek servetini onarması gerektiğini itiraf etti."

para. Dürüstlüğü için onu takdir etmeliyim. Onun durumundaki pek çok adam inkar etmekte tereddüt etmezdi."

"Ama?" Philippa söyledi.

Jenny limonatasından biraz içmek için durakladıktan sonra, "Ama gerçekten hiçbir şey," dedi. Bardağı iki eliyle tutuyordu, ikisi de pek sabit görünmüyordu. "Bu samimi itirafın ardından aşağı yukarı bekleneni yaptı. Bana karşı derin bir saygısı var. Derin bir saygı. Bana karısı demek onun için hayatının en büyük onuru olur. Vesaire vesaire. Bana karşı büyük bir tutku hissettiğini iddia etmediği için onu tekrar takdir etmeliyim."

"Ona ne cevap verdin?" Philippa nefesini tuttu.

"Ah, aklım çelindi," diye itiraf etti Jenny. "Onun dürüstlüğü de bir şeydir, değil mi? Yine de, derin saygı ve derin saygı iddiasıyla biraz bocalayıp bocalamadığını merak ediyorum. Elime talip olan herhangi birinden asla ölümsüz bir aşk ilanı bekleyemeyeceğimi anlayacak kadar gerçekçiyim. Hürmet ve saygı iyi şeylerdir, ancak belki de cömert sıfatlar olmadan daha anlamlıdır. Bunlar kalıcı olacak ve büyük olasılıkla zamanla sevgiye dönüşecektir. Sevgi çok iyi bir şeydir. Evet, beni çok cezbetti, Pippa. Ve tabii ki yakışıklı ve çok çekici. Ve sanırım babasının savurganlığına engel olamıyor."

"Hayır mı dedin?" Philippa söyledi. Ah, zavallı Jenny. Bay Jamieson'dan hoşlandığı belliydi ve ona karşı çok ilgiliydi.

Jenny iç çekerek, "Söylemedim," dedi. "Ona cevabımı düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Onu seviyor musun?" Philippa sordu.

Jenny bardağını masaya indirerek, "Ah. İşte şimdi bir soru ortaya çıktı," dedi. "Muhtemelen hayır. Ama aslında hiçbir zaman aşık olmak istemedim. Her zaman bunun çok acı verici olacağını düşündüm. Çünkü evlenmeyi asla bekleyemezdim. Ben her zaman

Eğer bir teklif alırsam, bunun kesinlikle servetimi isteyen ya da ona ihtiyaç duyan ama onu elde etmek için benimle evlenmek zorunda olan birinden geleceğini biliyordum. Her zaman böyle bir adamla sırf evlenmek istediğim için evlenemeyeceğime inandım. Her zaman en az servetim kadar değer görmek isteyeceğime inandım. Mutlaka sevmek değil ama değer görmek. Aldığım her kocaya da değer vermek, onu sevmek ve ona saygı duymak isterdim. Elbette bu imkansız bir hayaldi ve bunun için fazla zaman harcamadım. Bay Jamieson'a aşık değilim, Pippa. Ama bir süreliğine. . . Şey, beni baştan çıkardı."

Philippa, Bay Jamieson'a düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söylemiş olmasına rağmen, onun geçmiş zamanda konuştuğunu fark etti.

"O zaman," dedi, "tüm gerçeği söylüyor olma ihtimali yok mu? Size gerçekten saygı duyuyor ve onur veriyor olabilir mi?"

"Bilmiyorum." Jenny'nin sesi kasvetli geliyordu. "Ya da belki de biliyorum ve bunu kabul etmek için kendimi çelikleştirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Çok mu fazla gülümsüyor, Pippa? Onu yüzünde başka bir ifadeyle nadiren gördüm. Bazen bana bir maske gibi görünüyor."

Jenny gerçekten de Bay Jamieson'a aşık olmayabilir, diye düşündü Philippa, ama ona karşı beslediği hisler yüzünden üzgün olduğu da açıktı.

"Jenny, "Ona kesin bir cevap vermeden önce Luc'la konuşması gerektiğini söyledim," dedi. Konuşacağını söyledi."

Philippa, "Bu iyiydi," dedi.

Ama Jenny kasvetinden hiçbir şey kaybetmemiş gözlerle ona baktı. "Yapacak mı merak ediyorum," dedi. "Ama yapsa bile ... Luc ondan hoşlanmıyor. Kitty Teyze'nin söylediğinden daha fazla bir şey söylemedi. Ama ikisinin de ondan hoşlanmadığını biliyorum."

"Jenny." Philippa arkadaşına yaklaştı ve bir elini onun koluna dokundurdu. "Roath Markisi seni seviyor. Bundan hiç şüphen olmasın. Sana mutluluk getireceğine inandığı hiçbir şeyi yok etmeyecektir. Şüpheleri olabilir. Tavsiye verebilir. Ama Bay Jamieson'ı tek başına görevden almayacak ya da duygularınızı hiçe saymayacak. Son kararı sizin vermenize izin verecek ve bu karar ne olursa olsun sizi destekleyecektir. Buna kesinlikle inanıyor olmalısınız. Ben de inanıyorum ama onu sizden çok daha az tanıyorum."

"Pippa, keşke benim kız kardeşim olsaydın," dedi Jenny. Ama hemen pişman olmuş görünüyordu. "Öyle demek istememiştim. Senin üzerinde baskı kurmak istemiyorum. Luc'a yapmayacağıma dair söz verdim, ama buna gerek yoktu."

Philippa gülümseyerek, "Biz arkadaşız," dedi. "Bu kardeşlik kadar iyi bir şey. Sanırım bir misafirimiz olacak."

Üç bayan ve iki erkekten oluşan bir grup, hepsi genç, hepsi hem onun hem de Jenny'nin tanıdıkları, onlara katılmak için geliyorlardı ve yanlarında sohbet ve kahkahalar getiriyorlardı.

Genç bayanlardan biri "Size katılabilir miyiz?" diye sordu. boş sandalyeye otururken retorik bir şekilde. "hoş bir gölgelik gibi görünüyor. Hâlâ bahar mevsimi olması gerekirken bugün havanın bu kadar sıcak olacağını kim bilebilirdi?"

Diğerlerinden biri Jenny'nin sandalyesinin koluna oturdu, biri de Philippa'nın sandalyesinin koluna geldi. İki adam çimenlerin üzerine bağdaş kurarak oturdular ve çok geçmeden Jenny ve Philippa da onlarla birlikte sohbet edip gülmeye başladılar.

-

B Philippa ve annesi arabada eve dönerken kendilerini yorgun hissediyorlardı. Şunda anlaşmışlardı.

Bahçe partisi keyifli bir etkinlik olmuştu ama ikisi de akşam için bir işleri olmadığına şükrediyordu. Araba Grosvenor Meydanı'na döndüğünde ve Stratton House'un önüne çekilmiş bir posta şezlongu gördüklerinde biraz dehşet içinde birbirlerine baktılar.

Philippa yüzünü buruşturarak, "Ziyaretçiler," dedi ve sonra pişmanlıkla gülümsedi. "Ne kadar da nezaketsizim."

Ama annesi kendi tarafındaki pencereden daha dikkatle bakıyordu ve Philippa bunun nedenini çok geçmeden anladı. Uşaklarından biri, iki elinde şişkin bir valizle evin açık kapısına doğru merdivenleri tırmanıyordu. Birdenbire yorgunluğunu unuttu.

"Ben," dedi annesi.

"Ve Joy!"

Arabaları şezlongun arkasında dururken ve arabacıları kapıyı açıp merdivenlerden inerken Philippa onları nasıl da özlediğini düşündü. Ve Penallen'e kalıcı olarak taşındıklarında onları nasıl özleyeceğini. Tanrı'ya şükür Ravenswood'dan birkaç saatlik bir yolculuktan değildi.

Aceleyle merdivenleri çıktı ve salona girdi. Devlin ve Gwyneth'in yanı sıra Stephanie de oradaydı. Kew Gardens'tan dönmüşlerdi o zaman. Devlin'in yanında uzun boylu, geniş omuzlu, kaslı, sarı saçlı, süvari subayının biraz solmuş üniformasını giymiş bir adam duruyordu.

"Nicholas," diye mırıldandı dul kontes, uşağın yakınlığına rağmen eldivenlerini ve retikülünü yere bırakıp iki elini uzatarak ikinci oğluna doğru koşmaya başlamadan önce.

"Anne." Binbaşı Nicholas Ware ona sırtlıyor ve onu karşılamak için kollarını açıyordu. Kendi kollarını görmezden gelerek onu yukarı kaldırdı ve önünde tam bir daire çizdi.

onu tekrar ayağa kaldırdı. "Her geçen gün daha fazla kız kardeşimmişsin gibi görünüyorsun."

Philippa'ya döndüğünde hâlâ sırtıyordu ve Philippa da aynı muameleye maruz kalmak için ona doğru koştu.

"Pippa," dedi. "Birkaç dakika önce kapıdan içeri girdiğimde Steph'in bana söylediği neredeyse ilk şey senin ortalığı kasıp kavurduğun ve şimdiden biri bir marki, diğeri de bir baronetten olmak üzere iki evlilik teklifi aldığın oldu. lanet olsun. Size layık olsalar iyi olur. Yine de şaşırmadığımı söyleyebilirim. Şu haline bir bak."

"Nick," dedi adam ona bakarak bir şeyler üretirken. "Nick, eve gelmişsin."

"Beş dakikalığına," dedi başını kaldırıp hepsine hitap ederek. "Bu çok da abartılı bir ifade değil. Olabildiğince çabuk geri dönmeliyim. Mümkünse dün, ama bu bile Wellington Dükü'nü tatmin etmek için çok yavaş olabilir. Süvarilerin umutsuzca binek sıkıntısı var. Burada çok sayıda at toplandı. Ancak Atlı Muhafızlar'daki karanlık, lüks ofislerinde bulunan güçler, önümüzdeki bir ya da beş yıl içinde onları umutsuzca ihtiyaç duyulan yerlere nasıl götürececeklerini çözemiyor gibi görünüyor. Cazibemi onlar üzerinde kullanmam ve bu işe yaramazsa ağırlığımı koymam için gönderildim." Sırıttı.

Tam da onun için en çok endişelendikleri anda onu görmek çok güzeldi. Bu durum değişecek değildi. Süvarilerin savaşa daha fazla sayıda katılabilmesi için kanaldan daha fazla at geçirme işlemini hızlandırmaya gelmişti. Bir savaş olacaktı ve Wellington Dükü o atları dün istediğine göre muhtemelen çok yakında olacaktı. Ama en azından Nicholas şimdi buradaydı -ve inanılmaz derecede görünüyordu yakışıklı onun içinde

Üniformalı. Yedi yıl önce askeri kariyerine başladığından beri iki kez izinli olarak eve gelmişti. Her ikisinde de Ravenswood'a gelmiş ama üniformasını geride bırakmıştı. Geçen Noel'de Devlin'in düğününe katılmak için tam zamanında orada olmuştu, ancak bu şekilde planlanmamıştı.

Nicholas, "Gwyn birkaç hafta önce Dev'le birlikte Penallen'deyken bana mektup yazdı," diyordu. "Ben'in yakında Londra'ya geleceğinden bahsetti. henüz burada değil, değil mi? Benim burada olacağım beş dakika içinde gelse iyi olur. Şu yeğenimi görmek istiyorum. Geleceğimi öğrendiğimde Owen'a yazdım. Belki birkaç günlüğüne Oxford'dan kaçabilir, kimse farkına varmaz ve okuldan kaçtığı için kalıcı olarak gönderilme fikrine kapılmaz diye önerdim."

"Şezlongu gördüğümüzde senin Ben olduğunu düşündük. Kapının dışında," dedi Philippa. "Seni görmeyi hayal etmemiştik, Nick."

Hafif bir topallayarak yürüyordu, birkaç yıl önce Yarımada'da neredeyse canını alacak olan bir yaranın sonucu olduğunu biliyordu. Yine de şimdi ona baktığında büyük bir canlılık, güç ve güven dolu bir adam görüyordu. Yıpranmış yüzünden iyi bir mizah ve büyük bir çekicilik yayılan bir adam. Sarı saçları Noel'de olduğundan daha uzun ve dağınıktı. Onun babalarına çok benzediğini düşündü. Yine de çenesinin sert çizgisinde, babasının sahip olduğundan daha büyük bir kararlılık olduğunu gösteren bir şey vardı.

"Neden burada duruyoruz?" Gwyneth gülerek sordu. "Hepimiz yoğun bir öğleden sonra geçirdik. Yukarı gel Nick, Dev sana bir içki koysun, ben de çay tepsisini getireyim, geç de olsa öğleden sonra oldu."

Nicholas ona sırtarak, "Evet," dedi. "Özellikle senin çok fazla ayakta kalmaman gerektiğini görebiliyorum, Gwyn. Ve Dev bana yazdığında bunun nedenini ima etti

Siz şehre geldikten bir gün sonra. Buraya gelmek için ayrılmadan hemen önce aldım."

Stephanie bir elini kolunun arasından geçirip ona gülümserken Philippa da diğer elini tuttu ve hep birlikte üst kattaki salona çıktılar.

C S                 



Lady Abingdon, Wilby Düşesi Ekselansları'nı bah   ziyaretinden iki gün sonra ziyaret etme hatasını yaptı. Richmond'daki partiye. Lucas daha sonra büyükannesinin, Majesteleri Lordlar Kamarası'ndaki bir günden döndükten sonra ziyareti anlatırken duyduğuna göre, yakın gelecekte aileleri arasında kurulmasını bekledikleri yakın ba  lardan dolayı düşesi tebrik etmek ve gülümseyip sırtıtmak için gelmişti. Lord Abingdon'ın, Majesteleri'nin torununun ziyaretini her gün beklediğini ima etmişti; bunu söylerken büyükannesine kibirli bir ifadeyle baktığı belliydi. Gerçekten de Leydi Abingdon'a   yle geliyordu ki, bu ziyaret gecikmişti ve yakında ton, sevgili çocuğun yerine getirmek istemediği beklentileri artırdığı konusunda mırıldanmaya başlayacaktı.

"Tam da onun sözleri Percy," dedi düşes, g  r kaşları burnunun üzerinde birbirine çarparken. "Ama o da ben de, anneler de -benim durumumda büyükanne de- genç erkeklerin bazen nasıl ayak s  r  d  klerini biliriz, belki sadece utandıkları için, belki de hayal kırıklığına u  gramaktan korktukları için."

"Seni tehdit mi etti, anne?" Kitty Teyze kuşkulu bir sesle sordu.

Geniş salonun penceresinin yanında duran Lucas kaşlarını kaldırdı. Beklentileri yükseltmiş miydi? Hayır.

sadece umutlar mı, yoksa beklentiler mi?

Düşes, "Eğer kullandıysa, Kitty," dedi, "kısa süre sonra pişman oldu. Lorgnette'imi nadiren kullanırım. GörüGümü geliGtirmek yerine bulanıklaGtırdığını düGünüyorum. Ama masada yanımda olmasından çok memnundum. Onu gözlerime doğru kaldırdım ve içinden ona baktım. Bu şekilde kullandığımda kelimelerin nadiren gerekli olduğunu fark ediyorum."

"Hiçbir şey söylemedin mi anne?" Kitty Teyze sordu. "O bu kadar küstah ve saldırganken mi? Ona sadece baktın mı?"

Dük kısa bir havlama sesiyle güldü. "Kendini hiç annenin lorgnette'inin ucunda bulmadıysan çok şanslısın, Kitty," dedi. Sen ona baktıktan ne kadar sonra gitti May?"

Düşes, "Saate bakmadım," dedi. "Yine de iki dakikadan fazla sürmediğini söyleyebilirim. Gitti. Büyük bir şaşkınlık içindeydi. Umarım Luc, Bayan Thorpe'la evlenmeyi aklına koymamışsındır. Ne büyükbaban ne de ben böyle bayağı bir annesi olan genç bir bayanla evlenmeni onaylayabiliriz. Kadının babası, elbette, servetini ticaretten kazanmış. Abingdon bir servetle evlenmek zorunda olmasaydı ona ikinci bir bakışla bile onurlandırmazdı. Hiç erkek ya da kız kardeşi olmadığını da ekleyelim."

"Luc'un kalbi o mı bağlı?" büyükbabanı dedi, sanki Bayan Thorpe'un adı ile Büyükanne'nin listesi birbiriyle hiç karşılaşmamış gibi. Yüzü mor bir renge bürünmüştü. "Kalbi Leydi Philippa Ware'e bağlı, o ne derse desin. Greenfield'lar aslında soylu olmasalar bile ailesi hakkında bayağı bir şey yok. Bu dünyanın Bayan Thorp'larıyla neden vakit harcıyorsun bilmiyorum May."

Lucas hiçbir şey söylemedi ama Leydi Abingdon'ın kendini aşmasına üzülmemiştir. O ve Bayan Thorpe dün akşam aynı özel konsere katılmışlardı ve nereye dönse Bayan Thorpe oradaydı. Biri hariç her müzik parçasında onun yanında oturmuştu, her ne kadar sanatçı değiştiğinde mazeret bildirip uzaklaşsa ve sonra başka bir koltuk bulsa da. Ara sırasında bir şekilde onun için bir tabak doldurmaya ikna edilmiş ve sonra yemek yerken onun yanında durmuştu. Ayrıca açıklanamaz bir şekilde kendini, daha sonra ona arabasına kadar eşlik ederken bulmuştu. Annesi geride bıraktığı bir şeyi almak için aceleyle içeri girerken, o içeriye oturduktan sonra açık kapının yanında durmuş ve onunla sohbet etmişti. Her neyse onu bulması çok uzun zaman almıştı. Dışarı çıktığında diğer tüm arabalar uzaklaşmıştı ve beklerken soğuktan arabaya binmediği için onu azarlamıştı.

Bu konuda giderek daha fazla tedirgin olmaya başlamıştı. Günün birinde kendisini tesadüfen Bayan Thorpe'a evlenme teklif ederken bulma olasılığı. Büyükannesi ve büyükbabası teşvik etse bile bu teklifi yapmak istemediğini biliyordu. Genç bayana bir eş olarak tahammül edebilirdi. Ama kayınvalidesine kesinlikle tahammül edemezdi.

"Jenny," dedi Majesteleri. "Leydi Philippa yarın akşam Almack'larda mı olacak? Muhtemelen biliyordur. İkiniz hırsızlar kadar kalın kafalı olmuştunuz."

Jenny, büyükannesinin Leydi Abingdon'ın ziyaretiyle ilgili anlattıkları boyunca sessizce oturmuştu.

Jenny, "Kitty Teyze benim için kuponlar ve yarın akşamki toplantı için bir bilet ayarladı, çünkü oraya en azından bir kez gitmeyi çok istediğimi keşfetti," dedi. "Ve evet, Büyükbaba, Pippa da orada olacak. Ben bir not gönderdim."

Bu öğleden sonra Stratton House'a sormak için. Heyecandan köpürüyor çünkü iki erkek kardeşi daha şehre geldi, aralarında resmi bir iş için İngiltere'ye yıldırım ziyareti yapan asker kardeşi de var. Onu kendisine ve Stratton Kontu ve Kontesi'ne Almack's'ta eşlik etmeye ikna etmeyi umuyor. Diğer kardeşleri Bay Ellis ise gelmeyecektir. Kendisi küçük bir çocuğu olan dul bir erkek."

Ayrıca Lucas'ın düşüncesine göre, Stratton Kontu ile muhtemelen bir fahişenin gayrimeşru oğluydu.

"Lucas," dedi Majesteleri, sanki meydan okuyan bir muhalefet bekliyormuş gibi kaşlarını sertçe torununa çatarak. "Yarın akşam Almack'ın evine kadar kız kardeşin ve teyzene eşlik edeceksin. Majesteleri ve ben daha sonra oraya bakacağız."

"Saat on birden önce orada olsan iyi edersin," diye uyardı Lucas onu. "Patroniçelerin senin için bile kuralları esneteceklerini sanmıyorum, Büyükbaba."

Dük, "Hımm," dedi.

-

Nicholas, her gün üniformasını giyip işlerini yürütmek üzere yola çıktığında çok görkemli görünüyordu. İngiltere'ye, alayının önümüzdeki bir ay içinde kaçınılmaz olan savaş için yeterli ata sahip olmasını sağlamak üzere gönderilmişti.

"Neye ihtiyaç olduğunu bilen askeri liderler, hiçbir şey bilmeyen ve onlara inanmayan ya da o kadar yavaş dönen çarkları harekete geçiren buradaki politikacılara başvurmak zorunda kaldıklarında, bir sonraki savaş ihtiyacımızın yarısını elde edebileceğimiz için hiçbir şey yeterli değil."

Almack'ın evindeki dans gecesinde akşam yemeği. "Dünyadaki tüm para için Wellington'ın yerinde olmak istemezdim."

Ama ilerleme kaydettiğini bir sonraki nefesinde neşeyle bildirdi. Adamları savaşa yaya olarak girmek zorunda kalmayacaktı.

Philippa, bu akşam da neredeyse o kadar görkemli görünüyor, diye düşündü, Almack's'a kabul edilmek için gerekli olan diz pantolonunu giymişti, çünkü bildiği kadarıyla orada askeri üniformalar kabul edilmiyordu. Nick ne giyerse giysin elbette muhteşem görünecekti.

Stephanie sorduktan sonra, vals de dahil olmak üzere tüm dansların adımlarını hatırlayabildiğini söyledi. Almack's'ta vals yapmaya artık izin verildiğini duymuştu. Pratik yapmaya devam ediyordu çünkü gittiği her yerde katılması gereken çok sayıda askeri balo vardı. Bazen kadın sayısının az olduğu doğruydu ama genellikle bir eş bulmakta zorlanmıyordu. Bir kolunu Ben'inkine dolamış olan genç kız kardeşine sırtarak göz kırptı.

"Evet, sana inanıyorum," dedi.

Ben, Penallen'deki bir komşusunun, bir topçu alayında asteğmen olan oğluna yakın olmak için yakın zamanda Brüksel'e gittiğinden söz ettiğinde, "Gerçekten de öyle," dedi. "Brüksel ziyaretçilerle dolup taşıyor, çoğu İngiliz ve birçoğu da aileleriyle birlikte. Londra'da sezon boyunca düzenlenen tüm balolara ve diğer etkinliklere katılacak kadar insan kalması biraz şaşırtıcı. Gündüzleri geçit törenleri ve piknikler, geceleri ise partiler ve balolarla orada her şey telaş ve neşe içinde. Çoğu zaman şafak vakti dans ederek yatağa düşüyoruz, ancak birkaç saat sonra kalkıp tekrar geçit törenine gitmek zorunda kalıyoruz. Bu hayatı özlüyor musun, Dev?"

Devlin ona, "Bir an için bile," diye güvence verdi.

"Belki de," dedi Stephanie, "sonuçta hiç kavga olmayacak. Erkekler çok aptal olabiliyor."

"Zamanımızı başka ne şekilde değerlendirebiliriz ki?" Nicholas ona göz kırparak sordu.

Ama Philippa onun bazen görüldüğü kadar kaygısız, hatta umursamaz olmadığını biliyordu. Görevinden döndüğünde onun suratını asacak kadar ciddi görüldüğünü görmüştü. Ama sonra sanki bir maske takıyormuş aile yüzünü takınırdı.

Almack's'taki akşamı dört gözle bekliyordu. Daha önce bir kez annesiyle birlikte oraya gitmiş ve toplantı salonlarının ahıra benzeyen görüntüsü, eğlencenin yavanlığı ve ikramların yavanlığı hakkındaki korkunç uyarılara rağmen çok eğlenmişti. Bu hikayelerden bazılarının, o çok sevilen kuponlardan birini hiç almamış ve dolayısıyla oraya hiç gitmemiş kişiler tarafından yayıldığından şüpheleniyordu. Ya da gittikleri her yerde kusur bulan ve mutsuz olmaya kararlı kişiler tarafından.

Ünlü toplantı salonlarının patroniçeleri görevlerini ciddiye alır ve herkesin dans için bir partneri olmasını sağlarlardı. Genç hanımları kendileri için uygun gördükleri beylerle tanıştırlırdı. Gerçekten de Almack's sık sık evlilik pazarı olarak anılırdı; bahar aylarında tüm moda Londra'yı kapsayan daha büyük bir pazarın içinde bir tür minyatürdü. Almack's'ta kimse bir duvar çiçeği olmaktan korkmazdı. Neredeyse denilebilir ki, orada haftalık danslara katılması onaylanan birinin koca bulamamaktan korkmasına da gerek yoktu.

Almack's, Philippa'nın en sevdiği kişilerden biri olan Lord Edward Denton'la tanıştırıldığı yerdi ama onun bir eş aradığından hiç emin değildi. Orası Philippa'nın

O zamandan beri yakın tanıdıkları haline gelen kendi yaş aralığındaki diğer birkaç bayanla tanışmıştı. Düzenli olarak balolarda onunla dans eden, partilerde onunla sohbet eden ve onu parka götüreren birkaç genç adamla da burada tanışmıştı.

Bu gece tekrar gitmek için sabırsızlanıyordu. Annesi Charles Amca, Marian Teyze, Eloise Teyze ve Vincent Amca ile birlikte operaya gidecekti. Ben evde Stephanie ile kalacaktı. Joy'la oynayacaklar ve onu yatırmadan önce ona masallar okuyacaklardı. Ama Gwyneth, Devlin ve Nicholas da onunla birlikte Almack'lara geleceklerdi. Jenny de Leydi Catherine Emmett ve belki de Roath Markisi ile birlikte orada olacaktı.

Kendine öyle olmadığını umduğunu söylemeye çalıştı. Bahçe partisinde kendini zayıflamış hissetmişti. Hikâyesini dinledikten sonra, kimliğini öğrendikten sonra Sid Johnson'ın ahırında söylediği şeyi neden söylediğini anlamıştı. Yine de söylenmesi korkunç bir şeydi ve mazur görülmesi kesinlikle kolay değildi. Ama . . . Gerçekten de affedilemez bir günah mıydı? Dört yıldan fazla bir süre sonra bile mi? Sözlerinin hayatında yarattığı onca tahribata rağmen?

Ancak yakın bir ilişki kurmaları mümkün değildi. Bu olay her zaman aralarında bir bulut gibi asılı kalacaktı. Babası ve annesinin evlilik yeminlerine sadık kalmadıkları ve bir çocuk dünyaya getirdikleri bilinci her zaman var olacaktı. Bu, her zaman ikisinin de aileleriyle paylaşamayacağı karanlık bir sır olarak kalacaktı.

Nicholas'ın kolunda Gwyneth ve Devlin'in peşinden toplantı salonuna girerken Almack'ta gördüğü ilk kişi oydu. Odanın karşı tarafında, Jenny'nin sandalyesinin yanında duruyordu. Philippa'nın dikkatini onlara doğru çeken Jenny'nin sallanan koluydu.

Nicholas, "Odanın öbür ucunda tekerlekli sandalyede oturan yeşiller içindeki kadın," dedi. "Sözünü ettiğin arkadaşın mı, Pippa? El salladığı kişi senmişsin gibi görünüyor."

"Evet," dedi Philippa. "Gel." Neyse ki o da Philippa'yla birlikte geldi ve akşamın bu erken saatinde Marki'yle yüz yüze gelmenin yaratacağı etkiye karşı bir tür siper oluşturdu.

"Jenny." Philippa arkadaşına sarılmak için ona doğru eğildi. Soluk yosun yeşili tonlarında, ışıltılı bir elbise giymişti. Önden düzgünce toplanmış ve arkadan bukleler halinde dökülen saçlarını tamamlıyordu. "Gerçekten gelmenize çok sevindim. Kardeşim Binbaşı Nicholas Ware'i takdim edebilir miyim? Leydi Jennifer Arden, Nick. Ve Roath Markisi, onun kardeşi."

Nicholas Jenny'yi selamladı ve markiyle el sıkıştı. Kısa bir hoşbeşten sonra patroniçelerden biri Nicholas'ı alıp emekli bir albayın büyük kızı olduğunu söylediği genç bir hanımla tanıştırmaya geldi. Philippa'dan Roath Markisi'ne doğru merakla baktı.

Marki, "Evet," dedi. "Leydi Philippa'dan açılış setini istemek üzereyim."

Philippa, ağabeyinin hafif topallaması neredeyse hiç fark edilmeden, en çekici gülümsemesiyle albayın kızına doğru ilerlemesini izlerken, "Eh," diye düşündü. Vay be!

Jenny, "Kısa bir süreliğine de olsa Binbaşı Ware'in sizinle birlikte olmasından çok mutlu olmalısınız," dedi.

"Evet, hepimiz öyleyiz," dedi Philippa. "Keşke geri dönmek zorunda kalmasaydı."

"Yakında mı olacak?" Jenny sordu.

"Evet." Philippa başıyla onayladı. "Bir hafta içinde, neredeyse eminim."

Roath Markisi, "Adamlarının yanına dönmek için can attığını söyleyebilirim," dedi.

"Öyle," dedi kadın. "Savaş o uzaktayken yapılsaydı kendini asla affetmezdi."

Jenny, yaklaşmakta olan Sör Gerald Emmett ve diğer iki genç adama gülümsüyordu.

Marki Philippa'ya "Açılış setinde benimle dans eder misin?" diye sordu.

"Yapacağım," dedi. Başka ne seçeneği vardı ki? "Teşekkür ederim."

Üç adam Jenny ile sohbet ediyordu - hepsi birden öyle görünüyordu - ta ki içlerinden biri yeni dans ayakkabıları giydiği ve ayak parmaklarının su toplamasından korktuğu için ilk set sırasında Jenny ile oturup oturamayacağını sorana kadar.

"Topuklu ayakkabılarımdan bahsetmiyorum bile," diye ekledi.

"Dans ederken iki sol ayağı olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile, Leydi Jenny," dedi diğer adamlardan biri.

Açılış dansı için sıralar oluşmaya başlamıştı ve marki Philippa'yı piste çıkarıp bayanların yanına götürdükten sonra tekrar erkeklerin olduğu sıraya girdi. Nicholas ve partneri biraz daha ilerideydi, Philippa görebiliyordu ve Devlin ile Gwyneth de onların hemen ötesindeydi. Kendi kendine bu gecenin tadını çıkaracağını söyledi. Ne de olsa Roath Markisi iyi bir dansçıydı ve neden onunla dans etmekten zevk almasındı ki? Ona gülümsedi ve o da kaşlarını kaldırdı. Gözleri gülümsüyor muydu? Öyle olabileceğini düşündü.

Orkestra bir akor çaldı ve dans başladı.

-

TWilby Dükü ve Düşesi gelmekte gecikmedi. Açılış seti bitmeden hemen önce geldiler ve

odanın bir ucundaki birkaç boş sandalyeye yönlendirildiler. Lucas biraz daha beklemiş olmayı dileyebilirdi, çünkü şimdi Leydi Philippa Ware'le dans ettiğini görecektlerdi ve bu da kafalarındaki fikirleri yeniden canlandıracaktı - tabii bu fikirler kafalarından hiç çıkmadıysa.

Aslında hiç gelmemiş olmalarını diliyordu. Büyükbabası bütün gün midesinin rahatsızlığından ve nefes darlığından şikâyet etmişti ama Kitty Teyze günün geri kalanını evde sessizce geçirmesini önerdiğinde onu terslemiş ve Almack'lara dans edip eğlenmek için gitmediğini hatırlatmıştı. Orada da evde olduğu gibi sessizce oturabilirdi. Elbette buraya, davete katılan genç hanımları görmek ve Luc'ün daha önce tanışmadıklarıyla tanışmasını sağlamak için gelmişlerdi. Yine de Lucas, Leydi Philippa'nın favorileri olduğundan kesinlikle emindi.

"Sizi Jenny'ye götüreyim mi?" diye sordu set bittiğinde. "Yoksa Lord ve Leydi Stratton'a katılmayı mı tercih edersiniz? Birkaç saat önce akşam yemeğinde görmüş olmama rağmen gidip büyükannem ve büyükbabama saygılarımı sunmalıyım."

Ona cevap verme şansı yoktu. Majesteleri bir kolunu kaldırmış ve ikisine de buyurgan bir şekilde işaret ediyordu.

Leydi Philippa onlara gülümseyerek, "Ben de sizinle gelip onlara iyi akşamlar dileyeceğim," dedi. "Onlardan hoşlanmamak elde değil, biliyorsunuz."

Böylece Lucas onu, dansçılardan büyük ölçüde arınmış olan balo salonunda, orada toplanan herkesin gözü önünde, büyükanne ve büyükbabası Wilby Dükü ve Düşesi'yle tanışmaya götürdü. Görünürdeki ima bundan daha açık olamazdı.

Daha da kötüleşti.

Leydi Philippa onlara hafifçe reverans yapmalarını önerdiğinde, Büyükanne elini uzatarak onun yanağını tuttu ve Leydi Philippa'nın eğilip öpmekten başka çaresi kalmayacak şekilde yanağını çevirdi. Sonra Büyükbaba bir sandalyenin üzerinden geçerek Leydi Philippa'yla aralarındaki koltuğu gösterdi ve Leydi Philippa da oturmak zorunda kaldı.

Büyükannesi ve büyükbabası, bu konuda iğrenç olmak zorunda kalmadan insanları seçim yapmaktan mahrum bırakmanın bir yolunu bulmuşlardı. Bu özel durumda tam tersi oldu. Büyükanne bir yandan Leydi Philippa'ya gülümserken, Büyükbaba da diğer yandan neredeyse güler yüzlü bir ifadeyle ona bakıyordu.

Torunları için onayladıkları gelin.

Bu öyle bir fotoğraftı ki, gece sona erdikten sonra bile yarım tonla kalacak ve yarınki dedikodu sütunlarının ana manşetini oluşturacaktı. Tek bir kelime bile konuşulmadan.

Ve bunu tostun üzerine meyve reçeli koyar gibi koymayı biliyorlardı.

"Leydi Philippa'ya bir bardak limonata getir Luc," dedi büyükbabası. "Dans ediyordu."

Odadaki diğer insanların onda dokuzu gibi. En azından onda dokuzu. Lucas limonatayı getirmeye gitti.

-

Philippa kızgınlıktan çok eğlenmiş hissediyordu. Dük ve düşesi neden sevdiğinden hiç de emin değildi. Çok az konuştuklarında bile gücü oldukça acımasızca kullanıyorlardı. Şu anda olduğu gibi gülümsediklerinde ve yardımsever göründüklerinde bile. Ve son birkaç haftadır onların seçtiği kurban olmuştu. Bu şaşırtıcı bir durumdu çünkü duygularını hem onlara hem de onların Torun. Bu oldu zor için anlamak onların

Israrla. Ama onun Roath Markisi ile evlenmesini istiyorlardı ve hayır cevabını kabul etmeye hazır değillerdi.

Şu anda burada, ikisinin arasında olması, prens bir bardak limonata almak için koştururken kral, kraliçe ve prenses gibi toplantı salonunu boydan boya seyrediyor olması tamamen kendi suçuydu. Setin sonunda onlara sadece gülümseyebilir ve selamlamak için bir el kaldırabilir ve Jenny'nin ya da kardeşlerinden birinin ya da bir düzine ya da daha fazla tanıdığının yanına gidebilirdi. Ne de olsa artık sosyete de bir acemi değildi. Her yaştan birçok insanı tanıyor ve onlarla rahat hissediyordu. Ama Jenny'nin etrafında o sırada bir grup insan vardı, Nicholas eşini refakatçisine -muhtemelen albayın karısı olan annesine- geri götürüyordu ve Devlin ile Gwyneth, Philippa'nın yakın bir tanışıklığı olmayan bir grup insana katılmışlardı.

Ayrıca, Dük'ün çağırın kolu ve Düşes'in sıcak gülümseme onu kendine çekmişti. Ve şimdi burada, bu iki insan onun için tehlike anlamına gelse de kahkahanın kıyısında oturuyordu.

"Dük, "Stratton, Lordlar Kamarası'nda da gösterdiği gibi, mantıklı ve sağlam prensipleri olan bir adam," dedi. Babanıza hiç benzemiyor. Yanındaki siyah saçlı güzel de kontes sanırım?"

Philippa, "Gwyneth, evet," dedi.

"Jenny'nin söylediğine göre kardeşlerinizden biri de bu gece buraya gelecekmiş," dedi. "Hayır, onu bana gösterme. Sert görünüşü ve askeri duruşu, baban olmasaydı bile yeterince güçlü bir ipucu olurdu. Şu anda Jenny'ye doğru ilerleyen genç adamın gerçekten Binbaşı Ware olduğunu varsayıyorum?"

Düşes Philippa'nın elini okşayarak, "Binbaşı Nicholas Ware," dedi. "Gerçekten de olağanüstü yakışıklı bir genç adam."

"Babama çok benziyor," dedi Philippa. Ama lütfen, lütfen Nick, diye düşündü Nick'in Jenny ve etrafındaki grupla neşeyle sohbet edişine bakarken, hepsi yüzlerinde gülümsemeyle ona bakarken, eğer evlenirsen ve evlendiğinde babam gibi olma.

Roath Markisi, kendisine söyleyecek bir şeyleri olan bir çift tarafından alıkonulmuştu. Her elinde dolu bir bardak vardı. Büyükannesi için bir tane getiriyor olmalı.

Almack'ın patroniçelerinden biri olan Lieven Kontesi, Philippa'nın daha önce hiç görmediği genç bir adamla yaklaşıyordu. Kasabaya yeni gelmiş olmalıydı. Kontes onu Vikont Trollope'un ortanca oğlu Bay Maurice Wiseman olarak tanıttı. Adam herkesi selamladıktan sonra Philippa ona gülümsedi ve dikkatini onun üzerinde yoğunlaştırdı.

"Önümüzdeki sette benimle dans ederseniz onur duyarım, Leydi Philippa," dedi.

Ama kabul etmek için nefesini tuttuğunda bile Wilby Dükü önünü kesti.

"Leydi Philippa Ware bir sonraki seti bana verdi," dedi. "Belki de ondan sonra gelecek olanı, Wiseman?"

"Çok memnun olurum," dedi genç adam. "Leydi Philippa?"

"Bunu dört gözle bekleyeceğim," dedi. Düke hitap etmeden önce kontesin dönüp gitmesini bekledi. "Umarım bu gelen set güçlü bir jigdir, Majesteleri. Belki de yerlerimizi almalıyız?"

"Bunu sen istedin Percy," dedi düşes yüzünü yelpazelerken. "Eğer bunu yapmasaydım izlemekten büyük keyif alırdım."

Dr. Arnold'un kuvvetli egzersiz hakkında söylediklerini size hatırlatmayı bir görev biliyorum."

"Asmak ve doktor," Onun Grace dedi, ama o Philippa da gülmek için başını çevirdiğinde aslında kıkırdıyordu.

Ama birdenbire artık gülmüyordu. Onun yerine soluk soluğa kalmıştı ve bir eli göğsünü tırmalıyor, güçsüzce boyun örtüsünü çıkarmaya ve gece ceketini bir tarafa itmeye çalışıyordu. Öne doğru sarktı ve Philippa onun kolunu tuttu.

"Percy!" Düşesin sesi yüksek ve yabancı geliyordu.

"Büyükbaba?" Marki aniden oradaydı, elindeki gözlükleri çıkarmış, büyükbabasının sandalyesinin önüne çömelmiş ve onu iki omzundan sıkıca tutuyordu.

Philippa yaşlı adamın yüzünün griye döndüğünü gördü. Gözleri kapalıydı. Soluk alıp verişleri hırıltılı bir sese dönüşmüştü. Yardım için çılgınca etrafına bakındı. Sör Gerald Emmett onlara doğru koşuyordu. Leydi Catherine de öyle. Odadaki parlak konuşmalar yerini endişeli mırıltılara bırakıyordu. Pistteki yerlerini çoktan almış olan dansçılar gözlerini dört açmış, yaşanan dramı izliyorlardı.

"O . . . ?" Düşesin sesinde şimdi bir titreme vardı.

Philippa onun kolunu sıktı ama sonra düşesin diğer tarafına geçmek ve Sör Gerald'a yer açmak için ayağa kalktı.

Marki, Dük'ün boyun örtüsünü ve yakasını yırtmış ve gömleğini boynundan açmıştı. Leydi Catherine yelpazesini onun yüzüne doğru tutuyordu.

"İşte, Gerald," dedi Marki. "Biraz hava alabilmesi için onu buradan çıkarmama yardım et."

"Lütfen biri Wilby Dükü'nün arabasını kapıya kadar getirebilir mi?" Sör Gerald sesini yükselterek konuştu.

Philippa, Nicholas'ın Jenny'yi sandalyesinde yerde sürüklediğini görebiliyordu.

Marki ve Sör Gerald onu aralarına aldılar ve Philippa arkalarına geçerek başını tuttu ve çok fazla geriye devrilmesini önledi. Hâlâ nefes nefese kalmıştı. Göz kapakları çırpınıyordu.

"Bana doktorunun kim olduğunu ve nerede bulunabileceğini söylersen Roath, onu vakit kaybetmeden Arden Evi'ne getiririm," dedi keskin bir ses. Bu Devlin'in sesiydi.

Marki ona söyledi ve Wilby Dükü, toplantı salonlarındaki herkes ona bir yol açıp sessiz bir endişe içinde izlerken dışarı çıkarıldı.

"Almack'a bir doktor çağırmalıydık," dedi Leydi Catherine, hepsi kapının toplanmışken, önlerinden çıkan birkaç konuk yaklaşmakta olan iki arabayı işaret ediyordu. "Onu hareket ettirmemeliyiz."

Marki, "Benim asıl endişem onu dışarı çıkarmaktı Kitty Teyze," dedi. "Burada hava çok temiz. Büyükannem nasıl?"

"O bende," dedi Leydi Catherine. "Onu bir dakikalığına yere bırak, Gerald. Dr. Arnold'un gerçekten buraya gelmesi gerekiyor."

Ama temiz hava dükü biraz canlandırmışa benziyordu.

"Beni eve götür," dedi. "May?"

"Buradayım Percy," dedi düşes. "Ve beni çok korkutuyorsun."

"Sanırım orada da kendimi değerli bir gösteri haline getirdim," dedi ve biraz nefes aldı.

Marki, "Konuşmayı kes, büyükbaba," dedi. "Gerald ve ben seni arabaya bindireceğiz. Bırak da işi biz yapalım. Teşekkür , Leydi Philippa. Şimdi onun başını ve omuzlarını alacağım."

Philippa geri çekildi ve iki elinin parmaklarını ağzına bastırdı. Birinin havada tuttuğu fenerin ışığında Wilby Dükü gerçekten de korkunç görünüyordu. Torunlarının onu manevralarla arabaya bindirip koltuklardan birine yatırmalarını izledi. Leydi Catherine onların ardından annesinin binmesine yardım etti.

"Ben Jenny ile geliyorum anne," dedi.

Arabacı kapıyı kapatmak üzereydi.

Düşes bir elini kaldırarak, "Bir dakika," dedi. "Ne diyorsun Percy? Ah. Leydi Philippa, Kitty ve Jenny'yle birlikte gelmeniz rica olunur."

Ve kapı çarpıldı, arabacı beklenmedik bir çeviklikle kutuya atladı ve atlar tırısyla hareket etti.

Philippa, Leydi Catherine'e dönerek, "Gerçekten yapmamam gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Bir düklük kararnamesi," dedi. Çok sıkıntılı görünüyordu. "Bunu görmezden gelmeye hakkınız var. Ama lütfen gel. Sanırım Jenny'nin sana ihtiyacı var."

Nicholas'ın arkasında durduğu sandalyesinde sessizce oturan Jenny, neredeyse büyükbabası kadar korkunç görünüyordu.

"Lütfen, Pippa?" dedi.

Onu her zaman bir yerden bir yere götüren ve ne zaman ihtiyacı olsa sandalyesini taşıyan iri yarı uşak tam o anda onlara doğru geldi. İkinci araba ilerlemiş, kapı açılmış ve basamaklar inmişti.

Nicholas, "Sen onu içeri kaldırıırken ben sandalyeyi sabit tutacağım," dedi. "Ben ne yapacağım-"

"Ben hallederim efendim, teşekkür ederim," dedi uşak, Jenny'yi pratik bir kolaylıkla arabaya bindirirken.

Leydi Catherine de arkasından bindi. Uşak sandalyeyle birlikte aceleyle uzaklaşmaya başlamıştı bile, muhtemelen başka bir araca binecekti, böylece Jenny'nin arabasının hemen arkasından Arden House'a varabilecekti.

"Anneme nerede olduğumu söyleyecek misin?" Philippa, arabaya binmesine yardım etmesi için elini uzatan Nicholas'a, "Anneme nerede olduğumu söyler misin?" dedi.

"Elbette," dedi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Jenny ona bakarak, "Teşekkür ederim Binbaşı Ware," dedi. "Sana da teşekkürler, Pippa."

"İnsan asla tam olarak hazırlıklı olamaz, değil mi?" Philippa karşılarındaki koltuğa otururken Leydi Catherine yeğeninin elini sıktı ve araba hareket etmeden birkaç dakika önce kapı kapandı.

C E                 



PWilby D     olmasına rağmen, Hilippa kriz içindeki bir aileye izinsiz girdiği için kendini çok garip hissediyordu.

gelmesini isteyen kendisiydi. Ancak çok geçmeden Jenny'nin ona gerçekten ihtiya ı olduğunu anladı. U ağı önce sandalyesini, sonra da Jenny'nin kendisini yatak odasının yanındaki özel oturma odasında oturabilmesi ve ani bir ihtiyaç halinde b   kanne ve b   kbabasına yakın olabilmesi için yatak odasının zeminine taşıdı. Bu arada o da unutulmamı tı. Akşamı geçirdikleri yerden getirilen Vikont ve Vikontes Mayberry de dahil olmak üzere ailenin çeşitli  yeleri sık aralıklarla içeri giriyordu. Ama Philippa dışında kimse uzun süre kalmadı.

"Jenny bir fincan çay içmeyi deneyip ba aramadıktan sonra, " nsan her zaman yaşlı b   kanne ve b   kbabaların bir gün öleceğini anlar, hepimizin öleceği gibi," dedi. Ama sonra insan birdenbire bunun gerçekliğiyle yüzleşiyor ve hiç de hazırlıklı olmadığını fark ediyor. B   kbabamın sağlık durumunun kötüye gittiği Londra'ya geldiğinden beri hepimiz için a ik ardı. Ama sanırım bunu kabul etmeye hazır değildik."

Philippa b   kannesi ve b   kbabası Greenfield'ı düşündü. Ve B   kanne Ware'i. Baba tarafından b   kbabasına dair net bir anısı yoktu. Ama ah canım. Zaman zaman

Böyle bir durumda kasvetin derinliklerine gömülmek, hayatın birbiri ardına gelen kayıplar ve felaketlerden başka bir şey olmadığına inanmak çok kolaydı.

"Majesteleri şu anda kendi yatağında rahat," dedi. "Kayınbiraderiniz birkaç dakika önce bize öyle söyledi. Hatta konuşacak kadar kendine geldi. Doktoru da yanında. Leydi Catherine, büyükanne ve büyükbabanızın onu yıllardır tanıdığını ve güvendiğini söyledi."

"Dr. Arnold. Büyükbabam her yıl iki kez onu ta buradan Greystone'a çağırır," dedi Jenny. "Ve sonra adamın söylediği tek kelimeye bile inanmıyor. Ya da inanmıyormuş gibi yapar." Yüzü buruşmadan önce gülümsedi ve bir elinin tersini ağzına götürüp birkaç dakikalığına gözlerini kapattı. "O devasa varlığın olmadığı bir dünyayı hayal etmek çok zor Pippa. Hayatımı onsuz, onsuz hayal etmek. Zavallı büyükanmem."

Philippa, kalp krizi geçirdiği sırada Dük'e onunla dans etmesi için takıldığını hatırladı. Arkadaşının elini okşadı. Kapı açıldı ve Leydi Mayberry, ardından da Sör Gerald Emmett içeri girdi.

"Doktor gitti," dedi Leydi Mayberry, "yine de herhangi bir değişiklik olursa onu buraya çağıracağız. Büyükbabama biraz ilaç verdi ve durumunun şimdilik stabil olduğunu söyledi. İlaç uyumasına yardımcı olacaktır."

"O-o-oh," dedi Jenny. "Hâlâ Almack'ın önündeki kadar kötü mü görünüyor, Gerald? Gerçekten de daha eve varmadan öleceğini sandım. Kitty Teyze de yerinden kımıldatılmaması konusunda o kadar ısrarcıydı ki."

"Hemen hemen aynı görünüyor," dedi Sir Gerald. "Ama artık daha rahat nefes alıyor ve giysilerini ve yatak örtülerini çekiştirmeyi bıraktı."

"Onu görebilir miyim?" Jenny sordu. "Büyükannem ve Kitty Teyzem hâlâ onunla mı?"

"Ve Luc," dedi kız kardeşi. "Gerald sandalyeni oraya itecek, Jen. Onu rahatsız edeceğini sanmıyorum."

Artık gitmesi gerektiğini düşündü Philippa. Ama nasıl? Gecenin bu saatinde evden öylece çıkıp eve tek başına yürüyemezdi. Sör Gerald Jenny'nin sandalyesinin arkasındaydı. Ancak o sandalyeyi çekmeden ve Philippa içinde bulunduğu durumun garipliğini daha fazla hissedemeden kapı tekrar açılarak Leydi Catherine ve Vikont'u içeri aldı. Küçük oda kalabalıklaşmaya başlamıştı.

"Büyükbaba uyuyor mu, Sylvester?" diye sordu karısı.

"Henüz değil," diye yanıtladı teyzesi. "Her zamanki gibi inatçı Charlotte. Pippa, seninle konuşmak istiyor. Onu memnun edecek misin? Ailemizin kederinin yükü seni hiç ilgilendirmemesi gerekirken buraya kadar gelmen olağanüstü bir incelikti."

Beş çift göz onun üzerine dikilmişti.

Philippa ayağa kalkarak, "Ben gidiyorum," dedi. "Ben biraz daha kalacağım."

Leydi Catherine onu babasının odasına götürdü ama onunla birlikte içeri girmedi. Kâhya kapıyı açtı, "Leydi Philippa Ware, Majesteleri," diye mırıldandı ve içeri girmesi için kenara çekildi.

Oda loş bir şekilde aydınlatılmıştı; bir lamba sayvanlı yatağın başucundaki masanın üzerinde, bir diğeri de kapının sağındaki köşede, muhtemelen dükün uşağı olan bir hizmetkârın Philippa'nın üzerinde şişeler, küçük kutular, bardak ve kaşıklar görebildiği bir masanın yanında duruyordu. Wilby Dükü yatakta yatıyor, başını ve omuzlarını yastıkların üzerine koymuş, bir kolunu yana açmıştı. düşes, hâlâ gibi giyinmiş, de olmuştu.

Almack, yatağın yanındaki sandalyeye oturmuş, onun elini tutuyordu. Odada başka kimse yoktu.

Düşes, Philippa'yı yanına çağırarak, "Çok iyisin canım," dedi. "Seninle konuşana kadar uyumayacak."

Philippa düşesin yanına yaklaşırken usulca, "Jenny'ye eşlik edebildiğim için mutluyum, Majesteleri," dedi. Dük gözleri kapalı yatıyordu. Kır saçları ve gür kaşları olmasaydı, onu görmek zor olabilirdi. Loş ışıktaki teni neredeyse beyaz yastıklarla uyumluydu. Ufak tefek görünüyordu, biraz küçülmüştü ama gözlerini açıp ona diktiğinde yeterince keskin görünüyordu.

"Sadece bir soru, Leydi Philippa," dedi, sesi sessiz ama yeterince sertti.

"Evet, ?" Daha yakına eğildi.

"Onu seviyor musun?" diye sordu ve gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı.

Sorunun büyüklüğünü hemen anlamıştı. Hayır derse, o yaşasa da yaşamasa da her şeyin sona ereceğini biliyordu. Tüm tacizlerin sonu -eğer bu doğru kelimeyse. Tüm ısrarların. Eğer hayır derse... Tek kelimelik cevabı olan basit bir soruydu bu. Ama o kelime ? Gerçek neydi? Gerçeğin zamanıydı, sadece duymak istediğini bildiği bir cevabın değil. Ya da vermesi gerektiğini düşündüğü bir cevabın değil. İsteddiği tek kelime ölmek üzere olan bir adamı rahatlatabilirdi ama o yaşamaya devam etmek zorundaydı. Ve ona hiçbir şey borçlu değildi. Zaman isteyemezdi. Onun zamanı olmayabilirdi. Ama iki uç arasında seçim yapması istendiğinde düşünecek ne vardı? Cevap ikisi birden olamazdı.

"Evet," dedi.

Gözlerini tekrar kapatmadan önce bir iki saniye daha ona baktı ve düşes yavaşça ve sesli bir şekilde nefes aldı.

"Teşekkür ederim canım," dedi. "Araba sizi eve götürmeden önce biraz daha kalmanızı rica edebilir miyiz? Geç oluyor, biliyorum."

"Bana ihtiyaç duyulduğu sürece kalacağım," dedi Philippa ve dönüp odadan çıktı. Uşak kapıyı arkasından kapattı ve ona Jenny'nin odasına kadar eşlik etti; Leydi Catherine, Sör Gerald, Jenny'nin kız kardeşi ve kayınbiraderi hâlâ ona eşlik ediyorlardı. Hepsi de ona hevesli bir sorgulama ifadesiyle bakıyordu.

"Pippa?" Jenny telaşlanmış görünüyordu ve Philippa onun gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti. Hatta bir tanesi yanağından aşağı süzülüyordu. Onu fırçalayarak uzaklaştırdı.

"Sanırım uyuyor olabilir," dedi. "Majesteleri eve gitmeden önce seninle biraz daha kalıp kalamayacağımı sordu Jenny. Ama rahatsız etmek istemem. Belki-" Ah canım, bu çok garipti. Jenny'nin etrafı ailesiyle çevriliydi ve artık sadece bir arkadaşının varlığına ihtiyacı yoktu. Üstelik yeni edinilmiş bir arkadaşın.

"Lütfen kalın," dedi Leydi Catherine. "Gerçi dayatma bizden yana Pippa, senden değil. Bizimle birlikte oturun, taze bir demlik çay getirtiriz. Babamın uyuduğundan ve annemin geceyi geçirdiğinden emin olduğumuzda, Gerald seni sağ salım eve götürür. Size eşlik edecek. Bunun için size uzun süre borçlu kalacağız."

Leydi Mayberry gülümseyerek, "Kesinlikle öyle olacak," dedi. "Akşamın bu kadar erken saatinde Almack'ın yanından ayrılmak zorunda kaldığın için üzgünüm, Pippa."

Jenny iç çekerek, "O zaman büyükbabamı görmek için yarın sabaha kadar bekleyeceğim," dedi. "Ama zavallı Pippa. Sen

sadece açılış setinde dans etti. Büyükbabam kriz geçirmeden önce onunla ne konuşuyordunuz? İkiniz de oldukça neşeli görünüyordunuz."

Philippa, "Lieven Kontesi'ne ikinci seti bana ayırdığını ve bu nedenle Bay Wiseman'la dans edemeyeceğimi söylemişti," diye açıkladı. "Ona, setin birkaç güçlü makaradan oluşmasının onun işine yarayacağını söylüyordum."

Vikont Mayberry güldü ve hepsi ona katıldı. Philippa bunun gerçekten de iyi hissettirdiğini düşündü. En azından bu, önümüzdeki birkaç saat ya da gün içinde ne olursa olsun, hepsi için geleceğe taşıyabilecekleri neşeli bir anı olacaktı.

"Adamın küstahlığı," dedi Leydi Catherine. "Kendisinden en az elli yaşı küçük bir adamla dans etmeni engellemek için. Gerçekten çok çirkin olabiliyor. Evet, istersen çay tepsisi için zili çal Charlotte."

Dükün kızı ve torunları, tepsinin gelmesini beklerken onunla ilgili benzer hikâyeler anlattılar. Çok güldüler. Philippa, bunda duygusuz ya da saygısızca bir şey olmadığını düşündü. Tam tersine. Hepsi de gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

Leydi Catherine sonunda kapıya vurulduğunda, "Ah, işte çay geliyor," dedi. Gerçi gelen bir hizmetçi ya da uşak değil, kâhyanın ta kendisiydi. Leydi Catherine'i selamladı.

"Leydi Philippa Ware'in huzuru rica olunur, leydim," dedi.

Ne? Yine mi? Ama ne kadar utanç verici.

"Gerçekten mi?" Leydi Catherine'in sesinde bir şeyler vardı ve Sir Gerald Emmett kaşlarını çatıyordu. Dük'ün evinden çıkar çıkmaz eve gitmeliydi.

diye düşündü Philippa. Bu gerçekten utanç verici bir durumdu. "O zaman gitmelisin, Pippa. Bunun için çok üzgünüm."

Philippa odadan çıkarken kâhya bir daha konuşmadı ve kapıyı arkasından kapattı. Yolu açtı ama bu kez Dük'ün yatak odasına değil. İki kapı ötedeki bir odanın önünde durdu, kapıyı tıklattı ve açtı.

"Leydi Philippa Ware, lordum," dedi ve düşese ait olduğunu tahmin ettiği görkemli bir şekilde döşenmiş oturma odasına adım attı. Ateşin neşeli çıtırtısına ve şöminenin üzerindeki dallarda ve odanın etrafındaki duvar apliklerinde bulunan sayısız mumun ışığa rağmen düşes içeride değildi. Odadaki tek kişi Roath Markisi'ydi ve o geldiğinde ateşten başını çevirip ona baktı. Yüzünün büyükbabasınıninki parşömen beyazı olduğunu fark etti.

Gözlerini ona dikti. Kapı kapandığında kapıdan uzaklaşmadı, hatta bir adım geri çekilerek kapı kolunu iki eliyle arkasından kavradı.

Saniyeler geçti. Daha çok dakika gibiydi.

"Büyükbabam muazzam bir güce sahip," dedi sonra. "Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Sanırım rütbe, karakter ve itibarın bir bileşimi olmalı. İradesinin çiğnenmesini asla beklemiyor ve bu yüzden de çiğnenmiyor. Gecenin bir yarısı sekreterini tek bir sözle gönderebilir ve adam gece bitmeden Canterbury Başpiskoposu tarafından verilen özel bir evlilik ruhsatıyla geri döner, ancak başpiskoposun kendisinin bunu vermek için yatağından kalkması gerekeceği şüphelidir. Bu ruhsat, ruhsatta adı geçen çiftin kendi seçtikleri bir zaman ve yerde evlenmelerine olanak tanıyacak, kilise olması şart değil."

Durdu ve dirseğini şöminenin üzerine koydu. Philippa kapı kolunu daha sıkı kavradı.

"Bütün bunları büyükbabam yapabilir," diye devam etti. "Bir din adamı bulabilir ve yarın öğleden sonra saat ikide aşağıdaki salonda evlilik yemininin okunmasını sağlayabilir. Hatta müstakbel damadın da gelmesini sağlayabilir. Müstakbel geline de emir verebileceğine inanıyor. Ancak, eğer hanımefendi tüm bu olayların gerçekleşmesini engelleyecek tek kelimeyi söyleyecek olursa, bu onun gücü dahilinde değildir."

Yüzü asık ve sertti. İfadesiz ve belki de soğuk gözleri onunkilere dikilmişti.

"Leydi Philippa," dedi. "Yarın benimle evlenme onurunu bana bahşeder misiniz?"

Yarın.

Sanki midesine büyük bir buz topu saplanmış gibi hissediyordu.

Yarın mı?

Bu gece zaten bir kez son derece önemli bir cevap seçimi yapmıştı. Şimdi bunu tekrar yapmak zorunda kalacaktı. Ama bu seferkinin kesinliği o kadar büyüktü ki, zihni tamamen kapanmakla tehdit ediyordu.

Yarın mı?

Dük ve düğesin huzurunda onu sevdiğini söyleyeli yarım saatten fazla olmamıştı. Bunun doğru olup olmadığını hâlâ bilmiyordu ama vicdanen hayır diyemezdi. Ama bir adamı sevdiğini kabul etmek -ya da belki de onu sevebileceğini düşünmek- onunla evlenmeyi kabul etmekten çok farklı bir şeydi. Evlilik sonsuza kadardı. İyi ya da kötü. Evlenmek, kendini iyi hissetmek istediği bir şeydi. Düğünü, hayatta bir kez olacak bu olay, onun için

titizlikle planlamak istiyordu. Bu, ailesinin yanında olmasını istediği bir şeydi. Düğün günü hayatının en mutlu günü olmalıydı.

Yarın mı? Öğleden sonra saat ikide mi? Yirmi dört saatten daha kısa bir süre sonra mı? Roath Markisi damadı ve sonra da hayatının geri kalanında kocası olacakken mi? Dört uzun yıl boyunca herkesten çok nefret ettiği adamlarla mı?

Hepsi ölmek üzere olan bir adamın yatırılması için miydi?

O yaşlı adamı sevdiğini fark etti. Ve düşesi. Jenny ve Leydi Catherine'i de. Jenny'nin kız kardeşini ve ailesini bile. İlk günden beri hepsine, kendi ailesi dışında başka hiçbir aileye olmadığı kadar ilgi duyuyordu.

Ama onun için değil.

Sevmeye başladığı tüm bu insanların onun ailesi olması ironilerin en ironisi gibi görünüyordu.

Yarın mı?

Adamın soruyu sormasından bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Ama adam kıpırdamamış ya da bakışlarını onunkilerden ayırmamıştı. Kadın da kıpırdamamıştı. Sonunda bıraktığında arkasındaki kapı kolunda on tane çentik olmaması şaşırtıcı olurdu, o kadar sıkı tutuyordu ki.

Yarın mı?

"Evet," dedi.

Ve o küçük kelimenin fiziksel bir şey gibi odayı dolduracak şekilde genişlediğini ve hem onun hem de kendisinin kaderini mühürlediğini hissetti.

Sonra hareket etti. Dirseğini şömine rafından kaldırdı ve ona sert bir selam verir gibi yaptı. Yüz ifadesi değişmemişti.

"Teşekkür ederim," dedi. "Hayatımı, kararınızdan asla pişman olmamanızı sağlamaya adayacağım. İzin verin size eşlik edeyim.

Jenny'nin oturma odasına. Gidip büyükbabama rapor vermeliyim."

Sanki bir mahkûmu götürüyormuş gibi kolunun üst kısmını sıkıca kavradı ve kapıyı açtı. Ancak onu Jenny'nin odasının dışında bırakmadı. Kapıyı açtı, kendisine doğru dönen beş beklenti dolu yüze bakmak için durakladı ve konuştu.

"Leydi Philippa Ware yarın saat ikide alt kattaki salonda benimle evlenmeyi kabul ederek beni onurlandırdı," dedi. "İzninizle, lütfen. Büyükbabamın odasına dönmeliyim. Yapılması gereken düzenlemeler var."

Ve Philippa kapının girişinde durmuş, sessizce kendisine bakan beş kişiye bakıyordu.

-

WPhilippa ertesi sabah uyandığında esnedi ve örtülerin altında gerindi, yan dönmeyi ve bir süre daha uykuya dalmayı düşündü ve ... tam oturma pozisyonuna geçti.

Aman Tanrım, uyumuştı! Bir daha asla uyumayı beklemiyordu.

Dün akşamki olaylar tüm karmakarışık yoğunluğuyla zihnine hücum etti. Duygulardan bahsetmeye gerek bile yok, bir aylık gün ve geceleri doldurmaya yetecek kadar olay olmuştu. Ama hepsi birkaç saat içinde olmuştu.

Bugün onun düğün günüydü. Eğer, o

Kocaman ve ağır bir "eğer" vardı.

Annesinin pencerenin yanında sessizce oturduğunu, perdelerdeki dar bir açıklığa doğru yarı dönük olduğunu fark ettiğinde neredeyse hiç şaşırmadı. Aradan bir güneş ışığı şeridi süzülüyordu.

"Wilby Dükü gece boyunca yaşadı mı?" Philippa sordu. Aptalca bir soruydu. Annesi nereden bilebilirdi ki?

"Evet," dedi annesi. "Kitty bir saat önce bana yazdığında uyanıktı ve içmesi kesinlikle yasak olan kahveyi istiyordu."

Bir saat önce. kaç? Şöminenin üzerindeki saate baktı.

"Dokuz buçuk mu?" dedi, karışmış saçlarını iki eliyle yüzünden geriye doğru iterek. Yatağının yanındaki mumu söndürdüğünde saat neredeyse iki buçuk olmuştu. Ondan sonra bir saat ya da daha uzun bir süre dönüp durmuştu. Ama en az beş saat mışıl mışıl uyumuş olmalıydı. Rüya gördüğünü bile hatırlamıyordu.

"Uyumaya ihtiyacın vardı," dedi annesi. "Bu konuda her şeyin ayarlandığını bilmeni isterim Pippa, gerçi gece boyunca ve sabahın erken saatlerinde her şey nasıl yapılabilirdi bilmiyorum. Hepimiz törene katılacağız elbette. Londra'daki diğer akrabalarımız da törene katılabilirler. Ben, Eloise ve Vincent'ı davet etmek için onlara gitti, Nicholas ve Owen da Charles ve Marian'ı davet etmeye gittiler ve daha sonra George'u çağıracaklar."

Owen mı? Ama evet, tabii ki. Owen. Oxford'dan yıldırım ziyaretiyle Londra'ya gelmişti. Napolyon Bonapart ve yeni toplanan kuvvetleriyle karşılaşmaya hazırlanan Wellington'un ordularında subay olan kardeşinin birkaç günlüğüne Londra'da olduğunu ve onu görmek istediğini söylediği için resmi izin bile almıştı. Dün akşam, evde sadece Ben ve Stephanie varken gelmişti; Devlin, Gwyneth ve Nick de Almack'tan erken dönmüşlerdi. Annem operadan çok daha sonra dönmüştü.

"Ah, Pippa." Annesi ayağa kalktı ve güneş ışığının odaya girmesi için perdeleri açtı. "Aklım hâlâ olan bitenin gerçekliğiyle boğuşuyor. Gerçekten Roath Markisi'yle mi evleneceksin? Bugün mü? Özel izinle mi? Hem de kilisede bile değil, Arden House'un salonunda?"

Philippa'nın midesi guruldadı ama açlıktan mı yoksa başka bir şeyden mi bilmiyordu.

"Wilby Dükü'nün son bu," dedi.

Annesi kaşlarını çatmıştı. "Wilby Dükü'ne saygısızlık etmek istemem ama Pippa," dedi, "hayatı boyunca hep kendi bildiğini okudu, ya da bunca yıldır Kitty'yi tanıdığım için öyle anlıyorum. Bunun onun son arzusu olduğunu nereden biliyorsun? Bu sabah hâlâ hayatta. Bir yıl ya da on yıl daha yaşayabilir. Bundan sonra her dileği ölüm dileği mi olacak ve bu yüzden sorgusuz sualsiz yerine getirilecek mi? Pek bir şey fark etmeyecektir. Ailesi her zaman onun sözünden çıkmadı zaten. Ya da doğru deyimle, onun dümen suyunda dans ettiler. Biz onun ailesi değiliz, Pippa. Roath Markisi ile nişanlı bile değildin. Ama dün gece seni eve getirdikten sonra seninle birlikte eve geldi ve evlenme teklifini kabul ettiğini ve düğünün bugün olacağını söyledi."

"Hepiniz için büyük bir şok olmuş olmalı," dedi Philippa. dedi.

"Şok mu?" Annesi güldü ama sesi hiç de eğlenmiş gibi çıkmıyordu. "Bir süre önce Devlin'le evlilik sözleşmesini konuşmak ve sana evlenme teklif etmek için buraya geldiğinde sen kesin bir hayır demiştin. Aslında tüm bu olay bundan biraz daha tuhaftı. Görünüşe göre hiçbir sözleşme konuşulmamış ve hiçbir teklif yapılmamış. Hiçbir ret cevabı verilmemiştir. Hiçbir şey yoktu.

Nişan. Ve ne senin ne de Devlin'in gerçek bir açıklaması yok. Bazen aklımı kaçırdığımı düşünüyorum. Ama Pippa, bu aceleyle yapman gereken bir şey değil. Dün akşam Arden House'da yaşanan keder, endişe ve duygu yoğunluğunu anlayabiliyorum. Teklifin neden yapıldığını ve hatta senin neden kabul ettiğini de anlayabiliyorum. Kriz zamanlarında insan mantıklı düşünemez. İnsan duygusal tepki verme eğilimindedir. Ama çok geç değil. Aceleyle getirilmiş planlar iptal edilebilir ya da en azından ertelenebilir. Kendi aklınızı ve kalbinizi tanımak için kendinize zaman verin. Devlin'i Arden House'a göndermememe izin verin."

Philippa dizlerini yorganın altından kaldırdı, kollarını yorganın üzerine sardı ve alnını yorganın üzerine koydu.

Aşk için evlenmeyi düşünüyordu. Roath Markisi'ni sevdiğinden hiç emin değildi. Nasıl sevebilirdi ki? Onun kendisini sevdiğinden daha da az emindi. Sevdiğini gösteren hiçbir şey söylememiştir. Hanover Meydanı'ndaki St. George's'ta bir düğün düşündü, her sırayı dolduran ton üyeleri, kiliseyi dolduran org müziği -belki de Sir Ifor Rhys tarafından çalınan- dışarıdaki kilise kulesinden çalan çanlar. Çiçeklerle süslenmiş bir araba ve damadıyla birlikte kilisenin kapısından fırlarken yağın yaprakları düşündü. Stratton House'da lüks bir düğün kahvaltısını, konuşmaları, pastayı ve şampanyayı düşündü. Böyle bir düğünden önce yapılacak alışverişi, kendi gelinliği, Stephanie'ninki ve belki de Joy'unki için desen ve kumaş seçmeyi düşündü. Roath Markisi onun gelişini izlerken Devlin'in kolunda kilisenin nefinde yürümeyi düşündü.

Bu senaryoda bile Roath Markisi onun damadı olacaktı? Hayallerindeki adam değil, aşkı.

ve kendine biraz daha zaman tanısaydı düşünebileceği diğer tüm sıradan şeyler?

Başını kaldırdı ve annesine baktı.

"İstediğim düğün bu anne," dedi. "Roath Markisi benim istediğim adam."

Annesi derin bir iç çekti. Ama biraz hüzünlü de olsa gülümsedi. "O zaman o yataktan kalkmanın zamanı geldi," dedi. "Yapacak o kadar çok şey var ki Pippa, başım omuzlarımda üzerinde dönmek üzere."

Philippa yorganı arkaya attı ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak annesine gülümsedi.

C N                



TWilby Dükü'n n sabah kahvesi reddedilmiŐti.

Bu konuda huysuzlanmaya ve görüş alanına giren herkese havlamaya meyilliydi. Ta ki düşes ona, kendisinden utanmasına neden olacak iki gerçeği hatırlatana kadar. Birincisi, dün akşam Almack'ın evinde onun için her Şey bitmiş gibi görünürken, bu sabah hâlâ hayattaydı. İkincisi, Leydi Philippa Ware bugün Luc'la evlenecekti.

"Bir gün kahveyle baŐlıyorsa yaşamaya daha değer," diye mırıldandı huysuzca.

"Sen bir nank rs n, Percy," dedi. "Bu sabah benim için sadece bir anı olabilirdin."

Onun sözleri üzerine derin düŐüncelere daldı.

"O genç kadını taciz etmedim, değil mi May?" diye sordu.

"Sen elinden geleni yaptın Percy," dedi. "Ama onun kendisine zorbalık yapılmasına izin verdiğini sanmıyorum."

"Hımm," dedi. "Her Şeyin hazır olduğunu varsayıyorum?"

"Saat ikide olacak," dedi ona. "Yağlı olmamın en büyük avantajlarından biri, Percy, artık kimsenin benden kendimi zorlamamı beklememesi. Daha da ötesi, kimse benim kendimi zorlamamı istemiyor."

"Dün gece göz açıp kapayıncaya kadar bile uyumadığını söyleyebilirim," dedi elini sıkarak. "Ya yatağına git

Hemen şimdi May, uzan ya da yanıma tırman. Yatağın tam ortasında mıyım? Yer var mı?"

"Yer var. Kımıldamanıza gerek yok," dedi ve yatak odasının köşesine doğru ; majestelerinin uşağı, hizmetlerine ihtiyaç duyulmasın diye gecenin büyük bir bölümünde sessizce durmuştu. Çoktan Dük'ün soyunma odasına sessizce girmiş ve kapıyı usulca arkasından kapatmıştı.

Düşes yorganı geri çekti ve kocasının yanına uzandı, başını onun uzanmış koluna koydu. İç çekti ve rahatladı.

"Percy," dedi. "Dün gece bana yaşattığın gibi başka korkular yaşatmamaya çalış."

"Bu geceden en az dokuz ay sonrasına kadar olmaz," dedi. "Bu bir söz, May. Son yolculuğuma çıkmadan önce büyük torunumu görmek niyetindeyim. Ve ben her zaman istediğimi elde ederim - ya da isimsiz kalması gereken bazı insanlar böyle söylüyor."

Daha birkaç dakika geçmeden ikisi de uyumuştular.

-

Lucas misafir odasının kapısında durmuş, yakın zamanda yaşadığı bir başka olayı hatırlıyordu aynı şeyi yapıyordu. O sırada Kitty Teyze'nin çay partilerinden birinde bir oda dolusu konuğa bakıyordu. Burada durmuş, içeri girip dolaşmaya başlamak için cesaretini toplamaya çalışıyordu -insan özellikle sosyal değilse, özellikle de pek kimseyi tanımıyorsa, o korkunç kelime. Jenny'nin sallanan kolu dikkatini çekmeden hemen önce teyzesini fark etmişti. Bir an sonra yanında oturan kadın da dikkatini çekti.

Leydi Philippa Ware.

Bugün onunla evleniyor olacaktı.

"Ah, dönmüşsün Luc," dedi kız kardeşi Charlotte, dün gece fazla uyumamış olmasına rağmen gözleri ıslıl ıslıl ve al yanaklı bir şekilde hızla ona doğru gelirken. Saçları dağınıktı ve elbisesinin kolları dirseklerinin üzerine kadar kıvrılmıştı. "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

"Yaptım," dedi.

"Yüzük, Luc?" Kitty Teyze odanın öbür ucundan seslendi. Bir taburenin üzerinde dengede durmuş, yüksek şöminenin üzerindeki vazoları yeniden düzenliyordu. "Yüzüğünü aldın mı?"

"Yaptım," dedi.

"Doğru beden mi?" diye sordu ona.

"Tam ölçüsünde," diye teminat verdi ona. Gerald'ı bu sabah erkenden Stratton Kontesi için bir not ve Leydi Philippa'nın yüzük ölçüsü için sözlü bir taleple Stratton Evi'ne göndermişti. Lucas sade bir altın alyans ve tek bir büyük pırlantalı başka bir set satın almıştı. On dört saatten daha uzun süren bir nişan söz konusu olsaydı bu bir nişan yüzüğü olabilirdi. Öyle olduğu için bugün ona iki yüzüğü de hediye edecekti.

"Onu Gerald'a mı verdin?" diye sordu teyzesi.

"Henüz değil," dedi. "Hatırlarsanız Stratton House'dan döndükten sonra onu yatması için evine göndermiştim."

Gerald bütün gece ayaktaıdı ve çok meşguldü. Londra'da imkânsızı başarmak için koşuşturan Majestelerinin sekreterine eşlik etmişti. Kahvaltıdan önce özel bir ruhsat ve bizzat başpiskopos tarafından bu iş için görevlendirilmiş bir din adamının öğleden sonra saat tam ikide Arden House'da nikâhı kıyacağına dair bir teminatla dönmüşlerdi.

Lucas salonun bir çiçek bahçesine dönüştürüldüğünü görebiliyordu. Her yerde vazolar ve örtüler vardı, zemin seviyesinin üzerindeki her yüzeyi kaplıyor ve zemine bile tecavüz ediyorlardı

kendisi. Odanın uzak ucundaki pencerenin önünde keten ve dantelle örtülü bir masa duruyordu. Üzerinde henüz yakılmamış bir dal mum ve gümüş bir haç duruyordu. Masanın karşısına birkaç sıra sandalye dizilmişti. Çok fazla sandalye yoktu ama Lucas'ın beklediğinden daha fazlaydı. Hepsi kendi ailesi ve onun ailesiyle mi dolu olacaktı? Yine de aklına, en azından onun da kendisi gibi tüm yakın ailesinin yanında olacağı geldi. Dün gece onu eve götürdüğünde en büyük erkek kardeşiyle tanışmıştı, aslında üvey kardeşiyle. Ben Ellis'ti. Ve bir şekilde Oxford'dan Londra'ya getirilmiş olan genç öğrenci Owen Ware ile tanışmıştı.

"Kapı aralığından çekilmen gerekecek, Luc," dedi Charlotte, kollarını ona doğru sallayarak.

Döndüğünde arkasında birkaç uşak gördü. Büyük bir rulo halı mı taşıyorlardı? Kırmızı mı? Gerçekten de halıydı ama beyazdı. Halıyı kapının önüne serdiklerini ve düğüne katılanlar ayaklarını altındaki İran halısı gibi sıradan bir şeye basmak zorunda kalmasınlar diye odayı boydan boya geçip sandalye sıralarının arasından masaya kadar açtıklarını izledi. Hatta uşaklar, arkalarında birinin takılıp düşebileceği tehlikeli kıvrımlar ya da yumrular bırakmadan halıyla ustalıkla köşeyi dönmeyi bile başardılar. Charlotte onları yönlendirmekle meşguldü ama yönlendirilmeye ihtiyaçları olmadığı açıktı. Hâlâ tabureye tünemiş olan Kitty Teyze de birkaç çelişkili öneri ekledi. Tekerlekli sandalyesinde oturan Jenny, masayı çevreleyen devasa gül demetlerinden birinde -elbette kırmızı- bazı ayarlamalar yapıyordu.

Lucas aniden şöminenin yanındaki odada bir arp olduğunu fark etti. Dün orada değildi ya da

ondan önceki gün. Sormaya cesaret edebilir miydi? Bunu yapmamaya karar verdi. Kadın akrabalarının dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Ne de olsa o sadece bir damattı.

Bütün bunlar, dün gece büyükbabası tarafından -büyükannesinin sessiz onayıyla- Leydi Philippa'ya teklifini iletmesi için gönderildiğinde beklediği şeyler değildi. Leydi Philippa'nın onların zorbalıklarına boyun eğdiğini düşünmüş, ona yarı sempati duymuş, yarı da her şeye rağmen sağlam durmadığı için kızmıştı. Bu öğleden sonra, bu büyük, normalde çorak olan odada kasvetli, ürpertici, çok özel bir nikâh töreni bekliyordu. Birinin bundan bir düğün çıkarmaya çalışacağı hiç aklına gelmemişti.

Gece boyunca zihnini meşgul eden şey, büyükbabasının hayatta kalamayacağı ihtimaliydi. Dr. Arnold'un aileye bildirdiğine göre, Grace kesinlikle ciddi bir kalp krizi geçirmişti. Ancak durumu gece boyunca stabilize olmuştu ve yatağında ve karanlık bir odada çok sessiz tutulursa ve arkadaşlarından ve her türlü heyecandan kaçınırsa iyileşebilirdi.

Bu sabah raporunu verirken orada bulunanlardan hiçbiri -Kitty Hala, Charlotte, Sylvester, Jenny, Gerald ya da Lucas'ın kendisi- doktora bugün evde bir düğün olacağını söylememişti. Hiçbiri Dük'ü düğüne katılmaktan alıkoyacağına söz vermemişti. Bunu nasıl iyi niyetle yapabilirdi ki? Büyükbaba'yı kafasına koyduğu şeyi yapmaktan alıkoymaya çalışmak, Kral Canute'un ayaklarını ve tahtının bacaklarını ıslatan gelgitin durmasını emretmeye çalışmasına benziyordu.

Lucas sandalyelerden birini fark etti, salondaki beyaz halının hemen sağındaki sandalyeyi.

ön sırada, büyükbabasının en sevdiği berjer koltuk vardı. Onun yanındaki ise büyükannesinin daha mütevazı koltuğuydu. Diğerleri konfor için özel olarak tasarlanmamış dik sandalyelerdi.

Charlotte kollarını sıvayıp saçlarını beceriksizce okşarken, "Gerçekten bir an önce eve gitmeliyim," dedi. "Bir araba çağırır mısın Luc? Çocukların hazırlandığından emin olmalıyım. Tanrım, saat bu mu? Saat on birden sonra mı?"

Gerçekten de öyleydi. Lucas kız kardeşinin emrini yerine getirmeye gitti.

Üç saat sonra evli bir adam olacaktı.

Bu mide bulandırıcı bir farkındalıktı.

Tabii Leydi Philippa Ware'in aklı başına daha önce gelmediyse.

-

Philippa, Arden House'a annesi, Devlin ve Stephanie ile birlikte bir arabada gitti. Annesi dönüşümlü olarak Stephanie başını sallayıp cesaret verici bir şekilde gülümserken Devlin pencereden dışarı bakıyordu, ifadesi boş ve sertti - eğer bir ifade aynı anda her ikisi de olabilirse.

Philippa onun sessizliğini ve kendisine bakmayışını takdir etti. Annesinin ve kız kardeşinin ona doğru parıldayan sözsüz güvencelerini de takdir ediyordu. Yine de kendini gergin hissetmiyordu. Ya da gerildiyse bile, bu kuşkulu değil, beklentili bir gerginlikti. Annesi bu sabah düğünü iptal etmek için çok geç olmadığını ya da en azından kendisine düşünmek için daha fazla zaman tanıyana kadar ertelemesini önermişti. Devlin de bir saat sonra aynı şeyi önermişti. Bunu Marki'ye söylemek için Arden House'a bizzat gitmeyi teklif etmişti. Nicholas, yarım saat sonra

Ondan sonra da aynı teklifi yapmıştı. Ona düşüncesizce hareket ettiği ve sonrasında pişman olduğu diğer zamanları hatırlatmıştı. Roath Markisine karşı olduğundan değil, onu temin etmişti. Aslında hiç de öyle değildi. İyi bir adama benziyordu ve uygunluğundan kuşku duyulamazdı. Ve Nicholas'ın söylediğine göre, Almack'ın evinde birkaç dakika boyunca sanki bu hayattaki hiçbir şeyden hoşnut ya da hoşnutsuz olmayacakmış gibi görünen yaşlı dükü neden memnun etmek istediklerini anlayabiliyordu.

"Ama her şey bittiğinde, Pippa," demişti neşeyle, "söz konusu olan senin hayatın ve mutluluğun. Onu seviyorsun, değil mi?"

"Evet, Nick," demişti, çünkü söylenebilecek en kolay şey buydu ve adam ona öylesine şefkat ve endişeyle bakıyordu ki, ona sarılmak ve belki de geniş omzuna bir iki damla gözyaşı dökmek istemişti.

Dün gece verdiği kararda kararlıydı. Hangi yönün yukarı, hangisinin aşağı olduğunu bilemeyene kadar ikinci ve üçüncü kez düşünmeye başlamayacaktı. Wilby Dükü ve Düşesi'ni ve ailelerini seviyordu. Hatta belki de seviyordu. Ama Roath Markisi'ne karşı olan duyguları herhangi bir etiketle tanımlanamayacak kadar karmaşıktı. Aşkla ilgili düzgün bir şey olduğundan değil. Hiç kimse kelimeyi tüm anlamlarını ve tezahürlerini kapsayacak şekilde tanımlamış mıydı? Hiçbir tanımlı olmadığına inanmaya başlamıştı. Aşk çok geniş bir şeydi. Aslında bir şey bile değildi, ama başka ne denebilirdi ki? Ve uçsuz bucaksız kelimesinin de bir sınırı olmalıydı. Aşkın sınırları olduğuna inanmıyordu.

Sabah boyunca onu sakinleştiren de bu tür düşünceler olmuştu - belki de şaşırtıcı bir şekilde. Çünkü sabahtan beri

Kimsenin tanımlayamayacağı bir şeyi düşünmeye çalışmak. İnsan sadece hayatını gün be gün, dakika be dakika, yaptığı seçimlere ve verdiği kararlara sadık kalarak yaşayabilir ve bir şekilde ... neyi bulacağını umabilirdi? Aşk mı? Ama düşüncelerinin ve duygularının sonsuz döngüler içinde dönmesine izin vermeyi reddetti.

Arabadan inerken elini Devlin'in elinin içine koydu ve Arden Evi'nin açık kapılarına giden merdivenlerden yukarı baktı. Kâhya, hem görkemli hem de kibar görünümüyle onları bekliyordu. İçeride neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Yine de en büyük nimetlerden biri, öyle ya da böyle - kesinlikle önceden ayarlanmamıştı- tüm yakın ailesinin düğününde hazır bulunacak olmasıydı. Dün gece Owen için ağlayabilirdi, eğer eve varıp onu gördüğünde tüm duyguları uyuşmamış olmasaydı.

Uşak onları selamlayarak salona sokarken Vikont Mayberry yüzünde sıcak bir gülümseme, gözlerinde bir pırıltıyla aşağıya iniyordu.

Herkesi selamladıktan sonra Philippa'ya, "Sana bunu vereceğim," dedi. Salondaki masadan uzun bir paket aldı, içinde gevşekçe sarılmış olduğu beyaz bezi açtı ve ona mükemmel bir şeftali goncası uzattı. Uzun sapı, elini dikenlerden korumak için ustaca altın bir tülle sarılmıştı.

"Teşekkür ," dedi ve çiçeği burnuna götürüp tatlı parfümünü içine çekti.

Altın rengi elbisesini tamamlayacaktı. Bu onun yeni balo elbiselerinden biriydi. Daha önce giymemişti çünkü büyük bir ton balosu için bile fazla görkemli görünmüştü. Belki de Gwyneth ve Devlin ev sahipliği yapmayı seçerlerse Stratton Evi'ndeki bir balo için saklayacağını düşünmüştü. Ama sonra bugün, yani düğün günü gelmişti. Saf beyazdı, yumuşak ipeğin üzerinde ince danteller dalgalanıyordu. Yüksek belli, düşük belliydi.

Boyunlu, kısa kollu. Göğsünün altından düz kıvrımlar halinde düşerek ona dar, Grekvari bir profil veriyordu ama hareket ettikçe biraz kabarıyordu - kadınsılık katmak ve ince vücuduna dikkat çekmek için, Mama'nın modacısı ışığı yakalamak ve elbiseye farklılık katmak için altın pulları önermeden önce açıklamıştı. Pullar elbisenin bedenini ve kollarını oldukça kalın bir şekilde kaplamıştı ve eteğin üzerine de az miktarda serpiştirilmişti; o hareket edip ışığı yakalayana kadar neredeyse fark edilmeyeceklerdi. Altın terlikler ve uzun beyaz eldivenler giymişti. Sadece birkaç ince, dalgalı lüleden oluşan sade saçları süslenmemişti.

"Hanımefendi?" Vikont Mayberry dul kontesi selamlıyor ve kolunu uzatıyordu. "Size misafir odasına kadar eşlik etmeme izin verin. Hazır olur olmaz kız kardeşlerinle birlikte gelebilirsin Stratton. Her şey yolunda ve Majesteleri dakikliğe çok önem verir. Bunu söyledikten sonra, kendisi beni duyamayacağı için ekleyeyim, bir gelin isterse bir ya da iki dakika, hatta on dakika geç kalabilir." Philippa'ya göz kırptı.

Annesi her zamanki gibi zarif, mavi giysiler içinde onun kolunda merdivenleri çıkarken, Stephanie hiç gerek olmadığı halde Philippa'nın elbisesinin etekleriyle uğraştı. Philippa'nın üzerinde, kabul ettiği birkaç yeni giysiden biri olan güzel, dallı muslin elbisesi vardı. Saçları her zamanki gibi kalın örgüler halinde başının tepesine sarılmıştı.

Joy da Noel'den önce Gwyneth ve Devlin'in düğününde olduğu gibi nedime olabilirdi. Ama Philippa bu sabah ona sorduğunda başını kuvvetlice salladı, yumuşak buklelerini ve tüm vücudunu hareket ettirdi ve babasının çok uzakta olup olmadığını kontrol etti.

"Elini tutacak nedime arkadaşın Steph Teyze varken bile mi?" Stephanie sormuştu.

Stephanie belki de Joy'un babasından sonra en sevdiği kişiydi, Owen hariç. Ama o yerinden kıpırdamadı ve tekrar başını sallayarak kollarını Ben'in bacaklarından birine dolamaya gitti. Penallen'de Ben'le geçirdiği haftalar, Toulouse Savaşı'ndan sonra Ben onu ilk kez İngiltere'ye ve Ravenswood'a getirdiğinde gösterdiği utangaçlığın bir kısmını geri getirmiş gibiydi.

"Muhteşem görünüyorsun, Pippa," dedi Stephanie şimdi.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Devlin ve sonunda gözlerinde bir gülümseme belirdi. "Hazır mısınız?"

Evet, hazırды. Merdivenlerden çıktı, eli onun kolundaydı. Stephanie arkalarından geldi. Philippa salondan gelen yumuşak seslerin mırıltısını duyabiliyordu. Vikont Mayberry kapının girişinde durdu ve merdivenlerin üstünden sahanlığa geçmelerini bekledikten sonra onlara sıcak bir şekilde gülümsedi ve Philippa'nın göremediği bir kişiye işaret vermek için döndü.

Birisi bir arpın akorunu çaldı ve Devlin başını çevirerek Philippa'ya gülümsedi. Philippa'nın kolundaki elini okşadı.

"Gwyneth'in küçük sürprizi," diye mırıldandı.

Gwyneth odanın öbür ucunda, şöminenin yanında oturuyordu; Philippa'nın kısa bir süre önce bir öğleden sonra Jenny'yle otururken başını çevirdiğinde Roath Markisi'nin tam da bu kapıda durduğunu gördüğü yerde. Kendi enstrümanı olmamasına rağmen arpı çalan Gwyneth'ti.

Odanın diğer ucundan gelen seslerin mırıltısı kesilmişti. Gwyneth de o güzel kontralto sesiyle çaldı ve söyledi. Koronun söylediği ilahiyi söyledi.

Noel'den önce Boscombe'daki kilisede yapılan kendi düğününün başlangıcında. Gwyneth gelin olduğu için koro eşliksiz şarkı söylemişti ve babası ve kilisenin orgcusu Sir Ifor Rhys, tıpkı Devlin'in şimdi Philippa'yı salona götürdüğü gibi onu içeri götürüyordu.

Philippa şimdi nefesinin boğazında düğümlendiğini hissediyordu. Beyaz bir halı şeridine adım atmışlardı. Şöminenin bir tarafında düzgün sıralar halinde duran insanları görebiliyordu; evin hizmetkârları, hepsi de en iyi üniformalarını giymiş, kolalanmış ve ütülenmişti. Halı odanın ortasında dönerek onları uzaktaki pencereye, çiçek yığınlarına, hepsi dolu olan sıra sıra sandalyelere ve üzerinde bir dal mum yanan bir masanın önünde duran, tam bir din adamı cüppesi giymiş, beyaz saçlı, görkemli bir din adamına doğru götürdü. Deri ciltli bir kitabı göğsünde kavuşturmuş, iki elini üzerinde kavuşturmuştu.

Ve . . .

Roath Markisi büyük bir kanatlı koltuğun önünde dimdik duruyordu, elleri arkasında kenetlenmişti, kuzeni yanında, gözleri Philippa'nın üzerindeydi.

Oda yazın tüm güzelliği gibi kokuyordu.

Hafifçe çalınan, hafifçe söylenen müzik yine de odayı doldurdu ve orada toplanan herkese, bir kiliseden ziyade özel bir misafir odasında olmalarına rağmen, bunun kutsal bir olay olduğunu, bir insanın hayatındaki en ciddi olaylardan biri olduğunu açıkça gösterdi.

"Kalplerimizi Hıristiyan
sevgisiyle bağlayan bağ kutlu
olsun
Akraba zihinlerin dostluğu
yukarıdaki gibidir."

Philippa yutkundu ve Devlin onun koluna daha sıkı sarıldı.

Büyük bir duygu hissetmeyi beklemiyordu. Ağlamak istemeyi beklemiyordu. Kendisini bekleyen adam için böyle bir şey hissetmeyi beklemiyordu. Dün gece bu nikâhın kısa, tutkusuz ve renksiz olacağını düşünmüştü. Bir amaç için sadece bir araç. Eğer gerçekleşirse tabii. Wilby Dükü'nün geceyi atlatamayacağına yarıdan fazla inanmıştı. Peki sonra ne olacaktı? Yine de evlenecekler miydi? Hiçbir fikri yoktu.

O geceyi atlatmıştı. Ve düşesle birlikte, torunu ve varisinin, kendisi için seçtikleri ve evleneceğine kesin gözüyle baktıkları kadınla evlenişini görmek için salona gelmişti. Ön taraftaki büyük sandalyelerde, beyaz halının karşısında annesi ve kardeşleriyle oturuyorlardı.

Ama etrafındaki manzarayı keskin bir görüşle görmesine rağmen, Philippa'nın gözleri tek bir figüre odaklanmıştı. Devlin'in ondan uzaklaşmadığı gibi Philippa'nın gözleri de ondan uzaklaşmadı. Devlin'le birlikte yürümeyi bıraktıklarında ve müzik sessizliğe gömüldüğünde de ona baktı. Bakışlarını sadece eldivenlerini çıkarıp gül goncasıyla birlikte Stephanie'ye uzatacak kadar ayırdı.

Ona tekrar baktı. O karanlık, bazen yeşil benekli gözlere. Sabit, gülümsemeyen gözlere.

"Çok sevgili," dedi din adamı.

-

Lucas düğünden hemen sonra gelini büyükbabasının odasına götürmeyi teklif etmişti. Onunla bir süre oturacaklar ve o da veraseti güvence altına almak için ilk adım atıldığını bilecekti.

O zaman tekrar uyuyabilir, rahatlayabilir ve sağlığına kavuşmaya odaklanabilirdi.

"Saçmalık," demişti Wilby Dükü, Lucas'ın söyleyeceğini bildiği gibi. Ne de olsa bugün onu ikna etmeye çalışan herkese bunu ya da benzer bir şeyi söylemişti. Lucas ailesinin son umudu olmuştu.

Saat ikiye on kala Majesteleri, asıl aksiyonun yaşanacağı yerden sadece birkaç adım ötedeki berjer koltuğuna oturmuş, koltuğunun kollarını kavrayarak solgun, huysuz bir cüceye benziyordu. Majesteleri onun yanında mor elbisesi ve sarığıyla muhteşem görünüyordu.

Gerald'ın yüzükleri vardı. Çoğul.

"Kimse bana iki yüzüğü düşürmek ve yerde yuvarlanırken onları kovalamak zorunda kalacağım konusunda endişelenmem gerektiğini söylemedi," diye yakınmıştı. "Farklı yönlele yuvarlanırlarsa önce hangisini kovalamalıyım, Luc?"

Lucas onu görmezden gelmişti.

Haberin kısalığına rağmen herkes geldi. Sylvester'ın annesi, kocası, torunu, Sylvester'ın erkek kardeşi, baldızı ve onların aileleri bile gelmişti ama hiçbir Arden'lerle kan bağı yoktu. Büyükkannenin ikinci dereceden kuzenlerinden birinin yeğeni, birkaç hafta kadar önce ünlü akrabalarına saygılarını sunmak için Arden House'a uğradıklarından kocasıyla birlikte gelmesi için davet edilmişti. Onlar da buradaydı. Ware kardeşlerin yanı sıra merhum Stratton'ın erkek ve kız kardeşleri de eşleri, çocukları ve içlerinden birinin nişanlısıyla birlikte gelmişlerdi. Dul kontesinin kardeşi de gelmişti.

Neredeyse normal bir düğün gibiydi.

Müzik bile vardı. Çok üstün bir müzik olduğu ortaya çıktı. Kitty Teyze, dul kontesten

Yeni Stratton Kontesi Galli olduğu için iyi bir şarkıcıydı ve bu yüzden de başarılı bir arp sanatçısıydı. Kitty Teyze'nin Galce adını ne telaffuz edebildiği ne de heceleylebildiği bu kadın festivallerde yarışmalar kazanmıştı ama sevgili Clarissa, bir arp bulunabilirse kontesten düğünde gönüllü olarak hizmet etmesini isteyecekti. Bir arp bulunmuştu ama Lucas nerede ve nasıl olduğunu sormamıştı.

Belki de gerçekten normal bir düğündü, diye düşündü. Gelini beyaz halının ucunda ona katıldığında yaklaşık olarak ikiye bir geçiyordu ve Lucas'ın avına doğru bakan bir kartal resminde gördüğü gibi büyükbabasının sabit bir şekilde ona bakmasından rahatsızlığı unutmuştu. Kartal, cüce -bir adam her ikisine de benzeyebilir miydi? Kendi ailesinin ve onun ailesinin, uşağının boynundaki örtüyü bir ilmik hazırlarmış gibi bağladığını hissetmişçesine ona doğru başlarını sallamalarından duyduğu rahatsızlığı unutmuştu.

Normal bir düğündü, diye düşündü din adamı ... ve kendini kendi düğün töreninin ortasında buldu, yeminler etti, yeminleri dinledi, gelininin ince parmağına iki yüzük taktı ve ne olduğunu tam olarak anlayamadan evli bir adam oldu. Karısına bakan bir koca. Roath Markizesi Leydi Philippa Arden'a. Ve beklenmedik bir şekilde, bu törenin önemli olduğunu fark etti. Bu evliliğin. O sadece bir dükün varisi değildi, büyükbabası öyle karar verdiği için uygun bir gelin adayıyla ittifak kurmuştu. O, ölüm onları ayırana kadar karısı olacak Philippa Ware ile evlenen Lucas Arden'dı.

Önemliydi.

Ağabeyinin kolunda beyaz halıya adım attığından beri bir kez bile gülümsememişti. Ama gözlerinde bir şey vardı. İfadesinde bir şey. Bir yoğunluk. Bunun onun için de önemli olup olmadığını ya da dün gece büyükbabasının sağlık durumunun vahimliği karşısında azminin kırılıp kırılmadığını merak etti. Almack'ın evinde onunla büyükannesinin arasında oturuyordu. Onunla birlikte gülüyordu. Nadiren gülen Wilby Dükü, torununun evlenmesine gönül verdiği genç kadınla birlikte gülüyordu.

Lucas bu evliliğin onun için önemli olup olmadığını bilmiyordu. Ama . Etmeliydi. Bu, hayatının sonuna kadar içinde kalacağı bir ilişkiydi. Şu anda Londra'da bulunan istediği herhangi bir erkekle evlenebilirdi. Güzelliği, gülümsemesi, kahkahası ve cazibesıyla erkeklerin kalbini fethetme gücünün farkında olup olmadığından bile emin değildi. Ama eğer çoktan keşfetmediyse, artık bunu keşfetmesi için çok geçti. Kadın onun olmuştu. Evliliklerinin onun için ne kadar önemli olduğunu görecekti.

Gerçekten de onun kızıydı. Rahip öyle diyordu.

"Lucas ve Philippa kutsal evlilik bağıyla birbirlerine bağlandıklarına, Tanrı'nın ve bu topluluğun önünde buna tanıklık ettiklerine, birbirlerine bağlılıklarını bildirdiklerine ve bunu yüzük takarak ve ellerini birleştirerek ilan ettiklerine göre: Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına onların karı koca olduklarını ilan ediyorum. Amin."

Bir araya gelen akrabalarından belli belirsiz bir iç çekiş duyulurken birbirlerine baktılar.

Din adamı dualara ve ilahilere devam etti. Ama iş bitmişti.

Onlar karı kocaydı. Ve bu önemliydi.

C T□□□□□ □□□□□



T o Duke . Wilby oldu hala Nefes alıyorum. Bu muhtemelen hakkında ve en iyi o olabilir söyle hakkında onun durumu. Ama misafir odasına inmişti. Daha doğrusu, iki iri yarı uşak tarafından aşağıya taşınmasına izin vermişti ve bu ne onunla ne de birbirleriyle göz teması kurmamışlardı. Ama sonuç aynıydı. Burada, Londra'daki evde değer tek sandalyede oturuyordu. Luc'un düğününde hazır bulunmuştu. Kendisi on altı yaşındayken babasının ölümünden bu yana adanmış olan hayatının sondan bir önceki amacına Tanrı'nın izniyle ulaşmıştı.

Görevini yerine getirirken.

Nihai hedefine ulaşmak için elbette en az dokuz ay daha nefes almaya devam etmesi gerekecekti. Bebeklerin, bir erkek karısıyla ilişkiye girdiği anda dünyaya gelmediğinin gayet iyi farkındaydı. Sadece şakacı bir tanrının bildiği nedenlerden ötürü, bu tür evlilik ilişkilerinin bazen bir, iki ya da altı ay sürdüğü oluyordu. Görünüşte tamamen sağlıklı olan bazı kadınlar kısır kalmaya devam etti. Bazıları düşük üstüne düşük yaptı. Diğerleri ise her yıl düzenli olarak kız çocuk doğuruyordu. Majestelerinin kızlarla hiçbir sorunu yoktu. Kızı ve torunları en sevdiği insanlar arasındaydı. Ama

ruhunun ruhu olan düşesinden bahsetti. Ama kızlar, lanet olsun, düklükleri ya da mülkleri miras alamazlardı. Birinin adını, mirasını ve uğruna bir ömür boyu emek harcadığı her şeyi ileriye taşıyamazlardı.

Ve bazı kadınlar, kalpleri kutlu olsun, sağlıklı oğullar doğurdular. Çoğul. İlki düğün gecelerinden dokuz ay sonra.

Sadece Lucas'ın gelininin böyle bir kadın olduğuna güvenilebilirdi. Wilby Dükü öyle olduğuna inanıyordu. Onun hakkında bir şeyler hissediyordu. Onu ilk kez bu evin kahvaltı salonundaki yuvarlak masanın uzak tarafında, aşık olmuş gibi görünen Luc'ün tam karşısında otururken gördüğünden beri hissediyordu. O zamandan beri aşıkmiş gibi görünüyordu ama bunu kendine bile itiraf edemeyecek kadar inatçı olduğundan şüpheleniyordu Majesteleri. Lucas, zavallı Franklin'in ölümünden beri ona herkesten daha fazla uykusuz gece yaşatmıştı. Neredeyse akla gelebilecek her yönden iyi bir çocuktü ve büyükbabası onu çok seviyordu. Ama onu her zaman olması gereken mutlu adam olmaktan alıkoyan bir şey vardı. Bu yüzden Majesteleri, düşesinin de onayını alarak, Londra'ya varışlarından kısa bir süre sonra, varisi için eş seçiminde uygunluktan bile daha önemli olanın aşk olduğuna karar vermişti.

Majesteleri, May olmadan kendi hayatının nasıl olabileceğini düşünmeye cesaret edemiyordu. May onun için neyse Leydi Philippa Ware'in de Lucas için o olduğu yüzündeki burun kadar açıktı -çoraplı ayaklarıyla durduğunda kendisinden bir baş daha uzun olduğu için ona duyduğu kızgınlığı üzerinden attıktan sonra yani.

Dük, Lucas'ın neden en başından beri bunu inkar ettiğini ve kadının da neden inkar ettiğini bilmiyordu.

Her neyse. Tanrı aşkına, yeterince yakışıklı bir çifttiler. Ve Lucas ondan yarım kafa daha uzundu. Mükemmel bir evrende olması gerektiği gibi.

Öğreneceklerdi. Belki de bu gece öğrenmeye başlayacaklardı. Bir çiftin düşüncelerini aşk yönüne çevirmeye başlamak için iyi, güçlü bir yatak gibisi yoktu. Elbette en iyi yatak takımları bile aşka eşit değildi, ama kesinlikle yardımcı olabilirlerdi.

Din adamı, bitmek tükenmek bilmeyen duaları, ilahileri ve hatta Tanrı aşkına evliliğin görevleri ve kutsamaları hakkındaki vaazı sona erdiğinde, arkasındaki masaya dönüp gelin ve damadın imzalaması ve Stratton ile Gerald'ın şahitlik etmesi için kayıt defterini açarken, dalgın dalgın çifte baktı.

Her şeyi doğru ve sıkı dikmek için.

Majesteleri burnunu çekti ve Dük elini uzattı -kolu hâlâ çalışıyordu, bunu keşfetmekten memnundu- ve onun elini tuttu. May asla koklamaz ve asla ağlamazdı. En önemli durumlar hariç tabii. Kitty'nin ve Franklin'in düğünü. Şimdi de Luc'ün.

İki şahit geline sarıldı ve damadın elini sıktı. Din adamı her ikisini de ciddiyetle selamladı ve ellerini sıktı. Dükün arkasında toplanan ve sandalyesinin kanatlarıyla gözünden saklanan aile üyeleri arasında bir mırıldanma oldu. Küçük bir ses yükseldi.

"Pippa Teyze."

Başka bir ses -genç Susan'ınki- o kadar yüksek bir sesle fısıldadı ki, yüksek sesle bağırmış da olabilirdi. "Ne kadar tatlı, değil mi anne?"

Dük, onun Pippa Teyze'den değil de bu küçük sesin sahibinden bahsettiğini düşündü.

Ve sonra yeni evli çift masadan ve gelin partisinden uzaklaştı. Damat eşine elini uzattı.

Gelin, kendi koltuğunu koltuğun üzerine koydu ve Dük onu birkaç adım ileriye, kanatlı koltuğa ve onun yanındaki koltuğa doğru götürdü. Dük, Luc'un gözlerinin için için yandığını onaylayarak gördü. Gelininin gözleri ise sanki içten yanıyormuş gibi parlıyordu. Yanakları, kız kardeşinin elinden aldığı gül goncasının rengine uyuyordu.

Luc eğildi. Gelini reverans yaptı.

"Büyükanne, Büyükbaba," dedi. "Roath Markizi'ni takdim edebilir miyim? Karımı."

Ekselansları'nın eli Dük'ün elinin altına döndü ve Dük'e kemikleri kıracak kadar sıkı sıktı.

"Oh. Canlarım," dedi.

Dük onlara "Ben memnunum," dedi. Ve eğer bu onlara biraz hayal kırıklığı yaratan bir yorum gibi geldiyse, ne bekliyorlardı ki? Koltuğundan sıçrayıp bir oyun oynamasını mı?

Sonra neredeyse bunu yapıyordu. Çünkü Markiz May'in sandalyesine doğru eğildi ve aynı şeyi ona yapmadan önce onu yanağından nazikçe öptü.

"Ve şimdi mutlu musun?" mırıldandı ona ve bugün henüz bir gülüşünü görmemiş olmasına rağmen sesinde kahkaha olduğuna yemin edebilirdi.

"Mest oldum," dedi . Ve kaşlarını çattı.

O arp yine çalışıyordu. Sessizce, arka planda. Dük, torunu onlardan biriyle evlendiğinde bile Galli ve İrlandalılara karşı pek iyi şeyler düşünmemişti. Onun zevkine göre fazla değişken duygulara sahip olma eğilimindeydiler. Ama cennet, bu enstrümanı aralarına düşürdüğünde kesinlikle onları özel bir iyilik için seçmişti.

Hilippa kendini önce kendi ailesinin, sonra da markizin P kollarında buldu. Ama Tanrım, onu unvanıyla düşünmeye devam edebilir miydi? O onun Kocası. Hepsi ona sarıldı, yanaklarından öptü, ne kadar güzel göründüğünü söyledi ve ona uzun yıllar mutluluk diledi. Kocası hariç hepsi. Her iki aile de ona sarıldı, onu tebrik etti ve iyi dileklerini ilettiler. Kadın hariç herkes.

Aileleri tarafından birbirlerinden uzaklaştırılmışlardı. Onun gelişinden bu yana, düğün töreninin gerektirdikleri dışında birbirleriyle tek kelime konuşmamışlardı.

Kayıtlar imzalanırken hizmetçiler salondan ayrılmışlardı. Gwyneth arpy bir süre çaldıktan sonra dik tuttu ve Lord Patterson'ın uzattığı eli sıkmak için ayağa kalktı. Philippa'ya sarılmak ve ona ne kadar güzel bir gelin ve ne kadar yakışıklı bir kocası olduğunu söylemek için odayı geçti.

"Evlilik harika," dedi, her iki elini tutarak. Philippa'nın ellerini sıkıca tuttu. "Bunu eski bir emektardan dinle. Çok mutlu olacaksın, Pippa."

"Karım beni utandıracak şeyler mi söylüyor?" Devlin yanlarına yaklaşp kolunu Gwyneth'in omuzlarına gevşekçe dolayarak sordu. "Çok güzel bir törendi, Pippa."

"Öyleydi," dedi. "Sürprizin için teşekkür ederim, Gwyneth. Müzik beni ağlattı."

Gwyneth gülerek, "Tanrıya şükür yapmadın," dedi. "Yapsaydın ne kadar utanırdım bir düşünsene. Ve zavallı Lord Roath'ın, gözyaşlarınız yanaklarınızdan süzülürken ona doğru geldiğinizi görseydi nasıl görüneceğini hayal edin."

Bundan sonra her şey telaş ve kutlamaydı. Pasta ve şampanya içeri taşınıyor ve bir masanın üzerine yerleştiriliyordu.

odanın diğer ucundaydı. Susan ellerini dizlerine koymuş, Joy'un üzerine eğilmiş, bebek sesiyle onunla konuşuyor ve onu kuzenleri Matthew ve Patty ile oynamaya davet ediyordu. Joy iki ayağının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve Susan'ın eline uzanıyordu, babası o an için unutulmuştu. Roger Quick, yüzü kızarmış bir halde Stephanie ile konuşuyordu. Sir Gerald Emmett, Vikont Mayberry ve kardeşi, Wilby Dükü'nün sandalyesini, dük hâlâ içinde olduğu halde, pencere yerine odaya bakacak şekilde çeviriyorlardı. Majesteleri, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, en başta terk etmemesi gereken yatak odasına çekilmeyi reddetmişti. Hâlâ iyi görünmüyordu. Devlin din adamıyla konuşmaya gitti, sonra elini sıktı ve onunla birlikte Marki'nin kendisine aşağıya kadar eşlik etmek üzere beklediği kapıya doğru yürüdü. Görünüşe göre adam içki içmek için kalma davetini reddetmişti.

Düşes sandalyesi çevrilirken ayakta durdu ve sonra Philippa annesinin elini tuttuğunu, onlar konuşurken elini iki elinin arasına aldığını ve sonra yanağından öptüğünü gördü. O sırada Leydi Catherine ve annem birbirlerine sarılıyor ve kız çığlıklarına benzeyen sesler çıkarıyorlardı. Belki de aileleri arasındaki bu yeni bağı kutluyorlardı. Owen ve Nicholas, sonra da Ben, mutlu bir şekilde gülümseyen ve Philippa'ya el sallayan Jenny ile konuşuyorlardı. Jenny öyle bir şey söyledi ki Philippa'nın erkek kardeşleri başlarını ona çevirip gülümsediler. George Amca, Timothy ve Raymond Bonham ile derin bir sohbe dalmıştı. Charles Amca Leydi Patterson'la, Marian Teyze ve Kuzen Angeline de Charlotte ve Laura Bonham'la sohbet ediyordu.

Herkesin yerinde görünüyordu. Kimse görünmüyordu bu evliliğin aceleye getirilmiş, tutkusuz bir ilişki olduğu gerçeğinin yasını tutuyordu.

Philippa, dün akşam yaşlı bir adamın son arzusunu yerine getirmek için Roath Markisi'yle evlenmeye karar vermesinden önce hiç beklemediği bir anda etrafındaki manzarayı seyre daldı. Gerçi bu tam olarak doğru değildi, değil mi? Elbette evlenmeye kesinlikle karşı olduğu bir adamla evlenmeyi kabul etmezdi. O halde fikrini değiştirmek için sadece bir bahaneye mi ihtiyacı vardı?

Ama o gerçekten bunu tahmin etmemiştir. O etmişti

sessiz ve bastırılmış, neredeyse kasvetli bir şey bekliyordu. Tüm çiçeklerin baş döndürücü kokusunu içine çekti ve pencereden gelen ışığın elbisesinin eteğindeki düzinelerce puldan nasıl göz kırptığını fark etti.

"Pastayı kesme ve konuklarımıza ikram etme zamanı geldi." Markiz, bir an için yalnız kaldığında arkasından gelmişti. Papazın yanından yeni dönmüş olmalıydı. Bir elini hafifçe kadının beline koydu. "Leydi Stephanie tabağı taşıyacak, genç Roger Quick de peçeteleri dağıtacak. Gerald ve Sylvester şampanya tepsilerini taşıyacak. Her şey kadın akrabalarım tarafından en ince ayrıntısına kadar organize edildi."

Sir Gerald Emmett büyük masanın yanında durmuş onları bekliyordu. Leydi Catherine'in bir an için dehşete düşmesine neden olan keskin bir ısıklıkla odayı susturdu. Ve tamamen kuzenini utandırmaya yönelik kısa bir konuşma yaptı. Çok geçmeden herkesi güldürdü ve Philippa büyük pasta bıçağını eline alıp kocası kendi eliyle onun elinin arkasını kapatırken ve birlikte krema, badem ezmesi ve meyveli keki keserlerken alkışladı. Dükün ağızısının bu kadar kısa sürede bunu nasıl Philippa hayal bile edemiyordu.

Daha sonra Leydi Catherine devraldı ve Philippa'nın annesi pastaları bir tabağa dizerken cömert pasta dilimleri kesti. Stephanie pastayı taşıırken Philippa da kocasının düğün konuklarına uzattığı küçük tabaklara tek tek parçaları yerleştirdi. Roger herkese keten bir peçete verdi. Sir Gerald ve Vikont Mayberry, Steph ve Roger'ın yanı sıra her yetişkinin bir kadeh şampanya içmesini sağladı.

Ancak herkes içkisini içmeden önce Roath Markisi kısa bir konuşma yaparak, bu kadar kısa bir sürede gelerek gelini ve kendisi için çok özel bir gün olmasını sağlayan herkese ve kendisiyle evlenme onurunu bahsettiği için geline teşekkür etti. Kadehini kaldırdı ve herkesin gelinin şerefine kadeh kaldırırken kendisine katılmasını istedi. Gülümsemedi. Bütün öğleden sonra hiç gülmemişti. Ama, ah, gözlerinde kesinlikle bir şeyler vardı, diye düşündü Philippa, adam doğrudan kendisine bakarken. Belki de bu evliliğin ona tamamen zorla dayatılmadığını düşündüren bir şey.

Resmi bir düğün kahvaltısı olmamasına ve St. George's'daki büyük bir ton düğününde beklediği düzinelerce misafirin şehirde bulunan yakın aile üyelerine indirgenmiş olmasına rağmen bir düğün gibi hissetti. Toplantının küçüklüğü önemli değildi. Ne de olsa onlar için gerçekten önemli olan insanlardı.

Devlin, herkes ona içki içtikten sonra bir konuşma yaptı. Her ikisine de kadeh kaldırmayı teklif etti.

Küçük kızlar ve Matthew, yetişkinleri meşgul eden tüm sıkıcı şeylerden habersiz, odanın bir köşesinde oynamaya devam ettiler. Diğer herkes kaynaşmaya, konuşmaya ve gülmeye devam etti. Sonunda düşesle birlikte kendi dairelerine çekilmeye ikna edilen Wilby Dükü, kimsenin koluna girmeden odanın diğer ucundan kapıya doğru yürümekte ısrar edince ortalık biraz karıştı. Dük

Hatta torunuyla konuşmak ve yeni torununun elini öpüp dudaklarına götürmek için kapı aralığında durdu. Daha sonra kimsenin onları odadan takip etmesine izin vermeyerek ve birinin kapıyı arkasından kapatmasında ısrar ederek yeni bir şaşkınlığa neden oldu.

Marki, Philippa da dâhil olmak üzere, bu işi yaptıkları belli olan herkese, "Endişelenecek bir şey yok," dedi. "Gururu, hiçbirimizin iki uşağının onu merdivenlerden yukarı taşıdığını görmesine izin vermeyecektir."

Küçük resepsiyon bir süre daha devam etti. Kimse ayrılmak için acele etmiyordu. Philippa bir süre Jenny, Charlotte ve Gwyneth ile sohbet ettikten sonra kardeşlerine ve Sir Gerald Emmett'e katıldı. Kısa bir süre sonra da amcaları, halaları, düşesin yeğeni ve kocasıyla birlikte bir grubun içine çekildi.

Ve birdenbire artık öğleden sonra değil, akşamın ilk saatleriydi. Philippa'nın ailesinin eve dönmesi, ama onu geride bırakması gereken o yürek burkan an gelmişti. Çünkü Stratton Evi artık onun yaşadığı yer değildi. Hizmetçisi, Philippa düğüne gider gitmez eşyalarını toplamış, sonra da onlara Arden House'a kadar eşlik etmiş, orada paketlerini açmış ve her şeyi hanımının yeni giyinme odasına, yeni kocasınınkinin yanına yerleştirmişti.

Arden House artık Philippa'nın Londra'daki eviydi. Artık Ravenswood'un bir Ware'i değildi. Leicestershire'daki Amberwell'den bir Arden'di. Roath Markizi'ydi. Bu onun düğün günüydü. Düğün akşamı.

Koridorda annesine, sonra Stephanie'ye, Gwyneth'e ve kardeşlerinin her birine sarıldı ve bunu yaparken gözyaşlarını tuttu. Sanki onlara sarılmış gibi

onları bir daha asla görmemeyi umuyordu. Elbette görecekti ve şüphesiz çok yakında, hatta yarın bile. Ama hiçbir şey aynı olmayacaktı, çünkü bir daha asla onlara ait olamayacaktı. O buraya aitti. Kardeşlerinin elini sıkan, annesini, Gwyneth'i ve Stephanie'yi yanaklarından öpen . Joy yanından kükreyerek geçti, parlak yanaklı ve çok yorgun olduğu belliydi. Onu işaret etmek için kısa bir süre durdu.

"Luc Amca," dedi.

Ben, kız kendisine bir kol boyu yaklaştığında onu kucakladı.

Philippa'nın kocası onun hemen arkasında durmuş, kapı aralığında durmuş, bir elini veda etmek için kaldırmış, ailesiyle birlikte uzaklaşan arabaları izlerken ona yer açmıştı.

Ve gittiler.

Bir elini kızın ensesine koydu.

"Akşam yemeği için üstümüzü değiştirme zamanı geldi Phil," dedi.

Phil. Ona daha önce de böyle seslenmişti. Başka hiç kimse dememişti. Tiksintiyle olmasa da hafifçe ürperdi.

"Akşam yemeği," dedi ve birkaç lokma kek dışında, Stratton House'da kahvaltı için çok geç, öğle yemeği için çok erken olan yemekten beri bir şey yemediğini hatırladı. Aslında ... o zaman bile bir şey yemiş miydi?

"Evet," dedi. "Kitty Teyze Jenny ile oturma odasında yemek yiyecek. Sen ve ben yalnız yiyeceğiz. Birlikte sessiz olmak iyi gelecek."

Öyle mi? Onun yüzüne bakmak için döndü. Ama yüz bütün gün olduğu gibi okunmaz haldeydi. Adam ona kolunu uzatıyordu. Kadın kendi kolunu uzattı ve merdivenleri birlikte çıktılar.

-

Lucas yemek masasının başındaki sandalyeye oturdu ve karısını sağına oturttu. Elbisesi bu Akşam maviydi, gözlerinden birkaç ton daha koyuydu. Onun giyim tarzını tanımaya başlamıştı - mükemmel bir şekilde oturmuş, son derece şık ama sade ve neredeyse süssüz. Onu bir daha fırırlar, volanlar ve fiyonklarla göreceğinden şüpheliydi. Acaba bunu bilerek mi yapıyordu, çünkü kendi güzelliğinin geliştirilmeye ihtiyacı olmadığını biliyordu. Yine de bundan şüpheliydi. Onda hiç kibir belirtisi görmemişti.

"Umarım büyükbaban bu öğleden sonra yatağını terk ederek ve ayin bittikten sonra bile salonda kalmakta ısrar ederek gücünü fazla zorlamamıştır," dedi.

"Büyükbabamın gücü her zaman fiziksel olduğu kadar zihinsel bir şeydi," dedi. "Benim evlendiğimi görmeye kararlıydı ve bunu başardı. Odasında kalsaydı kendisine yarardan çok zarar vereceğine inanıyorum."

Hemen yorum yapmadı. Çorbalarını servis eden uşak geri çekilip büfede kahyanın yanındaki yerini alana kadar bekledi.

Kaşığını kaldırırken kaşlarını çatarak, "Sağ salim evlendiğinizi görünce kaçıp gidecek mi?" diye sordu.

"Elinden bir şey gelmezse," dedi. "Onun için güvende olmak demek, evli ve çocuklu olmak demek. Dokuz ay daha yaşamaya çalışacak."

Kaşığı ağızına giderken yarı yolda durdu. Kaşığı kaseye geri koydu.

"Ama sen bunu biliyordun," dedi, sesini alçak tutarak, uşak ve kahyanın

Konuştukları bir iki kelimeden fazlasına kulak misafiri oldum. "Benimle evlenir evlenmez öncelikli görevinin -ve benim de- dükalığa benden sonra gelecek bir varis sağlamak olacağını biliyordun."

"Mülk ve servet sahibi erkekler için her zaman böyledir," dedi. "Kalıtsal unvanlara sahip erkekler için daha da acil. Ama ben evliliğin sadece varis yaratmak için yapıldığını düşünmek istemiyorum. Sadece bu nedenle çocuk sahibi olmayı da düşünmek istemiyorum. Ne anlamı olurdu ki? Mutluluk nerede olurdu?"

Çorbasını gürültüsüzce içerken eğilmiş başına baktı - ve mükemmel derecede sabit bir elle.

"Görev ve mutluluk bir arada olamaz mı?" diye sordu ona.

"Anneni ve babanı kaybettikten kısa bir süre sonra evinden ve kız kardeşlerinden uzaklaştırıldığını söylediğini hatırlıyorum," dedi. "Dük olmayı öğrenmek için Greystonea götürülmüşsün - o zamanlar sana ne kadar uygun bir isim gibi görünmüş olmalı. Tam olarak böyle mi söylediniz emin değilim. zamanlar henüz on beş yaşında olmana rağmen, en önemli görevinin evlenmek ve büyükbabanın soyunu devam ettirmek olduğunu öğrenmiş olmalısın."

"Evet," dedi. "Gerçi, hakkını yemeyelim, büyükbabam reşit olur olmaz evlenmem için ısrar etmedi - bu arada onun için daha da erken olmuştu. On altı yaşındayken Wilby Dükü olmuştu. Hiç erkek kardeşi yoktu ve sadece bir erkek kuzeni vardı."

Çorbasını bitiren kadın kaşığını bıraktı ve tamamen ona baktı. "Hiç mutlu oldunuz mu Lord Roath?" diye sordu ona.

"Luc," dedi sinirlenerek. "Ya da gerekiyorsa Lucas. Ben senin kocanım, Phil."

"Evet." Kadın hâlâ ona bakıyordu. "Biliyorum. Lucas. Tam adını kullanmayı tercih ediyorum. Herkes sana Luc diyor."

Tıpkı herkesin ona Pippa dediği gibi. Pippa kulağa canlı ve güzel geliyordu, küçük bir kız ismi. Philippa, güzel olmasına rağmen çok uzundu. Şimdiye kadar isimlerin onları kullananlar için gerçekten önemli olduğu aklına gelmemiştir.

"Hiç mutlu oldun mu?" diye tekrar sordu. "On dört yaşından beri, yani."

Oh, diye düşündü, bu tam kadınlara göreydi. Her şey duygularla ilgili olmalıydı. Onu şaşırtacaktı. Belki de onu susturacaktı.

"Evet," dedi adam, gözlerini ona dikerek. "Bu öğleden sonra mutluydum."

Hem şaşırmış hem de susturulmuştu. Uşağın çorba kâsesini alıp bir sonraki yemeği getirmesi için sandalyesine geri oturdu. Ve sonra, uşak az çok kulak misafiri olmaktan uzaklaştığında, onu şaşkına çevirdi.

"Ben de öyleydim," dedi ona.

"Dün geceye geri ve sana sorduğum soruya farklı bir cevap vermeyi çok istemedin mi?" dedi.

"Cehennem gibi mi?"

Kaşlarını çatıyordu. "Özür dilerim," dedi.

"Affedildin," dedi ona ve bir an için gözlerinde kahkaha gördüğünü sandı. "Geri dönmek istemiyorum. Bu zaten yapılamazdı. Dün geceyi değiştiremeyiz. Ya da bu öğleden sonrayı. Ya da dört yıl önce Sidney Johnson'ın ahırında olanları. Ya da geçmişte kalan herhangi bir şeyi. Birkaç dakika önce gözlemlediğin gibi, sen benim kocamsın. Lucas."

"Bunu anlamak biraz zor, öyle değil mi?" dedi. "Bu öğleden sonra misafir odasındaki kısa ayının

hayatımızın akışını tamamen değiştirdi."

"Evet," dedi.

"Senin için benim için olduğundan daha zor olmalı," dedi kaşlarını çatarak. Charlotte'un Sylvester'la evlendikten birkaç ay sonra böyle söylediğini hatırlıyordu, her ne kadar o da hayal edebileceğinden çok daha mutlu olduğunu söylemiş olsa da - Charlotte her zaman biraz abartmaya meyilliydi. "Bugün evinizi ve ailenizi geride bırakmak zorunda kaldınız. Bundan sonra evin hep benimle olacak. Ben ise ailemle birlikte evimde kalacağım."

"Ama evinizde bir de eşiniz var," dedi. "Belki de her şeyin yeni olmasına alışmak tek bir şeye alışmaktan daha kolaydır."

"O halde," dedi, "yeni durumumuza alışmanın çaba gerektireceğini kabul edelim mi? Ve sabır."

Kulağa çok sıkıcı geliyordu. Öyle demek istememişti.

"Sabır." Gülümsedi - bugün yüzünde gördüğü birkaç gülümsemeden biriydi bu. "Büyükannenin büyükbabanla evlenirken ne kadar sabırlı olduğunu merak ediyorum."

Sandalyesine geri oturdu ve güldü.

"Eyüp'ün sabrına bahse girerim," dedi. "İkiyle çarpılmış ve sonra iki katına çıkmış. Kendi itirafına göre Eyüp'ün ona neredeyse anında aşık olması, Eyüp'ün ise ona aşık olmasının bir yıl sürmesi yardımcı olmuş olabilir."

O da güldü ve bu güzel bir andı. Yine de ne kendisinin ne de karısının aşık olmadığı ve belki de hiçbir zaman olamayacağı düşüncesiyle biraz acı hissetti.

Ya da mıydı?

Ya da öyle

miydiler?

miydi?

Beş öğün boyunca yemek yediler. Lucas aç olduğunu fark edince şaşırdı. Karısının da iştahının yerinde olduğunu görmek onu memnun etmişti. Çeşitli konularda sohbet ettiler -bunu keşfetmekten mutluluk duyuyordu. Bütün bunlar çok garipti. Bütün gün. Büyükbabası kendi odasında inatla hayata tutunmaya ve büyükannesi ona refakat ederken bu sabah yapılan çılgınca hazırlıklar. Kilise yerine misafir odasının tanıdık ortamında yapılan kısa nikâh töreni. Sonrasında, şaşırtıcı derecede çok sayıda akrabalarıyla geçirdikleri yoğun ve gürültülü saatler. Büyükanne ve büyükbabasının kendi dairelerine çekilmeleri ve Kitty Teyze'nin Jenny ile birlikte Jenny'nin oturma odasında sessizce yemek yiyeceklerini bildirmesi. Diğer herkesin on beş dakika içinde birbiri ardına ayrılması. Karısıyla yalnız kaldığında, şimdi ve yaşadıkları sürece birbirlerine ait olduklarını fark etmesi. Ve şimdi baş başa bu sessiz yemek, korktuğundan çok daha az garipti.

Düğün günüydü. Evli bir adamdı. Evlenmişti. Leydi Philippa Ware ile evlendi. Merhum Stratton Kontu'nun kızı. Başının omuzlarında dönmesi için yeterliydi.

"Misafir odasına gidip sizi limanınızla baş başa bırakayım mı?" diye sordu son yemeğin örtüleri kaldırıldığında ve her iki kadeh de boşaldığında.

"Sanmıyorum," diyerek ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Misafir olmadığı sürece misafir odası gerçekten rahat bir yer değil. Geç değil ama erken de değil. Yukarı çıkalım mı?"

Ne de olsa düğün günleri henüz bitmemişti. Hâlâ devam etmekte olan kısmı da en az olanlar kadar önemliydi.

bu öğleden sonra tamamlandı. Ve Tanrı adına buna hazırды. Çünkü bütün öğleden sonra ya da şimdi, yemek sırasında, onun bir kadın olduğunun farkında olmadığı tek bir an bile olmamıştı. Onu şiddetle arzuluyordu.

"Nasıl isterseniz." Elini onun elinin içine koydu. İnce, uzun parmaklı, pürüzsüz tenliydi. Başparmağıyla yüzüklerini hissedebiliyordu. Bir an için gözleri buluştu ve adam onun gözlerinde Arzu değildi elbette. Ama tiksinti ya da sadece sessiz bir kabullenme de değildi.

Parmaklarını onun parmaklarına doladı.

C T - O



H Evliliğin bir kadın için ne anlama geldiği ile bir kadın için ne anlama geldiği arasında çok temel bir fark olduğunu anlamıştı.

Philippa bunun bir erkek için ne anlama geldiğini fark etti. Bir gelin, yabancı bir evde yeni bir ailenin ortasında yaşamak için hem ailesinden hem de evinden vazgeçmek zorundaydı. Bu çok büyük bir farktı. Bütün erkekler bunu biliyor muydu? Bundan şüpheliydi.

Öğleden sonra yakın ailesi Stratton House'a dönerken ona alt kattaki salona kadar eşlik etmişti. Erkek kardeşleriyle tokalaşmış, kadınları yanaklarından öpmüş ve yanlarından hızla geçen Joy'un saçlarını okşamıştı. Philippa'nın yanında değil ama biraz arkasında, kapının girişinde durmuştu. Varlığıyla destek vermiş ama hepsi için duygusal olan bu ana müdahale etmemişti. Philippa'ya alan ve herkesi uzun uzun kucaklaması için zaman tanımıştı. Bu akşam yemekte, bugünün onun için kendisinden daha zor olduğunu kabul etmişti.

Aslında, onunla Londra'da tanıştığından beri, onun kibirli, küçümseyen ya da zalim bir adam olduğuna dair hiçbir kanıt görmemişti. Devlin'le ve sonra da kendisiyle konuşmak için Stratton House'a geldiğinde ona anlattığı hikâye, dört yıl önce Paskalya'dan hemen önceki o kötü şöhretli akşamdaki davranışını gerçekten yeterince açıklamıştı.

Philippa, Londra'da kaldıkları sürece kendisine ait olacak yabancı bir yatak odasının penceresinde duruyordu. Arkasında, tuvalet masasının üzerinde mumlar yanıyordu. Önünde ve altında, Berkeley Meydanı'nın ortasındaki bahçe, çevresindeki lambaların saçtığı ışıktaki görülebiliyordu. Bulutlar ayı ve yıldızları sakladığında Londra'da hava hiçbir zaman taşrada olduğu gibi tam karanlık olmazdı. Bahçenin çaprazında kol kola yürüyen bir çift vardı. Çok geç değildi elbette. Muhtemelen bu gece bir yerlerde balolar ve partiler daha yeni başlamıştı.

Onu sadece bir kez öpmüş olması garip görünüyordu. Stratton House'da hikâyesini anlattıktan sonra, Devlin kütüphaneye gelip onları bölmeden hemen önce. Onu sadece bir kez öpmüştü. Oysa bu onun düğün günüydü. Düğün gecesi.

Sanki bu düşünce onu ona getirmişti. Tam olarak kapanmamış olan soyunma odasının kapısına vuruldu ve kadın cevap verir vermez kapı açıldı. Yine de kapıya vurmak için bir tür hokkabazlık gösterisi yapmış olmalıydı. Her iki elinde de birer kadeh şarap taşıyordu.

"Ailelerimiz ve konuklarımızla birlikte sizin şerefinize kadeh kaldırdım," dedi ve ona bardaklardan birini uzatmaya yaklaştı. "Sonra onlar da bize kadeh kaldırdı. Biz birbirimize kadeh kaldırmadık."

"Şampanya mı?" diye sordu, kadehindeki baloncuklara dikkat ederek.

"Öyle," dedi. Bordo renkli bir sabahlık ve terlikler giymişti. Temiz tıraş olmuştu. Tıraş kreminin kokusunu alabiliyordu; misk gibi, erkeksi bir koku. Saçları taranmış ve pürüzsüz bir parlaklık elde edilmişti.

"Metresiniz var mı?" diye sordu aniden ve yüksek sesle konuştuğu için anında dehşete kapıldı. Bu sorunun nereden çıktığını bilmiyordu. Bunu düşünmemiştir.

Sanki kadın çenesine yumruk atmış gibi geri çekildi. Şampanyasını dökmediğinden emin olmak için yere baktı.

"Çoğul mu?" dedi. "Hayır. Tekil de değil. Eğer öyle olsaydı, -sayının çoğul olduğunu varsayarsak- bugün erken saatlerde ve tüm zamanlar için işten çıkarılmış olurlardı."

"Bu konuda sessiz kalmayacağımı biliyorsun," dedi ona. "Her ne kadar kadınlara, kocalarının hayatlarını nasıl yaşamayı seçtiklerini gerektiğinde onurlu bir şekilde ve sessizlikle kabul etmeleri gerektiği öğretilse de. Ben sessiz kalmazdım. Gürültü yapardım."

"Neredeyse duymak isteyecektim," dedi. "Ne yazık ki buna hiç gerek olmayacak. Benim bir karım var. Birkaç saat önce bir din adamının ve ailelerimizin önünde ona söz verdim. Bu sözlerin bir zaman sınırı yok, sadece ölüm bizi ayırana kadar."

Sessizce konuştu, ancak sesi biraz acımasızdı.

"Sormak niyetinde değildim," dedi ona. "Soru kendi kendine sorulmuş gibiydi. Ama bunun için özür dilemeyeceğim. Anneminki gibi bir evliliğe tahammül edemem."

"Senden bunu asla beklemeyeceğim," dedi. "Ama sorunuzu sormanız iyi oldu, böylece ben de şimdi kendi sorumu sorabilirim. Hiç sevgili edinecek misiniz? Bana bir oğul sonra belki? Bu yapılır, bilirsiniz, hem de sandığınızdan çok daha sık. Ya da ben öyle duydum ve inanıyorum. Sağduyu, Ton'da hem erkek hem de kadın birçok kişinin yol gösterici ilkesi gibi görünüyor. Patavatsızlık dışında neredeyse her suç affedilebilir."

Philippa onu kızdırdığını görebiliyordu. Ama yine de üzgün değildi. Dün gece çok geç olmadan sorması gereken bir soruydu bu. Ama şimdi bile, onunla evlendikten sonra bile, metres tutarsa evlilik haklarına izin vermeyecekti. Ya da tek bir metresi bile olsa. Annesinin evliliği boyunca koruduğu tüm takdire şayan asalete rağmen, o annesi gibi olmayacaktı.

"Senden başka sevgilim olmayacak," dedi ona.

"Ben hariç," dedi usulca. "Nasıl oluyor da üstünlük taslamalara meydan okuyabiliyorsun Phil? Saçların açık, ayakların çıplak ve altındaki kıvrımları belli eden bol geceliğinle nasıl oluyor da bu gece öğleden sonra olduğundan daha güzel görünebiliyorsun?"

Sabahlığının içinde nasıl daha muhteşem görünebilir?

Kendi sorusuna kendisi cevap vererek onu bunu yapmak zorunda kalmaktan kurtardı. "Belki de bu gece takdirle birlikte gelen arzuyu bastırmaya gerek olmadığı içindir," dedi.

Evet. Belki de öyledir. Muhtemelen öyle. Bunu yüksek sesle söylemedi.

Kadehini kaldırdı. "Bize, Phil," dedi. "Dürüstlük ve saygı dolu bir evliliğe. Birbirimize sadık kalacağımız bir evliliğe. Arkadaşlık, dostluk ve içtenlikle umuyorum ki sevgi dolu bir evliliğe."

Kendi kadehini kaldırdı. "Bize, Lucas," dedi. "Sadakate ve her zaman elimizden gelenin en iyisini yapmaya." Ellerinden gelenin en iyisinin yeterli olacağını, hayatındaki diğer her şeyden daha çok umuyordu. Çünkü sözünü ettiği ortak bir en iyiydi, bireysel bir en iyi değil. Kendi adına konuşabilirdi ama asla onun adına da konuşamazdı. Bu bir güven meselesiydi.

Bardağının kenarını onunkine dokundurdu ve içtiler. Bu öğleden sonra iki kadehe de katılamamıştı. Ama şampanyayı seviyordu. Köpüklerin burnunu gıdıklamasını ve üst dudağına püskürtmesini seviyordu.

İçinde hâlâ şampanya olmasına rağmen kadehi onun elinden aldı ve kendi kadehiyle birlikte pencere kenarına koydu.

"Ve bu geceden dokuz ay sonra büyükbabanın büyük torununa," dedi ve ona gülümsedi. Hayır, bu bir gülümseme değildi. Daha çok bir sırıtmaydı.

Philippa kızarmakla gülmek arasında bir seçim yapmak zorundaydı. Yanakları her an alev alacakmış gibi hissetmesine rağmen ikincisini seçti.

"Peki ya torununun torunuysa?" diye sordu.

"O zaman tekrar denememiz gerekecek," dedi. "Ve evet, yüzün kızarabilir. Doğruca bunun içine girdin."

Kadın gülmeyi bırakmıştı. O da sırıtmayı ve gülümsemeyi bırakmıştı. Elleriyle kızın iki yanağını kavradı ve onu öptü. Yumuşakça, neredeyse tembelce, sanki bütün gece öpmüş gibi - ki elbette öpmüştü. Bir an için başını kaldırdı ve bir eliyle daha önce odaya girdiğinde açtığı perdelerdeki boşluğu kapatmak için uzandı.

Onu tekrar, biraz daha derinden öptü. Dili dudaklarının kenarına hafifçe bastırdı ve bir şekilde vücuduna doğru bir his gönderdi. Ağzını açtığında dili doğrudan ağzına girdi ve iç yüzeylerini okşadı ve ağzının çatısını okşadı, böylece ona doğru sarktı, elleri dirseklerini kavradı.

Başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. "Bunun geri kalanı için bir yatağa ihtiyacımız var," dedi.

"Evet."

"Ve çıplaklık," diye ekledi.

Oh. Bunu beklemiyordu. Bundan hiç emin değildi.

"Gel," dedi ve onu yatağa doğru götürdü, yatak onlar için hazırды, örtüler çevrilmişti. O aldı

Geceliğinin yanlarından tuttu ve kollarını kaldırana kadar kaldırdı. Geceliği tamamen çıkarıp yere bıraktıktan sonra onu yatağa yatırdı ve belindeki kemerin düğümünü çözüp geceliğini açarken ona baktı. Omuz silkti ve geceliğinin yanına düşmesine izin verdi. Gecelik giymemişti. Kadın ortaya doğru ilerlerken adam da onun yanına uzandı.

Tamamen çıplak olacaklarını beklememesine ve adamın yorganı üzerlerine çekmek için hiçbir harekette bulunmamasına rağmen, gergin ya da özlem dolu olmayacağını düşündü. Onlar karı kocaydı. Eğer olan buysa... Ama mumlar. Tuvalet masasının üzerindeki tutucularda sabit bir şekilde yanıyorlardı. Bugün oraya yeni yerleştirilmiş olmalıydılar. İçlerinde saatlerce yetecek kadar ışık vardı.

"Seni tedirgin etmek istemem," dedi ona doğru dönüp bir dirseğinin üzerinde yükselirken. "Çok olmasa da biraz deneyimim var. Yine de ne yaptığımı bilmeme yetecek kadar. Senin hiç olmadığını biliyorum. Önemli değil. Olması gereken bu. Sana zarar vermemeye çalışacağım. Bana güveniyor musun?"

"Öpeceğim," dedi. "Beni tekrar öp."

Yaptı. Gerçi bundan çok daha fazlasını yaptı. Nefes alış verişini kontrol altına alıp rahatlamaya çalışırken ve kendine bunun böyle pek çok gecenin sadece ilki olduğunu ve korkulacak bir şey olmadığını söylerken, elleri kollarından aşağıya ve sırtına doğru hareket etti. Ama sonra elleri dolaşmak ve okşamak için içeri doğru hareket etti. Göğüslerinin etrafında döndüler ve başparmakları meme uçlarını hafifçe okşayarak ham bir hissin onu sarmasına ve adını koyamadığı bir özlemle dolmasına neden oldu.

Ağzı onunkinin üzerindeydi, dili onunkiyle birleşmişti. Ama şimdi başını aşağı doğru hareket ettirdi ve

Önce bir meme ucunu, sonra diğerini, dilini oynatıyor, nefesi hassas teninde nefes verirken ılık, nefes alırken soğuk geziniyordu. Parmakları adamın kalın saçlarını buldu ve onların arasında dolandı. Adamın eli daha da aşağılara indi ve kadının mahrem yerlerini bulup ayırdı ve hafifçe okşadı, ta ki kadın bu tarifsiz özleme daha fazla dayanamayacağını düşünene kadar. Kendini onun eline doğru kaldırdı ve bir parmağı içine kayarak onu şok edip yüksek sesle solumasına neden oldu. Islaklığı hissedebiliyor ve duyabiliyordu.

Sonra başını tekrar kaldırdı ve onun üzerine doğru ilerleyerek ağırlığını ona verdi. Dizleri bacaklarını açarken elleri altından kaydı ve onun içine boşalırken kendi gözleri ağır ağır kapandı. Yavaşça. Onu gererek. Beklediği gibi onu incitmeden. Ta ki ... ah, hiç yer kalmayana kadar ama yine de içine girmeye devam etti. Tam paniğe kapılacakken, keskin bir acı duydu ve adam tamamen içine boşaldı ve hissettiği şeyin acı mı yoksa yoğun bir zevk mi olduğunu merak etti.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı, dudakları onunkilere değerken.

Sonra başını yana çevirdi, onu sıkıca tuttu ve hem acı hem de zevk veren bir hareketle içinde hareket etmeye başladı. Ve şok da. Evliliğin nihai yakınlığı. Önümüzdeki günlerde, aylarda ve yıllarda çok aşına olacağı bir şeydi bu. Ve memnundu. Bunun evliliklerinin ayrılmaz bir parçası olacağından ve güzel olduğundan çok memnundu.

Onu, onun kendisini memnun ettiği gibi memnun etmeyi öğrenmesi gerektiğini düşündü. Ama öğrenmesi gereken bir ömür vardı.

Uzun bir süre devam etti. Bitmesini istemedi. Bittiğinde de hafif bir hayal kırıklığına uğradı. Ama daha çok kez olacaktı. Daha birçok kez. İtişlerinin ve geri çekilişlerinin ritmi bozulmuştu ve adam onun içinde derinlere dalmıştı.

Ta ki onun salıverilmesinin sıcak fışkırmasını hissedene kadar. Başının yan tarafına doğru duyulabilir bir iç çekişle nefes verdi ve birkaç dakika boyunca ağırlığının daha fazlasını onun üzerine bıraktı.

"Bencilce davrandım," dedi sonra onun yanına giderken. "Daha önce bitirmeliydim. Umarım size gereksiz yere acı çektirmemişimdir."

"Hayır," dedi. Söyleyecek daha çok şeyi olmalıydı ama aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"Artık uyumalısınız Leydi Roath," dedi. "Bir günlüğüne görevinizi yaptınız."

Ses tonundan ciddi olup olmadığını ya da bir şekilde onunla şakalaşp şakalaşmadığını anlayamadı. Ve zorlukla sorabildi. Adamın kollarını ona dolamasını, belki de onu kendine doğru çekmesini diledi. Birden üşüdüğünü hissetti. Sanki ona söylemiş gibi eğildi ve yorganı üzerlerine çekti. Ona dokunmadı. Ama kendi yatak odasına da gitmedi. Onun bir yatak odası olduğunu biliyordu. Soyunma odasının ötesinde, onunkine bitişikti.

Belki de görevi, onu hamile bırakana kadar yalnız uyumasına izin vermiyordu. Ama Tanrım, kulağa çok hesapçı geliyordu. Çok ürpertici. Sanki görev karşısında insani duyguların ve ilişkilerin hiçbir önemi yokmuş gibi.

Birkaç dakika sonra onun uyuduğunu fark etti. Ona doğru döndü ve mum ışığında yüzüne baktı.

Roath Markisi'ni görmüş.

Kocası. Akla gelebilecek her şekilde.

-

D Lucas uyandığında tente odayı grileştiriyordu. Birkaç saat boyunca derin bir uyku çekmişti, bu onu şaşırtmıştı. keşfetmek için. Burası tuhaf bir oda ve tuhaf bir yataktı. O

paylaşmaya da alışık değildi. Yine de tamamen rahattı. Philippa hâlâ yanında uyuyordu, hafifçe ona doğru dönmüştü, çıplak ve sıcaktı, sarı saçları omzunu örtüyor ve yüzünü gizliyordu.

Dün gecenin ne kadar keyifli geçtiğini düşündü. Gerçi keyifli kelimesi ne kadar iyi olduğunu anlatmak için oldukça hafif kalıyordu. Çok güzel bir kadındı, kıyafetleri olmadan da kıyafetleriyle olduğu kadar güzeldi. daha da güzeldi. Tatmin edici bir seks yapmışlardı. Gerçi insan istediği zaman kelimeler neden yeterince üstün değildi? Tatmin edici olmaktan çok daha fazlasıydı. Hepsinden iyisi, onun karısıydı. Hayatlarının geri kalanı boyunca onun karısıydı, tıpkı onun da karısı olduğu gibi. Bu bir fark yaratıyordu, yani evlilik. Olanlar sadece arzu ve tutkuyla ilgili değildi. Bağlılık ve hayatlarının geri kalanıyla ilgiliydi.

Kalkma vakti gelmeden önce onu uyandırıp tekrar doğurmanın bencillik olup olmayacağını merak etti. Ne de olsa yeni bir koca olarak onu çocuk sahibi yapmak birincil göreviydi. Yine de bu ürpertici bir düşünce gibiydi. Elbette kız bakireydi, üzerine çıkarken onun irkildiğini hissetmişti. Bu sabah acı çekecek miydi? Acaba o da evliliklerinin tamamlanmasını zevkli ve tatmin edici bulmuş muydu? Gerçekten emin değildi.

Aslında dün gece pek bir şey söylememiştir. Ona metresleri olup olmadığını sorması ve eğer varsa onlara tahammül edemeyeceğini söylemesi dışında. Onlara kadeh kaldırmayı teklif , "Bize, Lucas. Sadakate ve her zaman elimizden gelenin en iyisini yapmaya."

Sadakat.

Her zaman elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.

Adam aralarında dostluk ve sevgi olmasını umduğunu söyledikten hemen sonra söylemişti bunu. aşktan da bahsetmesi gerekmez miydi? Ama aşk değil bir şeydi.

Gelecekteki bir olasılık olarak bahsedilmişti, elbette, insan belki de gelecekteki bir tarihte sevebileceği biriyle konuşurken değil. Yine de bunu ona karşı zaten hissettiği bir şey olarak söylemeli miydi? Yalan söylemiş olmazdı.

Yine de bu adil görünmezdi. Onunla evlenmesi için zaten zorbalığa uğramıştı - belki de bu çok güçlü bir kelime değildi. Büyükannesi ve büyükbabası, özellikle de büyükbabası, onu severek ve kendilerini sevmesini sağlayarak durmaksızın peşinden koşmuşlardı. Kadının onları gerçekten sevdiğine inanıyordu. Önceki akşam ona öyle gelmişti ki

-Büyükbabasının kalp krizi geçirmesi onu da en az kendi ailesi kadar üzmüştü. Koşullar onu zorlamıştı. Wilby Dükü ölüyordu. Onun huzur içinde ölmesine izin vermek onun elindeydi, çünkü kendisinin, Majesteleri'nin kendi kişisel seçimiyle torunuyla evleneceğini biliyordu. Büyükbabası onu yatak odasına çağırdığında Lucas'a ne söylemişti bilmiyordu ama her ne söylediye onu düşünmeye vakit bulamadan evet demeye ikna etmişti. Zorlanmıştı, zorlama ne kadar iyi niyetli olursa olsun.

Ve o, lanet , ona da zorbalık etmişti. Kabul ederek Büyükannesinin oturma odasında ona teklifini yaptı. Kendini savunmak ve hayatında bir kez olsun büyükanne ve büyükbabasına hayır, hayır, bu doğru değil demek yerine, kararın tüm ağırlığını onun omuzlarına yükleyerek, duygularının en yoğun olduğu ve aslında onu hiç ilgilendirmemesi gereken bir zamanda bu yükü ona yüklemeyecekti.

Büyükbabam Almack'ın evinde neredeyse ölümcül bir kalp krizi geçirmemiş olsaydı, ondan gelen evlilik teklifini dinler miydi? Adam denese bile bunu kabul eder miydi? Ondan uzak durmak için her türlü nedeni vardı, onunla olabildiğince az şey yapmak istiyordu.

Her ne kadar ona tüm hikâyeyi anlatmış olsa da ve kadın kesinlikle onun hakkında son dört yıldır haklı olarak düşündüğü kadar kötü düşünmüyordu.

Hayır, diye düşündü, yatakta ondan uzaklaşıp pencereye bakarken, olayların doğal akışı içinde onunla evlenmeyecekti. Ona kur yapan büyükbabasıydı ama hayatının geri kalanında evleneceği kişi Lucas'tı.

Herhangi biriyle evlenebilirdi. O büyük ölçüde görünüyordu

Evli ya da bekâr, genç, orta yaşlı ya da yaşlı erkeklerin üzerinde yarattığı etkinin farkında değildi. O bunun farkındaydı. Aşk ve sonsuza dek mutlu olmayı bekleyebilirdi. Onları kesinlikle bulabilirdi. Ve babasının günahları yüzünden kendini kirlenmiş bir mal olarak görerek geçirdiği, ona şiddetli bir moral bozukluğu gibi gelen dört yıldan sonra bunları hak etmiş olacaktı.

Şimdi kendini oldukça zor bir durumda bulmuştu. Evliydi ve bir gece önce kesinlikle yapması gereken şeyi, yani Leydi Philippa Ware'e baskı yapmayı reddederek, kendi ailesinden uzaktayken, ailesinin dramına karışmışken ve kesinlikle doğru düşünemezken geri dönemezdi. Adam evliydi ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Evliydi, acele bir karar vermek zorunda kalmıştı çünkü düşkün olduğu yaşlı bir adam ölüyordu. Şimdi onun karısı olarak görevini yerine getirecekti çünkü iyi yetiştirilmişti ve neyin doğru ve uygun olduğuna dair güçlü bir duygusu vardı. Dün gece söylemişti.

Sadakate ve her zaman elimizden gelenin en iyisini yapmaya.

Ama bu pasif bir sadakat olmayacaktı. Onun herhangi yanlış davranışına müsamaha göstermezdi. Karısı çok tatlıydı.

ve doğası gereği sadıktı. Bununla birlikte, kararlılıktan ve sağlam karakterden yoksun değildi. Bu gerçekler en azından onu glmsetiyordu.

Onu uyandırmamaya karar verdi. O üremek için bir araç değildi. Őehvetini tatmin etmek için uygun bir dişi de değildi. Őehvet hissettiği gerçeği onu hem kızdırıyor hem de utandırıyordu.

Yataktan olabildiğince dikkatli bir Şekilde kalktı, yerden sabahlığını aldı ve sessizce onun soyunma odasından kendi odasına doğru ilerledi.

On dakika sonra evin arkasındaki ahırdaydı, aniden ortaya çıkan ve yatağına dönmesi söylenen uykulu seyisin itirazlarına rağmen atını eyerliyordu. Bundan beşi dakika sonra Lucas atıyla Hyde Park'a girmişi ve Rotten Row'a doğru ilerliyordu. Her an yağmur yağma tehlikesi olan soğuk bir sabah olması ona çok iyi gelmişi.

C T□□□□□ □□□□□ -T□□



Philippa uyandığında bir an bile kafası karışmamıştı. Her şeyi ilk günkü kadar net hatırlıyordu.

Gün ışığı göz kapaklarının içini aydınlatıyordu. Gülümsedi, gerindi ve ona dokunmak için belli belirsiz bir el uzattı.

Orada değildi. Yattığı şilte elinin altında soğuktu. Gözlerini açtı, büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı ama kendine bunu yapmamasını söylüyordu. Belki de erken uyanmıştı ve onu rahatsız etmek istemediği için yataktan kalkıp odadan çıkmıştı. Belki de uykucu olduğu için onunla alay etmek için bekliyordu.

kaçtı? Gözlerini açtı ve baktı odanın içinde bir saat aradı. Ama yoktu. Dün gece fark etmemişti. Ancak odası tamamen aydınlıktı ve yatağın yanındaki küçük masanın üzerinde, üstünü gri bir tabaka kaplamış bir fincan çikolata vardı. En az yarım saattir orada duruyor olmalıydı. Ne kadar da utanç vericiydi. Yorganı arkaya attı ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı; ancak üzerinde hiçbir şey olmadığını fark etti. Sanki odada bunu fark edecek başka biri varmış gibi kızardı.

Sonunda kahvaltı salonunda görüldüğünde herkesin ona nasıl bilmiş bilmiş bakacağını hayal edebiliyordu. Tabii orada kalan biri . Bu

Muhtemelen şu anda herkes yoğun sabah aktivitelerini yarılamoştı. Aceleyle yatağın etrafından dolaştı, geceliğini çekti, giyinme odasına gitti ve hizmetçisini çağırđı.

Korktuğu kadar geç olmamıştı. Yirmi dakika sonra kahvaltı salonuna girdiğinde, Leydi Catherine ve Jenny hâlâ yuvarlak masada yemek yiyorlardı. Gerçi orada başka kimse yoktu. Tanrım, Lucas neredeydi? Kimsenin sormamasını umuyordu, çünkü kesinlikle bilmesi gerekiyordu. Lucas onun kocasıydı.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim, Leydi Catherine," dedi. "Yatak odamda saat yok."

"Bu çok sakıncalı," dedi Jenny. "Bugün orada bir tane çektirmelisin, Pippa."

Leydi Catherine ayağa kalkıp Philippa'yı yanağından öptü. "Artık yeğenim olduğuna göre Kitty Teyze olmalısın," dedi. "Hayır, oturma Pippa. Kahvaltını annemin soyunma odasında yapman konusunda kesin emir aldın. Bugün ayrıcalıklısın. Sadece kızı olan ben, sadece torunu olan Jenny ile burada yemek yemek zorundayım." Ama gözleri hiç de kırgın olmadığını göstermek için parıldıyordu.

"Ah canım," dedi Philippa. "Çok mu geç kaldım?"

"Hiç de değil," dedi Kitty Teyze. "Annem seni bu sabah daha erken beklemezdi."

Philippa kâhyayı üst kata kadar takip ederken birkaç derin nefes aldı ve sonra onun düşesin kapısını çalmasını ve gelişini haber vermek için kapıyı açmasını bekledi. Odaya adımını attığında Wilby Dükü'nün de orada olduğunu gördü ve buranın Lucas'ın bir gece önce ona evlenme teklif ettiği yer olduğunun tamamen farkındaydı. Daha önce uyandığında hissettiği anlık gerçeklik duygusuna rağmen, şimdi her şey tam tersini hissettiriyordu.

"Size günaydın demek için ayağa kalkamadığım için beni başışlarsınız belki torunum," dedi Majesteleri. Buraya gelip yanağımı öpmeniz için size yalvarmak zorundayım."

Geniş bir koltuğa oturmuş, yüzü ağarmış ama yine de keskin gözlerle bakıyordu. Philippa yüzünün ısındığını hissederken bu gözlerin aradıklarını bulduklarına inanıyordu. Eğilip adamın yanağına bir öpücük kondurdu, adam da kızın ellerinden iki elinin arasına alıp dudaklarına götürdü.

"Bu sabah nasılsınız, Majesteleri?" diye sordu ona. "Sizi pembe yanaklı ve parlak gözlü," dedi. "Bana Büyükbaba dersiniz kendimi daha da iyi hissedeceğim."

"Büyükbaba," dedi gülümseyerek. "Lütfen elimi bırakın. Henüz selamlaşmadım-"

"Büyükanne. Bana artık böyle hitap etmelisiniz," dedi düşes. Onu selamlamak için ayağa kalktı, iki elini de uzattı. "Ama sevgili Pippa, Majestelerinin seni utandırmasına izin vermemelisin. Gel buraya otur ve yemeğin getirilmesini beklerken çay ya da kahve içip içmeyeceğini söyle."

"Kahve lütfen," dedi Philippa. "Doldurayım mı?"

Düşes, "Bunu bu sabah yapacağım," dedi. "Evin geri kalanında olmasa da burada bizim misafirimizsiniz. Bu değişime alışmanız birkaç gün sürse bile bunu anlayacağınızı umuyorum. Dünden itibaren ailemizin değerli bir üyesisiniz."

"Teşekkür ederim." Philippa gülümsedi ve Lucas'ın ona evliliğe alışmanın bir kadın için bir erkekten çok daha zor olduğunu anladığını söylediğini hatırladı. Her zaman kendisine ait olan eve artık tam olarak ait değildi, en azından aynı şekilde, demişti, yine de yeni evinde yeni ailesiyle bir gariplik hissediyor olmalıydı.

Dük, "Torunumun sabah erkenden parkta yaptığı gezintiden ne zaman dönmesini bekliyorsunuz?" diye sordu.

Oh. Gerçekten dışarı mı çıkmıştı? Ona tek kelime etmeden? Düğün gecelerinin ertesi sabahı? O zaman her şey onun için görevden başka bir şey ifade etmiyor muydu? Dün gece bütün doğru şeyleri söylemişti -en azından çoğunu- ve evliliklerini tamamlamıştı. Acele etmemişti ve muhtemelen bundan zevk de almıştı ama sonrasında anlamlı hiçbir şey söylememişti. Uyumaya gitmişti. Onunla evlenme amacını gerçekleştirmek için sadece yapması gerekeni mi yapmıştı? Dün gece ona ne söylemişti? ? Bize, Phil. Dürüstlük ve saygının olduğu bir evliliğe. Birbirimize sadık kalacağımız bir evliliğe. Arkadaşlık, dostluk ve içtenlikle umuyorum ki sevgi dolu bir evliliğe.

Hayır, aptallık ediyordu. Söylediği ve yaptığı her şey ne ürpertici ne de sadece formaliteden ibaretti. Aralarında dostluk ve sevgi olmasını umuyordu. Şimdi onun görevini yerine getirirken soğuk davranacağını düşünmeye başlamamalıydı. Korkunç bir hata yaptığından korkmasına izin vermemeliydi.

Bir günlüğüne görevini yaptın. O demişti ki Hem de çok. Ve ona Phil yerine Leydi Roath diye hitap etmişti, isminin kısaltılmış halini kullandığında içini ısıtmıştı çünkü başka hiç kimse kullanmamıştı.

"Dışarı çıktığında bana döneceği saati ve dakikayı tam olarak söylemesini beklemeyeceğim büyükbaba," dedi onun sorusuna cevap olarak. "Benden bunu talep etmesini de beklemiyorum zaten. Ama uzun kalacağını sanmıyorum."

Ama düğün gecelerinin ertesi sabahıydı.

Adamın ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de beyefendilerin kulüplerinden birinde kahvaltı ediyordu. Bildiği tek kulüp White'inkiydi. Devlin oraya üyeydi. Ama Tanrım, öyle olmamasını umuyordu. Bu sabah olmaz. Bunu büyük bir aşağılanma olarak hissedecekti.

Bir an sonra kapıya vurulan bir tıkırtı Lucas'ın odaya gelişini müjdelediğinde büyük bir rahatlama yaşadı. Philippa onun binici kıyafetleri giymediğini ya da at kokmadığını fark etti. Üstünü değiştirmiş, yıkanmış ve tıraş olmuştu. Gözleri ona dikildi ve gülümsedi.

"Aşkım," dedi aralarındaki mesafeyi kapatırken, elini eline aldı ve kısa bir süre önce büyükbabasının yaptığı gibi dudaklarına götürdü. "Yatağından ayrılırken seni uyandırmamaya çalıştım. Dün çok uzun ve yoğun bir günün ardından huzur içinde uyuyordun. Kendimi ata binmekten alıkoydum. Yine de uyandığınızda hizmetçinize size iletmesi için bir haber bırakmalıydım. Nereye gittiğimi biliyor muydun? Korkarım dikkatli bir koca olmak konusunda öğrenmem gereken çok şey var."

Aşkım mı? Gülümsemesinde bir parça hilekarlık var mıydı? O

Bir dinleyiciye konuştuğunu düşündü. Aslında ona değil. Bu küçük konuşmayı hazırlamasının ve konuşurken takınacağı ifadenin provasını yapmasının ne kadar sürdüğünü merak etti. Ama belki de haksızlık ediyordu. İkisinin de öğrenecek çok şeyi vardı. Kendilerini evliliğe hazırlamak için olağan bir nişanlılık dönemi geçirmemişlerdi.

"Teşekkür ederim Lucas," diyerek onun gülümsemesine karşılık verdi. "Bu sabah biraz daha fazla uyuduğum için minnettarım."

Düşesi öpmek için arkasını dönmeden önce kaşları kalktı ve sağlığını sormak için büyükbabasının üzerine eğildi.

"Yanıma gelen herkes yatakta kalmamı ve kendimi yormamamı istiyor," dedi Majesteleri hüznle. "Böyle bir şey olmayacak. Dün gecedan itibaren en az dokuz ay daha yaşamak niyetindeyim ve bunu yatağında yapmayacağım. Otur, Lucas. Beliriyorsun. Majesteleri ve ben bu sabah ikinizle özel bir zaman geçirmek istedik. Torunumuz Philippa'yla evlenmen için seni zorladığımızı düşünmüş olabilirsin ama biz bunu birbirinize ait olduğunıza inanarak yaptık. Tıpkı oğlumuzun gelinimize ait olduğu gibi. Her ikisinin de hayatı erken ve trajik bir şekilde sona erdi, gelinimizin durumunda torunumuzunki ile birlikte. Ancak Luc'un anne ve babası yaşadıkları sürece birbirlerine bağlı ve mutluydular. Tıpkı Majesteleri ve benim neredeyse altmış yıldır olduğumuz gibi, yine de bazen benden yarım kafa daha uzun olduğu için onu affetmekte zorlanıyorum."

Düşes, "Dolu bir kafa, Percy," diye mırıldandı.

Dük, "Annenle babanın da birbirlerine aynı derecede bağlı ve aynı derecede mutlu olduklarını söyleyebilirim, Philippa," dedi. "May annenin sevimli ve çekici bir genç eş olduğunu hatırlıyor. Ben de babanı herkesin sevdiği, yakışıklı, dinç, güler yüzlü bir genç adam olarak hatırlıyorum. Her anne babanın gurur duyacağı çocuklar yetiştirdiler. Luc ve senin de böyle bir çift olmanız en büyük dileğimiz. Mutlu ailelerimiz ikinizde birleşti ve biz bundan memnunuz."

Philippa sandalyesinde kıpırdamadan oturdu. Lucas odanın ortasında kıpırdamadan duruyordu.

"Biz-" diye başladı. Ancak kapıya vurulan bir başka tıkırtı onun sözünü kesti ve kahvaltılık yiyeceklerle dolu bir el arabasının gelişinden önce geldi.

Philippa biraz da şaşkınlıkla çok aç olduğunu fark etti.

-

T Lucas ata binerken karısının kardeşlerinin birkaç gün daha Londra'da kalacağını hatırlamıştı.

parkta. biri çok yakında alayına katılacak ve önümüzdeki bir ay içinde, belki de daha kısa bir süre içinde gerçekleşmesi neredeyse kesin olan büyük savaşa katılacaktı. Tüm ailesi, söyleyecekleri vedaların büyük olasılıkla elveda olabileceğinin acı bir şekilde farkında olmalıydı. Bir diğer erkek kardeş -Ben- de muhtemelen yakında ülkeye dönecekti. Görünüşe göre ton etkinliklerine katılmıyordu ya da dün ikisi bir süre konuştuklarında Lucas'a öyle söylemişti. Kız kardeşleri ve baldızının yardımıyla kızına yeni kıyafetler almaya gelmişti.

Philippa'nın yapabiliyorken kardeşleriyle vakit geçirmesi gerekiyordu.

Ayrıca Lucas'ın onları daha iyi tanınması da gerekiyordu. Dünkü ani düğünden sonra mümkünse kız kardeşlerine -dul kontes söz konusu olduğunda kızlarına- saygı ve şefkatle davranacağına, pişman olacağı bir hata yapmadığına dair onlara güvence vermesi gerekiyordu. Stratton Kontu'yla kesinlikle özel bir konuşma daha yapması gerekiyordu. Philippa'yla zaten evli olması, kayınbiraderiyle uygun bir evlilik sözleşmesi yapmasını engellemiyordu.

"Peki evlilik hayatınızın ilk gününü nasıl geçirmeyi planlıyorsunuz?" Hepsi kahvaltılarını bitirdiğinde ve Büyükbaba, içlerinden herhangi biri bunu önererek öfkesini riske atmadan önce, belki de kısa bir süre için yatağına uzanacağını itiraf ettiğinde, Grace sordu

salona girmeden önce bir süre düşündü. Lucas büyükbabasının sandalyesinden kalkmasına yardım etmek için ayağa kalkmıştı.

"I-" Philippa başladı.

Lucas dükle birlikte odadan çıkmadan önce, "Stratton House'da geçireceğiz," dedi. "Gezintimden döndükten sonra oraya haber gönderdim. Philippa'nın ailesi bizi bekliyor olacak."

"Oh," dedi Philippa. Sesi şaşırılmış gibiydi. "Teşekkür . Nicholas ve Owen'ı bugün bir ara görmeyi umuyordum."

"Onlara en iyi dileklerimizi ileteceksin, Philippa." Düşes dedi ki. "Özellikle de alayına dönmek için oldukça hevesli olduğunu tahmin ettiğim Binbaşı Ware."

Philippa tekrar, "Teşekkür ederim," dedi.

Stratton Evi'ne yürüdüler çünkü yağmur bulutlarının izi vardı ve kayda değer bir rüzgâr yoktu, üstelik çok da uzak sayılmazdı. Lucas karısının koluna girmesinin hoşuna gittiğini fark etti, ince eldivenli eli koluna dayanıyor, adımları hafif atıyor, şapkasının kenarı onunla konuşmak için başını geriye eğdiği zamanlar dışında yüzünü onun görüş alanından gizliyordu. Bunu her yaptığında yüzü hafifçe kızarmış, canlı ve mutlu görünüyordu. Bu mutluluğun ailesini görmek üzere olmasından kaynaklandığını biliyordu. Yine de bu, kendisine sorulmasına gerek kalmadan onu oraya götürmeye karar verdiği için gerçekleşiyordu.

"Eğer uygunsa Stratton'la özel bir konuşma yapmak niyetindeyim," dedi ona. "İş işten geçtikten sonra da olsa bir evlilik sözleşmesi üzerinde konuşmamız gerekiyor."

"Öyle mi?" dedi gülümseyerek. "Eminim Devlin sizinle konuşmaktan memnun olacaktır."

Bir an tereddüt etti. "Birkaç hafta önce size anlattığım hikâyeyi ona da anlatmak istiyorum," dedi. "Bir süre önce ona bu olayı anlatmıştınız ama benim açıklamamı duymadı. Eklemede acele ediyorum, benim mazeretim değil.

O akşam söylediklerimin hiçbir mazereti yok. Ama evliliğimiz konusunda çok huzursuz hissediyor olmalı. Belki de o sözleri söylememe neden olan hikayenin tamamını ona anlatarak korkularının bir kısmını yatıştırabilirim. Ancak bunu yaparsam babanı ve onun babasını kötü bir şekilde göstermiş olurum. İsterseniz sessiz kalabilirim."

Birkaç dakika bu konu hakkında düşündü. "Önceki gece neredeyse ona ben söyleyecektim," dedi. "Seninle evlenmeyi kabul ettiğim için gerçekten rahatsız oldu. Beni vazgeçirmeye çalıştı. Yine de ona söylemedim. Bu anneni küçük düşüren bir hikâye ve senin haberin olmadan bunu anlatmaya hakkım olmadığına karar verdim."

Büyükbabası kahvaltıdan hemen önce, kendisinin ve büyükannesinin, anne ve babaları kadar mutlu ve sadık bir çift olmalarının en büyük dileği olduğunu söylediğinde onu ve elbette Philippa'yı da utandırmıştı. Büyükbaba da iki mutlu ailenin bu yeni evlilikle birleştiğine dair yorumunu yapmıştı, sanki şimdi birlikteliklerinin mükemmel bir birliktelik olma ihtimali iki kat artmış gibiydi. Belki de, diye düşündü Lucas, ikisi dışında kimse varlığından haberdar olmasa da eski yaraları gerçekten iyileştirebilirlerdi.

Annesi ve babası arasındaki kötü düşünülmüş ve nihayetinde trajik bir ilişkinin kendilerini sonsuza dek aşağı çekmesine izin vermek zorunda değillerdi. Ailesiyle paylaşmak yerine ağır bir sırrı içinde saklayarak büyüdüğü için bunun kendisi üzerinde korkunç etkileri olmuştu. Philippa'nın bu ilişkiden haberi olmamasına rağmen, bir akşam babasının söylediklerinden dolayı, onu duyduğundan habersiz olduğu için daha da kötü etkileri olmuştu. O da geçen yıl kardeşine söyleyene kadar gizli bilgisini içinde saklamıştı.

Ancak geçmiş tarafından tanımlanmak zorunda değillerdi. O annesi değildi, tıpkı annesinin de babası olmadığı gibi. şu an onlarındı, tıpkı geleceğın ne kadarının onlara ayrıldığı gibi. Belki de gerçekten büyükanne ve büyükbabasının beklediğı kadar sadık ve mutlu olabilirlerdi. şimdiki Stratton ve kontesi yeterince mutlu görünüyorlardı. Bu Stratton kesinlikle Lucas'ın babası hakkında bildiklerine hiç benzemiyordu.

Grosvenor Meydanı'na dönerlerken Philippa, "Evet, Devlin'e hikâyesi anlat," dedi. "Herhangi bir yanılsamayı yok edeceğini sanmıyorum. Onun hiçbir hayali yok. Ama bu onun bilmesi gereken bir şey. Beni çok seviyor. Beni mutlu görmeyi her şeyden çok istiyor."

O zaman mutlu olabileceklerine inanıyor muydu? Lucas evliliğē bu kadar aceleyle atılmalarının ne kadar büyük bir dezavantaj olduğunu anlamaya başlamıştı -gerçekten de en azından onun başka seçeneğı yoktu. Nişanlanmalarına, birbirlerini daha yavaş ve tam olarak tanımalarına, evliliğın hayatlarına getireceğı değışikliklere kendilerini hazırlamalarına fırsat verilmemişti. Bu sabah iyi bir başlangıç yapmamıştı. Kendinden şüphe ederek ve onun kendisi ve büyükbabası için yaptığı büyük fedakârlığā layık olmadığını düşünerek, neredeyse kesinlikle ona çok değē vermediğı izlenimini uyandırmıştı. Onunla birlikte yatakta kalıp onu kollarının arasına alabilecekken, belki de canı isterse onunla tekrar sevişebilecekken Hyde Park'ta ata binmeye gitmişti. Ya da kendi kendine uyanana kadar uyumasına izin verebilir ve sonra birlikte kalkmadan önce bir süre konuşabilirlerdi. Birlikte geçirecekleri günü planlayabilirlerdi.

Öğrenecek çok şeyi vardı.

Stratton Evi'ne yaklaştıkları görölmüş olmalı. Ön kapılar açılmıştı bile.

merdivenlere ulaşmadan önce.

Yüzünü ona doğru çevirdi. "Bugün buraya gelmemi ayarlamanız çok düşünceli bir davranıştı," dedi. "Senin de gelmen çok nazik bir davranış. Bu benim için önemli."

-

I Evin şimdiden farklı hissettirmesi garipti - ait olduğu bir yerden ziyade ziyaret ettiği bir yer.

Herkes oradaydı ve sanki kraliyet ailesini ziyarete gelmişler gibi onları karşılamak için aşağıya inmişlerdi. Philippa, Lucas geleceklerini haber vermeseydi en azından bazılarının başka işlerle uğraşıp uğraşmayacağını bilmiyordu ama Nicholas ve Owen birazdan gidecekleri için belki de öyle olmayacaktı. Ben ve Joy da öyle.

Philippa herkese sarılırken, Lucas erkeklerle tokalaşıp kadınları yanaklarından öperken ve görünüşe göre hepsi birden konuşmaya çalışırken mutluluğun geçici doğası Philippa'yı etkiledi. Bugün, en azından birkaç saatliğine burada birlikte olacaklardı, tüm yakın ailesi, birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkaracaklardı. Yarın dağılmaya başlayacaklardı. Stephanie hiç vakit kaybetmeden Nicholas'ın Brüksel'e döneceğini, İngiltere'deki görevini tamamladığını ve Owen'ın da Oxford'a geri döneceğini bildirdi. Bugün ilerleyen saatlerde bile artık bir aile olarak bir arada olamayacaklardı, çünkü kocasıyla birlikte Arden House'a dönecekti.

Ait olduğu yere.

Garip bir şekilde, tam bir günden kısa bir süre sonra bile, artık yabancı bir kavram gibi görünmüyordu. Ya da istenmeyen bir şey. Çünkü yeni ailesini sanki hepsini uzun zamandır tanıyormuş gibi seviyordu. Ve alışması gereken bir de evliliği vardı. Belki bu sabah biraz sallantılı bir başlangıç yapmıştı ama Lucas kendini affettirmişti.

Ona aşkım diye hitap ettiği o biraz teatral konuşmayı yaptıktan sonra Stratton House'a daha sonra geleceklerine dair haber gönderdiğini açıkladı. Bütün erkek kardeşleri hâlâ onun bugün burada olmayı ne kadar arzuladığını biliyordu. Ve bu gece kesinlikle dün gecenin bir tekrarını bekleyebilirdi. Ne de olsa onunla evlenmesinin nedeni buydu. Her şeyi yeniden dört gözle beklemesi gerektiğini düşününce nefesi hızlandı.

Gwyneth Lucas'ın koluna girdi ve onunla birlikte salona kadar yürüdü, yol boyunca konuştular. Nicholas Philippa'nın kollarından birini kendi koluna geçirirken Owen da diğer kolunu tuttu.

"İyi ki iki kolun var, Pippa," dedi Owen, "yoksa Nick'le birbirimizle dövüşmek zorunda kalırdık."

"Ama üç tane yok ki," diye homurdandı Ben arkalarından.

"Elini tutuyorum baba," diye teklif etti Joy.

Philippa, öğle yemeği duyurulmadan önceki bir saat boyunca Lucas'ın ailesiyle iyi kaynaştığını görmekten memnundu. Rahat ve neşeli görünüyordu. Devlin'in ona belli bir çekingenlikle davrandığı doğrudu ama diğer kardeşleri öyle davranmıyordu. Ne Gwyneth, ne annesi, ne de bu baharın başlarında onunla tanışır tanışmaz ondan hoşlanan Stephanie.

Joy bile önce onu biraz uzaktan temkinli bir şekilde süzdükten sonra, sonunda kendine özgü bir şekilde parmağıyla işaret etti ve o küçük sesiyle onun Luc Amca olduğunu açıkladı. Henüz çok fazla konuşmuyordu ama isimleri öğrenme konusunda bir becerisi var gibi görünüyordu.

Lucas ona doğru işaret etti. "Yeğen Joy Ellis," dedi.

Kıkırdadı ve yerde , neredeyse biter bitmez üzerinden itmesi için boyalı tahta bloklardan bir kule inşa etmekte olan Owen'a baktı.

Bu arada Gwyneth herkesin dikkatini kendi üzerine çekmişti. "Devlin ve ben Londra'ya gelmeden önce," dedi, "burada, Stratton House'da bir tür parti vermeyi planlamıştık. Londra'ya ilk kez birlikte geliyoruz ve herkesin eğlencesine katılmaktan daha fazlasını yapmamız gerekiyor. Annem de Stephanie de bizimle aynı fikirde. Pippa ve Lucas, düğününüzü kutlamak için tonda kim varsa herkesi özel bir baloya davet edeceğiz. Dün ne büyük bir düğün ne de çok sayıda konuk için gösterişli bir düğün kahvaltısı düzenleyecek zamanımız vardı. Bu yüzden onun yerine bir balo olacak. Ancak bu balo sizin onayınızı almak zorunda."

"Nefesimi tutuyorum," dedi Stephanie. "Lütfen, Pippa? Lütfen, Lucas?"

Bir düğün balosu. Aman Tanrım.

Ve Philippa telaşla, her zaman hayalini kurduğu büyük düğünü feda etmek zorunda kaldığı için duyduğu hayal kırıklığını ne kadar bastırdığını fark etti - hiç hayal kurmadığı o karanlık yıllar hariç. Dünü her zaman, her yönden mükemmele yakın bir gün olarak hatırlayacağını biliyordu. Ama . . . Oh, gerçekten de düğünü şerefine bir balo mu düzenleyecekti? Sezon boyunca Londra'da?

Gözleri Lucas'ın yüzüne kaydı. Onun bu ihtimal karşısında irkildiğini görmeyi bekliyordu. Ama adam belli belirsiz bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Dileğin nedir Phil?" diye sordu ona.

Kız ona gülümsedi. "Evet diyorum."

"O zaman evet öyle." Sanki gülümsüyormuş gibi görünüyordu ama sadece onun için. "En azından bir tane olması şartıyla

Vals yap ve bana söz ver, şimdi, şahitler huzurunda."

"Yapacağım." Kadın güldü ve adam da herkesin görebileceği şekilde gülümsedi. "Ama"- bakışlarını annesine ve Gwyneth'e çevirdi

"Her şey Wilby Dükü'nün sağlığına bağlı olacak. Kendisi hala çok zayıf."

"Elbette," dedi Gwyneth.

"Büyükbabamı hafife almak hiç akıllıca olmaz," dedi Lucas. "Varisimi göreceğ kadar yaşayacağına söz verdi ve ben de bunu yapacağını umuyorum."

Philippa'yı rahatlatmak için öğle yemeği anonsu yapıldı. Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Yemekten sonra Lucas, Devlin'le birlikte ortadan kaybolurken geri kalanlar salona geçtiler ve erkekler siyaset konuşurken hanımlar kısa süre içinde bir araya gelip balo planlarını tartışmaya başladılar.

Devlin ve Lucas yaklaşık bir saat sonra onlara katıldığında Gwyneth bir çay tepsisi getirilmesini emretti. Ama Devlin oturmadı. Philippa'yla konuşmak istedi ve onu kütüphaneye götürdü. Kapıyı kapattı ve hemen ona uzandı. Konuşmadan önce onu bir dakika boyunca sözsüz bir şekilde kucakladı.

"Lucas sana söyleyecektir, Pippa," dedi, "senin çeyizinle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyor, ki senin de bildiğin gibi bu oldukça büyük bir miktar. Senin ve çocukların için emanet olarak tutulacak. Hayatının geri kalanında seni alıçkın olduğun Gekilde geçindirecek imkânlarla sahip olan herhangi bir erkekten beklediğimden daha az değil. Siz kendi başına varlıklı bir kadınsınız, bu gerçek sizi rahatlatıyor olmalı."

"Evet," dedi. "Ama ben kocam Dev'e güveniyorum."

"Öyle görünüyor ki öyle yapmalısın," dedi. Derin bir nefes aldı. "Babamızı gerçekten hiç iyi tanıımıyorduk, değil mi Pippa? Fahişelerle arkadaşlık etmesi

ilk öğrendiğimizde dünyanın sonu gelmişti. Ama kendi evliliğinin yanı sıra başkasının evliliğini de mahvedecekti. Şey. Söyleyecek söz bulamıyorum."

Philippa, "Roath Markizi de olanlardan eşit derecede sorumluydu," dedi. "Ama biz sadece çıplak gerçekleri biliyoruz, Dev. Onların ardında yatan her şeyi bilmiyoruz. Yargılamada bulunmamayı tercih ederim."

"Yapardım," dedi. "Markiz kendi hayatından daha fazlasını mahvetti. On dört yaşındaki oğlunun hayatını kalıcı olarak yaraladı. Onun gerçeklerden haberdar olduğunu bilmemesi gerçekten bir mazeret olamazdı. Belki de bahar ayları boyunca burada, Londra'da annemizden ve hepimizden uzakta yaptıklarının bize zarar vermeyeceğini düşünen babamız, aslında hepimizin geleceğini mahvediyordu. Bir yıl boyunca pervasızca davranıp Boscombe'a ve doğrudan evimize bir kadın getirmemiş olsaydı, bunu asla öğrenemeyecek olmamızın hiçbir mazereti olamazdı. Ne babamızı ne de Lucas'ın annesini affetmek zor. Bunu yapmam gerektiğinden emin değilim."

"Babamı seviyordum," dedi. "Onu seviyorum. Ama inkar edemem onun hataları. Bunları sadece ona bırakabilir ve nihayetinde benimle hiçbir ilgileri olmadığını kabul edebilirim."

"O zaman Lucas'la mutlu olabilir misin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Yapabileceğime inanıyorum," dedi.

"Bence her şeye rağmen," dedi, "o iyi biri, Pippa. Bence sana gerçekten düşkün."

"Ve ben ona düşkünüm Dev," dedi. "Öyle misin?"

Kadın başını salladı ve adam ona tekrar sıkıca sarıldı.

"Aile reisi olmak oldukça ürkütücü olabiliyor," dedi.

"Dünyayı ve hayatı herkes için mükemmel hale getirmek istiyorum."

Sen. Annem de dahil. Ama bu benim gücüm dahilinde değil, değil mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hepimizi sevmen yeterli, Dev."

"Size söyleyebileceğim tek bir şey var," dedi. "Gwyneth ve benim kaç oğlumuz olursa olsun, hiçbirini askeri kariyer için seçmeyeceğim."

"Ah, ama sanırım Nick yine de bunu seçmiş olabilir," dedi.

Bir kolunu onun omuzlarına gevşekçe doladı ve kapıyı açıp onu tekrar salona götürürken içini çekti. "Yukarı çıkıp onunla olabildiğince çok zaman geçirsek iyi olur," dedi. "Sanırım haklısın. O benden çok farklı. İyi ki de öyle. Bir ailede benden iki tane olmasını kim ister ki?"

Philippa güldü ve yanağını bir an için onun omzuna yasladı.

Lucas ve Philippa ailesinden ayrılıp Arden Evi'ne doğru yürümeye başladıklarında öğleden sonra geç olmuştu. Bu kolay bir ayrılık değildi, çünkü Philippa üç erkek kardeşini bir daha ne zaman göreceğini bilmiyordu. Owen dönem sonunda Ravenswood'a dönene kadar Oxford'da kalacaktı. Ben yakında kalıcı olarak Penallen'e taşınacaktı. Ve Nicholas . . .

Kadın ona sarıldı, adam da onu kollarında salladı ve bonesinin siperliği altından alnına bir öpücük kondurdu.

"Beni alt etmek için Napolyon Bonapart ve onun ayak takımı ordusundan daha fazlası gerekecek, Pippa," diye mırıldandı ona. "Ama ne olursa olsun, yapmak istediğim şeyi yapıyor olacağımı unutma. Ve senin mutlu olmanı istiyorum. Sen ve Steph. En sevdiğim kız kardeşlerim."

Ona gülümsedi, gözleri biraz sulanmıştı. "Her zamanki cevap," dedi.

"Siz benim tek kız kardeşim misiniz?" dedi ona sırtarak. "Sizi bir dahaki görüşüme kadar yeni bir tane düşünmeliyim."

. ..onun ayak takımı ordusu.

Napolyon Bonapart'ın hiçbir zaman ayak takımı orduları olmamıştı. Onlar her zaman dünyanın tanıdığı en etkili ve korkutucu savaş güçleri olmuştu.

Sonra kocasıyla birlikte eve doğru yürüyordu, onun koluna geldiklerinden biraz daha fazla yaslanmıştı. Kocasını elini onunkinin üzerine koyuyor ve onu biraz daha yanına çekiyordu. Dünyada yapayalnız hissetmemek, sadece kendisine ait olan birine sahip olmak çok güzel diye düşündü. Hiçbir zaman yapışkan bir eş olmak niyetinde değildi. Ama adamın kolu çok sağlam ve güven vericiydi ve adamın eli kadınının üzerinde sıcacıktı.

Bir önceki gece evet dediği için çok memnundu, zerre kadar akılsız olsaydı hayır derdi.

Tek bir kelime bir insanın hayatında büyük fark yaratabilir.

C T□□□□□ □□□□□ -T □□□



T Wilby Dükü, torununun düğününü takip eden üç hafta boyunca sağlığında hiçbir bozulma . Ona göre, hayatını normale döndürmek için ne kadar hevesli olsa da, gerçek bir iyileşme de yoktu. Her gün birkaç kez yatağına gitmek zorunda hissetmesi ve merdivenlerden aşağı yukarı taşınmak zorunda kalması onu rahatsız ediyordu.

Misafir odası.

Yine de iyileşiyordu. Cildi kireçli görüntüsünü kaybetmişti. Konuşması sertleşti ve iştahı açıldı. Eve, Greystone'a dönmekten bahsediyordu. Ayrıca Stratton Kontu ve Kontesi'nin balosuna katılmaktan da söz ediyordu. Ailesi her iki fikre de delilik gözüyle bakıyordu ama hiçbiri onunla tartışacak kadar aptal değildi. Bu anlamsız olurdu. Sadece zamanı geldiğinde ne bir baloya katılacak ne de Greystone'un konforuna ulaşmadan önce birkaç gün sürecektir yolculuk için kralın otoyoluna çıkacak kadar güçlü olmadığını anlayacağını umuyorlardı.

Binbaşı Nicholas Ware, Hollanda Krallığı'nın bir parçası olan Belçika'nın Brüksel kenti yakınlarında konuşlanmış olan alayına geri dönmüştü. Kanaldan gelen, genellikle resmi olmayan ağızdan ağıza yayılan ve bu nedenle doğruluğu şüpheli olan haberler gerçekten de korkunçtu. Yine de her bir parça

her şey büyük bir savaşın hem kaçınılmaz hem de yakın olduğuna işaret ediyordu. İngiliz üst sınıfının kadın ve erkek üyeleri, kendi gözleriyle görmek, çeşitli alaylarda görev alan oğullarına, kocalarına ve erkek kardeşlerine destek vermek ve sanki yarın yokmuş gibi partilere katılmak için akın akın Brüksel'e gittiler - savaşa katılacak olanların büyük bir kısmı için yakında olmayacaktı. Stratton Kontesi'nin küçük kardeşi George Greenfield de onlardan biriydi. Her gün durumdan ve Nicholas'tan haber gönderecekti, ayrılmadan önce kız kardeşine ve yeğenlerine söz vermişti.

Owen Ware ve Ben Ellis Londra'dan ayrılmışlardı. Biri Oxford'a, diğeri Penallen'e dönmek için, kardeşleri için duydukları endişeye rağmen. Stephanie, eğitim gezilerinin yanı sıra Bayan Field ile çalışmalarına devam etti. Annesi ve Gwyneth, Philippa'nın düğün balosunun en azından ilk birkaç saatine katılmasında bir sakınca görmedikleri için, yeni bir gece elbisesi için ölçü alma sıkıntısına da razı oldu. Elbette dans etmeyecekti -edebilse bile bunu yapmak istemeyeceğini kesin bir dille ifade etmişti- ve annesinin ya da baldızının ya da belki Jenny Arden'ın yanında kalacaktı. Ama müziği dinlemek, dansları izlemek, Devlin'in Gwyneth'le, Pippa'nın Lucas'la vals edişini görmek için orada olacaktı. Mutlu olacaktı.

Clarissa ve Kitty arasındaki dostluk sağlamdı. Tiyatroya ve operaya, bahçe partilerine, suarelere ve özel konserlere birlikte gidiyorlardı. Yapacak başka bir şey olmadığı nadir zamanlarda da alışverişe çıkıyorlardı. Her ikisi de gelecekte birbirlerini görmeden bu kadar uzun süre geçirmemeleri gerektiği konusunda hemfikirdi. Kitty

Clarissa, Ravenswood'a kalmak için geldiğini söyledi. Evin ve parkın ferahlığının tadını çıkarmak için Jenny'yi de yanında getirmeliydi; belki de Devlin ve Gwyneth'in yeniden başlatmayı ve yıllık bir etkinlik haline getirmeyi planladıkları yaz şenliğine denk getirmeliydi.

Jenny o üç hafta boyunca kararlı bir şekilde neşeliydi. Bay Jamieson düğünden üç sabah sonra randevu alarak Lucas'ı çağırmış ve ona resmen evlenme teklif etmişti. Lucas teklifini dinlemek için ziyaretçi salonuna gitmeden önce onu bir kenara çekmiş ve Jamieson'ın babasının mali durumunun son zamanlarda kötüye gittiğini itiraf ettiğini anlatmıştı. Ama babanın yaptıkları için ille de oğlu suçlamamak gerekirdi. Jenny'nin uyarıya ihtiyacı yoktu. Evlilik teklifini dinledi, Bay Jamieson'a nazik teklifi için teşekkür etti ve onu reddetti. Günün geri kalanını kendi odasında geçirdi, sözde baş ağrısı çekiyordu ama kimse bunun gerçek nedeninden kuşku duymuyordu. Ertesi gün her zamanki gibi neşeli ve yumuşak huylu bir şekilde yeniden ortaya çıktı

Philippa ona kararını sorduktan sonra birkaç gün sonra birlikte yalnız.

"Onu seviyor Jenny?" diye sordu nazikçe.

"Bu olasılığı düşündüm elbette," dedi Jenny, bir minderi kapıp göğsüne koyarak. "Sanırım o beni sevseydi ben de onu sevebilirdim. Ama o sevmiyor. O benim paramı seviyor. O kötü biri değil. Birçok erkek kendini serveti olan eşler aramak zorunda bulur. Bunun tersi de geçerli. Bu gerçek, evliliğin mutlaka mutsuz olacağı anlamına gelmez. Ancak bu koşullar altında aşk numarası yapılmaması gerektiğine inanıyorum. Dürüstlük, saygı ve biraz da şefkat olması koşuluyla, bir evlilikte aşk gerekli bir unsur değildir. Ona sorduğumda beni sevdiğini söyledi. Ve

Gölümsemi. Zavallı adam. Belki de ona durmadan gülümseyen birinin aslında hiç de gülümsemediğini söylemeliydim. Ama zalim olmak istemedim. Onu kabul etmek istedim, Pippa, çünkü çok yakışıklı ve çok çekici biri. Ama evet deme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu hiç sanmıyorum. Olacağımı da sanmıyorum. Hatta bir daha teklif edilmeyeceğimi umuyorum. Duygularımın sarsılmasından hoşlanmam. İşte. Benden bu kadar. Çok mutlu olduğum bir şey var. Seninle tanışır tanışmaz bir arkadaş olmanı ummuştum, ama bundan çok daha fazlasını elde ettim. Sen benim kız kardeşimsin ve ben mutluluktan havalara uçuyorum."

"Ben de öyle," diye teminat verdi Philippa. "İnsan evlendiğinde sadece bir karı ya da koca değil, bütün bir aileyi de üstlendiğinin her zaman farkındadır. Bu birçok durumda büyük ıstıraba neden olmalı, değil mi? Ben çok şanslıyım. Tüm yeni ailemi seviyorum."

"Büyükbaba bile mi?" Jenny'nin gözleri parladı.

Philippa, "Belki de özellikle Büyükbaba," dedi ve ikisi de güldü.

Philippa'nın evliliğine gelince, o ihtiyatlı bir şekilde umutluydu. Bu evlilik kısmen Wilby Dükü'nün yılmaz iradesi, kısmen de Almack'ta geçirdiği kalp krizi yüzünden aceleyle getirilmiş ve onlara zorla kabul ettirilmişti. Büyükkannesi ve büyükbabası onları evlendirmeye bu kadar kararlı olmasalardı Lucas ona evlenme teklif eder miydi? Ya da o sabah uçurtma uçurduktan sonra Stephanie'yle birlikte kek ve limonata içmek için Arden House'a gitmek yerine Hyde Park'tan doğrudan eve gitselerdi? Dük'e karşı açıklanamayacak kadar düşkün olmasaydı kabul eder miydi? Ya da o gece Almack'ın evinden Arden House'a gitmeyip kardeşleri ve Gwyneth'le birlikte eve dönseydi? Her neyse, adam sormuştu ve o da evet demişti.

Onu sevdiğini hiç söylememişti.

Onu sevdiğini hiç söylememişti.

Ama Jenny'nin söylediği şeyi hatırladı: Böyle durumlarda aşk numarası yapılmaması gerektiğine inanıyorum. Sonuçta evlilikte gerekli bir unsur değil.

-Dürüstlük, saygı ve biraz da sevgi olması şartıyla. Lucas'ın düğün gecesi söylediği de tam olarak buydu. Philippa kendi kendine Lucas'ın gerçekte hissetmediği bir aşkı itiraf etmesini ve durmadan gülümsemesini tercih edip etmeyeceğini sordu.

Oh, dürüstlüğü tercih ederdi, diye karar verdi.

Ve gerçekten de şikâyet edecek çok az şeyi vardı. Bütün zamanlarını birlikte geçirmiyorlardı -ki bu iyi bir şeydi. Ama birlikte yürüyüşe çıkıp ata bindiler ve bazı özel yemeklere ve partilere katıldılar. İkisi de Devlin ve Gwyneth'in kendi onurlarına düzenleyecekleri balo bitene kadar sezonun büyük eğlencelerinden, özellikle de balolardan uzak durmaya karar vermişlerdi. Stratton House'da biraz zaman geçirdiler ve bir gün Ben, Joy ve Stephanie ile birlikte Londra Kulesi'ne gittiler. Dük ve Düşes'e ve akıllıca bir karar verdiğine neredeyse hiç şüphe olmayan ama kaybettiği aşkının yasını tuttuğu belli olan Jenny'ye eşlik etmek için evde normalde geçirebileceklerinden daha fazla zaman geçirdiler.

Sevişme geceleri, çoğu zaman sabahın erken saatleri ve bazen de öğleden sonraları oluyordu. Kocası düşünceli bir aşıktı ve muhtemelen yetenekliydi de, gerçi Philippa'nın onu kıyaslayabileceği kimse yoktu elbette. Geceleri severdi. Ve eğer sabahları uyandığında kocası hâlâ yanındaysa, her zaman ona doğru döner ve kalkmadan önce onu yeniden seveceğini umardı. Neredeyse her zaman . O, tabii ki

Elbette görevini yapıyordu. Büyükbabası dokuz ayın sonunda bir çocuk sahibi olmayı çok istiyordu.

Ancak hiçbir zaman sadece görev gibi hissettirmedi.

Bu onun için asla bir görev değildi. Başlangıçta bunu sadece çok ama çok hoş bulmuş ve kendisi için bundan daha fazlasını ifade etmeyeceğini varsaymıştı. Ne de olsa bu tür faaliyetlerden tüm zevki alanların erkekler olduğu varsayılıyordu. Ancak çok geçmeden ne kadar yanıldığını anladı. Evliliğinin fiziksel kısmı çılgınca, hatta tutkulu bir şekilde zevkli hale gelmişti. Geri kalanına gelince... tatmin olmuştu. Daha fazlasını umabilirdi, ama hiç gerçekleşmese bile, adamın ondan hoşlandığına inanıyordu. Ona düşkündü. Nazik ve düşünceliydi.

Eğer bundan daha fazlası olmasaydı, kendini gerçekten şanslı sayacaktı.

Elbette onu seviyordu. Tam olarak ne zaman aşık olduğunu bilmiyordu ama olmuştu. Yine de ona söylemeden ve onu utandırmadan yaşayabilirdi. Aşkını yaşayabilirdi. Bunu kelimelere dökmesine gerek yoktu.

Balo için yeni bir elbise diktiriyordu. Artık beyaz giymesine gerek yoktu. Ayrıca artık faturalarını annesine ya da Devlin'e sunmayacaktı. Balo elbisesini ve onunla birlikte giyeceği tüm aksesuarları kocası ödeyecekti. Bu ne kadar tuhaf görünüyordu. Ama o ısrar etti. Evlendiklerinden beri ona kaşlarını çattığı ve hatta sertçe konuştuğu tek an, masrafların en azından bir kısmını kendi parasıyla karşılamasını önerdiği zamandı. Ne de olsa bu bir savurganlıktı. Giyebileceği başka elbiseleri de vardı.

"Phil," demişti. "Lütfen gülünç olma." Sesinde ya da yüzünde hiç mizah yoktu. Konuyu tartışmak için bir davet de yoktu. Tam tersine.

Teklifini tekrarlamamıştı.

Daha önce tonlarca balo deneyimi yaşamışken ve birçok açıdan hepsi birbirine benzerken Stratton House balosunu bu kadar sabırsızlıkla beklemek belki de aptalcaydı. Üstelik neredeyse mükemmel olduğunu düşündüğü bir düğün günü geçirmişken.

Ama öyleydi.

-

Lucas düğün balosunun bu hafta değil de başka hafta yapılmasını diledi. Çünkü Philippa Kitty Teyze, Jenny ve Stratton House'daki hanımlar gibi bu konuda çok heyecanlıydı, ama aynı zamanda hepsinin üzerinde çok zıt bir endişe ve önsezi havası vardı. Aslında bu hava tüm Londra'yı sarmıştı.

Geçtiğimiz hafta boyunca Kıta'dan birbiriyle çelişen haber parçaları geliyordu. Ancak hiçbirisi tam olarak doğrulanamıyor ya da güvenilemiyordu. Bazıları Brüksel bir yerde büyük bir savaş yaşandığını bildiriyordu. İngiltere'nin güney kıyılarına yakın birkaç kişi, saatlerce devam eden top seslerini duyduklarını iddia ediyordu. Diğerleri ise Wellington Dükü'nün kuvvetlerinin büyük bir yenilgiye uğrayacağından söz ediyordu ve bunlara inananlar arasında Napolyon Bonapart ve korkunç Fransız piyade kollarının Londra'ya girip tüm vatandaşları katletmek ya da esir almak üzere olduğuna inananlar arasında panik yayıldı. Thames nehri üzerindeki köprülerin yakılması için birkaç cılız çağrı yapıldı.

Kesin bir kararın alındığını duyanlar da vardı. ve daha azını beklemiyordu. Çünkü İngiliz ordularının başında bizzat Wellington, Prusya kuvvetlerinin başında da Mareşal von Blücher yok muydu? Daha önceki savaşlarda yenilmez olduklarını kanıtlamamışlar mıydı?

Ama kimse bilmiyordu. İngiltere'ye resmi bir mesaj ulaşmamıştı ya da ulaşırsa bile kamuoyuna duyurulmamıştı. Somut gerçekler oldukça azdı. Hikayeler boldu ve söylentilerde her zaman olduğu gibi, bunları süslemeye ve sansasyonel hale getirmeye ve tamamen hayal güçlerinden kaynaklanan korkunç ayrıntılar eklemeye istekli sonsuz bir insan kaynağı vardı.

İnsanlar, Wellington'un tüm büyük askeri zaferlerinin bir Pazar günü geldiğini hatırlıyordu. Bu bir gerçektir ve pek çok kişi bunu, savaşın geçen Pazar günü, Haziran'ın on sekizinde yapıldığını kesin bir şekilde ilan etmek için kullandı. Ancak şüpheciler Pazar gününün her hafta bir kez geldiğine dikkat çekmekte gecikmediler. Belki de savaş gelecek Pazar ya da ondan sonraki Pazar günü olacaktı. Ya da hiç Pazar günü olmayabilirdi.

Lucas balo günü bütün sabahı ve öğleden sonrasının ilk saatlerini bir yerden bir yere, özellikle de White's Club'a giderek geçirmiş ve şimdiye kadar birilerinin kesin bir şeyler duymuş olmasını ummuştur. Ve elbette pek çok kişi duymuştu. Bazıları kesin bir yenilgi duymuştu. Diğerleri de aynı şekilde kesin bir zafer duymuştu.

Büyükannesi ve büyükbabasına Stratton House'a kadar eşlik etmek üzere öğleden önce eve gitti. Wilby Dükü, tabii ki, bunu önerecek kadar aptal olan herkesin tavsiyesine rağmen, kendisinin ve Majestelerinin baloya katılması konusunda ısrar etmişti. Ancak Stratton Kontesi bir mektup göndererek kocasıyla birlikte balo günü öğleden sonra dük ve düşesi ağırlamaktan ve onlara balo salonuyla aynı katta, gündüz ve akşam diledikleri zaman dinlenebilecekleri ve geceyi de geçirebilecekleri bir oda tahsis etmekten memnuniyet duyacaklarını bildirince herkesin endişeleri biraz olsun yatışmıştı.

Lucas, büyükannesi ve büyükbabası, onların özel hizmetçileri ve bir ay kalmasına yetecek kadar bavulla birlikte gitti. Onlar

Stratton Evi'nde kraliyet ailesini ziyaret eder gibi karşılandı. Lucas salonda durmuş, kayınvalidesinin Grace'i yavaşça yukarı çıkarmasını izlerken, Grace de Stratton ve kontesin arasında onu takip ediyordu. Her ikisi de Lucas'ın koluna girmişti ama Lucas yukarıya kendi ayaklarıyla çıkmakta ısrar etmişti.

"O kadar uzun yaşarsam büyükbabam kadar inatçı bir ihtiyar olacağımı düşünüyor musun?" Lucas, alayı takip etmek yerine yanında kalan genç Stephanie'ye sordu.

"Umarım öyledir," dedi ve başını çevirerek ona gülümsedi. "Büyükbabana bayılıyorum. Pippa da öyle."

"Ondan hiçbir saçmalık almıyor," dedi. "Ve o da buna bayılıyor."

İkisi de güldü.

Her nasılsa Majesteleri ilk sahanlığa ulaştığında merdivenlerden aşağı seslenebilecek kadar nefesi kalmıştı. "Evine, gelinine git Luc," dedi. "Ne bir gardiyana ne de bir bakıcıya ihtiyacım var. Bu onun için büyük bir gün. Onunla ilgilen. Ona ne kadar güzel görüldüğünü söyle. Ona çiçek götür. Güller. En az iki düzine. Kırmızı olsun. Daha kaç merdiven var?" Bu son soru Strattons'a yöneltilmişti.

"Bana emirler verildi," dedi Lucas, elini Stephanie'nin omzuna koyup yanağından öperek. "Sonra görüşürüz."

"Beni tanıyamayacaksınız," dedi. "Ben en çok muhteşem bir elbise."

"Ama altın taç kalacak, öyle mi?" diye sordu saçlarına bakarak. "O zaman tepeden tırnağa muhteşem olacaksın ve ben de seni tanıyacağım."

"Dalkavuk." Kız gibi bir neşeyle güldü.

Aceleyle eve döndü ama yol boyunca durup karısı için tek bir gül aldı. Bu gece giyeceği elbiseyi görmemişti ama karısının tarifine göre

renkler maviler, turkuaz ve deniz yeşili karışımıydı. Gül beyazdı.

C T -F



A Stratton House'da her iki ailenin üyeleri için akşam yemeği. Önceden ve Top, Yine de ve Duke Wilby Düşesi'yle özel olarak, majestelerinin çok geniş ve rahat olduğunu söylediği sütlerinde yemek yediler. terkedilmiş sadece henüz. Aynen öyle,o söyledi ve Dowager Kontes ve kızı oraya uğradıklarında, bu geceki balodan sonra birkaç günlüğüne eve gitmeyi bile unutabilirdi.

Ne de olsa yaşlıların unutkan olması beklenirdi.

Konuşma yapılmadığı ve kadeh kaldırılmadığı için gayri resmi bir akşam yemeğiydi.

Stratton Kontu Philippa ve Lucas'a, "Bütün bunları düğün gününüzde aradan çıkardık," diye açıkladı. "Bu gece dinlenmek ve eğlenmek için."

Philippa, bütün gün ev halkı pek rahat etmedi, diye düşündü. Yemek odası bir sanat eseri gibi görünüyordu, yemekler ve şarap da görkemliydi. Daha sonra tüm balo konukları için gösterişli bir akşam yemeği ve akşam boyunca hafif ikramlar olacaktı. Her zaman biraz karanlık, kasvetli, bakımsız ve boş bir alan olarak gördüğü balo salonu şimdi nefes kesici görünüyordu. O ve Lucas daha önce geldiklerinde içeriye hızlıca bir göz atmışlardı. Her yerde yeşillik vardı. Doğanın bu kadar çok ton ve dokuyu bir arada sunabileceğini kim bilebilirdi ki?

aynı renk mi? Birkaç saksı çiçek de vardı, beyazdı. Ama ağırlıklı olarak yeşil bir cennetti.

Gwyneth balo salonunun Londra'daki diğer salonlardan çiçek ve renk cümbüşüyle ayrılması için ne kadar da akıllıca bir yol bulmuştu. Avizeler temizlenmiş, mumlarla doldurulmuş ve zemin cilalanarak parlatılmıştı. Dansa katılmak yerine oturup izlemek isteyenlerin rahat etmesi için duvarların etrafına kadife döşemeli sandalyeler yerleştirilmişti. Kapıların iç tarafındaki duvarın ortasına iki adet yüksek arkalıklı, kollu ve tabureli sandalye yerleştirilmişti.

"Kral Percy ve Kraliçe May için, şüphesiz," demişti Lucas sadece Philippa'nın duyması için, başıyla onları işaret ederek.

Philippa yemek sona erip düşüncelerini baloya çevirirken, büyü bir akşam olacak, diye düşündü. Konuklar bir saat içinde gelmeye başlayacaktı. O ve Lucas, annesi, Devlin ve Gwyneth'le birlikte karşılama sırasına gireceklerdi. Dansı onlar yönetecekti. Ama bu gece bakire beyazı giymeyecekti -ne kadar uygunsuz olurdu ki zaten. Bu gece o güne kadar gördüğü en güzel elbiseyi giyiyordu. İlk bakışta bugünlerde tüm kadınların giydiği moda elbiselerden pek de farklı değildi. Yüksek belli, düşük yakalı ve kısa, kabarık kolluydu. Eteği göğsünden etek ucuna kadar klasik Grek çizgileriyle dümdüz iniyordu. Işığa ve hangi açıdan bakıldığına bağlı olarak mavi, yeşil ya da turkuaz görünüyordu. Ancak gerçekte, hafif ipek ve tül den yapılmış olması eteklerinin dolgunluğunu gizliyordu; hareket ettiğinde etrafında dönüyor ve kabarıyor, sayılamayacak kadar çok renk tonunu ortaya çıkarıyordu.

Lucas daha önce soyunma odasının kapısında durmuş, bir omzunu kapının pervazına dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Elbette muhteşem görünüyordu, siyah ve beyazlar içindeydi, saçları koyu kırmızı parlıyordu. "Bu elbise başka türlü fark edilmeyecek bir kadın için tasarlandı," demişti. "Senin üzerinde fena halde başarısız oldu Phil. Kendi güzelliğin onu oldukça gölgede bırakıyor."

Kadın kahkahayı patlattığında gözleri ona gülümsemişti.

"Geceleri uyanık kalıp bu güzel iltifat mı?" diye sormuştu ona.

"Geceleri uyanık mı yatıyorum?" diye sormuştu ona. "Bana öyle geliyor ki, uyanık olduğumda, zihinsel olarak herhangi bir iltifat bestelemek için kendimi zorlamakla çok meşgul oluyorum."

Philippa hizmetçisini çoktan kovduğu için çok memnundu.

Gwyneth yemek masasından kalktığı zaman o da kalktı. Hanımlar görünüşlerinde gerekli olan küçük onarımları yapmak için geri çekileceklerdi. Devlin, erkeklerin masada oyalanmayacağına söz verdi.

Ancak hanımların kaderi odadan bu kadar çabuk ayrılmak değildi. Çünkü odaya habersizce başka biri girdi. Ne yemeğe ne de baloya davet edilmemiş olmasına rağmen akşam için kusursuz bir şekilde giyinmişti.

Hali hazırda ayağa kalkmamış olanlardan yüksek sesle sandalye gıcırıltıları geliyordu.

"George!" diye haykırdı Stratton'ın Dul Kontesi. Aceleyle kardeşine doğru koştu.

"George Amca," diye mırıldandı Philippa, Lucas'ın eli onun elini kavrayıp sıkıca kavradığında.

Gürültü yükseldi ve neredeyse anında kesildi.

"Zafer," dedi George Greenfield. "Ve Nick güvende ve zarar görmedi."

Herkesin sonsuza kadar beklediği iki önemli haberi kısa ve öz bir şekilde verecek kadar merhametliydi. Brüksel'in güneyinde küçük bir köy olan Waterloo'nun savaşa sahne olduğunu ve bunun büyük bir zafer olmadığını, Wellington Dükü'nün kendisinin çok yakın bir koşu olarak tanımladığı bir şey olduğunu söyledi. Ama yine de bir zaferdi. Nick bütün gün boyunca çatışmaların ortasında kalmış, ancak bir atı altından vurulmuş olmasına rağmen neredeyse hiç yara almadan kurtulmuştu.

Philippa, amcasının dinleyicilerini rahatlatmak için verdiği detayları neredeyse hiç duymamıştı. Lucas'ın kollarına dönmüş ve onun omzunda kontrolsüzce ağlıyordu. O ana kadar bütün hafta boyunca ne kadar endişeli olduğunu fark etmemişti bile. Kendisi ve ailesiyle birlikte. Oysa bu akşam hepsi buradaydı ve sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi gece boyunca dans etmeye hazırlanıyorlardı. İnsanların bunu yapması nasıl mümkün olabilirdi? Dünya parçalanırken ve kalpleri paramparça olmaya hazırlanırken bile yaşamaya devam etmek?

Ya amcasının bizzat getirdiği haber farklı olsaydı? Hem Britanya'da hem de Fransa'da yüzlerce, binlerce başka aile için farklı olurdu.

"Devlin ve Ben'in yanı sıra Nicholas'ın da Yarımada'da olduğu ve savaş üstüne savaştığı o yıllarda akıl sağlığımızı korumayı nasıl başardık?" diye sordu başını kaldırıp kocasına bakarak.

"Çünkü insanlar böyle yapar Phil," dedi ve onu dudaklarından öptü. "İnsanlar dayanır ve yaşamaya devam eder."

Ve sonra annesine ve Stephanie'ye ve erkek kardeşine ve baldızına ve diğer eşyalarına sarılıyordu.

Akrabalar ve herkes aynı anda konuşuyordu. Ve gülüyorlardı da. Ama kalpsizce değil, diye düşündü Philippa. Kazanılsın ya da kaybedilsin, hiçbir savaşın sevinmek için bir neden olmadığına çok iyi farkındaydılar, çünkü şiddet bir sorunun tek çözümü haline geldiğinde her iki taraf da çok şey kaybediyordu.

Devlin bir süre sonra sesini duyurmayı başardı. "İlk misafirlerimiz yakında gelecek," dedi. "İ Bazılarımızın onları selamlamadan önce gözyaşlarımızın izlerini silmemiz gerektiğine inanıyorum."

Ama, diye düşündü Philippa, Lucas onu tekrar elinden tutup kaldırırken, katıksız bir mutlulukla sevinecek bir şey vardı. Nicholas güvendeydi. Ve zarar görmemişti -gerçi George Amca'nın söylediği şu sözler vardı: neredeyse bir çizik bile yoktu.

İngiltere istilaya karşı güvendeydi.

Bu gece kocasıyla dans edecekti. Sevdiği adamla. Ve hayat devam edecekti.

-

A Lucas, karısı, annesi, erkek kardeşi ve baldızıyla birlikte kabul kuyruğunda beklerken, tüm aileler arasında böyle bir aileye sahip olduğu gerçeğine içten içe gülmekten kendini alamadı. On dört yaşından yakın zamana kadar Stratton isminden nefret ederek, bu ismi zihninde canlandırarak çok uzun yıllar geçirmişti. Şeytan'a çok benziyor.

Unvanın eski sahibi ölmüştü. Kendi annesi de öyle. Kendilerine ve ailelerine çektirdikleri acıların hatırası zihninden silinmişti, elbette asla unutulmayacaktı ama bir daha asla kendi mutluluğuna gölge düşürmeyecekti. Ya da Philippa'nınkini, öyle umuyordu. Ve adam mutluydu. Philippa onun yanında ıslıl ıslıl parlıyordu, o inanılmaz elbisenin içinde çok güzeldi, sarı saçları her zamanki gibi

pürüzsüz, sade bir tarzda, başının üstündeki avizenin ışığında parlıyordu. Gözyaşlarının izleri süngerle silinmişti. Yeni siyah gece ceketinin omzundaki nemli yama kurumuştu.

Kardeşinin geçtiğimiz Pazar günü Brüksel yakınlarında yaşanan büyük savaştan birkaç sıyrıkla kurtulduğunu ilk ağızdan öğrendiğinde neler hissettiğini ancak tahmin edebilirdi.

Erkek konuklarla tokalaşırken, hanımların önünde eğilirken ve ara sıra eldivenli elini dudaklarına götürürken, yıllardır Londra'dan ve bu insanlardan uzak durduğunu hatırladı. Bu yıl bile gelmekte isteksiz davranmıştı, çünkü tonlar yaz için kendi evlerine dağılmadan önce muhtemelen evleneceğini biliyordu. Ve büyükannesi ve büyükbabasının onun için seçtiği kadınla evlenmişti. Aslında başka bir seçeneği yoktu. Ama onlara daha fazla güvenmesi gerekirdi. Philippa'ya baktı, Lord Edward Denton ve bir başka genç adam sıranın yanından geçerken ona söyledikleri bir şeye gülüyorlardı. Elbette büyükanne ve büyükbabasının seçimi asla duyguları hiçe sayarak yapılmamıştı. Sadece sevdikleri ve onun da sevmesi gerektiğini düşündükleri birini seçmişlerdi.

Ve her şeye rağmen haklıydılar.

Stratton Kontesi sonunda, "Sanırım dansa başlama vakti geldi, Dev," dedi. "Açılış setini Pippa'yla birlikte sen yöneteceksin, Lucas. Ev sahibesi olarak ilk ton balom başlıyor ve heyecanla dolup taşıyorum."

Philippa'nın tam zıttıydı, koyu renk saçlı ve kraliyet mavisi rengindeydi, elbisesinin eteği vücudunun yuvarlaklığını gizlemek için özenle tasarlanmıştı.

Stratton orkestra kürsüsüne çıktı, ancak hemen açılış setini anons etmedi. Wilby Dükü girişini yaparken kibarca bekledi, düşes kolundaydı, Kuzen Gerald bir yanlarında, Sylvester diğer yanlarında geziniyordu ama ikisi de onlara dokunmuyordu. Tahtları olarak düşündüğü yerde yerlerini aldıklarında balo salonunda dalgalanan alkış sesleri Lucas'ı yine eğlendirmişti.

Lucas, Jenny'nin sandalyesinin etrafında hem erkek hem de kadınlardan oluşan bir grup insan olduğunu gördü. Bunlardan biri genç Stephanie'ydi ve ona söylediği gibi dar, limon rengi ve beyaz dikey çizgili açık renk bir muslin elbise giymişti. Mutlu bir şekilde gülümsüyordu, yuvarlak yanakları mum ışığında parlıyordu.

Sonra dans başladı ve Lucas neredeyse yarım saat boyunca birlikte dans ettiği karısı dışında her şeyi ve herkesi unuttu. Figürler onları birbirinden ayırıyor ve bir araya getiriyordu; görkemli adımlar atıyor ve daha güçlü dönüşler yapıyorlardı, bir araya getirildiklerinde dansçı arkadaşlarını selamlıyorlar ama bir şekilde birbirlerine odaklanmayı asla kaybetmiyorlardı.

Sonraki iki set için başka eşler aldılar ama Lucas'ın Philippa'dan başka kimseyle dans etmeyeceğini açıkça belirttiği ilk vals için tekrar bir araya geldiler. Ve yine birbirlerinin kollarında bir balo salonunun pistinde dolaşmanın büyüsunü keşfettiler; tepelerindeki mumlar, kadınların elbiseleri ve mücevherlerinin ışıltısı bir ışık, renk ve saf neşe kaleydoskopuna dönüşene kadar süpüren dönüşlerle dans ettiler.

Philippa'ya gülümsedi, Philippa da ona gülümsedi ve o an için dünyalarında her şey yolundaydı. Bir an için. Hayat, bir ömür boyunca birbirini sonsuza dek takip eden anlardan oluşuyordu. İnsan bu anları yakalamalıydı.

iyiydi ve geldikleri gibi olmayanlarla yüzleştiler. Bu, hayatın gelgitlerinin doğasıydı. Bir dans gibi. Bu iyi anlardan biriydi. Ah, ama hayır. Bu en iyi anlardan biriydi.

"Bu geceyi her zaman hatırlayacağım," diyerek onun düşüncelerini yankıladı ve adam bunların müzik başladığından beri ikisinin de söylediğı ilk sözler olduğunu fark etti.

"Umarım iyi nedenlerden dolayıdır," dedi.

"En iyisi için," diye güvence verdi ona. Adam onun bu gece sadece gülümsemediğini fark etti. İçten içe parlıyordu.

"Yaşlandığımızda ve saçlarımız ağardığında bunu anımsayacağız," dedi. "Yıllar boyunca biriktirdiğimiz pek çok mutlu anının en mutlularından biri olarak hatırlayacağız."

"Evet," dedi.

"Seni seviyorum Phil," dedi. "Elbette senin için çok açık olmalı, ama kadınların söylenmesinden hoşlandıklarına inanıyorum, değil mi?"

Neşe fışkırmasına benzeyen bir sesle güldü. "Ah evet," dedi. "Gerçekten de bize söylenmesini severiz. Erkekler öyle değil mi?"

Bunu düşündü ve ona sııttı. "Sanırım öyle," dedi.

"Ben de seni seviyorum Lucas," dedi. "Aya, güneş ve yıldızlara kadar." Kadın tekrar güldü. Ama adam onu geniş bir dönüşle süpürürken ve başka bir çift hızla yollarından çekilirken kahkahası soldu.

"Lucas," dedi daha yumuşak bir sesle. "Seni gerçekten seviyorum. Tüm kalbimle."

"Bu da tam olarak benim seni sevdiğim kadar," dedi. "Birbirimize karşı duygularımızın böylesine uyum içinde olması ne büyük şans."

-

Wilby Dükü ve Düşesi çok uzun süre kalmadılar. Akşam **T**yemeği dansı başlamadan önce odalarına çekildiler, bir hamle ki sessizce oldu. Başından beri Almack'ta yaşananların tekrarlanmasından korkan tüm aile üyeleri tarafından alkışlandı, ancak belki de bu sefer farklı bir sonuçla.

Lucas ve Philippa da onlara eşlik etti ama balodan uzun süre uzak kalamazlardı. Philippa onu yakından sorguladığında Gwyneth, onurlarına verilen akşam yemeğinde hazır bulunmaları gerektiğini, birkaç konuşma ve pasta kesimi yapılacağını itiraf etmişti.

Ama Majesteleri süitin oturma odasında rahat bir koltuğa yerleşip müziğin sesi buradan daha uzakta olduğu ve sohbet ve kahkaha gürültüsü tamamen yok olduğu için rahatlayarak iç çekerken beklediler.

"Bir zamanlar," dedi ve Majesteleri ona bir fincan çay koyarken durakladı; şimdi homurdanmaktan ve bir bardak Porto şarabı, bordo şarap, bira ya da ... çay dışında herhangi bir şey istemekten daha iyisini bilse de, biraz tiksintiyle kaşlarını çattı May. "Eskiden olsa geceyi dans ederek geçirirdim ama artık bunu ikinize bırakmalıyım. Gel ve yanağımdan öp Philippa ve bana bunun hayatının en mutlu gecelerinden olduğunu söyle, o zaman seni daha fazla tutmayacağız. Bir saat daha geçmeden yatağıma yatmak niyetindeyim, ondan sonra Majesteleri isterse gecenin geri kalanında dans etmek için gizlice dışarı çıkabilir."

Düşes, "Hemen olacağım Percy," dedi. "Ağabeyin, karısı ve sen ne kadar nazıksınız.

Sevgili Philippa, bir taş atımlık mesafede yaşıyor olsak da annen bu odaları bizim rahatımız için kullanıma açacak."

Philippa Dük'ün sandalyesinin yanındaki tabureye oturdu ve hemen yanağından öpmese de elini kendi elinin içine aldı.

"Yarına kadar beklemek niyetindeydim," dedi. "Bu gece Lucas'la konuştuktan sonraya kadar. Ama nedense şimdi uygun bir zaman gibi görünüyor ve neden üçünüz de bunu benden aynı anda duymayasınız?"

Majesteleri ona sertçe baktı. Düşes elinde fincanı ve tabağıyla oturdu. Şöminenin önünde duran Lucas kaşlarını kaldırdı.

"Tam olarak emin değilim," dedi Philippa. "Henüz bir doktora danışmadım. Ama hamile olduğuma inanıyorum." Yanaklarının alev alev yandığını hissetti ve muhtemelen rengi de değişmişti.

Dük'ün eli kızın elini daha sıkı kavradı. "Elbette öylesin torunum," dedi. "Neredeyse bir aydır torunumla evlisin, değil mi?"

Lucas'ın gözleri ona odaklanmıştı. "Bir kız olabilir," dedi.

Düşes ellerini göğsünde kavuşturmak için fincanını ve tabağını bir kenara bırakmıştı.

"Buna cesaret edemez," dedi Majesteleri. "Cesaret edemezdi."

"Onu severdim," dedi Lucas, "içimdeki her şeyle."

Düşes, "Hepimiz de öyle," diye onayladı. "Büyükbabam Philippa da dahil. Susan'ı da az Timothy ve Raymond'u sevdiğimiz kadar seviyoruz. Kızlar, düklük unvanlarını ve mülklerini miras alamasalar da, bir ailede hiçbir şekilde daha aşağı veya daha az hoş karşılanmazlar. Sen ve

Lucas'ın bir erkek çocuk doğurmak için çok zamanı var. Geçmiş nesiller boyunca bu ailede hep bir tane olmuştur. Bir tane daha olacak."

"Dünyadaki tüm zamana sahip değilim May," diye hatırlattı Majesteleri ona. "Ama kız olursa, onu yaratılmış en mükemmel şey olarak bulacağımı ve ikinizi de işinize geri göndereceğimi söyleyebilirim. Ama siz, Leydi Roath, en kısa zamanda bir doktora görünmelisiniz. Yarın. Luc bunu halledecek."

"Öyle yapacağım," diye söz verdi Philippa, ayağa kalktı ve sandalyesine eğilip yanağından öptü. Aynı şeyi düşes için de yaptı.

"Ve şimdi, canım," dedi Majesteleri, "düğününü kutlamaya gelen kardeşin ve yengenin misafirlerinin yanına dönmelisin."

Lucas kolunu uzatıyordu.

Dük, onlar odadan çıkarken, "Unutmayın," dedi. "Bir erkek çocuk bekliyorum."

Lucas onu odadan çıkardı ve kapıyı arkalarından sessizce kapattı. Kız çocuğu olsa bile onu sevmekle ilgili yorumunu yaptığından beri tek kelime etmemişti. Büyükanne ve büyükbabasına iyi geceler bile dilememişti. Philippa belki de haberi önce ona özel olarak söylememekle hata ettiğini düşündü. Yapmak istediği kesinlikle buydu. Ama . . .

"Önce sana söylemeli miydim?" diye sordu.

Ancak adam sadece kapının kapanmasını beklemiş, sonra onu neredeyse şiddetle kapının yanındaki duvara çevirmiş, vücudunun ağırlığıyla onu orada tutmuştu. Kapının diğer tarafındaki duvar apliklerinden birinde yanan mumun loş ışığında, adamın gözlerinin onunkileri yaktığını görebiliyordu. Sonra adamın ağzı onunkini buldu ve kollarından biri

omuzlarının arkasına itti ve diğeri beline geldi ve kendi de ona sarıldı.

"Phil," diye mırıldandı ağzının içine. "Ah, Phil. Neredeyse çok erken. Her şey tam da planlandığı gibi oldu. Aceleyle evlendin, aceleyle hamile kaldın ve şimdi evliliğimiz daha bir ayını doldurmadan çocuk sahibi oldun ya da olabilirsin. Sanki birlikteliğimizde başka bir işlevin yokmuş gibi. Sanki sen bir insan değilmişsin gibi. Sanki bedenime çektiğim her nefeste seni sevmiyor muşum gibi."

Aralarında biraz boşluk kalana kadar ellerini adamın omuzlarına bastırdı.

"Kimse beni bir şeye zorlamadı, Lucas," dedi. "Hele sen hiç. Seninle evlendim çünkü istedim. İstedğim için seninle yattım. Seni seviyorum çünkü . . . Çünkü istiyorum. Ve çünkü seviyorum. Ve çocuk sahibi olduğum için o kadar ki, tabii ki tam olarak emin olmasam da, tüm bu mutluluğumla ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum."

Ellerini kızın yanaklarında birleştirdi ve tekrar dikkatle gözlerinin içine baktı. "Beni affettiğine emin misin?" diye sordu ona. "Bir zamanlar sana kirli mallar demiş, gençliğini elinden almış ve yıllarca hayatını mahvetmiş olsam da mı?"

O yıllara dönüp bakmak zordu, hatta o yılların yaşandığına inanmak bile zordu. Ama çektiği acıyı küçümsemiyordu, tıpkı duygusal olarak öğrendikleriyle başa çıkabilecek durumda değilken anne ve babası arasındaki o çok özel tartışmaya kulak misafiri olduktan sonra çektiği acıyı küçümsemediği gibi. Bazen hayat, insan buna hazır olsun ya da olmasın, bir anda oluverir.

"Oldukça, oldukça eminim," dedi. "Şu anda hayatımda olmasını isteyebileceğim her şey var."

İç çekti ve tekrar ona doğru eğildi. Onun dudaklarını öptü. "Söylediklerimde ciddiydim," dedi ona. "Çok isterdim, aşkım, bir kızım olmasını çok isterim."

Gülümsedi. "Ama önce bir oğul," dedi. "Ama önce Lucas, kendi düğün balomuzun onur konukları olarak katılmamız gereken bir akşam yemeği var. Müzik daha yeni bitti."

Geri çekilip elini kolunun arasından geçirmeden önce onu tekrar öptü. "O halde geriye kalanlara katılalım," dedi.

C T             -F   



TGreystone adlı büyük ta   konağın batısında bir zambak göleti vardı. Göletin biraz aşağısında

Evin yanına inşa edilmiş olan g  l   ardağının hizasında ve sıcak bir yaz gününde ferforje koltuklardan birinde dinlenip g  llerin kokusunu i  inize çekerken oradan görülebilirdi. Bugün   yle bir gün değildi.   ubat sonunda g  l yoktu. Zambak da yoktu. Güneşli, serin bir gündü ve gökyüzünde bulutlar uçuşuyordu. Onları hareket ettiren sert rüzgâr, göletin kuzey ve batısındaki bir grup ağı   e doğusundaki   ardak ve ev tarafından uzakta tutuluyordu. Sadece güneyde, uzaklara doğru uzanan parkın açık bir manzarası vardı. Hakim rüzgarlar o yönden esmiyordu.

Lucas göletin yanında durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuş, bakışlarını yakında soluk kı   görüntüsünü kaybedip baharın narin renkleriyle aydınlanacak olan kırlara dikmişti. Mevsimlerin değii  mesini severdi ama her zaman en çok baharın gelişini iple çekerdi. Özellikle de bu yıl.

Philippa'nın karnı burnundaydı. Kitty Teyze daha d  n kızının en azından ikiz bebek taşıyor olması gerektiğini söylemişti. Ama lohusalığın son haftalarını kızıyla birlikte geçirmeye gelen dul kontes şöyle demişti

Kendisi de beş çocuğunun hepsiyle normalden daha fazla ilgilenmişti.

"Ama hiçbir zaman ikiz, üçüz ya da daha fazlasını doğurmadım," diye ekledi Philippa'ya güven veren bir gülümsemeyle. "Gerçi bir kuzenimin bir yıldan biraz daha uzun bir süre içinde iki çift ikizi oldu, zavalıcık."

Kitty Teyze geçen yıl Straton'ların düğün balosundan iki hafta sonra düğün ve düğünle birlikte Greystone'a gelmişti ama eve dönüş yolculuğu bir buçuk haftadan fazla sürmüştü ve Lucas'a özel olarak söylediğine göre hayatındaki en sıkıcı şeylerden biri olmuştu. O zamandan beri onlarla birlikte kalmış ve göğsüne yerleşip yerinden kıpırdamayı reddeden inatçı bir kış soğukunda büyükanneye bakmıştı. Düğün, yerel doktorun tavsiyelerine ve kızının ondan uzak durması için yaptığı yalvarışlara açıkça karşı çıkmasına rağmen bu hastalığa yakalanmamıştı.

Kitty Teyze'nin anlattığına göre, "Saçmalık," demişti. "Annenle geçirdiğim neredeyse altmış yıldan sonra, Kitty, ondan nasıl uzak kalacağımı bilemezdim. Telaşlanmayı bırak."

Kitty Teyze durmuştu.

Her iki büyükanne ve büyükbaba da Lucas'ın orta halli diyebileceği bir sağlık durumundaydı. Görünüşte iyiydiler ama geçen yıla göre bile bir fark görebiliyordu. Her ikisinde de. Amberwell'de karısı, kız kardeşi ve Stephanie'yle birlikte son derece keyifli bir yaz ve sonbahar geçirmişti. Ekim ayının sonunda bir komşuları ve arkadaşlarının birkaç hafta Jenny'de kalmasını ayarlamışlar ve Devlin ile Gwyneth'in oğlu Mountford Vikontu Gareth Ware'in vaftiz töreni için Hampshire'daki Ravenswood'a gitmişlerdi. Eve döndüklerinde Stephanie'yi orada bırakmışlardı. Lucas Amberwell'i çok sevmişti, neyse ki Philippa da çok sevmişti ve hayatı boyunca tanıdığı komşuları tarafından hemen benimsenmişti. Ancak Noel'den hemen sonra Greystone'a gelmişlerdi, çünkü Majesteleri huzursuzdu, Teyze

Kitty haber vermişti ve büyükanne de ilk çocuklarının doğumu için onları orada istiyordu.

Jenny de onlara eşlik etmişti.

Ailenin tek huzursuz üyesi Majesteleri değildi. Philippa son birkaç gündür, daha iyi bir kelime bulamadığından, gezinip duruyordu. Oturamıyordu, ayakta duramıyordu ama yattığı zaman da kendini tembel bir yumru ya da karaya vurmuş bir balina gibi hissediyordu. Okuyamıyordu ve genellikle en sevdiği aktivitelerden biri olan mektup yazmayı unutmuştu. Ne yazdığını görmek için yazı makinesine yeterince yaklaşamıyordu. Hiçbir şey yapmamak en kötüsüydü. Ne içeride ne de dışarıda kalabiliyordu. Geceleri uyuyamıyor ya da uyanık kalamıyordu. Sırt üstü ya da yan yatamıyordu. Bir pozisyondan diğerine geçmek büyük bir girişimdi. Lucas'a, hiç kullanılmamış olmasına rağmen sözde kendisine ait olan odadaki yatakta yatmasının ikisi için de daha iyi olacağını söyledi. Yine de ona gerçekten istediği şeyin bu olup olmadığını sorduğunda, yanında uyumak istemiyorsa sorun olmadığını söyledi endişeyle. Umurunda bile değildi.

Onunla birlikte yataklarında kaldı ve kendini lanetledi. Erkek olmak ve sevdiği kadını böyle bir cehenneme sokmak. Bu hiç adil değildi, lanet olsun. Ve çok alçakgönüllüydü. Sinir bozucu olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Lucas," dedi şimdi onun arkasından. "Gel ve gör."

Ona bakmak için döndü. Göletin uzak tarafında, ağaçlara dayanmış, ayaklarının dibindeki bir şeyin üzerine yarı eğilmişti. Elbette tamamen eğilmesi imkânsızdı, zavallı Phil. Bakmaya gitti. Bir kolunu ona doğru uzatmıştı ama gözlerini baktığı şeyden ayırmıyordu.

"Bak," dedi adam yaklaşıp onun elini tuttuğunda.

Ve eğilip, kışın devam eden soğuğuna meydan okuyarak cesurca açan bir kardelen kümesini gördü.

"Bahar geliyor," dedi, göz kamaştırıcı bir şekilde ona gülümsemek için doğruldu.

"Her yıl olduğu gibi," dedi, ona gülümseyerek ve bugün birkaç kez yaptığını fark ettiği gibi, aniden ve kısa bir süre kaşlarını çatmasını ve bir elini bedeninin üzerinde gezdirmesini izledi.

"Varis çok canlı, değil mi?" diye sordu ve annesinin arkasına geçerek kendi ellerini annesinin üzerinde hafifçe gezdirdi. Bebek gerçekten de annesinin rahatını pek umursamadan varlığını hissettiriyordu. Ve sık sık olduğu gibi Lucas, ellerinin dokunuşunun hemen ötesinde, karısının içinde kıvrılmış, doğumu bekleyen, tamamen şekillenmiş bir çocuk olduğunu fark edince neredeyse başı dönecek gibi oldu. Böyle bir mucize nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Sanırım içeri dönsek iyi olacak," dedi. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Ama bu sesimde duyduğum huysuz bir nota mı? Çok özür dilerim, Lucas. Bugünlerde birlikte yaşamanın çok zor olduğunu biliyorum."

"Tanrım, Phil," dedi saygısızca, bir kolunu sıkıca ona doladı ve onu ön kapılara doğru götürdü. "Benim çocuğumu taşıyorsun. Sanırım biraz sinirlenmeye hakkın var."

İçeri adım attıklarında kayınvalidesi ve Kitty Teyze büyük salondaydı, sanki kendilerine ihtiyaç duyulabileceğini hissetmişlerdi.

"Philippa kendini pek iyi hissetmiyor," dedi.

Annesi telaşla ona doğru koştu. "Ağrın var mı, Pippa?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Philippa. "Kötü olmaları gerekmiyor mu? Bunlar sadece ... baş belası. Özür dilerim. Hepiniz şikâyetlerimden bıkmış olmalısınız."

"Seni yukarı çıkarayım," dedi Lucas. "Belki biraz uzanırsan kendini daha iyi hissedersin. Sen de gelir misin?"

Anne?"

Philippa'nın soyunma odasındaydılar ki Philippa aniden "Anne-a-a" diye bağırdı ve ardından feryat etti.

"Ah canım," dedi dul kadın, sesi oldukça sakindi. "Suyunuz mu geldi?"

Lucas dehşet içinde karısının ıslak bir su birikintisinin içinde durduğunu gördü. Kapı aralığında bekleyen Kitty Teyze içeri girdi. Philippa'nın hizmetçisi sanki birdenbire ortaya çıkmış ve aceleyle hanımına doğru koşmaya başlamıştı.

"Luc," dedi Kitty Teyze, komutayı ele alarak. "Dışarı! Şimdi! Git buradan. Uzak dur. Bir işe yara ve doktoru çağır. Bu bebek yolda."

Lucas'ın daha fazla teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu. Korkak bir ödle gibi kaçtı.

-

E Philippa için her şey rahatsızlık ve korkudan ibaretti. Kitty Teyze yatağını hazırladı ve annesi Hizmetçisi onu soydu, temizledi ve yatırdı. Aklının uzak bir köşesi ona, insanın başına geleceğini bildiği bir şeye hazırlanmak ve kendini hazırlamak için dokuz ay olduğunu, ama zamanı geldiğinde panik içinde hazır olmadığını, ne bilmediğini ya da acı geldiğinde buna nasıl dayanabileceğini düşündüğünü söylüyordu.

Kendini şişkin, rahatsız ve oldukça keyifsiz hissediyordu. Ama ağrı neredeydi? Daha doğrusu, ona düzenli aralıklarla olacağı söylenen, ağrının şiddeti arttıkça aralarındaki süre giderek azalan ağrılar neredeydi? Her şeyin başlamasını bekledi. Lütfen, lütfen, artık bir şeyler olduğuna göre, yanlış alarm olmasın. Ama suları patlamışken nasıl olabilirdi ki?

Doktor, ebe ile birlikte geldi. Doktor incelendi Onu, duyuruldu o ve doğum ve hizmetçisini sıcak su, temiz havlu ve battaniye bulması için koşturdu. Annesi ve Kitty Teyze hâlâ odadaydı. Philippa onların seslerini duyabiliyordu. Ve sonra- Oh, ve sonra ıkmak için inkar edilemez bir dürtü hissetti ve ebe aceleyle onu konumlandırırken ve doktor bir dakika önce olduğu yerden ortaya çıkarken bunu yaptı.

Kızı aceleyle ve öfkeyle ciyaklayarak doğmuştu ve Philippa ağlayarak kollarını uzatıyordu. Her şey çok çabuk olmuştu ve endişelendiği o korkunç acılar da yoktu.

Bir kızı oldu! Onun bir çocuğu vardı. O ve Lucas.
Lucas neredeydi?

-

Lucas Philippa'nın yatak odasının dışında volta atıyordu onunla konuşan herkes olmasına rağmen içeriden bir haber beklemeye başlamasının bile saatler alacağı konusunda onu uyarmıştı. Ama nabızı şakaklarına vurup onu neredeyse sağır ederken, gerçekten istediği tek haber karısının hayatta olması ve dayanılmaz bir acı çekmemesiydi. Annesinin doğum sırasında öldüğünü düşünmemeye çalıştı. Bu şekilde geçireceği saatler onu kesinlikle öldürecekti. Peki aynı saatler ona ne yapacaktı?

Bütün baba adayları bunu mu yaşıyordu? Kendi babasını düşünmemeye çalıştı.

Ama sonra, tüm o sözde bekleme saatlerine lanet olsun, tanıdık olmayan bir ciyaklama duydu ve aniden durdu. Bir kuş mu? Evde mi? Ses tekrarlandı ve yatak odasından geldiğini anladı. Kendini yere yığılmaktan korumak için elini duvara dayadı.

Kuş değil. Bir bebek.
O bir bebektir.

Philippa onun nerede olduğunu merak ettiğinde Lucas, karısı doğum sonrası işlemlerini bitirene kadar yatak odasına alınmamış, onun yerine soyunma odasına alınmıştı. Orada ebe tarafından süngerle temizlenen ve ardından sıcak bir battaniyeye sarılan kızıyla karşılaştı. Lucas'ın görebildiği kadarıyla kızın kocaman ayakları, elleri ve kırmızı, kızgın bir yüzü vardı. Aynı zamanda o güne kadar gördüğü en güzel yaratıktı. Bir yıl içinde ikinci kez kalbini kaybetti.

Ama onunla ilk kez, karısının kollarında tutulurken tanışmış olmalıydı.

"Philippa?" diye sordu teyzesine.

"Biraz daha beklemelisin Luc," dedi ona. "Hâlâ biraz rahatsız ve sonra temizlenmesi ve rahat ettirilmesi gerekecek. Bir süre daha sabırlı ol." Ona sempatik bir şekilde gülümsedi. "Tüm bunların baba için zor olduğunu biliyorum."

Ebe, "Bu şimdiye kadar karşılaştığım en hızlı doğumlardan biri, lordum," dedi. "Siz ve hanımefendi kendinizi şanslı saymalısınız. İşte kızınız."

Ve Lucas kendini, ağırlığı yok denecek kadar az gibi görünen sıcak, yumuşak bir kundak tutarken buldu. Kundak battaniyesi kızını rahatlatıyor gibiydi. Uyumamış olmasına rağmen sessizleşmişti. Yarık göz kapaklarının arasından yeni dünyasına bakıyordu. Saçları sarı görünüyordu.

"Merhaba ufaklık," dedi usulca. "Dünyaya hoş geldin."

"Onu büyükanne ve büyükbabana götür," diye önerdi Kitty Teyze,

Lucas başını kaldırıp onunla göz göze geldi.

İlk kez kafasına dank etti. Çocukları bir kızdı. Yine de şiddetle sevindi. İlk çocuğu her şeye rağmen bir erkek çocuğu, bir varis değildi. Onu yine de tüm varlığıyla seviyordu. Artık sadece kendi görevini yaptığı için ya da karısı kendi görevini yaptığı için sevinmesi söz konusu olamazdı. Çocukları aşklarını sınamıştı. O bir kızdı.

Philippa ile anne-babaydılar. Bir kızları vardı.

Hâlâ biraz rahatsızlığı var.

Bu normal miydi?

"Yapacağım," dedi. "Ama sadece birkaç dakikalığına. Philippa'nın yanında olmalıyım. Bir erkeğin böyle bir zamanda karısıyla birlikte olmasına izin verilmemesi bana çok korkunç bir gelenek gibi geliyor."

Kitty Teyze usulca, "Onu en kötü anında görmenizi istemezdi," dedi.

En kötüsü. Kadınların, bir koca ve sevgili söz konusu olduğunda en iyi ve en kötünün ne olduğuna dair tuhaf fikirleri vardı.

Kızını büyük büyükanne ve büyükbabasıyla tanışmaya götürdü.

Özel odalarına doğru ilerlerken ona, "Yerinde dur ufaklık," dedi. "Cinsiyetin için cevap vermek zorunda değilsin. Bu mutlak doğru ve mükemmel olandır."

Kişisel görünmemeye, battaniyeye sarılmış bohçaya göz attığını belli etmemeye çalışan uşak, yine de düşesin oturma odasının kapısına vurup açarken herkesin en sevdiği amca gibi görünüyordu. Lucas içeri adım attı.

Jenny büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikteydi. Grace ayaktaydı ve Jenny'nin incelemesi için tığ işi mavi beyaz küçük bir battaniye tutuyordu. Büyükbaba sandalyesinde uyukluyordu ama torununun arkasından kapanan kapının sesiyle gözlerini açtı.

"Ne?" dedi düşes, Lucas'a ve bohçasına bakarken battaniyeyi göğsüne bastırarak. "Şimdiden mi?"

"Büyük torununuzla tanışın, Büyükanne ve Büyükbaba," dedi Lucas. "Yeğeniniz Jenny ile tanışın. Doğmak için çok hevesliydi. Onun hesaba katılması gereken bir güç olacağına inanıyorum."

"Bir kız," dedi büyükanne, sesi büyülenmiş gibiydi. "Oh, Luc.

Bir kız. Bundan daha mükemmel bir şey olabilir mi?"

Odanın içinde biraz daha ilerledi, böylece Jenny ile birlikte yeni dünyasına olan ilgisini şimdilik kaybetmiş görünen çocuğu görebildiler. Uyuyordu.

"Onu sana vermeyeceğim," dedi. "Philippa onu henüz kucağına almadı. Doktor hâlâ onunla birlikte. Hâlâ biraz rahatsızlığı var."

"Oh, Luc," dedi Jenny. "Çok güzel bir kız."

Büyükannem gözlerine mendil sürüyordu.

Lucas, gür kaşlarının altındaki gözleri büyük torunu olan bohçaya sabitlenmiş olan büyükbabasına döndü. Kız ona yaklaştığında yüzüne baktı.

"Pekala, küçük serseri," dedi. "Beni bir yıl daha hayatta kalmaya mahkum ettin, değil mi? Sanırım güçlü ve inatçı biri olacaksın. Tıpkı büyük büyükannen gibi. Ve annen gibi. Onu karına götür Luc. Ve eğer onu görmene izin vermezlerse, yine de git. Bazen biz erkekler kendimizi savunmalıyız."

Lucas gülümsedi ve kapıya doğru döndü. Ama o odadan çıkamadan Majesteleri tekrar konuştu.

"Luc," dedi. "Aferin sana. Hem sen hem de torunum. Bu küçük yaramaz mükemmel."

Lucas odasına doğru ilerlerken kucağında tuttuğu sıcacık, canlı çocuğun verdiği coşku, karısı için duyduğu endişeyle savaşıyordu. Uşak ondan önce gitti.

Adam soyunma odasının kapısının önünde durduğunda Lucas, "Hayır, orada değil," dedi. "Yatak odası."

Uşak kapıya vurdu ve Lucas cevap beklemeden kapıyı açması için ona işaret verdi. Sert adımlarla içeri girdi. Büyükbabasının ısrarları olmasa bile daha fazla uzak tutulmayacaktı.

Kitty Teyze telaşla ona doğru geldi ve bebeği kucağından aldı. "Oh, Luc," dedi. "Gitmelisin. Çabuk." Soyunma odasına gitmek için döndü ama Luc olduğu yerde duruyordu, gözleri yatağa dikilmişti.

Karısı yatağın üzerinde uzanmış inliyordu, annesi yatağın yanında, doktor da ayak ucundaydı.

Tanrım! Oh, Tanrım, ölüyordu.

"Phil." Adını fısıldadı ama bir şekilde onu duydu. Kızarmış yüzü ona doğru döndü. Saçları keçeleşmiş, yüzü terden sırlıklam olmuş, gözleri acıdan ağırlaşmıştı.

"Lucas," dedi. "Lucas."

Birkaç adımda yatağın yanına geldi ve başının iki yanındaki ellerine uzandı. Kadın nefes nefese kaldı, inledi ve gözlerini kapattı. Elleri sanki kemiklerini kırmaya niyetliymiş gibi onunkileri kavradı. Adam başını çevirip kadının vücuduna baktı.

Tüm vücudu gerilirken ve oğulları doğarken gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı.

-

I Emily'nin önce doğmuş olmasına çok sevindim," dedi Philippa yarım saatten biraz fazla bir süre sonra. "O sonsuza dek

Christopher'ın onun küçük kardeşi olduğunu anlamasını sağlayabilir."

Gülümsedi ve gözlerini kapattı, sıcak bir kundağın sol dirseğinin kıvrımına, diğerinin de sağ dirseğinin kıvrımına yerleşmiş olduğunu hissederek keyiflendi. Her iki bebek de uyuyordu, tıpkı kendisinin de uyumaya çok yakın olduğu gibi.

Gözlerini açtığında Lucas'ın hâlâ yatağa yakın bir yerde durduğunu ve bazen sahip olduğu o özel bakışla onlara baktığını gördü -tam olarak gülümsemedi ama gözlerinin arkasında bir yerlerde mutlulukla dolup taşıyordu. Yüze tam olarak ulaşmayan ama onu içten içe aydınlatan bir ifadeyi tarif etmek her zaman zor olmuştur.

"Dişiler korkunç yaratıklar olabiliyor, değil mi?" dedi.

"Yapabiliriz." Gözlerini tekrar kapattı ve gülümsedi. "Zavallı Kitty Teyze. Gidip onun acısına son versen iyi olur,

Lucas."

Kitty Teyze ailesiyle birlikte kutlama yapmaya gitmişti ama ikisine de Lucas'ın kendisi uygun bir duyuru yapmadan önce onlara tek kelime etmeyeceğine dair söz vermişti.

"Odadan tekrar çıkarsam," dedi, "geri döndüğümde üçüzlerimiz olduğunu öğrenmekten korkuyorum."

İnledi ve usulca güldü ve adamın şimdi kesinlikle gülümsediğini görmek için gözlerini açtı.

"Phil," dedi, "hiçbir fikrim yoktu. Bildiğimi sanıyordum ama . Teşekkür ederim aşkım. Sürpriz ikizlerimiz için. Beni sevdiğin için. Beni affettiğin ve benimle evlendiğin için."

"Benim de hiçbir fikrim yoktu," dedi. "Ama her an rahatsızlık duymaya değer. Sanırım uykuya dalmak üzereyim, Lucas. Christopher'ı büyükannem ve büyükbabamla tanıştırmaya götür. Keşke orada olup yüzlerini görebilseydim ama çok yorgunum. Ve sanırım hareket etmeye çalışırsam Emily kızabilir."

Yatağa doğru eğildi ve oğullarını kucağına alıp kolunun arasına almadan önce onu dudaklarından usulca öptü.

"Biz erkekler artık istenmediğimizi biliriz," dedi. "İyi uykular, aşkım."

Kapı arkasından kapandığında hâlâ gülümsüyordu ve annesi soyunma odasının kapısını açıp anne ve kızın rahat olduğundan emin olmak için usulca içeri girdi.

-

TWilby Dükü ve Düşesi alt kattaki misafir odasına inmişlerdi. Burası, bir kişinin Majesteleri, kızının itirazları üzerine, büyük torununun doğumunu şampanyayla kutlayabileceğini ilan . Jenny de aşağıya taşınmıştı.

Şampanya getirilmiş, Majesteleri yeni büyük torununu Luc'ün kollarında görmekten duyduğu büyük memnuniyeti tekrar dile getirmiş, Majesteleri -ilk kez değil- onun erkek olmamasından dolayı hiçbir şekilde hayal kırıklığına uğramadığını, hatta kimsenin öyle olduğunu düşünmemesi gerektiğini söylemişti ve sadece Stratton Kontesi'nin yeni bebeğin şerefine kadeh kaldırmak için kendilerine katılıp katılmayacağını görmek için bekliyorlardı. Onu aşağıya davet etmek için bir hizmetçi gönderilmişti.

Ancak misafir odasının kapısı tekrar açıldığında yanlarına gelen dul kadın değil, Lucas'ın kendisiydi; yanında yine bebek vardı.

"Ne kadar güzel," dedi büyükannesi gülümseyerek ve ellerini göğsünde kavuşturarak. "Onu geri getirmişsin Luc. Sanırım Philippa uyuyordur. Dinlenmeyi hak etti."

"Bu sefer getirdiğim Emily değil büyükanne," dedi Lucas. "Annesinin yanında çok mutlu bir şekilde uyuyor. Onun yerine Christopher'ı getirdim. Ablasının neredeyse yarım saat gerisinde kaldı ama işte hepinizle tanışmak için burada, biraz kaba bir şekilde uyuyor olsa da. İşte büyük torununuz."

Majesteleri ellerini hâlâ göğsünde kavuşturmuş, sessizce bakıyordu. Dük hiddetle kaşlarını çattı.

"Hmmpf," dedi birkaç dakikalık sessizlikten sonra. "Kız kardeşinin hayatlarının geri kalanı boyunca kına yakacağını ve ona hak vereceğini söyleyebilirim. Ancak, yavaş ve istikrarlı olanın yarışı kazandığı söylenir. Buraya gel Luc ve varisimin varisini kollarıma bırak. Ona bir bakayım. Kızıl saçları var mı? Kız kardeşi de annesi gibi sarışın olacak."

Lucas oğlunu dikkatle büyükbabasının kollarına bırakırken, "Sanırım öyle," dedi, "oğlum sessizce uyumaya devam ediyordu, kendisine yöneltilen sert bakışlardan hiç rahatsız olmamıştı."

"O zaman kanında ateş var," dedi dük. "Ve her şey yolunda. Küçük serseri."

Gerçekten de her şey yolundaydı. Lucas bundan daha büyük bir mutluluk hayal edemezdi.

E□□□□□□□



E O yıl aster geç geldi, Nisan ayının ortasında. Ware ve Arden ailelerinin çeşitli üyeleri, Roath Markisi ve Markizi'nin Şubat ayında dünyaya gelen ikizlerinin vaftiz töreni için Greystone'da toplandıklarında bahar yaza doğru yol almaya başlamıştı bile.

Stratton Kontu ve Kontesi Devlin ve Gwyneth, kısmen kendi oğullarının kendileriyle birlikte yolculuk yapmak için henüz çok küçük olduğunu düşündüklerinden, ama esas olarak Gwyneth'in komşu arazide yaşayan erkek kardeşi Idris Rhys ve eşi Eluned'in ilk çocuklarının doğumunu beklediklerinden Ravenswood'da kaldılar. Binbaşı Nicholas Ware hâlâ alayıyla birlikte yurt dışındaydı ve törene katılamıyordu. Ancak Owen, Stephanie ve amcaları George ile birlikte yola çıkmış, Ben de Joy ile birlikte Penallen'den gelmişti. Dul kontes torunlarının doğumundan beri Greystone'da kalıyordu.

Jenny de kalmıştı, böylece Kitty teyzesinin ailesine yakın kalmak istiyordu. Charlotte ve Sylvester daha yakın zamanda Timothy, Raymond ve Susan'la birlikte gelmişlerdi. Sör Gerald Emmett Paskalya için gelmişti. Kız kardeşi Beatrice de kocası ve iki oğluyla birlikte gelmişti. Yaz aylarında İrlanda'dan bir ziyaret planlamışlardı ama vaftiz törenine katılmak için tarihi değiştirmişlerdi.

Soyun bir başka varisinin doğumu kutlanması gereken bir olaydı.

Hem Lucas hem de Philippa ilk çocuğun, yani bir kızın doğumunda ısrar ediyorlardı. Kimse bu konuda tartışmıyordu. Gerçekten de Wilby Dükü, bir zamanlar bebeklerin çekiciliği hakkında söylediklerine rağmen, torunundan çok torununun torununu kucağında görmeye daha yatkındı. İkizi dükün bakışlarına katlanmaktansa uykuya dalmaya daha meyilliyken, kızının ona cesurca bakma, kaşlarını çatma ve baloncuklar üfleme gibi bir tarzı vardı.

"Küçük serseri," diye mırıldanırdı Majesteleri her ikisine de.

Lucas'ın, ondan önce de babasının ve büyükbabasının giydiği vaftiz elbisesi ikiz olma ihtimali hiç düşünülmeden yapıldığından, iki yeni ve birbirinin aynısı vaftiz elbisesi hazırlanmıştı. Yeni elbiseler gerçekten de muhteşemdi ve sarı saçlı Emily ile kızıl saçlı Christopher'ın üzerinde aynı derecede muhteşem duruyordu. Her ikisi de köydeki kiliseye giderken ve ayinin ilk bölümü boyunca melek gibi uyudular. Ancak Christopher kutsal su alına döküldüğünde sadece burnunu kırıştırmış, bir an için daha yüksek sesle itiraz edecekmiş gibi görünmüş ama onun yerine uykusuna devam etmişken, kız kardeşi öfkeli bir ciyaklamayla uyanmış, ellerini çırpmış ve yüzü mosmor olana kadar şehvetle bağırmıştı. Bir süre daha sakinleştirilemeyecekti. Annesinin yatıştırıcı mırıltıları ve babasının sırtını sıvazlayan kararlı elleri onu sadece hıçkırıklara boğdu ve her zamankinden daha fazla sinirlendirdi.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı Lucas, başını Karısına sırtarak.

"Ve bu da benim oğlum," diye mırıldandı ve Stephanie teyzesinin kollarında huzur içinde uyuyan oğullarına doğru başını sallarken hafifçe kıkırdadı. İki çocuğun bu kadar

Aynı rahimden yarım saat arayla doğan çocuklar, mizaç olarak bu kadar farklı olabilirlerdi.

İki aile töreni takip eden birkaç gün boyunca birbirlerinin arkadaşlığını kutlayıp eğlenirken, çocuklar da oyun oynadı ve hiçbir bebeğin kendileriyle oynamak için gerçek bir eğilim göstermemesinden dolayı hayal kırıklığına uğramamaya çalıştı. Christopher'ın gülümsemesi sağlanabilirdi, bu doğrudu ve Joy dakikalarca beşiğinin yanında durup ona mırıldanıyor, ellerini okşuyor ve gülümseyene kadar yüzünü buruşturuyordu. Emily de gülümseyebilirdi ve ara sıra bunu yapıyordu.

-Genellikle babası ya da büyük büyükbabası için; ama daha çok, sözde eğlendirmek için her türlü haysiyetten yoksun bir şekilde şaklabanlık yapan çocuklara anlayışsız kaşlarını çatardı.

Parti sonunda dağılmak üzereydi. Wares'lar kendi evlerine döneceklerdi. Dul kontes küçük kızı ve en küçük oğluna eşlik edecekti. Ben ve Joy Penallen'a gidecekti. Philippa ve Lucas bebekleriyle birlikte Amberwell'deki evlerine gidecek ve Jenny'yi de yanlarına alacaklardı. Kitty'nin Greystone'da ailesinin yanında kalması, Gerald, Beatrice ve ailesinin de bir süre daha onunla birlikte kalması konusunda herkes hemfikirdi.

Hepsi son akşam veda yemeğine oturdular, bu sıcak ve mutlu bir olaydı, ancak düşesin erken emekli olacağını açıklamasıyla normalde olabileceğinden biraz daha kısa kesildi.

"Kendinizi hissetmiyor musunuz, Anne?" Kitty ayağa sordu, diğer herkes konuşmayı bırakıp biraz endişeyle Majestelerine bakarken.

"Hiç de değil. Sadece çok yorgunum," dedi annesi ona. "Güzel bir gün ve güzel bir hafta oldu ama artık yoruludum. Hayır, senin de gelmene gerek yok, Percy. Kal ve eğlen

Tüm ailemiz ve misafirlerimizle son akşam. Ne kadar da kutsanmışız. Daha fazla kalamadığım için özür dilerim."

Ekselansları arkasından kaşlarını çatarken, kızının koluna yaslanarak yemek odasından çıktı.

"Yazın gelmesi iyi bir şey," dedi, kimseden çok kendi kendine. "May Noel'den önce geçirdiği soğuk algınlığından sonra bir türlü tam olarak iyileşemedi."

Clarissa, "Çoğumuz gittiğimizde Greystone daha sessiz olacak," dedi. "İkiniz de yeniden huzur ve sessizliğin tadını çıkaracaksınız, Majesteleri."

Ama toplantıdaki kutlama havası gitmişti ve ne masada ne de salonda çok uzun süre kalmadılar. Çoğu sabah ayrılacaktı ve erken bir gece geçirmekten memnun olacaklardı. Merdivenleri birlikte tırmandılar ve üst sahanlıkta durarak, düşesi ya da üst kattaki çocukları rahatsız etmemek için kısık seslerle birbirlerine iyi geceler dilediler. Wilby Dükü Lucas'ın koluna ağır bir şekilde yaslanmıştı ve yüzü yine biraz solgun görünüyordu.

". Lordum."

Ses her iki aileden birine ait değildi. Sessizdi, saygılıydı, biraz aceleciydi, tam olarak sabit değildi ve herkesin anında dikkat kesilmesini emreliyordu. Dükün uşağı, efendisinden ve onun hitap ettiği Lucas'tan saygılı bir mesafede duruyordu.

Lucas soran gözlerle ona baktı.

"Beni majestelerinin hizmetçisi gönderdi," dedi adam. "Gelmeniz gerektiğini düşünüyor."

Dük, "May," dedi.

"Büyükannem mi?" Lucas söyledi. "Hasta mı? Bir doktora mı ihtiyacı var?"

Uşak her zamanki nezaketiyle konuşmuyordu, bu da dikkatinin dağınık olduğunun kesin bir işaretiydi.

"Öldüğüne inanıyorum lordum," dedi.

-

H Grace'in hizmetçisi perişan haldeydi, ancak kendini toparlıyor ve reverans yapmayı bile başarıyordu. Dük ve Lucas düşesin yatak odasına girdiklerinde herkes kapıda ya da dışarıdaki koridorda birikmişti. Lucas'ın kendisine yönelttiği soruyu cevapladı.

"Çok yorgundu lordum," dedi kadın. "Çayını içmek istemedi. Sadece uzanmak istiyordu ve beni kovdu ve hemen uykuya daldı."

"O zaman neden ..." Lucas başladı.

"Ben odadan çıkarken biraz komik bir şekilde iç çekti," dedi hizmetçi. "Tıkırdayıp durdu ve sonra ... durdu. Parmak uçlarımla yatağa geri döndüğümde, orada öylece yatıyordu. O-"

Evet. Ölmüştü. Lucas için bu çok açıktı ama büyükannesinin elini iki elinin arasına almak için büyükbabasının yaptığı gibi yatağa yaklaşmadı. Uyuyormuş gibi görünüyordu ama onda bir şeylerin yokluğu vardı. Uykunun ötesinde bir durgunluk. Bir boşluk. O gitmişti.

Lucas büyükbabasının uşağına, "Köyden doktoru çağır," dedi. Elbette hiçbir şey yapılamazdı. Ama bir şeylerin resmiyete dökülmesi gerekiyordu. Başu uğulduyor, kalp atışları kulaklarında ve şakaklarında çarpıyordu. "Büyükbaba, gel..."

Ama nereye?

Kitty Teyze onun yanında durmak için hareket etmişti. "Ah, anne," dedi. "Ah, anne. Baba . . . ?"

Arkalarında bir ses mırıltısı vardı. Lucas tek tek sesleri ya da kelimeleri ayırt edemiyordu.

"Büyükbaba, gel," dedi daha kararlı bir şekilde, bir adım öne çıkarak. Birinin idareyi ele alması gerekiyordu. Hepsi beklemek için bir yere gitmeliydi. Bu olayın tüm gerçekliği yakında yüzlerine çarpacaktı.

Grace yataktan uzaklaşmadı ya da başını çevirmedi.

"buradan, ," dedi. "Bizi yalnız bırakın."

"Baba-" diye başladı Kitty Teyze.

"Gidin buradan," dedi. "Ve ben sizi çağırana kadar hiçbiriniz geri dönmeyin."

"Büyükbaba-" Kapı aralığından gelen Gerald'dı.

Birisi -Charlotte ya da Beatrice olabilir- dışarıda ağlıyor ve sesleri bastırmaya çalışıyordu.

Dük tekrar, "Bizi yalnız bırak," dedi ve Lucas halasının koluna girerek onu kapıya doğru çekti.

"Lordum?" Majestelerinin hizmetçisi yön bulmak için Lucas'a doğru bakıyordu. Dükün uşağı da öyle, muhtemelen doktor için köye koşan başka birini göndermişti.

"Git," dedi Lucas. "Majestelerinin bir süre Majesteleriyle yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Ve hepsi odadan çıktı. Lucas yatak odasının kapısını kendisi kapatırken, yanında hizmetçiyle koridorda bekleyen kâhyanın onu izlemesi durumun tuhaflığının bir ölçüsüydü.

"Vedalaşmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var," dedi Lucas ve sanki bayılmak üzereymiş gibi kafasında yine o uğultuyu hissetti. Biri elini tuttu ve başını çevirdiğinde karısının yanında olduğunu gördü, yüzü solgundu, tıpkı orada toplanan hemen herkesin yüzü gibi.

"Zavallı Büyükbaba," diye mırıldandı Philippa.

"Bir süre yalnız kalması gerekiyor," dedi Lucas. Toplanma yeri olarak Majesteleri'nin oturma odasını önermek üzereydi ama çok yakındı. Buradaki başka hiçbir oda yeterince büyük değildi.

Philippa herkese hitap etmek için sesini biraz yükselterek, "Hepimiz salona inelim," dedi. "Doktorun gelmesini beklerken hepimizin oturması gerekiyor. Belki oraya bir çay tepsisi getirebiliriz." Hizmetçiye bir göz attı.

Ve böylece ayarlandı. Sanki önemli bir şey olmamış gibi, arkalarında yatak odasında düşesle vedalaşan Majestelerini bırakarak uzaklaştılar.

Lucas, Kitty Teyze'nin ağır ağır Gerald'ın koluna yaslandığını gördü. Sylvester Jenny'yi aşağı taşıırken her zamanki uşağı da tekerlekli sandalyesini götürüyordu. Philippa bir yanağını onun omzuna yaslamış, elini sıkı ve sıcak bir şekilde tutuyordu.

-

WMerhaba May," dedi Wilby Dükü, karısının elini iki elinin tutarak. "Sen de kendi sevgili dileğim. Senden daha uzun süre dayanabildim."

Kadın ona cevap vermedi. Ama yüzüne bakarak, Ona orada uzak, neredeyse genç bir pırıltı varmış gibi geldi.

"Hayatta kalan olmanın ne kadar zor olduğunu asla bilemeyeceksin," dedi ona. "Ya da sen değil de ben olduğum için ne kadar memnun olduğumu. Ama uzun sürmeyecek, May. Ben de senin yemekte olduğun kadar yorgunum. İrade gücü hayatım boyunca beni çok zorladı. Ama artık bunu kullanmak istemiyorum. Yoruldum. Bir de Luc ve şu Christopher denen serseri var. Ben görevimi yaptım."

Konuyu tartışmadı. Yapabilseydi bile bunu yapmazdı. Onunla aynı fikirde olurdu. Ve onun kendisinden sonra sadece kendi iradesiyle yaşamasını beklemezdi. Onunla birlikte gitmeyi, yeniden genç, din ve mutlu olmayı, on altı yaşından beri kendisine ağır gelen görev ve sorumluluklardan -ve kayıplardan- kurtulmayı her şeyden çok istiyordu. Çok fazla şikâyet etmeden.

"Sen her şeyi katlanılabilir kıldın," diye mırıldandı ona. "Kitty ve Franklin yaşarken, torunlarımız torunlarımızın torunları da yle. Ama en çok da sen. Sınandık May. Ama mutlu da olduk. Bir süre senin yanında uzanacağım. Seni rahatsız etmemeye çalışacağım. Sevgilerimle."

Ona dokunmamaya dikkat ederek yatağa tırmandı. Hatta yatak örtülerini üzerine ve çenesine kadar her tarafına çekmek için elini serbest bıraktı. Eli biraz şmşt. Üstünü örttü ve gözlerini kapattı. Bir süre uyuyacak ve sonra hayatından geriye ne kaldıysa onunla uğraşacaktı. Tanrı'ya daha fazla olmaması için dua edecekti.

Sevgili yardımcısı olmadan olmaz.

Odada loş bir şekilde yanan birkaç mum vardı. Ama göz kapaklarının arkasında önce bir iğne ucu kadar kalan, sonra büyüyerek onu saran, beraberinde sıcaklık, neşe ve huzur duygusu getiren parlak ışığı aıklayamıyorlardı. Ve May'i de beraberinde getirmişti, genç, yaşlı ve aradaki her şey gibi görünüyordu. Sonsuz benliğine bakıyordu. Ve gülümseyerek iki elini de onunkilere uzattı.

"Teşekkür ederim, Percy," diyordu. "Teşekkür ederim, aşkım. Ama şimdi gel. Yolun geri kalanını birlikte gideceğiz. Sensiz o ışık tünelinde nasıl ilerleyeceğimi bilemem. Benimle gel."

Biraz sersemlemiş hissediyordu, biliyordu. Biraz da hayalperest. Yakında düşesi olmadan geride kalan bir hayatın gerçekliğine uyanacaktı. Ama şimdilik . . .

"Hayal mi görüyorum May," diye sordu elini yumuşak, sıcak elinin içine koyarken, "yoksa senden uzun muyum?"

"Yarım kafa farkla," dedi ona. "Çizmelerinizi giyiyor olsaydınız tam bir baş farkla."

-

N Greystone'dan kimse ayrılmadı. Wilby Dükü ve Düşesi dışında kimse yoktu. Herkes cenaze için kaldı, hangi aldı yer içinde ve KÖY KİLİSE ve kilise bahçesi üzerinde a Parlak, güneşli gün içinde Nisan'da, yarı yolda ve TAZELİK . bahar ve ve sıcaklık .

Yazın.

Aynı mekânda sadece bir hafta önce bir vaftiz töreni kutlanmıştı.

Elbette hüznü bir zamandı. Yas tutanların hepsi ebeveynlerini, büyük ebeveynlerini, büyük büyük ebeveynlerini, arkadaşlarını ya da komşularını kaybetmişti ve böyle bir zamanda kişinin kendi kaybı için büyük bir üzüntü duymaması zordu. Bu sevilen insanları bir daha asla göremeyeceği, seslerini duyamayacağı ya da dünyadaki varlıklarını hissedemeyeceği gerçeğini kavramak her zaman zor olmuştur. Vedalar hiçbir zaman kolay değildi, özellikle de nihai olduklarında.

Ama aynı zamanda sevinme zamanıydı da. Çünkü hayatlarının neredeyse altmış yılını mutlu bir birliktelik içinde geçirmiş olan iki insan, Greystone'a doktorun gelişinden bir saat sonra fark edildiklerinde, yan yana, rahat ve mutlu bir şekilde uyuyor gibi görünerek, birbirlerinden bir ya da iki saat sonra bu hayattan ayrılmak gibi olağanüstü bir şansa sahip olmuşlardı. Onları orada gören herkes, hala var olduklarından şüphe edilemeyeceği konusunda hemfikirdi,

Bir düzlemde ya da insan gözünün ayırt edemeyeceği bir boyutta, birlikte, mutlu, artık bu hayatta taşıdıkları hiçbir yükü taşımıyorlardı. Ya da yaşlılığın tuzaklarıyla.

Ölümlerini bir trajedi olarak görmek mümkün değildi.

"Majesteleri?" Konuşan papazdı ve Lucas başını çevirdiğinde mezarın başında sadece Philippa ile onun el ele olduğunu gördü. Kitty Teyze, Gerald ile arkadaşı Philippa'nın annesinin arasında, arabalara binmelerine yardım ediliyordu.

"Evet, burayı bitirmek isteyeceksiniz," dedi Lucas. "Hem kilisenin içinde hem de dışarıda gerçekten güzel bir ayin yaptığınız için teşekkür ederim. Ruhlarımızı kasvete sürüklemek yerine yükselttiğiniz için teşekkür ederim."

Elleri hâlâ kenetli olan karısıyla -düşesiyle- birlikte yavaşça mezarın yanından uzaklaştı.

"Aynı anda hem kederli hem de mutlu olmak nasıl mümkün olabilir Phil?" diye sordu.

"Çünkü her şey sevgiden kaynaklanıyor," dedi elini sıkarak. "Çünkü onları sevdik ve özlüyoruz ama ölümlerinde çok üzücü bir şey olmadığını da biliyoruz. Tam tersine. Ve çünkü sevgi burada devam ediyor -onların kutsamasıyla. Birbirimize, Lucas'a ve ikizlere sahibiz. Ve senin ailen ve benim ailem. Bol miktarda sevgimiz var ve bunun asla bitmeyeceğini biliyoruz. Asla."

Yarı kör bir halde güneşe doğru yürüyorlardı. Aileleri at arabalarının yanında onları bekliyordu. Köylüler geride, yoldan çekilmiş, sessizce saygılı duruyorlardı. Greystone'da onları bekleyen çocuklardı -kendilerinin, kardeşlerinin ve kuzenlerinin çocukları. Gelecek. Hayatın sonsuz dönüşü.

Ve aşkın.

A □□□□□□□A□□□□



Mary Balogh yüzden fazla tarihi roman ve novella yazmıştır ve bunların kırktan fazlası New York Times'ın en çok satanlar listesine girmiştir. Bunlar arasında Bedwyn destanı, Simply dörtlüsü, Huxtable beşlisi, yedi bölümlük Survivors' Club serisi ve Westcott serisi bulunmaktadır.



Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.